

OTÁZKY PRO ŽIVOT

Zdeněk Fritz

Zamyšlení, úvahy, diskuze
nad tématy kolem nás i v nás, vztažené k dílu
Poselství Grálu od Abdrushina

Témata vznikala živelně, neplánovaně, z dotazů a rozhovorů
mezi čtenáři v letech 2012-2017.

Jsou zveřejněna a doplňována na webu: otazkyprozivot.cz

OTÁZKY PRO ŽIVOT

1. díl

otázky č. 1 – 76

Zdeněk Fritz © 2017

Motto: Lidé mají sice Slovo, ne však pochopení. A to je přece to hlavní ve všech věcech. Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá! /Všudypřítomnost/

Nevím jak Vy, ale já mám stále plno otázek. Ale nejen těch, které vznikají při čtení a přemýšlení o Poselství. Právě ten praktický život ukazuje, až příliš často, že přečtené ani zdaleka není prožité. A neprožité je nezpracované a tím pro skutečné situace života jen málo použitelné. Proto si musím stále a stále znovu klást otázky, co s tím přečteným ve skutečném pozemském životě. Protože zcela jistě nám to nebylo dáno proto, abychom to citovali jiným a sobě navzájem. Nebo snad dokonce proto, abychom vypadali moudře... Ale při konkrétní otázce běžného člověka na to, co ho trápí ...jen citovali a citovali, ale vlastně prakticky poradit nebyli schopni.

Proto se chci zabývat vším, co život přináší, ale zkusit to osvětit Poznáním.

Chci zde jen INSPIROVAT, ale určitě nechci POUČOVAT!

Celý soubor se skládá z několika dílů /v této chvíli tří/. Protože nové otázky stále přicházejí /jak je život přináší/, tak otázky přibývají a s tím přibudou i další díly. Soubor je proveden ve formátu PDF a bude existovat ve sloučené verzi všech dílů /určený hlavně pro počítač, tablet/, nebo ve verzi rozdělené na jednotlivé díly /pro možnosti tisku/. Druhá forma /jednotlivých dílů/ je rozdělena proto, aby výsledný tisk bylo možné snáze svazovat do kroužkové vazby a aby svazek nebyl příliš silný /to vede k nesnadné manipulaci a rychlému poškození perforace/.

Každý díl je samostatným celkem, který přímo nesouvisí s ostatními, ale protože všechny úvahy a otázky jsou inspirovány myšlenkami z Poselství Grálu, mají jistou rámcovou spojitost.

Rád bych tímto poděkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zúčastnili tohoto projektu. Ať už dotazy, reakcemi, zájmem, finanční podporou, nebo přímým zapojením do práce s texty /nebo i jinak/. My všichni jistě chápeme, že si svou činnost sami vyvoláme příznivé zpětné účinky, ale přesto je vždy správné vyjádřit svůj souhlas, podporu a pomoc i na pozemské úrovni. Proto chci, aby i toto mé poděkování bylo inspirací pro naše vzájemné vztahy.

Přidávám i mé osobní poděkování paní Janě Zapletalové za její nadšení a aktivitu ...bez nichž by se mnohé nestalo skutkem...

Přeji Vám úspěch na Vaší Cestě

Zdeněk Fritz

1. otázka: Blahoslavení chudí duchem

J. P.

Jak byste vysvětlil člověku, který nechte Poselství a neví nic o zákonech, Ježíšův výrok „blahoslavení chudí duchem, neboť jejich bude Království nebeské“. Momentálně si neuvědomuji, v které přednášce je o tom, zatím to беру tak, že se tím myslí tehdejší prostí lidé, ale výraz chudí duchem mně přesto záráží, když víme, že duch je podstata člověka. J. P.

-ZF-

K Vašemu dotazu-biblické výroky nelze chápat doslovně, jednak jsou to příměry, obrazná řeč a za druhé jsou některé výrazy a slova dnes v jiných pojmech a souvztažnostech /viz např. výraz „neupadněte v pokušení v Otčenáši je míněno jinak, než pokušení, jak je chápeme dnes/, to ovšem nečtenáři budete těžko vysvětlovat, takže bych to vysvětlil asi takto:

Výraz „chudí“ je zde myšlen jako „prostí“ a navazuje např. na výrok „budte jako děti“ – tedy prostí, jednoduší, nekomplikovaní a nezáladní. Zde je to míněno podobně. Dá se také říci, že čistý duch je vlastně ten, který je neobtěžený pozemskými požitky, touhou po hromadění majetku, apod. – z hlediska pozemšťanů je tedy vlastně „chudý“ ve svých tužbách a přáních /to ovšem nevylučuje, že majetek může mít, ale nepachtí se po něm, není pro něj středem vesmíru, ale jen pomůckou k životu-doplňkem/, protože jeho nevnitřnější potřeby a tužby nejsou pozemského druhu...a právě proto, že jeho nevnitřnější touha je nehmotného druhu – bude jeho „království nebeské“, které též není tak úzce vázáno na hmotu, ale je více spojeno s nehmotnými pojmy, jako je např. morálka, charakter, poctivost, věrnost, apod., což nejsou z hlediska rozumu žádné usilováníhodné hodnoty.

2. otázka: Lze pochopit PG v překladu, nebo jen v němčině?

J. P.

Právě jsem přečetla přednášku o naší řeči a tam se jasně píše, že jen německá řeč je směrodatná, jiné nemají to správné naplnění a působení, tak nevím, směřujeme správně a máme vůbec šanci s naší českou řečí dojít do svého pravého domova? J. P.

-ZF-

Nejsem němec, pokud bych jím měl být, narodil bych se tak. Pokud se ale člověk naučí německy, je to pro něj jistě přínosem a četba v originále mu může pomoci, protože má možnost odhalit chyby v překladu a naladit se lépe na síly, které měla od počátku přenášet německá řeč, k tomu přizpůsobená. To je obecné stanovisko. Ovšem musel by znát němčinu z období, kdy bylo napsáno PG a hlavně musel by se naučit při čtení i německy myslet...

Kdyby se dalo PG přijmout jen v němčině, pak by byl nezměrný rozdíl mezi německými čtenáři a ostatními – není mi ovšem nic takového známo – takže to v tom asi nebude. Rozdíly jsou spíše individuální, mezi zralostí jednotlivých lidí, než mezi národnostmi a jazykem. Jistě je jiný jazyk, než němčina, určitou komplikací, ale nevidím ji, na základě svých zkušeností, jako to nejzásadnější.

Abdrushin napsal a za svého života i vydal, původní tzv. Velké vydání Poselství a později Poselství doznívá. Obě knihy byly s jeho souhlasem tehdy přeloženy pány Kovářovými do češtiny, údajně tento překlad byl autorem i posouzen, jako vyhovující. Minimálně nevíme, že by autor měl nějaké námítky a tento překlad byl za jeho života šířen, aniž by on tomu nějak bránil. Tedy můžeme se domnívat, že nic proti tomuto překladu neměl a že je tedy, i s pouhým překladem, možné PG pochopit a přijmout. Myslím si, že u každého překladu není tím nejdůležitějším gramatika a lingvistika, ale to, jestli se nevzdaluje německému duchu původního díla. Samozřejmě musí být zachována čistota jazyka a nemůžeme šířit PG v hanáčtině, jiných místních nářečích nebo snad v nějakém slangu.

Ovšem to nejpodstatnější ale určitě je, aby se sám čtenář snažil prokopat do obsahu knihy, ale i každého jednotlivého pojmu – vždyť to nejsou slova a věty, ale cosi, co je za nimi. Podle mne je velmi důležité se snažit pochopit vůli autora v jeho slovech, tedy ne otrocké rozumové chápání, ani rozumové skládání jednotlivých vět k sobě do nějakých schémat, ale to, co se v běžné mluvě označuje výrazem, obratem: „co tím chtěl básník říci“, tedy pochopit, co tím chtěl autor vyjádřit, k tomu se člověk dopracuje postupně a při snaze a pílí jaksi samovolně, aniž by to nějak kouskoval a lámal, stačí si při čtení v sobě trvale nést nezodpovězené otázky, nejasnosti v pochopení a časem se jakoby sama vynoří úplně jednoduchá odpověď. Hlavní váha tedy není na vnějších věcech /překlad, výklad druhými, apod./, ale na vlastní snaze a pílí.

3. otázka: Pohřeb žehem, nebo do země?

J. P.

Dobrý den pane Fritz,

momentálně přemýšlím nad tím, jestli je vhodný pohřeb žehem. Už nevím, kde jsem to slyšela: že to pro nás není dobré, že tím nějak uhýbáme následkům, co máme zažít, než se tělo se rozloží. No nevím, přece poutání jsme tak dlouho, jak to odpovídá našemu duchovnímu stavu a tím vazbě na hmotnosti. Takže, že by byl rychlejší, i když momentálně bolestivější, no ne-vím, co Vy na to? J.P.

-ZF-

Touto otázkou jsem se často zabýval a došel jsem k následujícímu postoji. Pokud by člověk byl opravdu zralý /což je téměř vyloučeno/, stačil by krátký čas k odloučení duše od těla- v literatuře se uvádí cca 3 dny. Pokud je duše od těla odpojená, je jí celkem jedno, co se s tělem stane-pokud na něm nějak nelpí /v tom případě ale není dost zralá-případ nás asi většiny/. V tomto případě /zralá duše nelpí na hmotě/ by bylo vhodné se řídit obecnými zvyklostmi v dané krajině, společnosti, apod. To ovšem, jak jsem napsal, bude zřídka kdy, nikdo z nás neví ani o sobě, jak na tom skutečně je, natož o druhém-mám na mysli, že to „víme“, ne že se „domníváme“.

Takže my musíme vycházet z předpokladu, že není tak docela jisté, jak na tom odcházející člověk je. Pokud víme, že je to materialista, který se bránil myšlenkám na onen svět, je pravděpodobné, že zůstane s tělem spojen déle, než jen pár dnů, možná až do doby, kdy se tělo rozpadne. Předpokládám, že to bude pro duši dost nepříjemné / a podle literatury také je/. Duše pociťuje rozklad těla, do jisté míry jako rozklad svůj /vždyť věřila, že je toto tělo a nic jiného/. V tomto případě je na vypravovateli pohřbu, aby zvážil, jestli by pro tuto danou duši nebylo lepší tělo spálit – je to intenzivní bolest pro duši, ale krátká-pak je volná.

Žeh je v našich krajinách obvyklý, také nemá každý koupený hrob, což je dnes velká položka. Nebránil bych se tedy myšlence řešit to tímto způsobem, pokud dojdou při úvaze o konkrétním člověku k závěru, že to pro něj bude menší utrpení, než být měsíce připoután k hniječícímu tělu. Toto ovšem platí i pro čtenáře, protože i oni, přes četné návštěvy pobožností a neustálé opakování vyčtených výroků, nejsou zdaleka tak zralí, jak si myslí. Takže řešit podle jednotlivého případu. Určitě bychom také měli respektovat přání zesnulého, pokud je známo.

-ZF-

Právě jsem si četl knihu Franchezzo, někdy také zvanou Poutník, apod. Pojednává o pobytu na onom světě, odchodu člověka a všem tom mnohotvárném bloudění po rozsáhlých krajinách „onoho světa“. Zaujala mne zmínka o sebevrahovi a doporučení pisatele /tedy duše pobývající na onom světě a hodnotící vše z tohoto úhlu pohledu/. Toto doporučení samozřejmě nebude jen k sebevrahovi, ale i mnoha jiným případům. Autor zde píše, že pokud budou pozůstalí chtít prokázat zesnulému dobrou a láskyplnou službu, pak jeho tělo spálí. Píše, že člověk, který zemře takto náhle a neplánovaně, odchází jako nezralý a proto se nemůže odloučit od pozemského těla, je připoután k jeho rozkladu, který musí částečně i prožívat.

Samozřejmě bychom tuto myšlenku mohli aplikovat i na mnohé jiné případy-lidi lpící na hmotě a především svém těle, ale i další případy, kdy by rychlé spálení těla mohlo pomoci uvolnit alespoň jedno pouto z těch mnohých, pouto k tělu. Jak jsem již psal dříve, je to především o tom, správně odhadnout stav odcházející duše, poprosit o radu pomocníky, kteří vidí věci v širších souvislostech. Zde je, jako v mnoha jiných věcech, jen rozumové zhodnocení nedostatečné, protože chybí souvislosti, které rozum zkrátka vidět nemůže.

-ZF-

Rozšíření tématu

Ještě bych uvedl nový postřeh k tomuto tématu.

Jeden známý čtenář mi právě oznámil, že došel k závěru, že nejlepší je nedělat žádný pohřeb, nemít žádný hrob a popel rozsypat někde na louce. Důvodem jeho závěru je obava, že by se on, nebo pozůstalí mohli při všech těchto dějích spoutat. Když nebude žádný obřad – vyhnou se všichni tomuto nebezpečí. Když nebude hrob – nebudou se mít pozůstalí kam chodit vyplákat a tím omezí jejich vzpomínky na sebe a také jim vezme „povinnost“ chodit ze slušnosti a ohledů k jeho hrobu, když by je to tam ani netáhlo...

-ZF-

Při tomto závěru jsem si vzpomenu na různé psychologické a psychiatrické poznatky, že pozůstalí potřebují mít možnost se se zesnulým rozloučit. Když není pohřeb, je to pro ně jaksi neuzavřeno a oni se s tím mnohdy nedokáží vyrovnat a v tomto stavu zůstávají léta, aniž by se rána zacelila. Je tedy možné, že tímto způsobem na odcházejícího myslí mnohem více a hlavně déle, než kdyby pohřeb proběhl. Mnozí také tento akt rozloučení považují za základní lidskou slušnost a jeho anulaci budou považovat za něco nepatřičného a vlastně i nepřátelského z čehož jistě nevzejdou žádné dobré myšlenky a to postihne odcházejícího i nejbližší pozůstalé. Také jsem si uvědomil, že návštěvníci pohřbu, ať již blízcí či vzdálení lidé, se tímto způsobem učí přijímat nevyhnutelnost smrti. Je-li pohřeb postaven na základě víry v pokračování života po smrti, pak mají tito pozůstalí možnost se s touto myšlenkou seznámit a konfrontovat se s ní. Pro někoho to může být významný bod obratu v pohledu na tuto záležitost.

Pokud jsou pozůstalí skutečně fixováni na odcházejícího, jistě nepomůže, že nebude obřad, ani hrob. Budou truchlit doma, postaví se někam jeho fotografii a ještě se budou trápit tím, proč „jim to udělal“ a budou jej zahrnovat výčitkami. Je otázka, jestli tato soukromá trýzna nebude mít mnohem delšího trvání, než kdyby se pro pozůstalé děj uzavřel tak, jak to v sobě mají postaveno, jak je to pro ně „normální“. Samozřejmě není nutné kvůli pozůstalým měnit rámec pohřbu, který si sám odcházející přál. Je potřeba ctít jeho vůli a ostatní se tomu musí přizpůsobit, protože jde o něj a ne o ně. Ale to je již jiná otázka, nyní se zamýšlíme nad tím, zda vynechání pohřbu a hrobu může obecně přinést větší užitek, než opak.

Samozřejmě budou konkrétní specifické situace, které budou vyžadovat specifický přístup, ale o těch zde nemluvíme.

Toto je otázka všeobecně míněná. Je to, obecně míněno, užitečné, nebo, obecně míněno – ne?

Paní E. W.:

Můj postoj k tématu nedělat žádný pohřeb, nemít žádný hrob a popel rozsypat někde v přírodě.

Dovolím si zde malý vstup, neboť výše uvedený způsob si já osobně pro sebe přeji již od mých ještě mladých let. Prostě vnitřně cítím, že tento způsob odpovídá mé představě, mému nitru. Možná v tom hrají roli zkušenosti z minulých životů, nevím, ale rozhodně jsem tuto formu vnímala jako pro mě nejlepší skutečně od mládí, od doby, kdy mě tato problematika vůči mně samotné snad prvně napadla. (četla jsem v té době např. knihy z Tibetu a možná mě mohly svým způsobem ovlivnit)

Chápu, že pro běžné lidi je můj názor podivný a rozhodně není v souladu s místními zvyklostmi. Jestli mi tedy někdy, až to přijde, bližní vyhoví, nevím. Mně se moc nechce „vyhovět jejich představě správného rozloučení u odchodu“, protože vnitřně to mám opravdu nastavené jinak.

Zajímá mě v této souvislosti, jak vidíte působit nesouhlas druhých na duši odcházejícího v tomto případě? Bylo by dobré připravovat je snad už dopředu na svou představu? Či snad napsat ji do nějaké závěti?

Domnívám se, že rozloučit se s odcházejícím, zrovna tak jako se s ním kdykoliv později znovu „spojit“, přece není vůbec vázáno na nějaký hrob nebo urnu. Lkát nebo i s radostí vzpomínat na odešlého se přece plnohodnotně dá, aniž by člověk z domova krok udělal.

A šlechtit a udržovat dobrý vztah (a toto projevovat) přece mohou v myšlenkách kdykoli a nejen údržbou hrobu.

Setkávám se totiž často s tím, že je řada lidí, kteří na konkrétní odešlé skutečně myslí často a s láskou, posílají jim posilu a zároveň ji i vnímají od nich, a přece na hrob nedocházejí. Naproti tomu znám lidi, kteří jednou za rok z povinnosti jdou zdobit hrob a v srdci k odešlému žádnou lásku necítí.

Není tedy přežitkem (nebo naopak z mé strany nepochopením a nedodržováním dobrých a žádoucích tradic), když drtivá většina lidí na klasickém pohřbu a nějakém hrobu či urně trvá?

Ještě podotknu, že si uvědomuji, že u někoho bude lidmi výše uvedený názor více akceptovatelný, než u druhých. Např. „odcházející osamělý filozof“ bez rodinných vazeb v běžném životě asi nebude s výše uvedeným názorem vypadat jako šílenec, zatímco dobře fungující otec či matka od dětí ano.

Jak to vnímají ostatní? E.W.

-ZF-

Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Jistě jsme lidé různí, což je dáno druhem osobnosti, ale i druhem předchozích prožitků, které se na formování našeho životního postoje podepsaly. Proto nebude jednoznačně univerzálních řešení, jediné správných odpovědí a dokonalého výsledku. Jistě lze vnějšími zvyklostmi překrýt vnitřní prázdnotu a nedostatek citění, dokonce to tak bude asi dost často. Ale nelze zevšeobecnovat a to ani na jednu, ani na druhou stranu. Člověk, který chodí 3 x týdně opatrovat hrob to může dělat jen proto, aby ho lidi nepomluvili, nebo protože se to u nich v rodině tak vždy dělalo. Ale právě tak to může dělat s nejčistšími city a láskou k odešlému. Nelze tedy podle vnějších jevů hodnotit nitro zúčastněných a jejich pohnutky...a ty jsou přece to hlavní.

Souhlasím s paní EW, že budou dost důležité i vnější okolnosti, tedy jestli je člověk sám a nemusí tedy řešit, jestli svým rozhodnutím nějak ovlivní své okolí, nebo je začleněn do nějakého lidského

celku rodiny, ale i jiných svazků. Bude jistě i důležité, jestli pozůstalí věří v pokračování života po pozemské smrti, nebo ne. Z těchto mých posledních vět vyplývá, že každé naše jednání vtiskuje pečeť do ostatních dějů, ovlivňuje ostatní zúčastněné duše a vyvolává další interakce. Můj pohřeb je jistě mým a mohu si jej řešit, jak mi libo. Jen bych si měl uvědomit, že i tento můj pohřeb ovlivní další lidi a měl bych se tedy zamyslet nad tím, jestli je mi to jedno, nebo i toto chci pojmout vědomě, tedy se pokusit vytvořit takové formy, aby zpětné působení vyvolalo co nejvíce užitku. Jistě se mohu mýlit, zvolím nesprávná provedení, ale měl bych se o to alespoň pokusit.

V tomto smyslu si já myslím, že chci-li něco, co není zvykem, jistě to vyvolá různé reakce a některé nemusí být příznivé. Nyní mám ještě možnost lidem vysvětlit, proč to chci, že to není proti nim/protože mnozí to tak brát budou/. Přejde mi to jako jednodušší, než jim to pak „vysvětlovat“ z onoho světa. A nemylme se! Ani ostatní čtenáři v našem okolí to nemusí chápat! Zním konkrétní případy, kdy čtenáři jsou rozezleni na odcházejícího, protože zvolil „nesprávnou formu“ pohřbu. A jiní čtenáři, znali fakt, že život pokračuje, zase omdlévají žalem, apod. To vše by měl člověk dobře zvážit, důkladně se zorientovat ve všech souvislostech a bez předsudků k čemukoliv, nestranně a věcně to dopředu zpracovat do svého rozhodnutí, po odchodu se to bude asi řešit poněkud nesnadno.

Pokud tyto věci nevysvětlí svému okolí dopředu, ve většině případů to vyvolá kaskádu problémů, které ho nějak postihnou, třeba i tak, že příbuzní udělají pohřeb podle svého, v domnění, že tím to bude nejlepší. Zním osobně případ, kdy dotyčný chtěl, aby jeho tělo bylo rozprášeno tam a tam, ale manželka si léta po pohřbu vozí urnu s jeho popelem na chalupu a zpět do města... A zase bude záležet na odešlé duši-je-li silná v rozhodnutí své cesty, pak ji to nezabrzdí. Otázka je, kdo je silný a kdo si to o sobě jen myslí...a to se zjistí až po odchodu

4. otázka: Co se myslí výrazem: „znásilnění duše“ ?

I. S.

Už vícekrát jsem se setkala s výrazem, že si někdo znásilňuje duši, nevím, co si pod tím mám představit. Jak si mohu sama znásilnit svou duši?

-ZF-

Ptala jste se mne, co jsem myslel výrazem – „znásilnění duše“.

Pokud děláme něco jiného, než chce naše duše, tak ji znásilňujeme, spoutáváme, a ubližujeme jí, což se časem projeví. Určitě nelze tvrdit, že vše, co děláme, je přáním naší duše, podílí se na tom rozum, zvyky, vliv naučených postojů, vliv lidí kolem a mnoho jiného. Často nás ovládají různá přání vzešlá z našich zvyků, z toho, co nás naučili v rodině, ve škole, ...třeba i v Hnutí Grálu, někde na přednáškách, jiní čtenáři, nebo co jsme se naučili a přijali za správné v předchozích životech. Nemusí to být přáním naší duše/ducha. Jsme manipulováni cizím chtěním a cizími názory, nemusí být vždy špatné, jen nevhodné pro nás a naši současnou cestu. Tak jsem se i já bičoval, celého půl roku kolem domu a bytu-výsledek je, že jsem úplně zničený a nyní se dlouhou dobu musím dávat dohromady – týral jsem svou duši i tělo a byl jsem z toho nešťastný...říkal jsem si ale, že to jinak nejde udělat – nicméně určitě to jinak šlo.

To jsou věci, o kterých hovoří docela dobře kniha, která mne dost zaujala – Ruediger Schache – Tajemství plánu vašeho života - více na mých stránkách o literatuře/kniha To je kniha, která, ač nemá nic společného s Poselstvím, učí člověka věnovat pozornost své duši a jejím přáním, jejímu cíli, její cestě. Pokud děláme něco jiného, než chce naše duše, tak ji znásilňujeme, spoutáváme, a ubližujeme jí, což se časem projeví. Určitě nelze tvrdit, že vše, co děláme, je přáním naší duše, podílí se na tom rozum, zvyky, vliv naučených postojů, vliv lidí kolem a mnoho jiného. Když člověk např. pořád dře, až do úpadu, na vlastní zahrádce /a je vyčerpaný, nespokojený, bez radosti/ – je to přání jeho duše, nebo je to vyvoláno něčím jiným? Např. tím, že si třeba řekne, že to musí stihnout, nebo že je potřeba sklídit zeleninu, nebo, nebo... Často nás ovládají různá přání vzešlá z našich zvyků, z toho, co nás naučili v rodině, ve škole, ...třeba i v nějaké duchovní organizaci, někde na přednáškách, jiní čtenáři, nebo co jsme se naučili a přijali za správné v předchozích životech. Nemusí to být přáním naší duše/ducha. Jsme manipulováni cizím chtěním a cizími názory, nemusí být vždy špatné, jen nevhodné pro nás a naši současnou cestu.

Jak se v tom vyznat? Člověk si často říká, že to jinak nejde udělat – nicméně určitě to jde i jinak. Naše duše, naše nejhlubší podstata, chce být především šťastná a má dlouhodobý plán, je to plán vývojové cesty a všechna ta přání po cestě jsou jen milníky u cesty, ale ne vlastním cílem. Měli bychom se tedy učit poslouchat vlastní duši /viz např. uvedená kniha/.

5. otázka: Přednáška "Tajemství krve"

I. S.

Jak lékaři poznají, jaký vliv má správné složení krve? My víme z PG, že pokrmý a nápoji. Lékař nemůže pomoci „duševně zaostalým“ dětem, když nezná zákony Stvoření?

-ZF-

No já těžko mohu odpovídat na to, co může nebo nemůže lékař...neznám ani možnosti dnešní medicíny. Na to by Vám snad lépe odpověděl MUDr. Rusnák, který se touto problematikou zabýval, je to lékař a navíc se na věci snaží dívat pod úhlem PG.

Já mohu říci jen svůj obecný názor. Podle mne zatím lidstvo nedozrálo k vyššímu morálnímu stupni, a proto mu zůstává velká část objevů uzavřena. Samozřejmě na tom má velký podíl fakt, že lidstvo jako takové PG nepřijalo, a proto se ani věda neubírá směrem výzkumu zákonů stvoření a přírody. Proto jsou objevy a poznání tohoto typu určeny pro dobu, kdy bude lidstvo zralejší a bude hledat odpovědi ve stvoření a jeho zákonitostech. Kdy tato přijde a jestli vůbec přijde...těžko říci.

Z knihy PG mělo být napsáno mnoho knih z různých oborů, tedy jistě i z oboru lékařského...nevím o žádné, která by přinášela úplně nové objevy a poznatky a tím je asi řečeno vše.

6. otázka: Jak vysoko je člověk spojen cestou záření

I. S.

Dobrý den přeji. V přednášce „Na hrubohmotné hranici“ je psáno, že materialista nemůže být spojen cestou záření s vyšší úrovní, než jen s hrubohmotností. Zajímalo by mne, jak je to se čtenářem PG? Jak vysoko je spojen čtenář touto cestou? Kde jste spojen Vy, pane Fritzi?

-ZF-

Dobrý den paní Sedláková. Vaše otázka se na první dojem zdá být jednoduchá a odpověď na ni těžší. Když jsem o ní přemýšlel více, zjistil jsem, že na ni vlastně není tak jednoduché odpovědět, protože všechny děje do sebe tak mnohostranně zasahují, že čím více o tom člověk ví, tím se mu více otevírají další souvislosti a vlastně zjišťuje, že nic neví... Zkusím tedy odpovědět spíše obecněji, abych ne-napsal nějakou nepravdu.

Myslím si, že každý člověk je spojen maximálně do výšky úrovně své zralosti, tedy tam, kam by nyní odešel, kdyby při úmrtí opustil pozemské tělo a jeho duše by vystoupala tak, kam by mohla. Ta úroveň je pro každého jiná a je dána jednak jeho vnitřním postojem ke stvoření, tedy respektováním zákonů stvoření, ale současně i poznáním. Chápu to tak, že i dobří lidé, kteří nikomu neublíží a vlastně v té nejjednodušší podobě žijí v souladu se světem, mohou dojít do nějaké úrovně, do níž nevědomky vysílají svá záření /tedy myšlenky, činy a city/. Jistě to bude úroveň pěkná a bez zbytečného trápení, ale nebude to nějaká vysoká úroveň, protože jim k tomu chybí poznání mnoha věcí o cestě, po které kráčíme a kdo nezná cestu, nemůže dojít k cíli. Takoví lidé se budou muset v té své úrovni ještě mnoho naučit, budou muset mnoho rozšířit své poznání /to se ovšem týká i čtenářů PG, protože naše obzory jsou ještě pořád velmi úzké a i PG je stále ještě nerozšířilo dostatečně/.

Tak i lidé, kteří kdysi uznali Syna Božího Ježíše a snažili se podle jeho učení i žít, mohli po odchodu ze země dojít jen do úrovně svého poznání, což při nepochopení poselství Ježíše nebylo nijak vysoko. Samozřejmě můžeme ve smyslu tohoto dotazu říci, že do zmíněné úrovně vysílali již za svého pozemského života svá záření. Ovšem to, že člověk čte PG, ještě neznamená, že musí být spojen s nějakou vyšší úrovní. Čtení je věc rozumu, viz např. zmínka o zástupech lidí před tyčemi v Zemi soumraku. Člověku tedy nestačí se pojmy z PG naučit a umět je citovat, tak jednoduché to není. Celé to poznání musí člověka neustále vnitřně prostupovat a to nejen v myšlenkách, ale i citech, které mu vlastně ani nedovolí dělat věci špatně. Vše tedy musí být vnitřním nenásilným přesvědčením, které již není vyčteným opakováním, ale vlastním zažitým přesvědčením.

No a na to, aby člověk to ohromné množství informací z PG v sobě zpracoval, dal si je do souvislostí a ještě to vše skutečně i prožil v různých situacích tak, aby se mu to stalo přirozeným životním postojem...na to je zapotřebí dlouhé doby a mnoha a mnoha situací i jejich správného zhodnocení. Neznám nikoho, kdo by mi připadal již v tomto smyslu zralý /...včetně mne/... No a každý podle této své současné zralosti vysílá své chtění /záření/ tam, kam jej to jeho nejvnitřnější táhne. Ovšem my jsme lidé sebeklamu, to je právě ten rozum, to, kam nás toto táhne, je mnohdy jiné, než se snažíme přesvědčovat sebe a své okolí svými slovy a myšlenkami, neboť se dá lhát i v myšlenkách a to i sobě.

Proto je tak těžké odpovědět, kam půjdu po odchodu z této země... Nemohu na to odpovědět ani o sobě, vím, že bych si přál jít někam, kde bude harmonie a láska, ale i Boží řád. Také ale vím, že mnohdy ani nevím, co je vlastně správné a v tomto pokřiveném světě často nevím, co mám dělat. Bylo by příjemné to svést na svět, ale to nemohu, jsem přesvědčen, že skutečně zralý člověk vždy ví,

co je správné a nedočká se časem zjištění, že to správné nebylo... Můžeme se tedy jen domnívat, kam že to po smrti půjdeme, ale jestli to tak bude...to se dozvíme, až potom.

Musím ještě zmínit jednu rovinu – jestliže si čteme o vysokých prastvořených úrovních a následně o nich i přemýšlíme, není tím řečeno, že jsme s nimi i spojeni. Náš druh nemůže tímto způsobem překonat omezení druhová. Na druhé straně však je možné, že naše přání a touha směřovaná k těmto výškám nalézá spojení s nižšími úrovněmi a v nich najde stejnorodé touhy, s nimiž se již spojit může. To ovšem nejsou přímá spojení do výšin, ale zprostředkovaná řetězci dalších spojení.

Závěrem je tedy možné říci, že člověk usilující o své zušlechtění a snažící se žít ve smyslu toho, jak z PG pochopil zákony stvoření, který současně i touží po Bohu tak, jak je to popisováno v závěru výkladu prvního přikázání – ten má reálnou šanci, že jeho záření směřují vzhůru...zase bych to ale nepřeceňoval tak, že tím jsme spojeni s něčím úžasně vysokým. A jestli jsme spojeni s vyšším, než např. zmíněný materialista, pak to není důvod k sebeuspokojení, protože s přibývajícím poznáním vidíme jasně, kolik je toho ještě nad námi i před námi.

7. otázka: Co je a hlavně není ten často zmiňovaný „přídavek vyššího bytostného" u ženy

-ZF-

S mnoha čtenáři jsem již nesčetněkrát rozebíral otázku, co je to, ten často zmiňovaný, přídavek vyššího bytostného u ženy. Přes veškerou snahu jsme nikdy nedošli k úplně jasné odpovědi, která by nám připadala zcela dostatečná. Nicméně se při diskuzích objevilo několik postojů a to zcela protichůdných, které bych zde rád zmínil, včetně své reakce na ně. Jedná se o dva základní výklady. V prvním případě se čtenáři domnívají, že žena je spojena tímto vyšším přídavkem s úrovní nad duchovnem, tedy konkrétně s prastvořením a v druhém případě jsou čtenáři, kteří si myslí, že žena je spojena s úrovní pod duchovnem, tedy s bytostnými zabývajícími se hmotou /velkými nebo malými/, vycházejíce z věty v PG, že žena je spojena s přírodou více, než muž. Jak jsem psal v úvodu k tomuto fóru, nechci se zde zabírat věcmi nad naším původem, protože nám není dáno je zcela pochopit, ale v tomto případě bych zde pár zmínek rád udělal, aniž bych porušil své vlastní omezení.

-ZF-

Tato otázka sice sahá někam nad náš původ, ale protože se nás dotýká, je vhodné se jí zabývat...Protože však jde někam až příliš vysoko, nebudu zde říkat, co je toto vyšší bytostné, ale jen bych se zmínil o dvou často se vyskytujících názorech na tuto otázku. Jinak ať si každý vytvoří svůj vlastní názor, já zde jen dám pár podnětů. Jsou lidé, kteří rádi přijímají myšlenku či názor jiných, že toto vyšší bytostné spojuje ženu s úrovní nad naším původem, tedy s prastvořením. Nechci se zde pouštět do dlouhých rozborů a tak bych jen zmínil, že hranice druhu jsou nepřekročitelné. Výjimku tvoří zcela mimořádné případy, ale ne základní zákonité děje. Prastvoření je jedna věc a stvoření zase jiná, žena netvoří přechod mezi oběma, což se dá při troše dobré vůle a nezaumatosti snadno v PG nalézt. Navíc si musíme uvědomit, že je zde řeč o vyšším bytostném a ne duchovním...

Druhý názor, který je rozšířen mezi čtenáři je, že žena má cosi od bytostných, kteří jsou pod duchovnem, tedy ti, kteří obývají Valhallu. Pokud má být žena, a to žena každé úrovně, spojovatelkou s něčím vyšším, pak jí k tomu určitě nemůže dopomoci něco nižšího, než je ona sama. Nehledě na to, že při návratu vzhůru by toto musela zase odložit v příslušné úrovni bytostného a do úrovně svého původu by se vrátila bez tohoto přídavku, což znamená, že tam by nemohla svou ženskou roli zastávat... Proti tomuto názoru mluví i přímé výroky v PG, že se nejedná o toto bytostné pod naší úrovní, ale o jakési bytostné, ze kterého se duchovní oddělilo.

Také se nesprávně mluví o tom, že ...žena přijala tento přídavek..., pozorný čtenář však nalezne věty, a to nejednu, že naopak se toto bytostné odloučilo od muže..., nikoliv, že se připojilo k ženě, a to je přece velký rozdíl. Tedy ještě před rozdělením zárodků na mužské a ženské měly tento přídavek všechny – a to bylo v úrovni jejich vzniku, tedy duchovnu. Teprve když začaly vyvíjet nějakou, i když nevědomou, činnost, oddělilo se toto bytostné od muže, protože druh jeho činnosti je odpudil.

V přednášce Slabé pohlaví je tento tzv. „přídavek vyššího bytostného" nazýván prostě „duchovně bytostné,,“, což je souborný pojem pro vše duchovní, nemůžeme tedy tento pojem vztahovat k bytostnému, jako takovému. Pozorný čtenář může dojít i poznání, že název „přídavek“ vůbec není v tom smyslu, jak jej chápeme, možná by pro nás bylo pochopitelnější, kdybychom si to představili spíše jako „pozůstatek“, tedy něco, co zůstalo po předchozím rozdělování/rozštěpování.

Tyto zmínky by mohly pozornému a nezaumatému čtenáři se na věc podívat pod novým úhlem pohledu...

8. otázka: Jak se mohl změnit Lucifer v ducha

Často jsem přemýšlel, jak je možné, že se Lucifer změnil v ducha, když je svým původem bytostný a hranice druhu jsou nepřekročitelné, tedy jeden druh se nemůže změnit v jiný druh.

-ZF-

Odpověď by mohla být v přednášce Duchovní zárodky. Zde je, že jsou bytostní, kteří v sobě mají bytostné i duchovní. Lucifer se svým pobytem ve značné vzdálenosti od vysokých úrovní dostal z přímého vlivu Božské síly a vznikla v něm svobodná vůle – tedy posílilo se v něm to duchovní, které v něm bylo a bytostné bylo zatlačeno do pozadí. Tímto vzrůstem duchovní složky v něm se změnil v ducha. Tedy se vlastně nezměnil jeden druh v jiný, jen se jeden, již obsažený v něm, posílil a převzal vůdčí roli.

9. otázka: Chci být šťastná...jak toho mám dosáhnout?

Neznámá pisatelka: Stále se snažím žít správně, ale málokdy mám pocit, že se mi to daří, málokdy mám pocit štěstí. Co je to vlastně to štěstí a jak ho mám dosáhnout?

J. P.

Dobrý večer pane Fritz,

moc přemýšlím nad otázkou štěstí a zjišťuji, že to vůbec není jednoduchá odpověď. Pro někoho je štěstí mít kolem sebe bohatství, jiný je šťastný, když nic nemá a žije zdravý a veselý. Myslím ne NIC, ale jen nejnútnejší k životu. Být šťastný je vidět taky kolem sebe spokojené lidi, veselé a dělat jim radost být maličkostmi. A být šťastný taky může být život podle zákonů Božích a snaha jejich plnění, i když je to někdy s těžkostmi, ale za ty bychom měli děkovat, když je to pro nás vlastně příležitost k odpykání? No ale, když nás něco těžkého potká, i když je to naše bývalá vina a nyní její odčinění, přece člověk při tom nedovede být šťastný a cítit se dobře, takže vlastně šťastný nemůže být pořád, ale je jistě nasnadě, abychom se o to stále pokoušeli. A stejně si myslím, že je to i to, že jsem druhému mohla svým jednáním dopřát splnění něčeho dobrého a tím štěstí, to těší víc, než vlastní radost. A tak stále docházím k tomu, že vlastně žít podle zákonů Božích by mělo být štěstím trvalým, už to, že jsme mohli tyto zákony poznat a snažit se do nich vřadit, tedy v tom případě je štěstí vlastně záležitost ducha a ne hmoty, která se zpětně do hmoty logicky promítá.

-ZF-

Co je štěstí? Muška jenom zlatá... Tento okřídlený výrok klasika vyjadřuje naše rozpaky k tomuto pojmu, je to pro nás cosi abstraktního a vlastně nepopsatelného. To současně poukazuje na fakt, že pro každého je štěstí čímsi jiným, osobním, ale obecně nekonkrétním. Mohli bychom se s tím smířit a přijmout to jako fakt, ale jako lidé hledající širší souvislosti se pokusíme o jiný, obsáhlejší pohled.

Vrátím se k úvodní větě – co je štěstí? Z našeho pohledu je štěstí naplnění nějakého osobního přání. Lidé materiálně zaměřeni mají přání materiálního druhu, lidé hledající nějaké duchovní hodnoty mohou mít přání i jiného druhu. Ovšem i mezi oběma skupinami bude mnoho rozdílů, projevující se v druhu těchto přání, která mají vést ke štěstí. Dalo by se tedy říci, že druh našich přání souvisí s druhem naší osobnosti a z pohledu PG s naší současnou zralostí. Zralost zde musíme definovat – člověk ve své nejvlastnější podstatě začíná jako nevědomý zárodek, který postupně pomocí prožitých zkušeností získává určité postoje a názory – tedy stává se postupně osobností. Jak dalece je to kvalitní osobnost závisí na jeho svobodné vůli, to znamená, co přijme z prožitých zkušeností za vlastní. Může si vybírat negativní zážitky jako dobré, nebo ty pozitivní. Tím se stává zcela určitým druhem osobnosti, která je buď v souladu se světem, nebo v protikladu ke světu.

Protože jsme v našem dlouhodobém vývoji udělali na vývojové cestě špatné zásadní rozhodnutí a jdeme mimo původní cestu, jsou i naše přání motivována jinak, než měla být. Je to jako když má dítě různá přání odpovídající jeho věku, jak dospívá, jeho přání se mění. Pokud však dojde k nemoci a dítě sice stárne, ale jinak se duševně nevyvíjí, má i v dospělém věku stále dětská přání a dětsky řeší situace. Takový člověk je chápán jako nemocný a postižený. To se však týká celého lidstva-my jsme tisíciletým vývojem již dospěli, ale duševně jsme zůstali nevyvinutí a mnohdy i vyvinutí do nesprávných názorů.

Pojem štěstí není v původním pojetí beztvárný ani mnohoznačný – štěstí je vlastně jen jedno. V každém duchovním zárodku je zakořeněna touha po poznávání Boha. On je stvořitelem všeho a z něj vychází všechny zákonitosti, které přinášejí štěstí. Čím je člověk vědomější, tím více chápe zákony, které ovlivňují nejen jeho život, ale i fungování všeho, co vidí a s čím přichází do kontaktu. Jediné štěstí je tedy v poznávání Boha a to jediné je také trvalé, protože i On jako jediný je skutečně trvalý, vše ostatní podléhá změnám a existuje jen podmíněně.

A z toho vyplývá, že naše přání, která nejsou v souzvuku s tímto naším prapůvodním a chtěným hledáním štěstí v Bohu, musí být pomíjivá. Máme nějaké přání, ale brzy máme zase jiné a tak to jde stále dále. V jistém směru je to užitečné-může to motivovat k hybnosti, ale pokud to nevede ke stálému zdokonalování osobnosti, tak je to vše jen jako dětská hračka, která omrzí a skončí na skládce. Chápejme však tuto lásku k Bohu správně! To není náboženství, ani mystika, ani nic podobného, co se zde takto chápe. Čím bude člověk zralejší, tím více bude za vším, s čím se setká, vidět jen dar, milost, která nám byla propůjčena. Čím více budeme poznávat stvoření, a to nejen tuto zemi a tento vesmír, tím více budeme žasnout nad tím, že něco tak malého a nepatrného, jako jsme my, smí být vědomou součástí něčeho tak velikého a dokonalého. Budeme vděční za to vše a budeme šťastní. Nebude třeba chodit do kostela a tam uctívat Boha o nedělích, nebude třeba být v nějaké církvi či společenství, nebude třeba obřadů, do nichž se snažíme v dobré snaze se vnutit, nebude třeba konkrétních modliteb, protože celý život se stane modlitbou.

Myslím, že zatím k tomu máme dost daleko, vzpomeňme jen na příklad z PG o milovnících přírody, kteří si myslí, že jsou i milovníky Boha, ale není to pravda. Tak i my se do mnohých věcí a postojů manipulujeme, ale ony nejsou doposud naší přirozeností – my se do nich nutíme, jako do rolí, které jsme uznali za správné.

10. otázka: Proč je zde tak málo lásky?

Častý vyslechnutý dotaz: Čím to je, že všichni mluví o lásce a přitom je jí tak málo? I mezi členy PG vznikly různé skupiny a jejich členové nemají rádi členy druhé skupiny a mluví o sobě nepěkně. Jak je to možné? Vždyť všichni říkáme, že věříme PG, čteme stejnou knihu a věříme stejným myšlenkám, máme stejné, nebo podobné názory a při tom se nemáme rádi. Já to nechápu, jak je to možné?

-ZF-

Tato otázka úzce souvisí s otázkou na to, jak být šťastný a proto i má odpověď se bude v mnohém prolínat s mou odpovědí na tuto otázku. Nesčetněkrát jsme četli, že Bůh je láska. Protože jsme kdysi dávno vyšli na dlouhou pouť za sebeuvědoměním jako nevědomé duchovní zárodky, můžeme říci, že jsme lásku nepoznali, jen jsme ji tušili. Při našem dlouhém dozrávání jsme v mnohých a mnohých situacích měli v různých podobách prožívat malé i větší útržky lásky, abychom se postupně vypracovali k intenzivnímu plnému a vědomému chápání pojmu Láska – je to ta láska, která je projevem Všemohoucího Stvořitele, ta, která o něm vypovídá a zrcadlí Jeho dokonalost a velikost.

K takovému zažitému poznání je pro duchovní semeno zapotřebí dlouhé doby a mnoha a mnoha různorodých prožití. Velkým problémem se pro nás stal dar svobodné vůle, který nám byl dán. Na jejím základě můžeme vyhodnocovat každé prožití dle vlastního rozhodnutí – můžeme tedy jednu věc vyhodnotit pozitivně, ale i negativně. Z těchto jednotlivých hodnocení vzniká časem ucelený postoj člověka. Ten může být více, nebo méně vzdálený správnému, a z hlediska stvoření, chtěnému postoji.

Stále si málo uvědomujeme tu malost našeho druhu, která vytváří velký protiklad – náš druh je tak slabý, že se pod tlakem Boží síly nemůže vyvíjet a musí odejít do větší vzdálenosti, aby k vývoji vůbec mohlo dojít. Tato větší vzdálenost od zdroje znamená zmenšení tlaku, zmenšení síly, což nám umožňuje jednat i proti zákonům stvoření, tedy proti vůli Stvořitele. My jsme tedy úplně na pomezí možnosti duchovního vývoje – nemůžeme zůstat výše a níže ztrácíme oporu. Když se na to podíváme správně, musíme užasnout, že nám vývoj byl vůbec umožněn – je to vlastně ohromná milost a je to též obtížná věc. S jistou nadsázkou bychom mohli snad i říci, že je to určitý experiment, jestli to vůbec půjde. My jsme totiž ti první, kteří tuto cestu započali, a stále je ještě možné, že se ukáže, že nejsme schopní ji zdárně dokončit.

Ale vraťme se k otázce. Tak málo lásky je zde proto, že jsme se tak mnoho vzdálili od Boha, který sám je Láska. A proč není láska mezi náboženskými sdruženími a dokonce ani mezi členy PG? Ze stejného důvodu. Přechtené a opakované věty z PG ještě neznamenaají, že je naše nitro takové, jako jsou tyto jen citované výroky. To, že svou nelásku k jiným vysvětlujeme „svatým rozhořčením“, posvátným bojem za čistotu Slova, apod., nás neomlouvá, protože bylo řečeno: „Má jest pomsta a já dám odplatu“, my nejme soudci, tato role nám nebyla přidělena.

Každý sám má hledat cestu k Bohu a k lásce, ostatní má nechat v klidu jít jejich cestou vývoje, která přece není jeho cestou. Pokud se s ostatními nemůže spojit k míruplné spolupráci, má odejít a jít svojí cestou, vždyť ho ke společenství nikdo násilím nenutí. Cesta k Bohu je přece vždy jen a jen cestou osobní a to bez ohledu na to, jestli jdeme v davu, nebo sami. To, že je tu tak málo lásky je důkazem, že jsme vzdáleni od poznání Boha, bez ohledu na naše slova – naše činy nelásky mluví o jiném.

11. otázka: Kristův duch

Vyslechnutá otázka: V přednášce „Nikdo nepřichází.....“ jsem se setkal s pojmem, že se člověk, který se vážně snaží hledat Pravdu, jednou setká s ...duchem Kristovým...a to ať již zde, nebo na onom světě. Přemýšlím o tomto pojmu a nemohu najít uspokojivou odpověď. Kristus přece nebyl duch, a navíc odešel k Otci, jak se tedy mohu setkat s jeho duchem? A co to vlastně je, ten jeho duch, asi něco jiného, než náš duch?

-ZF-

Jako mnohé výroky v PG je nutné i zde nebrat vše úplně doslova. Je-li zde řeč o „duchu“, není tím míněn duch, ani lidský duch, ale podstata, jádro, obsah.

Jako je duch podstatou člověka, tak je podstatou Krista – Slovo. Kristův duch je tedy Slovo a s tím se každý jednou smí setkat, ať zde, nebo někde jinde. Co s tímto setkáním počne, jak jej využije, to je jen na něm a jeho rozhodnutí, vždyť má svobodnou vůli. Pokud by někdo snad chtěl toto mé vysvětlení mít ještě i nějak podepřené PG, pak ať nahlédne do přednášky „To je mé tělo...“

12. otázka: Vaše láska patří Světlu a těm, kteří k němu usilují

Vyslechnutá otázka: V př. Strážkyně plamene jsem našla výrok, že naše láska má patřit Světlu a těm, kteří k němu usilují v čistém, pokorném chtění, ale nemá patřit těm, kteří jsou stvoření škodliví.

V naší rodině nikdo PG neuznává, někteří se mu i posmívají a také mně si dobírají a dělají si ze mne legraci, že jsem nějaká divná, když pořád čtu jednu knihu a navíc se chovám někdy podivně. Jsou to lidé, které mám ráda, hodně ráda. Nevím, jestli jsou tito lidé škodliví, ale vím, že nedělají dobře, když se posmívají věcem, které jsou mi svaté. Co mám dělat, nemám je mít ráda? Ale já je mám i přesto ráda, dělám tedy já něco špatně?

-ZF-

Tento výrok se snažím chápat v širších souvislostech a ne tak maximalisticky, jak jsme zvyklí – milovat – nenávidět. Na svých cestách mnohými životy a pobyty, jak zde, tak i v různých úrovních záhrobí, jsme se setkali s mnohými lidmi a nejen setkali, ale často i spojili. Protože každý z nás má svobodnou vůli, může neustále měnit svou cestu. Pokud se tedy setkáme s nějakými spolucestujícími, k nimž jsme dovedeni osudovými nitkami, nemusíme si již tak rozumět, jako dříve. Jindy se setkáváme s těmi, kterým jsme ublížili, nebo naopak oni nám. V těchto vztazích může být mnoho problémů, bolestí a čehosi zlého, pro co ani nenalzáme vysvětlení. V těchto naposledy jmenovaných vztazích to už ani vždy nepociťujeme jako lásku, ale spíše jako nějakou závislost.

Tyto vztahy ale asi pisatelka neměla na mysli. Spíše se v jejím případě jednalo o vztahy, které se dnes rozcházejí, protože jejich aktéři změnili své cesty. To nejdůležitější v člověku je jeho duch a jeho vlastní cesta – na tyto pojmy by si neměl nechat nikým sahat, pokud nechce sám sebe zničit. Lidé, kteří jdou každý jinou duchovní cestou, se zákonitě musí sobě vzdalovat. Jejich dřívější náklonnost je sice ještě spojuje, ale jejich cesty se stejně rozděluje. Pokud si člověk nechce ublížit, měl by si tento stav uvědomit, vždyť jeho posvátným určením je následovat svůj cíl, svou cestu, obzvláště pokud ji již našel. Pokud ještě cítí pouto k jiným lidem, kteří jdou jinými cestami, pak s nimi jistě může i nadále udržovat pěkný vztah, ale vnitřně jim stejně zůstane odcizen a dříve, nebo později, mezi nimi vznikne určitý odstup, který to vyjadřuje.

Musíme si uvědomit, že takoví lidé by spolu na onom světě vůbec nebyli ve stejném světě, ovšem pokud by ze své svobodné vůle nezastavili svůj vývoj jen proto, že spolu chtějí být... Z dlouhodobého hlediska je to jistě chyba, na krátkou dobu to však může být potřebné prožití. Člověk by tedy neměl nic znásilňovat, ale současně by si neměl zacpávat uši před hlasem své duše... Možná je dobré si i položit otázku: „Skutečně mne tento člověk miluje, když se mi posmívá a nemá soucit s tím, že mne to trápí? Je moudré nechat si puknout srdce pro toho, kdo je lhostejný k mé duši?“

13. otázka: Hříchy proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny

Výrok „Hříchy proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny, nikdy však nemohou být odpuštěny hříchy proti »Duchu Svatému«!“ mi dlouho nebyl jasný. V přednášce je sice uvedena odpověď na druhou polovinu výroku, týkající se hříchů proti Duchu Svatému, ale já jsem nechápal tu první polovinu, tedy, jak je možné, že hřích proti Bohu odpuštěn být může. Vycházím z toho, že hříchem je myšleno nesprávné jednání, tedy jednání proti Vůli Boží a takové jednání vždy přináší bolestné zpětné působení. Ať tedy hřeším proti Bohu Otci, nebo Bohu Synu – vždy jednám proti zákonům a tím hřeším proti Duchu Svatému. Když jsme ukřižovali Ježíše, byl to hřích proti němu, ale současně přece i proti Duchu Svatému. Jak je to tedy myšleno?

-ZF-

Domnívám se, že v tomto vysvětlení, tak jako v mnohých jiných, se nemůžeme otrocky vázat na slovní znění, ale musíme hledat důvod, proč, z jakého důvodu je to vysvětlováno. Toto je výrok z doby před dvěma tisíci léty, kdy lidstvo uvažovalo trochu jinak, méně logicky a konstruktivně. Tímto výrokem nebylo postaveno do protikladu hřešení takové či onaké, ale bylo zde poukázáno pouze na to, že bychom si především měli dávat pozor, abychom nejednali proti Božím zákonům. Že to bylo dáno do souvislosti s pojmy Bůh Otec a Bůh Syn mělo především zdůraznit závažnost v této věci a ne vyvolávat protiklady v tom, kdo z Trojice je důležitější. Abdrushin nám tyto věci vysvětluje ve smyslu vyvrácení našich omylů, odpovídá tedy na naši nevyřešenou otázku porovnávání důležitosti v Trojici.

Jak jsem již napsal, PG v mnoha směrech nelze brát doslovně, ale v souvislostech mnohých výroků rozsetých po celé knize. I v tomto případě je jinde psáno, že každý hřích lze odpykat a jinde zase, že hříchy mohou být odpuštěny, ale postupným odpykáním a vlastní změnou. Budeme-li otrocky viset na každém výroku, dojdeme brzy k vnitřnímu rozporu, protože nalezneme výroky, které si zdánlivě budou odporovat. To ovšem není pravda, je to jen naše neschopnost prokopávat se více do hloubky řečeného, neboli vždy se snažit objevit vůli autora ukrytou do slov. Žádný výrok nelze brát jako dogma, ale musí se vždy vztahovat k předchozím i následujícím výrokům.

Také k tomu, jestli je na začátku knihy, kde je vysvětlení přibližné, mnohdy postavené na tom, aby vycházelo z našich omylů, nebo je někde na konci knihy, kde se ovšem zase předpokládá znalost všech předchozích stupňů výkladu k dotyčné tématice. Nelze tedy nikdy vzít jeden výrok, opakovat jej a tvrdit, že Abdrushin řekl toto a myslel to tak, jak výrok cituji. Ano, je to pro nás obtížné, ale neznám jiné cesty, než neustále touto obtížnou cestou putovat a nenechat se zmást pochybnostmi, nebo raději o ničem nepřemýšlet, abych se snad nedopustil rouhání...

14. otázka: Při smrti Kristově roztrhla se opona chrámová...

Dočetli jsme se, že při ukřižování Krista se roztrhla chrámová opona a že tento děj byl a je lidmi vysvětlován, jako symbol právě otevřené cesty k Bohu, který ukřižováním nastal. V PG je vysvětleno, že tento výklad je nesprávný a význam tohoto symbolického aktu je zcela opačný. To se událo před dvěma tisíci léty a v náboženských obcích přetrvává tento nesprávný, ale příjemný výklad dodnes. Čtenáři PG jsou přesvědčeni, že díky četbě PG získali mnohem správnější názory a postoje. Ptám se, jestli bychom podobnou situaci dokázali chápat správně, protože je jisté, že symbolické děje lze rozumem vysvětlit různě a ke správnému výkladu je zapotřebí použít mnohem více, než jen logiku myšlení.

-ZF-

Chrám v Jeruzalémě, u kterého došlo k roztržení opony, byl úzce vázán na vzývání Boha a tím i na Ježíše, jako Jeho nejvyššího zvěstovatele v lidstvu. Pokud tedy došlo k nějakému ději, který měl být dáván do souvislosti s Ježíšem a pravým vzýváním Boha, je logické, že tomu bylo právě v tomto chrámu a ne jinde.

Podobným způsobem je vázán Vomperberg na Abdrushina. Pokud by se tedy podobný děj odehrál na Vomperbergu, lze očekávat, že čtenáři by tuto souvislost ihned správně pochopili. Jenže kdyby to mělo úplně stejnou podobu, jistě by objevení tohoto děje nevyžadovalo žádné zvláštní úsilí, ani bdělost. A tak, když před několika lety došlo k vytržení srdce ze zvonu, který stojí na místech, kde Abdrushin působil a žil a jestliže tento zvon byl zaslíben právě jemu, je zde jistě důvod přemýšlet o podobných souvislostech.

Nikdo ze čtenářů nepochybuje o tomto výroku v PG a nesnaží se nějak technicky jej zpochybňovat a přesto v případě zvonu je to náhle úplně jiné. Mluví se o „únavě materiálu“ a tom, že by se o tomto úkazu vůbec nemělo mluvit, protože lidi /čtenáři/ hned za vším něco vidí a hledají.... Dovolím si na základě těchto faktů pochybovat o tom, že řeč znamení a symboliky je pro nás ještě srozumitelná, dokonce si dovolím i pochybovat, že vůbec na nějakou řeč symboliky ještě vůbec věříme.... Únava materiálu to přece mohla být již tehdy, nebo snad před dvěma tisíci léty ještě neexistovala? Nebo, že by to byl mol, plíseň, nebo něco takového.

Fyzikálně by to mohlo mít přece mnoho příčin... a tak jsem si vzpomenu na jednu větu z PG, která mluví o některých materiálních lidech, kteří by nevěřili, ani kdyby se jim zjevil sám anděl z nebes – řekli by, že je to jen zrakový klam. V PG se v tomto případě píše o materialistech, zvláštní...

15. otázka: Co je Luciferův princip v každodenním životě

Dotaz p. Kloboučka:

V kapitole Poselství Grálu – „Tajemství Lucifera“, str. 271, se píše o tom, že Lucifer ...místo principu podporující pomoci, který jest totožný se sloužící láskou, zavedl princip pokušení...

Otázka: dejme tomu, že jsem vedoucí pracovník, mám několik podřízených. Jak mám v praxi jednat? Samozřejmě je mi jasné, že není správné užívat princip pokušení, ale na druhé straně si nemůžu dovolit zaměstnávat neschopné lidi, nebo lidi, co si neváží místa, anebo lidi, co prostě i při sebevětším nasazení nedokážou tvořit požadované hodnoty. Jak k těmto lidem přistupovat? Něco jako s láskou Boha Otce, mít „svatou“ trpělivost, neustále jim pomáhat, vysvětlovat, i když na to není moc času a energie?

Nebo se s nimi slušnou formou rozloučit, a místo nich přijmout schopné, více vhodné, a možná více si vážící zaměstnání?

-ZF-

Domnívám se, že my všichni, kteří se dnes snažíme žít podle zákonů stvoření, jsme kdysi dříve byli spojeni s křesťanstvím. To samozřejmě nevylučuje, že jsme zase jindy nemohli být spojeni s jinými náboženstvími, včetně orientálních. Nicméně jedině křesťanství přichází, ovšem jen ve svém prázkladu, nikoliv v pozdějších podobách, přímo od Boha, zatímco jiné nauky přicházely od zvěstovatelů a proroků, tedy od nižšího stupně poznání.

V prázkladu křesťanství je tedy ten pravý stavební kámen pro vyšší poznání. Ovšem je také jisté, že původní myšlenky křesťanství se od samého počátku křivily, a to většinou z nepochopení, někdy však i ze zlé vůle. Nejvzdálenější nám zůstalo pochopení Boží Lásky, což se samozřejmě projevilo i v nepochopení Ježíše a to nejen jeho nepřáteli, ale mnohdy i jeho učedníky. A tak v nás ve všech přetrvává dodnes nepochopení pojmu lásky. Nejbližší je nám chápání ve smyslu všeodpouštějící a všechápní lásky, která se neustále snaží zachraňovat chybné i proti jejich vůli. Přijetí představy Boha, nekonečně vzdáleného, který se nezajímá o naše pokřivené bytí, je nepřijatelná nejen pro odpůrce PG, ale vlastně i pro samotné čtenáře. Pořád si málo uvědomujeme, že to osobní, co se o nás stará a nám rozumí, je nějaký přítel ze záhrobí, možná dědeček, maminka, apod., kteří jsou nám podobní. Čím výše bychom pohlíželi, tím více bychom se setkávali s pohledem všeobsáhlejším a méně osobním.

Tak i pomoc Boží prostřednictvím Jeho Synů nechápu tak osobně, ale spíše principiálně a vztažené k velkým dějům, ale vlastně ne přímo lidem. Nám lidem byla dána vývojová možnost, ta spočívá v dokonalých zákonech Božích, které z Něj vycházejí – všeobsáhlé, neosobní a proto spravedlivé do všech důsledků. Jestliže se nám podařilo tuto vývojovou příležitost téměř zmařit, dává Bůh další příležitost skrze své Syny, k dokončení vývoje. Nejde tedy přímo o záchranu lidského ducha, ale o zajištění příležitosti k dokončení vývoje. Bůh tedy nemá „svatou trpělivost“ s lidmi, jen Jeho zákony dbají na to, aby byla dokončena vývojová možnost, a v tom je velký rozdíl. V PG je více výroků o tom, že je špatné donekonečna lidi poučovat a převychovávat a ani Bůh to nedělá a klidně nechá špatné, ale i vlažné jít cestou, kterou si budou přát, i kdyby to byla cesta zničení.

My však nejsme Bůh a platí pro nás Jeho výrok „má jest pomsta a odplata“, nepřísluší nám tedy role soudců. Na druhé straně jsme povinni respektovat Jeho vůli zrcadlící se v jeho zákonech stvoření.

Vrátím se ke konkrétnímu případu z položené otázky. Luciferův princip je položený na pokušeních, svodech a léčkách. Tedy v tomto případě byste vytvářel umělé nástrahy, abyste vyzkoušel pracovníky a pak je s odsouzením a pohrdáním vyhodil. Např., věděl byste, že zaměstnanci si berou z majetku firmy a že je to obecně známý jev. I oni by věděli, že Vám je to známo a za Vašeho předchůdce to tak běžně fungovalo. Ve smyslu Luciferova principu byste je v této myšlence podporoval, ale tajně je nahrával na video a pak je demonstračně vyhodil. V principu pomáhající lásky byste, hned, jak jste na takový nesprávný, a vžitý princip přišel, jim dostatečně vysvětlil, proč je to nesprávné a jak budou hodnoceni/vyhozeni ti, kteří v tom budou pokračovat. Pokud byste potom nechal namontovat kamery, které by sledovaly nějaký kritický úsek a oni o tom věděli, nebylo by to, dle mého názoru nesprávné. Samozřejmě, pokud byste je sledoval v jejich soukromí, tak už by to nesprávné bylo.

To byl příklad již fungujícího nesprávného principu, který byste jen využil, ještě horší by bylo, kdybyste sám tento princip vymyslel a zavedl – to dělal Lucifer, viz např., nesprávná myšlenka, že mateřství je tím nejvyšším pro ženu, on jen vypustil, vytvořil tuto myšlenku, do všech špatných nuancí jsme ji dovedli až my a on námi za to pohrdá.

Pokud Vaši zaměstnanci nepracují správně, je Vaší prvořadou povinností jim řádně vysvětlit, co od nich očekáváte, jaké podmínky poskytnete a ve smyslu odměny i trestu, co za to nabízíte. Všem musí být jasné a srozumitelné zákony, na kterých firma funguje. Také musí být neustále prakticky přesvědčování, že ve firmě, co by jejich malém světě, funguje spravedlnost. Tedy, že firma „drží slovo“ v tom, že dá odměnu a pochvalu, když je namístě, ale i v tom, že pokárá, potrestá, nebo i propustí, když zákony firmy nejsou respektovány. Přitom musí vládnout věcnost, bez emočních výbuchů, hádek a hlavně zprostředkovaných informací, pomluv, donesených udání, apod. Vedoucí pracovník by měl být natolik schopný, aby si o věcech dokázal udělat správný obraz i bez těchto dnes běžných pomůcek. On má osobně dokázat zvážit, jestli pracovník je schopný, neschopný, líný, nebo jiný. K tomu má použít kromě rozumu i své vycitňování. Vždy musí být spravedlivý ke všem stejně a mít na sebe nejméně tak vysoké nároky, jako na druhé. Pokud by za každou cenu držel ve firmě neschopné /musí být ale přesvědčen, že takoví skutečně jsou a že to není jen jeho dohad, ne-li přímo jeho antipatie/, pak by se dopouštěl nesprávného jednání nejen vůči firmě, svému přesvědčení, ale i vůči zaměstnanci, kterého by nechával žít v nesprávném stanovisku, že může být za nekvalitní práci dobře hodnocen. Tím byste podporoval v dotyčném nesprávný životní postoj a vlastně mu ubližoval na jeho vývojové cestě.

Firma, jako mnohé jiné celky, je malý svět sám pro sebe, ale i v něm musí vládnout zákony a ty musí být všemi respektovány, jinak by nastal chaos a zkáza. Povinností vedoucích pracovníků je dbát na to, aby tyto zákony byly v souladu s velkým světovým řádem /v malém měřítku alespoň s pozemskými zákony a zdravými zvyklostmi/ a aby byly dodržovány všemi zúčastněnými. Kdo je do držovat nechce, když byl o nich řádně poučen, měl by opustit toto společenství, aby nerušil harmonické snažení ostatních, kteří je respektovat chtějí. Tak vidím v principech tuto otázku. Jak dalece se jí blíží poměry ve firmách, to nechám na zvážení každého, nicméně vždy je možnost posunovat naše snahy směrem k ideálu, pokud jej máme.

16. otázka: Nezabiješ?

J. P.

Když jsem právě znovu četla životopis Nahome, tak se zamýšlím nad její sebevraždou, přece zákony platí pro všechny stejně, nebo ne? Jsou zákony a Desatero vždy a za všech okolností a hlavně pro všechny naprosto závazné a bez výjimek? Děkuji za odpověď.

-ZF-

Naším největším problémem je, jak je každému čtenáři známo, přehnané používání rozumu. Tím, že čteme PG, nebo se věnujeme nějakému náboženství, či snad tím, že vůbec věříme v Boha, se tento problém nevyřeší. Je to dáno již tělesnou konstrukcí mozku, takže jen změnou názorů se tyto věci nezmění. Naše snahy o duchovní chápání různých pojmů jsou také ovlivňovány rozumem a rozum myslí pragmaticky a velmi ohraničeně. Proto i zákony stvoření a veškeré duchovní nauky se snažíme chápat velmi úzce a hlavně dogmaticky. U náboženství se dogma stává dokonce nutným pilířem k přijetí nauky.

My ovšem z těchto postojů nejsme vyloučeni, vždyť ještě nedávno jsme byli různými věřícími, nebo nevěřícími, zkrátka naše proměna je vlastně nedávná a stále si neseme různé postoje z minulých životů v sobě a skrze ně přijímáme i to nové, co přichází. Pokud si přečteme např. přednášku: Co má člověk činit, aby mohl vejít do království Božího, jistě si povšimneme neustálého apelu na to, že nic není dogma a vše je živé, proměnlivé. Tak i zákony Boží mají velmi různorodou podobu závislou na prostředí, v němž působí-tedy v každé úrovni mají jiné projevy. Možná bychom je tam ani hned nepoznali, přesto, že tady je citujeme denně. Měli bychom vždy usilovat o pochopení každé věci v širších souvislostech.

Uvažujme v tomto smyslu o Desateru – bylo dáno v nějaké době, kdy úcta k životu nebyla velká, lidé se vraždili v různých bojích, kamenování a vraždění za různé přestupky bylo běžné. Lidem bylo třeba vštípit úctu k životu, zdůraznit, že člověku není dána moc životy plýtvat a nevážit si jich. Že to je hřích a že nám byl život jen propůjčen. Ve výkladu Desatera od Abdrushina se dočítáme, že i naše jen pozemské a tělesné chápání přikázání Nezabiješ je příliš omezené a že se tento pojem vztahuje i na duševní roviny. Ovšem v době, kdy bylo Desatero dáno, byl člověk mnohem jednodušší a tak i podání bylo dááno v jednoduché a důrazné podobě, protože rozsáhlejší výklady přinášejí větší možnosti nesprávných úvah a většího nepochopení. Tedy dovolím si říci, že tehdejší příkaz Nezabiješ! byl co nejjednodušším a důrazným pokynem, aby si člověk vážil života a to nejen jiných, ale i svého – protože vždy se jedná o pojmy širokosáhlé a ne jen úzce namířené k člověku /viz např. přikázání Cti otce a matku, které je o pojmech otcovství a mateřství, tedy mnohem širších a ne jen osobních pojmech/.

Co tím chci říci? Domnívám se, že v tom mnohotvárném a tak proměnlivém díle stvoření není nic takového, co by bylo možno dogmaticky omezit na jednu věc, do všeho zasahují četné další záležitosti, protože my jsme zatím velmi nechápaví, musí nám být pojmy sdělovány zjednodušeně a někdy přechodně i poněkud okleštěně. Tak si myslím, že i příkaz Nezabiješ! je jistě platný, ale současně si myslím, že není dogmatický a proto má být v některých situacích chápán jinak. Pokud bychom jej brali doslovně a pro všechny situace, nemohli bychom se ani nikdy bránit, museli bychom si vše nechat líbit, protože kdybychom při obraně svého života někoho zabili, byli bychom hříšníky.

Ale v PG jsem se dočetl, že ve vysokých úrovních Prastvoření je jedna z vysokých osobností, jménem Johana, která působí na podporu širokého pojmu domova, který se ale projevuje, mimo mnohého jiného, i při obraně domova proti nepřátelům. Kdyby měla být obrana hříchem, jistě by se to tu

nevyskytovalo. Myslím si tedy, že usmrčení druhého nebude vždy hříchem, bude jím ale tehdy, kdy znamená nevážení si života jako takového a to bude případ od případu jiný. Zde záleží především na vnitřních pohnutkách a ty bývají navenek ne vždy poznatelné. Zůstanu tedy u pouhého konstatování mé domněnky, že zabití nemusí vždy být hříchem a přeju k sebevraždě, na níž byl dotaz.

Sebevražda jako projev znechucení a zmrzelosti životem, nebo lenost hledat jiné řešení současné těžké situace, je jistě chybou a tím i hříchem. Nemohou však být situace, kdy pohnutky dotyčného jsou úplně rozdílné a tím může být i hodnocení tohoto činu jiné? V životopise V lesích Afriky je scéna, kdy nějaký velmi barbarský, primitivní a krutý kmen zajme manžele a jejich dítě. Šejk tohoto kmene, vyličený zde jako úplná děsivá kreatura, pronese své rozhodnutí, že žena/kultivovaná a jemná/ bude odvedena do jeho stanu a tam ji bude trvale používat ke svým nechutným sexuálním hrátkám. Tato žena vezme nůž a zabije se. Na první pohled tedy spáchala hřích, měla prosit o pomoc Boha a On by jí nějakou seslal. Samozřejmě je možné, že by jí bylo nějak pomoheno, nebo že již byli nějak varováni ještě před tím, než byli uvězněni, ale nevšimli si toho, apod. Možností je mnoho, ale to nechci rozebírat. Vezmu jen tu situaci, kdy žena volí mezi tím, že bude trvale znásilňována a tím, že se zabije. Řekněme, že je dbalá příkázání a nechá se znásilňovat, ale přitom prosí o Boha o pomoc a čeká, až nějaká přijde. Málokterý člověk by asi dokázal při mučení a znásilňování nevytvářet myšlenky hrůzy, nenávisti a odporu vůči násilníkovi. V tomto případě tedy bude na jedné straně čin sebevraždy a na druhé vytvořené útvary nenávisti a zla. Domnívám se tedy, že např. v této, ale i v nějaké jiné nebude sebevražda činem pohrdání životem, ale jen volbou, jak uniknout zlu, který by poškodilo duši. Tedy volba mezi zkázou těla pro záchranu duše.

My jsme duchové, ne těla, ta nám byla propůjčena jen jako prostředky k určité etapě vývoje a v tomto smyslu by mělo být i naše hodnocení situací a rozhodnutí. Vždy zde bude nejpodstatnější vnitřní stanovisko, ze kterého vychází vnější čin. Určitě bych nesoudil člověka, který by se trápil ve velikých a dlouho trvajících bolestech, jenž by sáhnul k sebevraždě. Pokud by tak učinil s prosbou a vědomím dalšího pokračování své existence, s vysvětlením, že to není zbabělost, ani únik před zodpovědností, o níž ví, pak si myslím, že mohou být případy, kdy se o hřích jednat nemusí.

Vezměme jiný, třeba jen hypotetický případ. Člověk ležící léta v komatu, ten je z hlediska medicíny a pojmu obecného lidství udržován při tělesném životě, i když je docela možné /alespoň v některých případech/, že duše je v tomto téměř mrtvém těle uvězněná a nešťastná. Dovedu se klidně představit situaci, kdy by tato duše prosila, v nějaké vizi, nebo snu, příbuzné, aby už konečně toto tělo odpojili, aby ona, vlastní duše, konečně mohla jít dál za svým vývojem. A přece, kdyby to tito příbuzní udělali, byli by z hlediska pozemských zákonů, ale i z hlediska náboženství, vinni. V případě náboženství hrubým přestoupením příkázání Nežabiješ!.

Co tím vším chci říci? Pouze to, že naše pojetí je příliš dogmatické, příkázání jsou zcela jistě správná a platná, ale náš výklad, pro všechny situace stejný, je příliš dogmatický. Tak i Nahome, která měla souhlas od Abdrushina, že jej může následovat, nemusela přestoupit příkázání, právě tak, jako Abdrushin, který bojoval s lupiči o její osvobození a snad údajně nějakého při potyčce zabil. Jsou čtenáři, kteří vyvozují, že i on tímto přestoupil příkázání a musel být za to zákony trestán. Jistě, všichni spadají pod zákon i jeho tvůrci, problém však je v našem příliš rozumovém chápání naplňování zákonů, ne snad v tom, že by někdo měl protekci. Jistě bychom měli žít podle Božích zákonů a Příkázání, jen bychom se měli současně snažit v nich nalézt tu živost a mnohotvárnost, která v nich je.

I Ježíš přece vyvracel dogmata spjatá s Desaterem, aniž se stavěl proti Zákonům Božím. Snažme se být ve všem živí a hledat podstatu, aniž bychom se dali svázat dogmaticky vykládanou formou. Na druhé straně však nelze příkazy a zákony obcházet, abychom si splnili nějaká přání a pak tvrdit, že dodržení zákonů by bylo dogma. Zde je to o citu, zralosti a pravdivosti k sobě samému. Také však o základním přání, které by u každého čtenáře mělo být tím nejdůležitějším: přání žít v pravdě bez ohledu na svá přání a představy – kdo si neustále v sobě nese toto přání, ten vždy nakonec nalezne správný postoj, aniž by se musel držet dogmat, nebo lidských rad...

17. otázka: Jsou nemoci vždy obrazem naší současné duchovní neschopnosti a chyb?

Vyslechnutá, poměrně častá, otázka: Pořád mi přibývají nějaké choroby a já se trápím tím, co dělám špatně. Po problémech s klouby, následně s ušima a nyní s okem. Jasně nějaká léta jsou tu a organismus už není jako ve třiceti, ale myslela jsem si, že když se snažím žít v harmonii se stvořením, budu zdravá, spokojená. Stále se zabývám otázkou, jestli všechny ty nemoci nejsou i z minulých životů, protože mám velkou chuť žít a ne že bych zatahovala roletu a nechtěla slyšet, a přesto ty potíže s ušima a teď s okem.

-ZF-

Na takovou otázku je velmi obtížné odpovědět a to proto, že u každého člověka jsou příčiny jiné a těsně spojené s jeho cestou a jeho minulostí. Jistě jsou choroby, které si člověk přináší jako důsledek svých dřívějších postojů a nelze to brát jako něco negativního. Vždyť i ve vysokých úrovních je jedna prastvořená, která působí na lidské duchy ve smyslu správného vztahu k jeho schránám/tělům/ a je zde zmínka, že i nemocné tělo může pomáhat k rychlejšímu uzdravání člověka. Budou tedy i případy, kdy člověk přichází nejen s vědomím, ale i s prosbou o nemocné tělo, aby mohl udělat větší pokrok ve svém vývoji. Ovšem i tady jsou příčiny různé, nemoci mohou být důsledkem dřívějších pochybení, ale i dobrovolně přijatým prostředkem k pokroku, nebo dokonce pomůckou pro vývoj ostatních blízkých lidí, kteří se s nemocným setkávají. Některé nemoci si zase vytváříme současnými nesprávnými postoji.

Rozpoznat, co je minulost, co přítomnost, co je trest a co dobrovolně přijatá pomoc pro sebe, nebo pro druhé – to by vyžadovalo velmi široký pohled, protože vazby, vlákna osudu se táhnou velmi hluboko do minulosti a k mnoha lidem i dějům. Co tedy s tím? Dají se pojmenovat jen základní postoje, protože jedno a totéž může být pro jednoho jiné, než pro druhého. Jsou-li to pozůstatky minulosti, měl by je člověk s poznáním nést s pochopením a trpělivostí, bez reptání a vlastně i s jistou vděčností, protože mu každopádně přinášejí užitek. Pokud jsou to projevy současných nesprávných postojů, měl by se pokusit pochopit jejich poselství, ale bez přílišného rozpitvávání, zde se dá velmi snadno sklouznout do nekonečného hloubalství. Nejde-li to, měl by prosit o radu své duchovní vedení, aby mu objasnění bylo dáno např. ve snu, nebo ve formě pomocné myšlenky.

Měl by si uvědomit, že mnohdy nejde o veliké věci, na ty většinou přijdeme, ale i menší nesprávný postoj, určitá strnulost v nějakém vztahu, nějaká nevyjasněnost, nebo zatvrzelost, mohou být tou pomyslnou zdí, na níž se člověk zraňuje.

Pokud se nedaří ani tyto metody, pak je možné vyhledat pomoc nějakého člověka, který se zabývá odhalováním příčin lidského trápení. Často je člověk tak spjatý se svým postojem, že jej vůbec nepovažuje za nesprávný, teprve pod vedením někoho nezaujatého pochopí a může se na věc podívat pod jiným úhlem pohledu.

Nejpřirozenější mi však přijde prosit o radu své duchovní vedení...a toto bych dělal nejdříve.

18. otázka: Cit je skutečně vždy čistý?

Vyslechnutá, poměrně častá, otázka: Mnoho čtenářů stále mluví o citu, jako jediném správném a čistém projevu lidského ducha a přece jsou v PG zmínky o citu ve spojení se závistí, nenávistí, dokonce i s kouřením, apod. Jak to tedy je? Je cit vždy čistý, nebo jsou i špatné, negativní city? Samozřejmě tím nemíníme pocity, ale jen city.

-ZF-

Více čtenářů, se kterými jsem se setkal, došlo k názoru, že, zjednodušeně řečeno, jsou dvě důležité věci v konání člověka, jedna je správná a druhá špatná. Tou správnou jsou city a tou nesprávnou je rozum, myšlenky a pocity. Při povrchním čtení PG to tak skutečně i vypadá, všude je stále řeč o přepřestovaném rozumu, který je tím, co nás vede do záhuby. Ovšem je nutné si položit základní otázku: Kdyby skutečně šlo jen o rozum, pak by nemohla existovat možnost, že by duch mohl být někdy zničen.

Samozřejmě, někteří namítnou, že to není zničení, ale jen uvedení do původního stavu. Jenže pokud přemýšlíme, hovoříme, děláme si názory, vždy jsme to „my“, respektive „já“, kdo má určitý postoj, názor. A ono zmiňované nebezpečí zániku duchovní osobnosti znamená zničení tohoto „já“. Ale toto „já“, to je to vlastní a pro nás podstatné, protože našemu „já“ vůbec nepomůže, že duchovní podstata nezmizí, ale přetvoří se zpět do zárodku. Zanikne-li „já“, zmizí pro mne vše, protože už nebudu.

V PG je zmíněno, že nic čistého není nikdy zničeno – jestliže je tu však možnost zničení duchovní osobnosti, pak to znamená, že ona sama může být špatná a nepoužitelná. A právě tato duchovní osobnost je tvůrcem citů, z čehož vyplývá jednoduchý závěr – nesprávná duchovní osobnost bude vytvářet i nesprávné city. Kdyby šlo jen o rozum, který zaniká s tělem, pak by život v záhrobí musel být osvobozen od špatných věcí, ale z PG jasně vyplývá, že existují temné úrovně a peklo – a tyto nejsou produktem rozumu i když se na nich podílí.

Pokud si dáte tu práci a budete sledovat postupně přednášku po přednášce zmínky o citu, zjistíte, že se tento pojem postupně stále více proměňuje. Nejprve je tu jen již zmiňovaná ostrá linie mezi rozumem a citem, ale posléze se začínají objevovat i zmínky o tom, že cit je zapleten i do věcí špatných, jako je závist, nenávist a různé sklony, jako např. kouření./přednášky: Připoutaný k zemi, a především V říši démonů a fantómů/.

Asi nejobtížnější je pro nás dokázat přijmout stavbu PG, kde každý pojem má svůj vlastní život. Je nutné každý pojem sledovat postupně v celé knize a hlavně nevzít jednu větu, jeden výrok a z něj si odvodit závěr – tím se dojde k úplně nesprávnému pochopení pojmu, protože jednotlivý výrok může mít zdánlivě zcela opačný význam, než jiný. Pro příklad se dá uvést výrok o tom, že...cit nelze nikdy znečistit.../Vnitřní hlas/ a naproti tomu, že člověk připoutaný k zemi prožívá v citech kuřáků svou náruživost/Připoutaný k zemi/. Každý z těchto výroků je použit v souvislostech dané přednášky a současně ve smyslu duchovního stavu čtenáře dle určité části v posloupnosti PG. V další přednášce je situace již jiná, a proto je pojem osvětlován pod jiným úhlem. Teprve součet všech těchto jednotlivých pohledů dává ucelený obraz.

Vraťme se k citu. Pokud jsem to správně pochopil /viz. Před...../ duch svým chtěním navazuje spojení s neutrální silou a podle druhu jeho chtění se formuje cit, který je ve spojení i tvořením myšlenek. Na počátku je tedy nějaké chtění ducha a to může být správné, nebo nesprávné. Jak může dojít duch k nesprávnému chtění? Zárodek, když přichází do hmotností, je čistý, ale také úplně nezkušený. Proto zkouší z toho, s čím se setkává. Pokud se mu to zalíbí, chce to opakovat a postupně se to pro něj stane „normální“, tedy určitou normou. Jestli je to dobré z hlediska zákonů stvoření či nikoliv je druhá věc. Pro něj je podstatné jediné – jestli to on přijme jako věc příjemnou, nebo nepříjemnou –

jestli je správná, či nesprávná je pro něj věc druhořadá. Z toho se pak pro něj vytváří zvyk a životní postoj. Ten pak samozřejmě při inkarnaci je ještě ovlivňován myšlenkami, ale i společenskými normami, které vznikají chtěním více lidí národa a celého momentálně na zemi žijícího lidstva. Rozum a myšlenky tu na zemi silně ovlivňují ducha, ale ten si mimo to nese své životní postoje již z jiných pobytů na zemi, ale i v záhrobí.

Je jisté, že prostředí nás silně ovlivňuje a formuje, ale ono samo není jediným, co nás strhává ze správné cesty. Zlozvyky, špatné životní postoje – to je to, co si neseme ze života a do života a to je také výraz naší pokřivené duchovní osobnosti – je to pokřivení ducha, ne tedy jen rozumu. Duch musí prožíváním pochopit, že jeho postoje jsou nesprávné a změnit je do takových, které jsou v souladu se stvořením, teprve potom vytváří takové citové/duchovní/ chtění, které vytváří city harmonicky spolupůsobící se zákony stvoření. To souvisí s tzv. duchovní leností, tedy se stavem, že duch se nepohybuje, není ve spojení s proudy ve stvoření a jeho chtění je nejen slabé, ale také izolované od celku stvoření a proto působící jinak, nebo protichůdně.

V závěru této úvahy se vrátím na její začátek. V PG jsou skutečně neustále stavěny do protikladu dva pojmy – cit a rozum. Důležité je však pochopit v jakém smyslu a proč jsou tak postaveny. Jistě to není proto, aby se to chápalo zjednodušeně, jak to někteří činí – rozum je to špatné a duch je vždy zářící, světlý a správný. Tento protiklad obou pojmů je zde postaven především proto, že jsme nesprávným vývojem úplně zapomenuli, že nějaký duch vůbec existuje a že jsme to my sami. Jde tedy hlavně o to v nás oddělit tyto dva pojmy, které jsme smíchali dohromady.

Máme si tedy prvořadě uvědomit, že jsme duchové, kteří používají rozum jako pomůcku pro hrubou hmotnost. Když si to skutečně uvědomíme, začneme ducha používat a tím oživíme sami sebe, tímto také náš duch bude vytvářet city. To myslím všeobecně, protože nečinný duch nevytváří city, žádné city, ani dobré, ani špatné. Proto jsou biblicky označení „vražní“ odsouzeni k zániku, protože oni jsou myšlenkově třeba dobří, ale duchovně mrtví, tedy nevytváří duchovní útvary, nespojují se s neutrální silou, jejich vývoj se zastavil.

Když duch začne žít, vytváří svou činností city – jaké? Dle jeho získaných životních postojů – dobré i nesprávné, ale živé. Tímto způsobem vytváří živé zpětné působení, které mu pomáhá bolestně i radostně získávat zkušenosti a tvořit si nové životní postoje. I negativní city jsou tedy jistým pokrokem, myšleno oproti jen myšlenkovému a pocitovému životu. Pokud u nich však člověk nezůstane a nedojde k něčemu lepšímu. Člověk, který by měl ducha již zcela spícího, by nevytvářel city a byl by tedy řízen jen myšlenkami a pocity, tím by jeho duchovní vývoj zcela ustal a on by zůstal na úrovni bodu, kdy ještě city vytvářel, tedy kdy duchovně nějak žil.

Máme se tedy duchovně probudit k životu, to však neznamená neustále mluvit o PG, žít pobožnostmi, apod., znamená to uprostřed běžného života se učit chápat, tedy vnímat vše v širších souvislostech, které nám načrtlo PG...

19. otázka: Jak „pracovat s Poselstvím“?

Vícekrát vyslechnutý dotaz: Snažím se co nejlépe žít podle PG, ale zdá se mi, že různým věcem stále nerozumím a stále dělám chyby. Někteří čtenáři apelují na to, že je nutné tzv. „pracovat s Poselstvím“, tedy dělat si nějaké výpisky, z nichž se PG teprve správně pochopí. Jiní čtenáři tím opovrhují a říkají, že je to pouze rozumová činnost. Co Vy na to? Ke které skupině se řadíte Vy?

-ZF-

Člověk, který o věcech přemýšlí hlouběji, musí dříve, nebo později, dojít k tomu, že si položí otázku, jestli je jeho snaha o poznání a pochopení stvoření dostatečná. Konec konců, přímo v PG může nalézt větu, že čtení PG nestačí. Zřejmě bude i dost čtenářů, kteří tuto větu /i jiné podobné/ ignorují a jsou spokojeni ve svém pomyslném vlastnictví Slova, jak to někteří říkají: „máme přece Slovo...“ Nemyslím si však, že jej „máme“, ale spíše, že „ono jest“, tedy ono žije ve stvoření a my k němu musíme každý den hledat cestu z bludišť našich i cizích názorů, zvyklostí a společenských vžitých forem. My nevlastníme toto Slovo, my se mu jen smíme, vlastním úsilím, přibližovat. Že to asi nebude jednoduché o tom je více jak tisíc stran samotného Poselství, ale také trpké osudy Ježíše i Abdrushina zde mezi námi lidmi.

Tato otázka i úvaha je tedy jen pro ty, kteří v sobě cítí potřebu, něco s PG dělat, najít nějakou metodu, jak lépe využít tohoto daru. Jsou čtenáři, kteří se odvolávají na pasáže z přednášky Malí bytostí, ve kterých je popisováno, jak si máme skládat jednotlivé obrazy, získané z různých přednášek PG do celků, jako u obrázkové stavebnice. Na základě tohoto výroku se snaží skládat výpisky z PB do nějakých celků dle určitých témat. Jsou zase jiní čtenáři, kteří tuto metodu kritizují a označují ji za rozumové hloubalství. Pak je ještě ta mnou dříve zmíněná skupina, které stačí, že PG čtou a hlavně se zúčastňují pobožností. Mezi těmito třemi skupinami pobíhají ti, kteří na to nemají svůj názor a hledají, co z toho je správné, aby to napodobili.

Dle mého názoru je jistě třeba „něco“ dělat a pouhé čtení a pociťování blaženosti určitě nebude stačit. Dočetl jsem se, že bez pochopení, ani poznání nepomáhá – nebo též – neprospívá o něčem vědět, chybí-li pochopení/Všudypřítomnost/. Také je tu např. pokyn, že se máme nějakým tématem zabývat hodiny a celé dny, tak dlouho, pokud to nepochopíme /Koloběh záření/. No, já tomu věřím a snažím se o to.

Nyní něco k metodám. Zde na zemi se zde scházíme lidé z různých vývojových úrovní a také v různém stavu zralosti a proto pro nás nemůže být jednotná nějaká metoda. Dokonce i Boží zákony mají v různých úrovních jiné formy a projevy, nelze tedy ani u nás překračovat bariéry osobního vývoje. Každý by si měl najít svou metodu, která jej bude oslovovat a také bude tím i pro něj užitečná.

PG je proti napodobování, každý se má stát vlastní osobností. Pokud se tedy někdo snaží napodobovat metody jiných a neoslovuje ho to, neměl by se tím trápit, ale měl by se snažit hledat svou vlastní formu, jak se mu podaří téma lépe pochopit. Jisté je, že každé jednotlivé téma, každá otázka, má svůj vlastní život a podobně jako je tomu u pozemského člověka, tak i ona v průběhu PG dospívá, zraje, mění se. Tedy odpovědi na ni se postupně rozšiřují a prohlubují. Často můžeme dojít i k tomu, že je něco řečeno nějak, ale později zcela jinak. Odpůrci PG to považují za důkaz nedokonalosti PG, ale já v tom spatřuji to, co je nazváno „moudrým vedením“. Některé pojmy musí autor nejprve stavět na našem pokřiveném chápání a teprve postupně je autor, spolu s ostatními souvislostmi, přibližuje pravému významu. Nelze tedy vytrhnout nějakou větu, citát, výrok někde z PG a tvrdit: „je to tak, Abdrushin to tady tak napsal“. Pro takovouto metodu platí jeho výrok, že když lidé opakují jeho slova, již to nikdy jeho slova nejsou. Vždyť i těmto výrokům dáváme zdůrazněním, výrazem a souvislostmi s řečeným, určitý význam a to takový, jak my to chápeme. Takže i když jen citujeme, nemusí to mít původní význam a to i tehdy, když by citace byla přesná, což často ani to nebývá.

Vraťme se ještě k metodě skládání výpisků do nějakých celků. Základ této snahy je jistě správný a odpovídá PG, ale zde je řeč o tom, že se mají skládat obrazy a ne výroky. Obrazy totiž skládáme duchovní cestou, kdežto u vět a citací se snažíme více zapojovat rozum a to vytváří jisté nebezpečí nesprávných závěrů. Ne každý si umí vytvářet při čtení konkrétní obrazy, a proto je možné použít metodu, kdy si v sobě člověk nese určitou otázku, třeba „jak je to s tím citem?“, nebo nějakou jinou, která ho zajímá. Nemusí na to pořád myslet, má to v sobě jako podvědomou touhu, která je skryta kdesi za myšlenkami. Musí to ovšem být skutečný vnitřní a hluboký zájem, je-li to jen rozumové přání, brzy na něj zapomeneme. Takových otázek můžeme mít více a při postupném čtení PG se náhle vynořují postřehy a souvislosti. Já sám tuto metodu používám a přijde mi zcela přirozená a hlavně funkční.

Vyzkoušel jsem v průběhu let metody různé, a proto je mohu pro sebe i hodnotit. Při snaze o skládání citátů jsem se příliš snažil vše do sebe zasunout, snad až příliš vehementně a tak se stávalo, že člověk, bez zlého úmyslu, něco trošku pokřivil, ne snad slovně, jen v chápání, možná proto, aby dosáhl cíle, který si přál.

Ovšem, jak jsem již napsal, každý si má vytvořit svou metodu, protože každý je jedinečnou osobností, kopírování není k užitku... To podstatné je činnost, vnitřní touha pochopit to, co mne povede vzhůru. Touha po světle, po Bohu, to vede člověka stále dál. Jen si neříci, že už to všechno vím – to je výraz uzavření, ukončení, ale lidské poznání nemá konce, stále se budeme mít co učit, co poznávat, a to i v ráji.

Kdo nemá otázky, nedostane odpovědi, kdo neklepá, tomu není otevřeno. Kdo je spokojen sám se sebou, ten už lepší nebude, ale my všichni musíme být stále lepší, moudřejší, zkušenější, ale i pokornější a chápavější...

20. otázka: Jaké jsou důsledky předčasného odchodu Abdrushina

Toto je otázka, kterou často kladu sám sobě: Abdrushin zde měl být dle plánu déle a hlavně za jeho života mělo dojít k mnohým velikým dějům, ke kterým jeho předčasným odchodem nedošlo /např. výstavba Hradu, ale především pozemské vybudování Tisícileté říše míru, a další/. Změnilo se tím pro nás něco podstatného? Nebo, tím, že předal Slovo, se vlastně vše naplnilo? Je to přece Živé Slovo, které žije a působí bez ohledu na naše postoje. Nebo je to ještě nějak jinak? Tolik let již uplynulo od jeho odchodu a pořád tu není harmonie, vládnou kariéristi a nečestní lidé. Tyto otázky si kladu i dnes v předvečer přicházejících Letnic. Máte-li zájem, zamyslete se nad tím dnes se mnou.

-ZF-

Zde je několik základních myšlenek, jak jsem je pochopil. Každé vyzařování se mění průchodem přes obklopující plášť, obal, tělo /Člověk a země/. V každé úrovni platí Boží zákony, ale jsou všude pozměněny dle druhu úrovně, ve které působí. V každé úrovni jsou na hrubší druhy účinné jen hutnější energie. V naší hrubohmotné úrovni Země je proto pro účinné působení vyšších sil nutné jejich spojení se hmotou. Protože jsme to svými materiálními snahami dovedli tak hluboko a dosáhli jsme velké míry zhutnění tohoto prostředí, nemohou zde účinně působit vyšší síly bez zprostředkování.

Člověk této země má spojení přes svou duchovní podstatu a další záhaly až do hrubé hmoty a to prostřednictvím tohoto těla, vyzařování krve a své duše. Tím se v něm spojují vyšší síly se hmotou. Podobně je to u každé inkarnace vyšších podstat a tak tomu bylo i u Abdrushina. Svým vtělením spojoval ty nejvyšší síly až dolů se hmotou. Nicméně člověk je tvor nižší podstaty a proto je druhově hmotě bližší a jeho pouto na hmotu je účinnější. Tak i ti nejvyšší, kteří se sem inkarnovali, byli do jisté míry vázáni na to, aby pozemský člověk, jako poslední duchovní článek, tyto vyšší síly, vyslancem předávané, zakotvil svými myšlenkami, city a činy až do hmoty tohoto světa, které je blíže.

Když jsme tedy selhali a sílu neodebírali, nemohl ani Abdrushin některé věci naplnit – lépe řečeno, on je splnil, ale nemohly se projevit ve hmotě. Jeho odchodem je tato možnost naprosto zmařena, protože my sice můžeme svým chtěním přijímat a přitahovat jisté vyšší síly, ale ne již tak vysoké, jaké on přinášel do hmoty svým vtělením. Energie, které sem proudí z vyšších sfér, procházejí všemi úrovněmi a v každé jsou pozměněny. Jen inkarnací samotného Vyslance může přijít vyšší síla sem dolů jiným způsobem a ve vyšším záření. To, že odešel dříve, než skončil soud a proběhla nová výstavba, je pro nás určitě značný problém. Již nemůžeme přitáhnout nejvyšší síly, chybí nám moudrost vyššího poznání – všemoudrost a proto i při nejlepším chtění nejsme schopni dohlédnout až na konec věcí a naše rozhodnutí, zdánlivě správná, se časem ukazují jako nesprávná.

Také nám chybí neosobní nadhled, ale jsme vždy vázáni svými představami, názory dnes platnými, společenským zvykem a osobními vztahy. Jsme zkrátka lidé se všemi klady, zápory a hlavně omezeními našeho druhu. Z toho důvodu také za celou dobu existence PG nepovstal z řad čtenářů žádný mimořádný čin, žádný nevšední objev – a to přes zřejmou snahu žít ve smyslu PG. Je vidět, že naše úsilí je sice pěkné, upřímné a naplněné vírou, ale nedosahuje větších výšek, než u ostatních směrů.

Vzpomeňme, jak probíhala za života Abdrushina milost předání síly a rozvinutí schopností v povolání člověku. Za všechny jeden příklad – žena povolání k přijímání duchovních obrazů životopisů je dokázala přijímat jen tehdy, když byl Abdrushin v její těsné blízkosti. Jen tehdy byla napojena na proudy poznání. Když se od ní vzdálil, její spojení se přerušilo.

No a dnes, když je tento velký zprostředkovatel vzdálen o celé světy, je současně vzdáleno napojení na vyšší úroveň, které dával on svým bytím zde na zemi. Právě oním zvláštním spojením jeho vysoké podstaty s nejvyšším zářením docházelo k něčemu, co můžeme nazvat zakotvení světla do hmoty. Toto zakotvení bylo v něm samém, jako je tomu u Pazivala – i ten je zakotvením světla do stvoření – zakotvení světelného jádra pomocí jeho těla. Odchodem Abdrushina byla tato kotva vytr-

žena ze dna naší země a kdo chce dosáhnout vyššího spojení, musí svým duchem vystoupit až do té výše, kde se nyní nalézá zdroj moudrosti.

Protože však žijeme ve světě klamu, lží a podlostí, je to jako bychom žili v silně znečištěném velkoměstě plném smogu – zde o čistém vzduchu nemůže být ani řeči. Člověk se tedy dnes musí probíjet přes všechnu špínu, ve které žijeme, vystoupit až nad ni – jenže každý z nás je s touto špínou nějak spojen, není to jen tak, že jsme tu, ale jsme svou karmou, svými zvyky a vztahy s jinými lidmi s tímto světem propojeni a často i spoutáni. To, že věříme v PG, čteme je a modlíme se k Bohu, ještě nestačí. Jako duše v temnotách nemůže vidět světlo, ale musí k němu být vynesena/vyvedena, tak i pro nás je nutné se v každém okamžiku probíjet vzhůru a trhat spojení, která nás drží při zemi.

Jsem přesvědčen, že odchodem Abdrushina ještě před výstavbou Tisícileté říše došlo k obrovským změnám naší budoucnosti. Některé věci se nenaplní, jiné se budou splňovat jinak – nyní je pro nás mnohem těžší dosáhnout skutečného vysokého spojení /viz paní s životopisy/, dosahujeme spojení příslušného našemu druhu a duchovnímu stavu – to je správné, ale na změnu situace této země naše síly, ani moudrost nestačí a bez vysokého vůdce nebude ani spojení, ani síla, ani moudrost v takové kvalitě a množství, aby to mělo větší účinek na celou zemi.

Myslím si, že touto změnou došlo k přesunutí těžiště na osobní rovinu, nyní musí každý sám hledat spojení a moudrost – pro svou spásu. Už to není o záchraně a řízení země, ale vlastního osobního osudu. Tuto zemi měl řídit nejvyšší Boží vyslanec, to nemůžeme nahradit naším sebevětším úsilím a snahou.

Ač si to tak mnozí nemyslí, já jsem došel k názoru, že i o Letnicích budeme muset vyvinout mnohem více snahy, pochopení dějů, ale i pokory, abychom našli to spojení, po kterém stačilo za života Abdrushina jen vztáhnout ruku...

21. otázka: Lidské selhání vývoje a Lucifer

Již vícekrát jsem slyšel dotaz, který však byl trochu zamlžen, aby tazatel nevypadal jako nevěřící. Budete-li k sobě poctiví, možná si uvědomíte, že i ve Vás se taková nějaká podobná pochybnost, snad jen na chvíli, objevila. Pokud jej napíšete bez příkras, asi by zněl takto: Lucifer je svou podstatou tak vysoko, že tam nikdy nemůžeme ani dohlédnout a přesto zde, poblíž hmotností, selhal. My, lidští duchové, jsme svým druhem mnohem nižší, naše možnosti a síla jsou nepoměrně menší. Jistě uznáváme, že naše selhání při pokřiveném vývoji i všechny špatné skutky, jako je zavraždění Ježíše, jsou hrozné, ale....když selhal i archanděl, pak by naše selhání nemělo být tak přísně posuzováno, nebo ne?

-ZF-

Při těchto úvahách je nutné se prvořadě zamýšlet nad naším druhem a jeho možnostmi. Tedy za prvé je to fakt, že my, respektive naše možnost vývoje, nebyla při vzniku stvoření vůbec plánována – my jsme nevznikli jako dílo Boží, ale jako důsledek přání a prosby Prastvořených a naše vývojové pole je tzv. „Pozdější stvoření“, které také vzniklo až „později“ na přání vyšších duchů nad naším druhem. To je důležitý fakt pro úvahy tohoto druhu. Náš duchovní druh je až na samém okraji duchovní části stvoření a abychom se vůbec mohli vyvíjet, musíme se vzdálit od zdroje záření a formování ještě dále. To je dáno tím, že náš duchovní druh je tak nedostatečný, že musí být vzdálen až tak daleko, kde je vyzářování silně omezeno. Tím vzniká určitý patový stav – my potřebujeme být vzdáleni od zdroje síly, ale přitom tuto sílu pro svůj vývoj a existenci nezbytně potřebujeme. Zdá se tedy, že balancujeme někde na hranici možné proveditelnosti. To existuje jen u našeho nedokonalého druhu.

Že nám přes tuto nedokonalost a vlastně i určitou neschopnost vůbec byla dána možnost vývoje, je úžasná a nepochopitelná milost, která vychází jen se shovívavostí a velkodušností Stvořitele. Kdybychom měli o tak nedokonalém druhu rozhodovat my, jistě bychom řekli, že to vůbec nemá cenu zkoušet a takový druh bychom ponechali bez vývoje.

Právě Luciferovo selhání ukazuje na fakt, že toto prostředí, které potřebujeme k vývoji, je tak vzdáleno od řídící Vůle Boží, že i v něm, v tak vysoké bytosti, došlo k vnitřní změně tak velkého druhu, že se z bytosti změnil v ducha. To bylo umožněno tímto prostředím, které je tak vzdáleno od formující Vůle. Samozřejmě je to neomlouvá, právě tak, jako naše selhání není omluvitelné, protože to vše, i jeho cesta bylo skutečně jen proto, abychom dostali možnost vývoje – přesto, že je to ve smyslu řečeného možnost tak obtížná. Tato obtížnost však není dána nedokonalostí stvoření, nebo snad tím, že nám nebylo dopřáno dost pomoci a milosti – tato obtížnost vývoje je dána jen tím, že my jsme poslední zbytek z duchovna, zbytek, který je na hranici možného vývoje.

Důležitá je i poznámka v původním PG, že my /duchovní zárodky/ jsme na počátku celého tohoto vývojového „experimentu“, před námi to nikdy nebylo. My patříme k první a jedinečné vývojové řadě. Proto je tu také zmiňována možnost, že, kdybychom to nedokázali, musel by být náš duchovní druh stažen za možnost vývoje. Luciferovo selhání nemůže být proto pro nás žádnou omluvou ani důvodem k přání o větší shovívavost k našim chybám. Selhal z vlastní vůle, ale musíme si uvědomovat, že sem přišel proto, aby nám pomohl ve vývoji.

Vše se setkává v jediném bodu – to, že jsme vůbec mohli nastoupit naši vývojovou cestu všemi těmi rozličnými světy, je milost, jejíž velikost vůbec nemůžeme dohlédnout a ocenit. To je jediné, co bychom si stále znovu měli uvědomovat. Nesmírně mnoho bytostí a tvorů se podílí na této možnosti vývoje. Nebudme však příliš domýšliví, abychom si říkali, že je to z osobní lásky k nám. Vyšší duchové a bytosti nejsou tak osobní, jako my, vše se dotýká velkých neosobních pojmů a v tomto případě je tímto pojmem: „možnost vývoje“. Je to veliký všeobsáhlý pojem zakotvený jako jeden z pilířů ve Vůli Boží. Z něj pak vychází mnoho aktivit a větví se do četných dílčích prvků.

Křesťané /alespoň/ někteří, vytýkají PG právě tu neosobnost, protože by si přáli, aby Bůh byl osobní ke každému človíčkovi a představa, že to tak není, je pro ně nepřijatelná. Ale i mnohý čtenář si vnitřně neosobního Boha nechce připustit, natož neosobní Prastvoření....ale stačí jen pozorně a nezaujatě číst PG a najdeme to na mnohých místech a v mnohých souvislostech. Ale to už se vzdalují tématu otázky...

22. otázka: Zakotvení Světla na zemi

Často se mluví o tom, že je zde zakotveno světlo. Bývá to zmiňováno, jako obecný názor, skutková podstata, nebo přímo jako citát z PG. O podstatě tohoto zakotvení jsou různé představy. Samozřejmě jsou lidé, kteří o tom nepřemýšlí a berou to jako fakt. Co tedy znamená toto „zakotvení“ jednoho nehmotného druhu – světla do druhého tak jinorodého – hmotnosti? Lze vůbec spojit dva tak různé druhy?

-ZF-

To je skutku těžká otázka a rozhodně na ni nemohu odpovědět jednoznačně, protože to jsou děje, které jsou spojeny s velkým působením ve stvoření, jdou tedy až za hranice našeho chápání. My však můžeme něco málo z těchto velkých věcí pozorovat v našem malém okruhu, jenže potom jsou naše vysvětlení bez širších souvislostí a tím mohou být i nesprávná. Nicméně se zde pokusím nad tímto tématem trochu zamyslet, ale prosím, aby to tak také bylo bráno – jen jako úvaha a podnět k vlastnímu zkoumání. Nechci zde podávat nějaké jednoznačné stanovisko a jediný správný pohled.

Zkusím shrnout názory, se kterými jsem se ve čtenářské obci setkal. Někdo je přesvědčen, že zakotvení světla je pomocí Slova, nebo též pomocí PG. Jiný je toho názoru, že zakotvení je na Vomperbergu, který byl již dávno vyhlédnut a připraven pro velké působení Grálu. V tomto případě se názory ještě rozdělují na to, že zakotvení souvisí s místem tzv. Obratu světů /viz některé pasáže v původním, nezkráceném vydání životopisu Maria z Magdaly/a další názor je, že je toto zakotvení spojeno s pyramidou, respektive s ostatky Abdrushina.

Již léta mne tato otázka zajímá a dlouho jsem se klonil k myšlence, že zakotvení musí nějak souviset s Abdrushinem, který přece toto světlo přinášel /...a kloním se k tomu i dnes/. Z této úvahy jsem došel k tomu, že by bylo možné, že by tu Abdrushin mohl i po své pozemské smrti zůstat spojen s hmotou pomocí svého astrálního těla a hrubohmotných ostatků /viz pasáže o uvolnění duše a rozpad astrálního těla, které však připouští určité výjimky/. Inu, teoreticky by to snad možné bylo, ale vyžadovalo by to z jeho strany připoutání na hmotu a očekávat něco takového by bylo od nás dosti osobivé.

Snažil jsem se tedy hledat v PG něco, co by bylo alespoň podobné této situaci. Našel jsem popis vzniku a existence Parzivala na samotném vrcholu stvoření, kde jsou zmínky v tom smyslu, že jeho schránou bylo zakotveno světlo do stvoření. Kdyby této schránky/těla nebylo, tu by se světlo vrátilo ke svému východisku. To mi přijde dosti podobné, vždyť Abdrushin a Parzival jsou ve velmi úzké souvislosti. A tak v tomto smyslu mi připadá dosti logické, že za Abdrushinova pozemského života bylo světlo zakotveno na zemi pomocí něj. Když zemřel, obzvláště když to byl odchod předčasný a vlastně nechtěný, uvolnila se tato kotva a světlo je nyní v nějaké vyšší úrovni.

A jak je to s PG? Čteme, že to nejsou jen slova a věty, ale cosi nehmotného. Domnívám se, že ani PG sice není přímou kotvou světla na zemi, ale je něčím jako vstupní branou k tomuto světlu. Tedy, že duchovně lze při správném vnitřním postoji nalézat skrze všechny mezistupně Poselství spojení se světlem, které je však mimo tuto naši úroveň. To, že světlo není zakotveno na zemi, mne nijak nedeprimuje, protože věřím, že je možné vysílat své záření/chtění až tam, kde ještě světlo zakotvené být může? A kdeže to je? I to je napsáno v PG – přibližně – kdyby zde nebylo dosti věrnosti, pak by se světlo muselo vznést až tam, kde je jí dostatek... A že zde dostatek věrnosti, dobré vůle, pochopení a nadšení pro velkou věc Grálu nebyl, o tom svědčí celý průběh života Abdrushina.

Vázat se příliš na myšlenku zakotvení světla na zemi může někoho ukolébávat k duchovní nečinnosti, duch má usilovat vzhůru, i když má také zušlechťovat vše, kde se právě nalézá. Také zde potom dochází k válkám mezi skupinami čtenářů o vlastnictví pozemského zakotvení světla. Měli bychom se

více soustředit na naši osobní cestu, které má vést ven ze hmoty a má stále směřovat vzhůru ke světlu.

pan M.

Reakce pana Musila: Pořád se nemohu vyrovnat s představou, že tady na zemi není Světlo. Vždyť tu zůstalo Poselství, a kdo není líný duchem, ten to světlo přece může a dokonce musí najít!

-ZF-

Vážený pane Musile. Zřejmě si pouze nerozumíme v určitých pojmech. Já nijak nezlehčuji význam Poselství a i pro mne je branou ke Světlu. Ale je právě tím – branou, cestou. Jak jsem již napsal, Poselství není ta kniha, ani ty písmena, je to cosi nehmotného, co může promlouvat jen k duchu. A zde můžeme dokonce udělat určitý příměr. Duch je duchovního druhu, ale tu na zemi je usazen a spojen s pozemským tělem, které mu slouží jako obal i prostředek k působení na zemi. Chceme-li najít spojení s druhým duchem na zemi, musíme se pomocí citů přiblížit k jeho duchu, tedy ne jen k tělu pomocí slov a činů.

Trošku podobně je to s Poselstvím, i ono je jakoby inkarnováno do pozemské knihy – neberte to doslova, je to jen podobenství. Ta kniha je jen hmotným obalem a jen ona je tu na zemi, Poselství, nebo spíše ty děje, jsou kdesi ve stvoření, jako duchovní živé děje – ony nejsou zde na zemi. My svým duchem hledáme cestu ke spojení s duchovní podstatou Poselství, která žije kdesi ve stvoření. Proto je tato kniha jen branou k cestě, která vede k vlastní podstatě Poselství, ta není hmotného druhu.

Proto není z mého pohledu Poselství zakotvením světla na zemi, ale je branou ke světlu ve stvoření. Proto může člověk, na základě své svobodné vůle, odmítnout na tuto cestu vstoupit a ke světlu se nepřiblížit. Proto také může lidstvo nevědomě po desítky let kolem této brány procházet a nikdo si toho ani nepovšimne.

Kdyby bylo světlo zakotveno zde na zemi, musely by být účinky ve formě střetů, protikladů a konfrontací mnohem větší, jako tomu bylo za pozemského života Abdrushina. Dnes už Poselství nikoho ani nenutí k odporu, většině lidí je lhostejné, zaujme je jen tehdy, když lidé kolem něj se chovají nějak skandálně.

23. otázka: Andělé všude kolem nás

J. P.

Opět se mi dostala do rukou kniha o andělech a opět jsem v rozpacích. Přece víme, že máme u sebe pomocníky, kteří si potřebují napravit chyby a které máme v současnosti my, a ne anděly, natož s křídly. Tak daleko k nám se bytost s křídly nemůže dostat, natož aby kolem nás svítila...To snad je aura, kterou každý vyzařuje, tak na tyto anděly prostě nemůžu uvěřit. Jak se na to díváte Vy?

-ZF-

Pojem Anděl máme všichni vnitřně spojený s něčím krásným, světlým, ne zcela pochopitelným a pomáhajícím. Při lidské nevědomosti je vcelku pochopitelné, že vše, co je pro nás vnitřně spojené s těmito slovy, si spojujeme s pojmy Anděl a Bůh. Členové náboženských sdružení se cítí být blíže Bohu a připadá jim bližší a srozumitelnější a proto se upínají raději k němu a postavám spojeným s jejich náboženstvím, jako jsou např. různí svatí a především Syn Boží – Ježíš.

V různých náboženstvích se pak vyskytují různé podoby a pojmenování, které však míří ke stejnému bodu. Kdo nemá pojmy definované náboženskou naukou, ten se utíká k obecnějším pojmům, jako jsou dobro, láska a pomoc a ty se pro ně spojují v pojmu „anděl“.

Poznání, že pomáhající tvorové v naší blízkosti jsou přátelské duše z onoho světa, nám přineslo až PG. Kdo nepřijal toto poznání, nebo v něm stále přežívají dřívější představy, ten si pochopitelně podrží i domnělé spojení andělů s lidmi. Pokud jsem správně pochopil PG, jsou andělé bytosti, které vykonávají Boží vůli, to lze samozřejmě říci o jakýchkoliv bytostných služebnících. Myslím si však, že u andělů je to přímo jejich náplní činnosti, zatímco ostatní bytostní mají své konkrétní úkoly vycházející vždy z vůle boží, ale nezabývající se přímo ní. Domnívám se tedy, že andělé jsou spojeni s různými akty Boží vůle, tedy např. různé záchranné mise, jako byly cesty vysokých duchů a Synů dolů do hmotností, nebo velké světové obraty a akty s tím spojené, apod. Oni nesoúvisí přímo s lidským duchem a jejich činnost se jej může dotknout jedině tehdy, pokud tento duch je spojen s nějakým větším dějem / např. úkol Marie z Nazareta, apod./. Potom je pomoc andělů zase určena tomuto velkému poslání a to i tehdy, když se obrací k lidskému duchu.

To, že lidé stále znovu tvrdí, že vidí anděly zde na zemi, je dáno jejich, již dříve naznačenou, nevědomostí v těchto věcech, jejich přáním, aby to tak bylo a také jejich možnostmi, jako lidí. Člověk je přece schopen na základě svých přání vytvářet obrazy svých myšlenek, citů a také fantazie. Děje-li se tak v hromadném měřítku, je to o to intenzivnější. Mnohdy může být popudem k takovým přáním skutečné působení anděla, který plní nějaký široce obsáhlý úkol související s člověkem jen částečně, ale pořád dost, aby byl do něj člověk zaangažován natolik, aby citlivější jedinec toto vyzoroval.

Je to tedy směsice různých věcí a jen přijetím obsáhlejšího poznání, které nám bylo dáno – tedy my sami jsme k němu nedošli, ale jen jej snad přijali, jen toto nám umožňuje to chápat jinak - šířeji. Mějme tedy pochopení pro lidi, kteří o tom hlouběji nepřemýšlí, jakož i pro touhu po andělech /ve které se vlastně zrcadlí touha po Bohu/, a hlavně se snažme sami to pochopit tak, aby to bylo blíže skutečnosti.

24. otázka: Rozpad čtenářských skupin

Vyslechnutá otázka: Již několikrát si mi různí čtenáři s velikým zápallem a smutkem stěžovali, že nemohou pochopit, proč se Hnutí Grálu rozpadlo a že by se s tím „něco“ už mělo udělat. Ale co?

-ZF-

Vina se pochopitelně hledá vždy u nějakého konkrétního člověka, nejlépe vyššího představitele té skupiny, kterou tazatel sám považuje za špatnou a odpadlou. Bude asi více lidí, kteří se tím trápí a hledají viníka, ale také nějaké řešení, jak zneprátené strany opět spojit. Někteří dokonce vyzývají vedoucí představitele, aby se sešli, dohodli a pak spojili, což se pochopitelně nestalo. Naopak vnitřní i vnější rozdělení pokračuje a zrcadlí se v různých stále nově vznikajících opatřeních. Rozkol mezi vedoucími se přenesl mezi členy a tak pokračuje dělící hráz. Každá skupina nachází „jasné“ a hmatatelné důkazy, že viníkem je ta druhá skupina a mezi tím bloudí čtenáři, kteří to, přes přesvědčování druhými, nemají tak jasné a rádi by měli jen jedno Hnutí plné šťastných lidí. Co s tím?

Já se domnívám, že hledáme viníky na nesprávných místech a očekáváme i toužíme po nesplnitelném. V PG se můžeme dočíst, že komunismus nemůže fungovat, protože se snaží budovat společnost na nesprávné myšlence rovnosti lidí. Tito jsou však zde na zemi naprosto rozdílní a vždy budou, protože mají různou duchovní zralost, na rozdíl od úrovně, z níž sem přicházejí.

Zbudovat velikou celosvětovou společnost z úplně různorodých lidí, by byl určitě problém vždy, ale pokud by všichni tito lidé, přes svou duchovní různorodost, měli něco společného – bylo by to možné. Ovšem toto „něco“ by muselo být tak silné, že by v každém jednotlivci bylo silnější, než jeho názory, postoje a životní zkušenosti. Muselo by to být „něco“, co v něm přetlačí „vše“, tedy něco, co bychom mohli v jistém smyslu chápat, jako obsah prvního přikázání. Tedy, když člověk miluje Boha nade vše, tedy nad své záliby, koníčky, pýchu na sebe i jiné, nad svou lásku k lidem i věcem.... Kdybychom my čtenáři měli takovou lásku k Bohu, pak bychom mohli vytvořit živý útvar postavený na této spojnici. K tomu by nám neustále dopomáhala znalost zákonů stvoření, kterou jsme našli v PG a každodenně si ji neustále každý z nás ověřoval prožíváním ve svém osobním životě.

To, že se Hnutí Grálu rozpadlo, není tedy důkazem prohry toho, či onoho vedoucího, té, či oné frakce, ale je to nezvratným důkazem, že my, jako čtenáři, Poselství dostatečně neznáme a hlavně, že podle něho nežijeme. Pokud bychom podle něj skutečně žili, neměli bychom ani potřebu řídit životy druhých, poučovat je a uvádět na jediné správnou, tedy tu moji cestu.

To, že se HG rozpadlo, mne také mrzí, ale z jiných příčin, než tazatele – je to pro mne důkazem, jak jsme všichni nezralí a jak daleko je náš život od cesty vytýčené PG. Co s tím? Změnit cesty hvězd, předit vesmír...to je jen utopie, právě tak, jako snít o tom, že se změní jiní lidé. Každý z nás může jen jedno – měnit a změnit sebe sama a mít pochopení pro druhé. Nejsme zde na to, abychom převychovali druhé, ale vychovali sebe. Ponechme každému jeho cestu vývoje a zkušeností – co jednomu prospívá, druhému škodí. Spojíme se s tím, co nám dává prostor k osobní cestě, osobní zodpovědnosti, vždyť naším cílem je vývoj k jedinečné osobnosti s vlastními názory získanými vlastními zkušenostmi.

Když se naše cesty vzájemně dotknou, nebo rozdělí, může být vždy přínosem a poučením – pokud se nebudeme vzájemně znásilňovat, nutit druhým svou pravdu, jako jedinou Pravdu. Zkrátka naplníme motto – blaze těm, kdo se umí spojovat i rozdělovat. A hlavně...snažme se sami poznat, pochopit i prožít Poselství v životě tak, aby ono bylo naším vůdcem i rádcem a ne, aby nám je někdo jiný teprve musel vysvětlovat, vždyť ten, kdo do něj hlouběji proniká, ten stále více tuší...že mu stejně pramálo rozumíme. A s tímto malým věděním přece nemůžeme nikomu radit, že jen takto a jediné takto má a musí žít.

Reakce pana S.

Reaguji na otázku č. 24. Jsem rád, že takto píšete a cele s Vámi souhlasím. Trochu bych jen rozšířil poslední větu o slově „radit“.

Je to sice běžně používané slovo, které se používá denně, ale význam toho slova je přece jenom jiný. Nepřímo jste to vysvětlil, ale nejsem si jist, jestli to také každý zpozoruje. Slovo radit, „chci vám poradit“ zní, jako kdybych řekl, „co nebo jak, vše děláte je nesprávné a já vám řeknu, jak to máte dělat správně„. Proto raději používám slovo „ příspěvek“ nebo přispívat, přispěji, apod. Asi tak: „to, co doposud děláte je například správné a já vám přispěji jinou myšlenkou k tomu dosavadnímu, a je na vás co s toho využijete“.

Myslím, že s takovým to přístupem k bližnímu snáze posílíme to dobré, co z člověka vystupuje či se v něm ukrývá a to nedobré nebudeme nijak podporovat.

Před lety mi jedna paní řekla něco, co se ji záhy jevilo asi jako nesprávné a tak se mne zeptala, jestli mne nějak neurazila tím, co řekla. Jestli to, co řekla, bylo správné nebo ne, tím mínila vůči mně, tedy mé osobě. A tak se velmi omlouvala, abych se na ni nezlobil. Mě v tu chvíli přišla jediná slova a to – že dobré věci podporuji, tudíž to, co řekla, bylo správné a špatných věcí si nevšímám, prostě na ně nereaguji, jinak by mi zůstalo jediné „kritizovat“. Je pravdou, že myšlenka se mi velmi líbila, ale žít takto je pro mě velmi obtížné. A to je jedno z mých předsevzetí, abych se tomu naučil.

Proto souhlasím s Vámi, že mít opravdově vysoký duchovní cíl, tedy Stvořitele na prvním místě, pak můžeme být jednotní a přece naprosto rozdílní lidé.

Myslím si, že právě jinorodé myšlenky a názory by každého z nás mohly a také měly přimět k hlubšímu zamyšlení, jestli ten druhý přece jenom nemá v něčem pravdu. Ne si hned udělat názor na to, co říká a ještě svou řeč ani nedokončil. Měli bychom vždy napřed toho druhého vyslechnout cele a přitom se snažit porozumět tomu, co nám ten člověk předkládá a nedělat hned ukvapené závěry nad jeho slovy. Čím více se budeme snažit proniknout do jeho slov, tedy spoluprožít jeho myšlenku, tím záhy zjistíme, že toho člověka máme ve skutečnosti rádi. A to mi připomíná větu z PG „...až budete milovat lidstvo jako celek, pak se vaše struny zachvívají v přenádherném akordu. Teprve potom jste dosáhli skutečného poznání“.

J. P.

Dobrý večer pane Fritz,
přečetla jsem si nový příspěvek a cítím opět, že jsme na jedné vlně, cítím odpověď stejnou, jakou píšete, jen to neumím tak dobře vyjádřit.
Přeji Vám krásné letní dny. J. P.

25. otázka: Milovat Stvořitele na prvním místě – může to být problém?

Otázka pana S.:

Milovat Stvořitele na prvním místě!

Jakou myšlenku tato věta může vyvolat v blízkém člověku, např. u partnera. Je oprávněn si myslet, že ho odsouvám na druhé místo, že Stvořitele mám více rád, než jeho? Anebo naopak ho právě taková věta, vyslovená milujícím člověkem, může potěšit.

Znamená tato věta, že ten člověk poznává hlouběji Boží vůli a právě proto se dokáže k němu chovat s opravdovou láskou, aniž by vyvolával pocit odsouvání na druhé místo?

-ZF-

Tato otázka do jisté míry souvisí s předchozí, tedy č.24. Dovedu si představit, že mnohý čtenář bude touto otázkou pobouřen, protože on je přesvědčen, že nikoho by přece ani nenapadlo „žárlit na Boha“. Já si ale myslím, že je to otázka logická a pokud by byl člověk skutečně upřímný a věcný, jak to PG vyžaduje, musel by minimálně připustit, že je tato otázka docela namístě... a je docela dobře možné, že v mysli mnohého věřícího se něco takového objeví, i když to nahlas nevysloví. Dalo by se velmi stručně říci, že to souvisí se zralostí člověka, ale je nutné to vysvětlit trochu obšírněji.

Podíváme-li se obecně na lidské problémy, zjistíme, že nejčastěji jsou to problémy vztahové. Ať již jsou to vztahy mezi nejbližšími lidmi, nebo i cizími, vždy je to plné emocí a osobních bolestí. Dalo by se tedy zjednodušeně říci, že jedním z našich největších problémů je, že vše bereme a prožíváme příliš osobně.

Slyšel jsem jednou kritiku nějakého křesťanského sektobijce na adresu Poselství. Velice se ho dotklo, že Bůh je zde popisován jako neosobní a nekonečně vzdálený.... Člověk se vzpírá té myšlence, že Bůh nemá k němu osobní vztah. My samozřejmě nemůžeme hledat nějaké spojnice mezi postoji Stvořitele a námi, ale přesto jsem nabyl dojmu, že směrem vzhůru, tedy směrem k Bohu, kde jsou tvorové stále dokonalejší, tam již není vše tak osobní, jak je tomu u nás. I v PG je zmínka o tom, že zralý člověk nemiluje již jen jednotlivce, ale celé lidstvo. To je pro nás asi těžko představitelné, protože v každém našem postoji je vždy osobní sympatie, antipatie, snad jen lhostejnost bychom dokázali chápat neosobně.

I když nám proto chybí reálnější představa, měli bychom připustit, že ve vyšších světech se postoj i citění budou vždy, a to i ve věcech osobních, brát mnohem obsáhleji a budou mířit nejen k jednotlivci, ale současně i k blahu celku. Při takovém postoji je již snáze pochopitelné, že by nikoho ani nenapadlo, že by jeho láska k druhovi, družce mohla být jakýmkoliv způsobem ohrožena současnou láskou k Bohu. Dokonce bych si dovolil tvrdit, že je vlastně jen jedna láska a to je právě láska k Bohu a ta je v každém zakořeněna, ale ještě se příliš nerozvinula a proto o ní ani nevíme. Odlesk, nebo odraz, zrcadlení této lásky je poznatelné /zviditelňuje se/ v lásce k Jeho dílu a jeho tvorům a bytostem.

Jen při naší nezralosti a vlastně i dualitě, tedy rozdělení na ducha a rozum, chápeme a vnímáme odděleně dvě lásky – k někomu a k Bohu. Ve skutečnosti zde nemůže být rozpor nebo konflikt, protože to nejsou dvě věci, ale pořád jen jedna. Tak, jak je v PG, že chápeme barvu a tón odděleně, ale výše již splývají do jednoho celku.

Jádro otázky tedy vyplývá jednak z našeho duálního chápání věcí, které ve skutečnosti rozděleny nejsou a jednak z naší nezralosti, že chápeme vše ještě příliš nedokonale, zlomkovitě a chybně, jako dítě, kterému rodiče ještě nevysvětlili co je správné a co ne a ono si dělá nesprávné závěry. Je tedy zde ve hmotě a pod panstvím rozumu, kterým jsme všichni více či méně zotročeni, možné, že taková

nelibost, vnitřní rozmrzelost, nebo určité zklamání se u někoho objeví. Pokud si však současně uvědomuje, že to není dobrý postoj a bojuje s tím, pak je na správné cestě a jistě se časem dopracuje k postoji bez konfliktů.

Pokud tyto myšlenky však někoho dovedou až ke skutečnému vnitřnímu konfliktu, pak je zřejmé, že ještě sám nikdy dost neucítit závan lásky k Bohu, lásky, která osvobozuje, nesvazuje, ale povznáší a činí člověka stále lepším. Měl by v tomto případě se pokusit myslet méně na sebe, ale začít hledat stopy této lásky. Jak? To je u každého jiné a souvisí to s jeho osobní cestou. Nebude to však asi cesta skupinového hledání, kolektivního vyjednávání, ale tichého hledání zaváté cesty ve svém srdci.

J. P.

Dobrý večer pane Fritz,

neumím se tak dobře vyjádřit jako Vy, ale otázka č. 25 je pro mne naprosto jasná. Lásky k Bohu je pro mne samozřejmá jako dýchání, je to správné žití jeho zákonů, a proto pokud oba toto chápou takto, potom není nutná otázka, kdo je na prvním místě v upřednostnění lásky. Bez duchovní lásky přece není možná ta živočišná, alespoň tak to chápu.

-ZF-

Děkuji za reakci, paní Potáčová. Samozřejmě, tak, jak to píšete, je to správné a mělo by to tak být vždy a v každém vztahu. Protože tam, kde si partneři nerozumí v nejzákladnějších otázkách lidské existence, může být jen těžko harmonie a vzájemné porozumění. Což mne dovedlo k myšlence, že jsou zvláštní a ve smyslu Vaší odpovědi i těžko pochopitelné partnerské vztahy, o kterých jsem vícekrát slyšel mezi čtenáři...tedy, že jeden z partnerů věří v duchovní existenci člověka a druhý ne a žije v materialistickém chápání světa i sebe. Ten první však setrvává v tomto vztahu v přesvědčení, že toho druhého změní...ale to by bylo spíše téma na novou otázku, nové téma. Než, chci se vrátit k tomu našemu.

Přesto, že jsme všichni stejného lidsky duchovního druhu, jsou mezi námi veliké rozdíly. Tyto rozdíly nevycházejí z původu, ale z osobního vývoje, nebo, jak často říkáme, z duchovní zralosti. Tak každý z nás chápe a vnímá jednotlivé pojmy po svém, a i když je nazýváme stejnými slovy, vidíme pod nimi jiné obrazy.

V tomto smyslu nepochybuji, že co člověk, to jiná představa o pojmu láska, ale také, co věřící, to jiné chápání slova Bůh. Právě toto poznání mne dovedlo ke snaze, podtrhuji toto slovo – snaze – chápat pojmy z vyššího hlediska, tedy pokusit se je vidět z nadhledu. Jistě to nebude nadhled vysoký, ale i pohled z dvojáku je mnohdy poučný.... A tak jsem nabyl přesvědčení, že duchové ve vyšších světech chápou všechny pojmy jinak, než my. A říkáme-li, že se snažíme milovat Boha nade vše, pak to jistě myslíme vážně a s nejlepším chutěním, přesto jsem přesvědčen, že oni to prožívají zcela jinak a jejich vztah je mnohem obětavější a upřímnější, ale to právě přináší stupeň zralosti.

Tak kdysi i Abdrushin říkal na naši adresu něco v tom smyslu, že kdybychom věděli, jak přísné to bude v Tisícileté říši, ani bychom po tom tolik netoužili a nepřáli si ji ihned. Nebo ta zmínka, že vyšší duchové to, co my cítíme jako tvrdost a přísnost, pociťují jako požehnání. Tedy opakuji, naše chápání jedné věci bývá velmi rozdílné. Milovat Boha nade vše, chápu ve smyslu výkladu Desatera a prvního přikázání. Zde jsou mimo jiné vyjmenovány některé protiklady k lásce k Bohu...jeden má dítě a miluje je nade vše, jiný ženu, další... a tady záleží na každém, jak si tyto příklady vysvětlí a co rozumí tím, že člověk dává přednost tomu, či onomu. Je přece mnoho věcí, které neuděláme, nebo je děláme nesprávně, apod. a to přesto, že už víme, že jsou proti řádu a tím proti Bohu. Někdy to nemusí být velké a pohledově zřejmé věci a postoje, ale to vše sem přesto patří.

Do této úvahy tedy nevztahuji jen takový nejhrubší kontroverzní postoj: buď já, nebo Bůh, ale mnohé nuance, které nás odvádějí od prvního přikázání. Usiluji o to, abych toto přikázání vnitřně neustále prožíval jako samozřejmost, ale jsem toho ještě stále velmi vzdálen. Upřímně řečeno, ne-

znám nikoho, kdo by odpovídal tomu obrazu, který jsem si na základě všeho přečteného a zpracovaného vytvořil.

Již několikrát mi čtenáři vytýkali, že mám příliš vysoké požadavky na sebe a druhé...možná mají pravdu, ale v této chvíli jsem si vytvořil obraz člověka usilujícího k Bohu, milujícího Boha a celé jeho dílo. Tento obraz je mým ideálem a bez ohledu na to, že druhým může připadat přehnaný, já sám si říkám, že možná jednou, tam někde výše, dojdu naopak k tomu, že byl ještě stále nedostatečný a malý. Tak to vnímám z nadhledu. Je to představa ryzí přirozenosti bez okázalosti a vlastně i bez neustálého chtění, přemýšlení, jestli to člověk dělá dobře, jak by to měl dělat, apod. Správně to píšete, paní Potáčová – „... láska k Bohu je pro mne samozřejmá, jako dýchání“. Slyšel jsem něco podobného od vícero čtenářů , ale ještě nikdy jsem to na nikom neviděl...ovšem, zrak mi již slábne. Tím však ani v nejmenším nepochybuji o Vašem výroku a postoji a vážím si jej.

V orientálních duchovních naukách se lidé nesnaží jen o víru, jako v křesťanství, ale o prožití Boha, o realizaci. Nemůžeme to chápat doslovně, ale je možné v tom nalézt některé prvky, které nám, křesťanům chybí – více nadšení a vnitřního přesvědčení a hlavně větší touha po spojení. Tedy ne prosba o něco, ale hledání spojení k naplnění svého poslání. Jeden z pojmů indické filozofie zmiňuje např. Rámakrišna, když označuje skutečného usilujícího k Bohu, jako „zpitého Bohem“ a též přirovnává takového člověka ke zloději, který je v jedné místnosti a ve druhé je poklad. Zloděj nemůže myslet na nic jiného, než na ten poklad... A máme zde z PG výrok, že musíme toužit po Slově, jako žízni hynoucí po vodě. To je také ta touha, kterou si představuji pod pojmem výkladu prvního přikázání.

Je pochopitelné, že pokud by člověk dosáhl takové touhy a takového usilování, pak by to prostupovalo citelně jeho život, potom by ovšem musel žít se stejně usilujícím člověkem, neboť jinak by se ten druhý asi cítil poněkud osamělý a odstrčený. A to platí i mezi dvěma věřícími, kteří se mají rádi. Otázka mi tedy nepřipadá tak nereálná a nemožná ani mezi čtenáři. Záleží jen na míře víry, ostatně je to jako u všeho jiného, vždy záleží na míře věcí, usilování a pohlcenosti člověka jeho zájmy, ale i velikostí zaujetí pro jeho směřování a podle toho je potom reakce jeho okolí.

Co tím vším chci říci? Že zde hovoříme o vysokých pojmech, snažíme se vzájemně si vysvětlit své postoje a přitom, možná každý hovoří o něčem trochu jiném, protože naše představa o těchto pojmech je rozdílná. Nicméně i to patří k této zemské pláni a je to logické, tak to berte jen jako postřeh nad našimi různorodými cestami.

26. otázka: Studium Božích zákonů

Několikrát jsem od čtenářů slyšel tento dotaz: V PG jsou vyjmenovány tři základní zákony stvoření, zákon stejnorodosti, tíže a zpětného působení. Někteří čtenáři apelují na to, že bychom tomuto tématu měli věnovat více pozornosti a hledat v PG další zákony, které jsou tam uvedeny. Je nutné si tyto zákony vypisovat z PG do nějakého souboru, aby se je člověk naučil. Skutečně by se to tak mělo dělat, je to tak správné?

-ZF-

Správné? Těžko může člověk druhému říkat, jak má co dělat. Každý máme svoji cestu, svůj vlastní způsob, jak po ní jít. Určitě je správné se zabývat Poselstvím a hledat v něm odpovědi. Jistě v něm není zbytečně psáno, že jen čtením se ničeho nedosáhne, je potřeba nějaké jiné, hlubší činnosti.

K metodám jsem se již vyjádřil v jiné otázce, nyní bych se zmínil o jiné věci, která se zdá v tomto smyslu velmi důležitá. Nebudu mluvit o jiných, ale o sobě. Také cítím, že je velmi důležitá znalost těchto zákonů, protože věřím, že jen ten, kdo podle nich žije, si nevytváří bolestné zpětné působení a současně je stále zralejší a jeho vývoj zdárně pokračuje. Jenže v tomto uznání zákonů musí být především jejich pochopení a to jsem zatím nikde, ani u sebe, příliš nezaregistroval.

Když si povšimnete rozhovorů čtenářů, nebo i svých výroků, zjistíte, že jen opakujeme, co jsme si v PG přečetli a to včetně tam uvedených příkladů...např. k zákonu stejnorodosti – tak se spřátelí kuřáci, pijáci, ale i lidé ušlechtilějších zájmů... Chybí mi, jiné, další příklady z praktického života a tím nemyslím, že vyjmenujeme další skupiny lidí, ale spíše úplně jiné příklady z jiných rovin žití. Ani mne nikdy nenapadlo něco úplně jiného a přitom je jisté, že tyto zákony fungují ve všem, jejich mnohostátnost by nám měla dát látku k téměř nekonečným postřehům a poznatkům, ale...

A tak si říkám, že se nám, přes veškerou snahu nepodařilo prokopat k vlastní podstatě PG k jádru. Čteme, opakujeme, ale asi dost nechápeme, protože nemáme své vlastní poznatky vycházející z přijetí principů popsaných v PG, ale současně zpracovaných ve vlastním osobním životě. Toto zjištění mne docela mrzí a připadá mi to, že se nacházíme v jakési strnulosti popsané ve stejnojmenné přednášce.

Ani u různých přednášejících jsem nezaznamenal žádný mimořádný posun, který by ukázal, že jsme v tomto poznání Boží vůle pokročilejší. V PG je jistě mnoho dalších pojmů, které jsou nazvány jako zákony a i já jsem si je vypisoval, ale po několika letech zjišťuji, že si je stejně nepamatuji. Snažil jsem se tedy o přijetí rozumem, setřídění a registraci, ale můj duch z toho mnoho nepřijal, protože jinak bych k tomu měl plno prožitků a postřehů.

Má-li tedy někdo takovéto své vlastní postřehy neopsané z PG, pokud rozšířil pro sebe pochopení těchto zákonů do různých odvětví, oborů a rovin lidského bytí...a chce-li se o to s námi podělit, pak to vítám a budu rád, když mi napíše a své postřehy pošle. Budou-li takové, pak je zde rád uveřejním, aby se naše poznání rozšířilo.

Na podporu snah o pochopení těchto zákonů si dovolím, ač to běžně nedělám, jeden citát z PG: Moji posluchači se musí snažit, aby hlouběji a obsáhleji sledovali působení zákonů v jejich nutné činnosti a to hlavně zákona stejnorodosti, zpětného působení a tíže. Nechtě je promyslí všemi směry a hledají v nich všechny jemnosti....

27. otázka: Rozvod ve smyslu Poselství Grálu

Právě jsem se dozvěděl, že mí známí, čtenáři PG, se rozvádějí. Protože to není první případ a znám takových dvojic více, napadlo mne, že by bylo užitečné se i touto otázkou zabývat. Jak by měl vypadat rozvod ve smyslu PG, nebo je rozvod hříchem, jak to chápe křesťanská církev?

-ZF-

Připadá mi to tak, že toto téma, jako by bylo pro čtenáře určitým tabu. Možná je to i tím, že čtenáři PG se snaží žít ideálním životem naplněným pozitivními myšlenkami a konstruktivními činy a k tomu, zdá se, rozvod moc nejde. Obecně se to bere tak, že rozvod s člověkem, který nevěří, může být pokrokem, osvobozením od karmických pout, ale rozvod dvou čtenářů....to je nějaké divné. A protože je to divné, je lepší o tom nemluvit a taky se tím nezabývat, protože by to bylo negativní myšlení. Já si ale myslím, že člověk je tu na zemi i proto, nebo hlavně proto, aby si udělal na věci, situace a děje „názor“, tedy vytvořil si k nim nějaký postoj. Proto bych se nevyhýbal žádnému životnímu tématu, ale snažím se ve všem najít pochopení a vlastně i porozumění pro všechny aktéry.

Záležitost manželství je pro mnohé o to složitější, že bývá spojena s duchovními akty požehnání. Často jsem byl účastníkem rozhovorů, kdy jsme se trápili myšlenkami, že takovýmto požehnáním svazku dochází v případě selhání k jakési spoluvině. Tedy, přesněji řečeno, že když jeden ve vztahu selže, zákonitě musí s ním být stržen i ten druhý.... Nechci se pouštět do úvah na toto téma, jen si myslím, že člověk má vždy svou osobní odpovědnost a když je zapleten do skupinových dějů, např. v národě, nebo menších rovinách např. v manželství, vždy se hodnotí jeho činy, myšlenky a city, skupinová vina v tomto smyslu mi připadá nevěrohodná. Konec konců i Abdrushin se rozvedl, nemluvě o zmínkách v PG, že by se manželství vždy mělo rozvést, pokud jeden z účastníků k tomu názoru dojde.

Myslím, že to by nám mohlo stačit k tomu, abychom přijali myšlenku, že rozvod nemusí být vždy jen prohrou. Berme to zatím jako fakt a spíše uvažujme o důvodech rozvodu a jeho formě ve smyslu PG. To nás vede k zodpovědnosti a zdůrazňuje, že bychom měli vždy brát ohled na druhé. Jistě to bude platit i v tomto případě. Důvod k rozvodu by měl být jasný, pravdivý a poctivý. Tedy ne nějaká uraženost, pomsta, honba za něčím lepším, apod. Nemysleme si, že takové důvody u čtenářů nemohou nastat, vždyť i oni jsou stejní lidé, jako nečtenáři, liší se jen vědomím odpovědnosti za své rozhodnutí a tušením následků. I čtenáři dělají chyby, jsou nezralí, apod., ale snaží se být lepší a uvědomují si, ale také přiznávají své chyby...tedy aspoň by to tak mělo být.

To však znamená, že čtenář od nečtenáře, by se v případě rozvodu, měl lišit především svým poctivým postojem, snahou neublížit druhému, se kterým se rozchází. Měl by tedy být ve svých postojích vždy ušlechtilý a nesobecký. To ovšem bývá u rozvodů obecně jen zřídka, protože málokdy je rozvod postaven jako oboustranná vzájemná dohoda-většinou se chce rozvádět jeden a druhý se má přizpůsobit. Nebo to chtějí oba, protože spolu nemohou vydržet. Je jasné, že v těchto případech nebudou aktéři ani nestranní, ani nesobečtí a těžko pak ušlechtilí.

V PG je v přednášce Manželství popsán ideální stav manželství, „které je uzavřeno v nebi“, tak nějak očekáváme, že když čteme Poselství, automaticky se nás týká i tento případ. Jenže důvody, proč se lidé sejdou v manželství, jsou velmi různé a případ, popsáný v PG, tedy, že se sejdou dva lidé, kteří se vzájemně doplňují a tvoří tak harmonický pár, bude velmi zřídka. Většinou se scházíme, protože jsme spojeni z předchozích inkarnací společným poutem, omyly, chybami a dluhy. Logicky se to objeví i v našich vztazích a může to postupně vyústit až do odcizení, ne-li až sporů a roztržek. Proces uzrávání duše je velmi pomalý a zbavení se návyků a naučených postojů bývá nejen obtížné, ale především dlouhodobé.

Pokud jste snad četli knihu od Agnes Pilchové – Putování duší, pak si jistě vzpomenete, jak obtížné byly cesty několika duší zde popsaných. Pokud jste to nečetli, zmíním, že je zde od jasnovidné autorky popis několika duší a jejich mnoha inkarnací, v nichž se setkávají v různých rolích. Náhle uvidíte, že proces změny duše od nějakých nízkých a požitkářských postojů k něčemu ušlechtlejšímu může trvat dva tisíce let a prochází mnoha inkarnacemi... Nebude to tedy tak snadné, jak si myslíme a proto nejsou ani naše vztahy tak ideální, jak bychom chtěli a to přesto, že se o to upřímně snažíme. Je to zkrátka určitý proces spojený s prožitím, nestačí tedy něco přečíst, uslyšet, přemýšlet o tom, ale je nutné to prožít ve všech hloubkách i výškách, aby to bylo do člověka vryto, pak to nemůže zapomenout a teprve se mu to stane přirozenou samozřejmostí.

Ale vraťme se k rozvodu. Jestliže se vztah obou partnerů vyčerpá, je prázdný, mrtvý a nikomu již nic nepřináší a přijde-li jeden s návrhem se rozejít, pak je to jistě namístě. Jsme zde proto, abychom se učili a to především ve vztazích. Pokud už nejsou žádné impulzy, pak se vztah stává povrchní samozřejmostí, v níž aktéři hledají spíše někde mimo vztah svou učební látku. Žádná mrtvá formálnost nikam nevede, nepovzbuzuje, neučí. Jistěže každý vztah má své etapy a z prvotní euforie přechází do jiné roviny, takže nelze očekávat, že vztah bude stále nabitý vzrušením, vášní a něčím novým. Život není jen o vnějších věcech, ale hlavně o těch vnitřních, takže i poklidný vnější život může mít dobrý vnitřní pohyb.

I čtenáři se scházejí z karmických důvodů a je někdy možné, že se ve vzájemném prožívání zbaví svých dluhů a táhne je to někam dále k dalším dluhům, které mají jinde. Je to jistě možné a pak je i možné, že oba procítí, že spolu sice prožili mnohé, ale nějak to od nich odpadlo, vyžilo se to a jako by je již nic nespojovalo. Pak se mohou jistě rozejít a není to žádným hříchem. Pokud je k tomu ovšem nežene lenost, pohodlnost, nebo snaha se lépe pobavit jinde - tedy útěk před zodpovědností.

Protože vztah je vždy především o zodpovědnosti a vzájemné poctivosti, toleranci a vyrovnaní vzájemného dávání a braní. To není vždy jednoduché a někdy je mnohem snazší z toho utéct a začít jinde, protože začátky vztahu bývají nejpěknější. A tak se z člověka může stát nezodpovědný hledač štěstí, který druhého opouští, protože hledá něco zábavnějšího. Opouští ho dříve, než v tomto vztahu vyrovnal vše, co měl, naučil se to, co mu to mělo dát, dá se říci „odchází přes mrtvolu“, tedy se sobeckým postojem myslícím jen na sebe.

Rozchod a rozvod čtenářů by se tedy měl od jiných lišit především v pocitu zodpovědnosti za své jednání a rozhodnutí, ve slušnosti a ohleduplnosti k druhému a samozřejmě v určité noblese provedení. Neměl by být zbrklý ani prosycený vášněmi, ale dobře uvážený a s plným vědomím důsledků nejen pro tento život, ale i celé bytí. To vše by určitě i navenek mělo působit výrazně jiným dojmem, než je běžné při rozvodech. To, že se oba dohodnou a nejsou naplnění zlobou, ještě neznamená to, co jsem zmínil. I nečtenáři se dovedou rozejít slušně a po vzájemné dohodě, ale bude jim chybět pochopení širších souvislostí a dalekosáhlost tohoto rozhodnutí.

Pokusme se být vnitřně moudřejší, tedy ne v tom, že ostatní poučujeme, ale že svými činy působíme moudřeji a ušlechtleji, než tomu bylo před tím, než jsme se k poznání dostali.

28. otázka: Zpětné působení – je třeba se ho obávat, nebo ne?

J. P.

Probíraly jsme přítelkyní otázku, že se bojíme jít samy lesem, protože i když myslíme pozitivně, může nás někdo třeba přepadnout a zabít, pokud jsme snad kdysi někoho zabily my. V tom případě se nám to přece musí vrátit. Ale, na druhé straně, jsme zase uvažovaly, že když usilujeme o dobro, tak se nám naše chyby projeví ve zmenšené formě. Takže vlastně nevíme, co si s tím počít. Co Vy na to?

-ZF-

Jedna věc je oprávněná obava, tedy opatrnost, druhá je neoprávněný strach, ale další věcí je i nesprávné hazardování. Právě jsem viděl v televizních novinách, že po lesích se ve stále větší míře pohybují pytláci, kteří střílí po všem, co se kde pohne. Další zpráva byla o tom, jak se na okrajích lesních cest vykrádají auta houbařů. Opatrnost bude tedy jistě na místě. Možná se blíží doba, kdy do lesa bude možné jít jen s pistolí a ochrankou, no dnes to ještě není, ale opatrnosti není jistě nazbyt.

Člověk by měl zvážit své možnosti a možná rizika, tedy ne se strašit dopředu, ale vycítit a zvážit, co je bezpečné a co by měl raději oželeť. Spoléhat na pomoc zvenčí, nebo spíše v případě čtenářů, na pomoc neviditelných pomocníků, to je jistě pěkné, ale mělo by to být vyhrazeno nezbytným a nutným případům a ne riziku jen pro zábavu.

Také jsem zažil čtenářku, která sama bloumala po lesích, kde byli nějací podivní bezdomovci, a byla na sebe hrdá, že ona má čisté myšlenky a proto jí nemůže být ublíženo. Nebudu to komentovat, ale zmíním jednu historku ze vzpomínek na Abdrushina, který vytýká jedné ženě, že chodí večer po horách a říká, že ji přece ochrání bytostní. Zde jí vytýká, že zneužívá tuto pomoc.

I já věřím v tyto pomoci, ale měli bychom o ně prosit v nezbytných případech – zabloudíme a nemůžeme najít cestu, jdeme někomu pomáhat a potřebuje s tím pomoci, atd.

Jít do přírody je jistě správné, jen by měl vždy člověk bděle zvážit okolnosti a přizpůsobit jim svá přání. Uvažovat ve smyslu, že když mne někdo zabije, tak jsem si to zasloužil – je sice logické, ale stavět si v myšlenkách taková „přání“ nebude asi moc užitečné.

Zkrátka, je-li situace nebezpečná, měl bych zvážit, je-li nutné, abych riskoval a hlavně učinit příslušná opatření. Vztít si sebou nějakého muže, který by mi pomohl, nebo aspoň psa, být jen na okraji lesa a ne chodit na hodiny do hloubky lesa, apod.

Na to máme používat cítění, abychom vycítili, kdy je vhodné to, a kdy ono. Myšlenky strachu zbytečně nerozdmýchávat, ale dbát jich a poučit se z nich.

29. otázka: Proč rodiče vychovávají své děti k pocitům méněcennosti?

Pani Potáčová

Jak moje matka, tak matka mé známé, měla tu vlastnost, že mi vždy /i jí/ ukazovala, jak jsou druzí šikovní, co druzí dokázali, jak jsou výjimeční a podobně, tím prostě ve mně vždy ubíjela mou snahu cokoli dokázat a podporovala méněcennost. Stále to ve mně zůstává, i když jsem musela hodně pracovat na tom, abych dokázala rodinu zabezpečit i přes nepřízeň osudu. Tak ale podle Poselství méněcennost a nedostatek sebevědomí je nějaká lenost člověka. Ptám se tedy, proč nás matky vždy srážely. Já si někdy odpovídám tak, že jsem se alespoň tím naučila pokoře.

-ZF-

Proč rodiče vychovávají své děti nesprávně, to skutečně nevím, protože je to nelogické, jako všechny naše omyly a nesprávné postoje. Ale konec konců s rodiči nic nenaděláme, ale víme, díky Poselství, že to není náhoda a že jsme s tím nějak spojeni. To, že je to karma, nám mnoho nepomůže, protože pojmenováním se nic nevyřeší. A protože nemůžeme dělat nic se svými rodiči, podobně, jako s ostatními lidmi, nezbyvá, než dělat něco se sebou.

V takovém, ale i jiných případech, kdy na svých rodičích či lidech vidíme nějaké chyby, je to nejpodstatnější si uvědomit, že je velmi pravděpodobné, že tytéž chyby buď máme, nebo jsme měli i my. To nás pravděpodobně přitáhlo k těmto lidem. Samozřejmě mohou být i jiné důvody přitažení, ale jistě nepochybíme, když přijmeme jako možnost, že tyto nám se nelíbící chyby máme též – ve smyslu přednášky Vidiš třísku... Poznat chyby druhých je poměrně snadné, ale ty své... to bývá potíž.

Takže by bylo asi dobré se pokusit vysledovat, jestli i já nemám stejné chyby, jako mí rodiče – ovšem nemusí se jevit úplně stejně, budou stejné jen v základním principu. A i kdybychom ty chyby nenašli, bude pro nás jen užitečné, když si dáme pozor, abychom podobné chování někde na někom také neuplatňovali.

Jak říkám, není to tak snadné a chce to jistou vnitřní odvahu, nezaumatost vůči sobě – ani pozitivní, ani negativní, spíše určitou neutrálnost. Jestli máte pocit určité malosti, jistě to není chyba výchovy, ale určitého postoje, zřejmě někdy z dřívějšíka a je nutné s tím bojovat.

Tak se přiznám, že na mé mamince se mi některé postoje a její reakce nelíbily, můžu i říci, že mi přímo šly na nervy a trvalo mi několik let, než jsem si přiznal a na sobě našel podobné. Ano, na pohled nejsou stejné, ale v základním principu ano.

30. otázka: Svůj svět ovládám jen já sám

Dotaz jedné čtenářky: Včera jsem dostala obrázek s textem: Svůj svět ovládám jen já sám. Můžete mi ten výrok nějak objasnit, prosím? Děkuji

-ZF-

Slovo „svět“ je velmi obsáhlé, alespoň tak, jak se objevuje v PG. Můžeme ho chápat v tom nejširším slova smyslu jako vše stvořené, tedy celé stvoření, ale častěji se k němu hodí spíše celé hmotné stvoření. Můžeme jej však také chápat jako vesmír, tak, jak je lidmi pojímán. Ovšem ani jeden z těchto pojmů nemůžeme označit přívlastkem „můj“, tedy „můj svět..“

Co je tedy „můj svět“? Je to to, s čím jsem přímo spojen, to, co se mnou souvisí a je na mně závislé. Tedy závislé na tom, jak to žívím a udržuji při životě. Je to tedy především můj svět myšlenek, můj svět citů a samozřejmě viditelný můj svět činů.

Když se vrátíme k té představě světa jako vesmíru, musíme si uvědomit, že každá planeta, ač vypadá samostatná, je také ovlivňována různými silami vesmíru. A tak je to i s tím „naším světem“, on je vskutku náš, protože jsme jej vytvořili, ale současně je spojen se světy jiných lidí ve smyslu zákonů stvoření, a to především zákona stejnorodosti. Já si tedy svůj svět skutečně vytvářím sám a nesu za to plnou odpovědnost, ale navíc, a to v citátu již není, se podílím ve spolupůsobení na těch dalších světech, což ovšem také znamená, že i do mého světa se snaží zasahovat jiní lidé. Je naší povinností, abychom, jak v pozemské, tak duševní rovině bojovali za to, abychom se nestali nechtěnými, nebo ještě hůře, chtěnými vládci světů jiných – tedy manipulovali jejich životy a jejich dušemi, nebo naopak se stali otroky těch, kdo chtějí manipulovat námi.

Reakce paní J. P.:

Dobrý večer pane Fritz,

přečetla jsem si Vaši odpověď na poslední otázku. Protože jaksi "těžce snáším", že celý lidský věk se táhne místo principu Lásky jen jedna válka za druhou v historii lidstva, tím zabíjení a nenávisť, tak mne "koplo" slovo „Bojovat“ v poslední větě. Spíš bych použila výraz usilovat, ale neberte to prosím jako moje slovíčkaření, protože k otázce jste se vyjádřil opět výborně, jen mi to prostě nesesedělo, ale to nemá nic společného s Vaší dobrou odpovědí.

-ZF-

Dobrý den přeji paní Potáčová. Váš postřeh se netýká jen slova „boj“, ale všech slov a pojmů, která chápeme jako „negativní“ a proto bych založil nové téma a v něm bych tyto pojmy více rozvedl. Děkuji za námět.

31. otázka: Reakce na odchod /úmrtí/ blízkého člověka

Nedávno mi jedna mladá žena položila zajímavou osobní otázku, která mne docela překvapila. Před více než dvěma lety zemřela má maminka, se kterou jsem byl v každodenním kontaktu. Měli jsme se velmi rádi a byli si blízcí. Nicméně jsem přes toto úzké pouto došel k názoru, že by pro ni bylo lepší, aby již odešla někam na onen svět. Jevilo se mi to tak, že už pro ni tento pozemský život není přínosem, i když netrpěla a chtěla i nadále žít, zdálo se mi, že už jen zírá na televizi, nikam nechodí, s nikým se nestýká a život jí již nepřináší nic nového a tak ji vlastně ničím neobohacuje.

Když chápu náš pozemský život jako školu, kde se máme mnohému naučit, připadá mi, že když už nám nic nepřináší, je pro nás užitečnější zde zemřít a někde jinde v jiných podmínkách dostat novou příležitost se učit. Takže jsem odchod maminky přijal s porozuměním, bez reptání, ale přesto mi bylo smutno a bolelo mne to. Dodnes je mi smutno a maminka mi chybí, nikdy jsem však nezalitoval toho, že zemřela.

No nyní se vracím k tomu dotazu – žena se mne několikrát ptala, proč nejsem šťastný, že maminka zemřela, když říkám, že to bylo správné. Podle ní by bylo správné cítit štěstí. Tak Vám vážení čtenáři tohoto fóra pokládám podobnou otázku a prosím Vás o reakci na ni.

Myslíte, že by člověk měl, pod řečeným úhlem a v těchto souvislostech, cítit štěstí, když mu někdo blízký zemře? Nebo je to reakce nesprávná a vy kalkulovaná? Rád Vaše reakce zveřejním, samozřejmě anonymně, budete-li chtít. Napište sem, nebo mi pošlete e-mail, ať se zde nad tím můžeme společně zamyslet. Vaše reakce a názory mne zajímají. Děkuji.

DODATEK 30. 8. 2012. Reakce na Vaše odpovědi.

Děkuji Vám všem za Vaše reakce. Pro mne bylo vše přínosné a já věřím, že nejen pro mne. Pokud bych měl vypíchnout pár myšlenek, které vyplynuly z toho všeho, pak bych asi napsal, že: Každý vnímáme podobnou situaci jinak a děláme si jiné závěry. To je sice pochopitelné, protože jsme každý jiný, ale přece jen někdy překvapivé, protože by člověk očekával, že když všichni čteme tutéž knihu, budeme docházet ke stejným závěrům. Myslím však, že u tohoto tématu jsme se víceméně shodli...

Nicméně ani po přečtení všech Vašich odpovědí jsem nedošel k nějakému zásadnímu postoji ve smyslu, že kdyby člověk byl zralý, tak by v případě smrti blízkého: a) cítil štěstí /protože věří v pokračování života/, nebo b) cítil smutek /protože mu prostě ten blízký chybí a uvidí ho až kdoví kdy, nebo také už vůbec ne, pokud půjde každý jinou cestou. Nebo je přesvědčen, že tento, jemu blízký se bude na onom světě trápit více, než zde na zemi. To je poznání o spravedlnosti Božích zákonů, které však přece jen může přinášet smutek, když vidíte, že někdo, koho máte rádi, jde cestou, která mu přinese bolest, nebo časem i něco horšího. Dívat se na takovou cestu nikdy asi nebude veselé/.

Takže nevím, jestli by někdo vyšší a zralejší v této situaci cítil podle a), nebo podle b). Osobně se domnívám a to slovo zdůrazním, že je to spíše b). I četbou životopisů jsem dospěl k tomuto názoru. Samozřejmě by se člověk v takovém smutku neměl utápět, ale měl by se potom řídit pokynem – Vaše láska patří světu a těm, kteří k němu usilují.

Reakce 1- Pan Filip Jendrichovský:

Reakcia na otázku číslo 31.

Keď mne zomrel otec 20. 8. 2004, tak som prežíval jedine radosť. Tú radosť mne vliala istota, že existuje to, čo Origenes nazýval predexistencia a poexistencia duše. Radosť mne vlialo vedomie, že smrť je narodením do sveta záhrobného. A radosť mne vlialo tiež to, že som smel naživo vsebe prežiť Abdrushinovú prednášku Zosnulý.

Reakce 2 - Pan F K:

K Vaší otázce o úmrtí našich blízkých – každý z nás dostal tady na zemi nějaký čas, a tento čas bychom měli využít k přípravě našeho odchodu s tohoto světa i odchodu našich blízkých, člověk když umírá, má, dle mého názoru, největší strach z toho, že nesplnil to, k čemu se zavázal, když sem přicházel. Vy jste s Vaší maminkou byl v častém kontaktu, takže víte, jak Vaše maminka žila a plnila vůli Boží. Ona už to teď ví, a pokud něco nesplnila, tak teď to plní někde tam nahoře, člověk nemusí být šťastný, když mu někdo blízký zemře, ale radost z toho mít může, protože ví, že se zemřelý někam posunul, a pokud ne, dostane novou příležitost při další inkarnaci.

Víte, my lidé to děláme vlastně naopak, když k nám přichází nový lidský duch, tak to slavíme, a když nám někdo blízký zemře, tak jsme smutní a pláčeme. Radost bychom měli mít, když náš blízký odchází, protože víme, že si tady něco splnil, a tam nahoře v tom bude pokračovat, no a když k nám přichází nový duch, nemusíme se u toho radovat, ale spíše přemýšlet o tom, jak mu pomoci, aby splnil to, co slíbil, když k nám přicházel. Radujte se, že Vaše maminka má hmotné úkoly za sebou a pracuje na dalších a příjemnějších.

Reakce 3 - Pan Jiří Sychra:

Za celou tu dobu, co vnímám Slovo Poselství Grálu, jsem se setkal s hodně lidmi, kteří se rovněž snaží jako já, následovat Pánem ukázanou cestu. Nesetkal jsem se ani jednou s případem, že by odešel někomu milovaný člověk a dotyční, či dotyčná, měli v očích slzy štěstí, že ta osoba je již na druhém břehu, tudíž někde blíže ke Světlu. Ve většině případů tomu tak je, ale byly to slzy dojetí, bolesti, smutku. A asi ani to tak nemá být, ne že by nebylo přáno odcházející duši vše dobré, bolesti jsou pryč, nové tělo je mladé pružné, vnímání Pravdy je na vyšším stupni - nezatížené hrubým rozumem. Ale je tady ten most, který jsme si vybudovali, most lásky, ten nezanikl smrtí ani z jedné strany. Takže, je v nás takový rozporuplný cit - s bolestí přejeme vše dobré. Náhle už nemohu milované bytosti poskytovat ty malé drobnosti, už ji nemám vedle sebe, něco, co bylo součástí mne, tady není. Je tam, ano, ale není tady. Vnímáme to jako prázdno, mezeru, která nejde zaplnit-snad časem. Mnoho věcí už nebudu dělat a mnoho věcí už bude navždy jinak. Je to tedy láska, která nám nedovolí zapomenout, a je to ona, která nám nedovolí se ve Všemohoucí navzájem ztratit, budeme o sobě vědět, ať se i budeme nacházet na rozličných úrovních, a taky nám láska pomůže dostoupat jeden k druhému.

O to horší je, když milovaná osoba, matka, třeba, která nás vychovala, sobě nedopřála, jen aby se její dítě mělo dobře. V naší nemoci probděla hodně nocí, a snad prosila o sílu Všemohoucího, když dítěti bylo nejhůř. Žel, jak šel čas, hmotné převládlo, rozum zvítězil, Pravěčný byl, pokud úplně zapomenut, tak dán až na některé jiné pořadí, než je první. Pak je bolest o to větší, neboť vy víte, že srdce měla zlaté, povahu mírnou, ale zde Pánovo slovo mluví jasně: Dnes už nestačí být, jak v době Ježíšově, jako děti, VY MUSÍTE MÍT VĚDĚNÍ, a vy víte, že takto vámi milovaná matka odmítala vědění o stvoření, víte, že na pokusy z vaší strany zasít trochu světla, byly odmítavé reakce, či dokonce zatvrzelost. A vy si uvědomujete (Vědění je jako přičle žebříku, nesmíte nic přeskočit, musíte krok za krokem, nebo se zřítíte), a vašemu milému-budiž matce- toto vše chybí. Jenom doufáte, že její odmítání nebylo tak zatvrzelé, a že na onom světě došla už k něčemu lepšímu, a že snad je jí dovoleno přijít do vašeho okruhu a dohnat zameškané. Použil jsem tady příkladu matky, neboť se toto týká i mé matky, matky mé ženy, a spousty jiných matek, otců, bratrů... A snad ještě jeden postřeh.

Starý již nemohoucí člověk (budiž zde opět ku příkladu zvolena žena, babička), který už nemá mnoho síly a život dožívá ve zdánlivé nečinnosti...

Tato babička, třeba sedí na lavičce, vystavuje se sluníčku a jen zdánlivě nic nedělá. Babička se v paměti probírá svým životem. To co bylo krásné, znovu oživuje, pomalu kousek za kouskem to prožívá a vysílá přitom do svého jemnějšího okolí vlny lásky, radosti, obdarovává jiné duše, ať už vtělené nebo na druhé straně.

To co bylo nehezké, to co jí udělali spolulidé ve zlosti, zlobě, jako příkoří, probírá, olamuje hroty, odpouští všem, vyrovnává účty, snad děkuje Pánu všech světů za vše těžké, co ji posílilo, za radosti, které ji na vyrovnání poskytl.

Dělá taková babička mnoho dobrého.

A humor na konec, je třeba babičkám a dědům porouchat televizi.
Přeji vše dobré, pane Fritz JS

Reakce 4 - Paní L K:

Děkuji za podnětnou otázku.

Většinou, když se v duchu na něco ptám, tak mi probleskne nějaký obraz a když jsem četla Vaši otázku, tak se mi objevila reakce paní Marie na to, když odešel Pán. Ta reakce nebyla nijak „nadpozemská“, ale jak to říct- pro mne taková ...lidská... Tu na Zemi díky pohlavní síle je to přece jen trochu jiné, než třeba ve věčnosti.

A ruku na srdce. Většina lidí dnes neodchází v požehnaném stavu vysoko, ale leccos si ještě musíme prožít a nebývá to vždy lehké. Takže cítím to také tak jako Vy. Pro Vaši maminku znamenal odchod na onen svět možnost silnějšího prožívání, které ji povede k dalšímu vývoji, takže je dobře, že může jít dál, když se tu už zastavila. Zároveň ta Vaše reakce na odchod mi připadá lidská a pochopitelná.

Ten smutek může být spojený i s tím, že cítíme nutnost nelehkých prožívání našeho blízkého nebo i vycítujeme, že se nachází v oblastech, kde to nemá lehké. Nebo se tu někdo zdržuje u Země a pohybuje se kolem nás a my můžeme vnímat i jeho smutek. Zároveň tu na Zemi nedokáže každý vycítit toho druhého, kde se nachází a jak se mu daří (i když i toto je podle mne dobré zkoušet rozvíjet a je to krásné, když vyšlete lásku na „druhou stranu“ a přijde Vám taková odezva od člověka, který již nemá pozemské tělo, že vám vytrysknou slzy od mocné láskyplné odezvy...), a tak může vzniknout i občasná lítost z odloučení zde na Zemi.

A jestli bych se i dovedla těšit se z odchodu někoho, kdo tu na Zemi mi byl blízký? Dovedu si představit, že bych se dokázala těšit v případě, když bych cítila takovou duchovní zralost blízkého, že bych v duchu cítila, že se dostane velmi vysoko a bude tam šťastný...

Paní Šváčková:

Zdravím Vás, pane Fritz,

ta otázka je velmi zajímavá, hlavně z toho důvodu, že jsme každý jiný a každý ji vnímáme jinak. Myslím si, že každému je smutno při odchodu někoho blízkého. Máme štěstí, že jsme se dostali k Poselství a tak se s tou situací dokážeme dobře srovnat. Zažila jsem to také, když zemřel tatínek. Zemřel náhle, takže to byl spíše šok, ale byla jsem ráda, že to bylo takto. Vzpomínám si, jak jsem celou noc proplakala, když jsem si s ním v duchu povídala. Měla jsem toho tolik, co jsem mu chtěla říct. A uvědomila jsem si, že když jsme byli někdy spolu (ještě hrubohmotně), tak jsme si tolik nepopovídali.

Je to zajímavé, ale pozoruji, že to takto běžně funguje. Dokud jsme v hrubohmotných tělech, jako bychom se báli druhému něco říct, aby se nezlobil, neurazil, nevyčítal apod. Dalo by se o tom dosti diskutovat.

Ještě bych se zmínila o tom, jak píšete, že jste si přál, aby maminka zemřela, že se už nijak nepohybovala. Úplně Vám rozumím. Je to pro ty lidi určité „vysvobození“, alespoň z toho pozemského života – neživota. Všechno zde na Zemi je škola. A to bezpodmínečně pro každého. Možná ta smrt byla i pro nás, abychom si zase něco uvědomili. Pracovala jsem v domově důchodců, poskytovatel soc. služeb. Většina ležících, spousta prášků, krmení, přebalování... opravdu žalostné. Vnímám to

takové nedůstojné. Ale co my víme, jaký ten člověk byl v minulosti, co musí prožívat a také jeho okolí. Když někdo zemřel, byla jsem ráda a snažila jsem se pomoci nasměrovat duši.

Pro mě smrt není ničím jiným než odchod do jiného bytí. A přejme to těm duším, nepřipoutávejme je k sobě, ale pomozme jim najít tu cestu, aby prožívání pro ně bylo radostnější a prospěšnější.

-ZF-

Reaguji na reakci č. 3 pan Sychry:

Děkuji, pane Sychro za Vaše postřehy. Jsou mi blízké a mám na věci podobný pohled. Jen bych rád rozšířil Vaši myšlenku o moudré babičce, možná by to stálo i za zvláštní téma. Takovýto starý člověk by byl jistě přínosný a jeho tzv. „nicnedělání“ by bylo možná tím nejlepším činem v celé společnosti, nebo aspoň patřícím k nejlepším činům.... Stříbrovlasá babička, v myšlenkách míruplně procházející svým životem a pokojně třídící všechny zážitky. Laskavě odpouštějící všem a žehnající rukama na všechny strany...nádherné. Nicméně ještě jsem takového starého člověka nepotkal.

Nyní nemluvíme o lidech, kteří léta čtou Poselství a mezitím zestárli, čtou dále a snaží se žít, co nejlépe, podle toho jak Poselství pochopili. Mluvíme o běžném starém člověku, kterého nic duchovního v jeho životě neoslovilo a ve stáří, kdy rozum pomalu přestává fungovat, jeho duše, kterou nikdy nenašel, je slabá, a proto do toho také moc nenamluví. Většina starých lidí, které jsem já poznal, měla jiné zájmy, než zpytovat svůj život, spíše sledují, co je kde levné, povídají si s druhými o nicotnostech, apod. Nechci zacházet do podrobností, snad máte jiné postřehy, nebo jste mluvil o ideálu a takový bych si také přál.

Už několikrát jsem přemýšlel o „moudrém stáří“ a hledal jej, ale nenacházel, snad v pohádkách? Tím neříkám, že lidé jsou špatní a zlí, ale málokdo hledá za života vyšší hodnotu a ve stáří to pak není jiné. Pokud však znáte takové moudré staré lidi, pak je to výborné a já budu muset své postřehy zrevidovat – a to je dobře. Jen ať je hodně takových kouzelných babiček a dědečků – pak bude jiná i celá společnost.

J. P.:

Otázka toho, jestli je tady ještě účelné, či k užitku člověk, který, řečeno hmotně, neplní svou duchovní funkci, není snad na nás, myslím přemýšlení nad touto otázkou. Každý má svou dráhu určenou, a nevíme, proč tady kdo ještě prodlévá. Možná je mu dána možnost, kterou nezúročí a tím hůř pak pro něj. Taky to může být pro jeho dědice zdržení v jejich hmotných přáních po jeho odchodu a tím prožívání jejich další karmy/těch pozůstalých/. Také to může být ukázka pro nás, jak nemáme svůj život promarňovat, když jsou nám denně předkládány takové dary.

32. otázka: Prožití utrpení Velkého pátku

Od doby, kdy jsem se stal věřícím, na mne vždy těžce dopadá prožívání Velkého pátku. Ten den se cítím vždy velmi špatně a to i tehdy, když nijak cíleně nepřemýšlím o tom, co se kdysi stalo. Myslím si, že k tomuto dni by se mohl vázat jeden výrok, kdy je řečeno, že při vyslovení pojmu „pozemský člověk“, zavane stvořením nelibost, která pak na nás těžce dopadá... Domnívám se, že tato nelibost se dá lehce tento den pocítit.

Nechci zde rozebírat církevní postoje, ale čtenářské. Tak mi vždy připadalo jaksi nelogické, že se někde tento den dělají pobožnosti. Nelogické v tom, že pobožnost chápu, jako děj děkonný, ale vazby na Velký pátek jsou pro mne spíše „omluvné“ a také něco jako výčitka svědomí. Ano, je to jistě také spojeno s vděčností, že sám Syn Boží přišel mezi takové nevděčníky, ale vždy ve mně převažuje smutek a to se mi nějak nehodí ke smyslu pobožnosti. Ovšem vše se dá chápat velmi různě a ve vztahu k osobnímu prožívání.

Tak mi jedna čtenářka kdysi psala, že pro ni je Velký pátek nejkrásnějším dnem, protože tento den byla zpečetěna.

Zajímalo by mne, jak to chápete Vy, další čtenáři. Chcete-li, podělte se s ostatními o svůj postoj k tomuto dni.

J. P.:

K otázce Velkého pátku – cítím, že by to neměl být důvod k oslavám, ale tichému rozjímání s pokorou a vnitřním slibem sobě k úsilí o naplnění jen toho dobrého v nás: Co učiníme pro Světlo.

-ZF-

Velký pátek jistě bude patřit k nejčernějším a nejhorším prožitkům, až budeme rekapitulovat celou svoji vývojovou cestu. Nechci se zabývat samotným dějem, to téma by mělo být každému čtenáři PG jasné, alespoň natolik jasné, aby neměl církevní křesťanské postoje. Chtěl bych se spíše dotknout důsledků, protože ony jsou to, co bychom si měli při každém Velkém pátku vždy znovu ujasňovat.

Možná by někdo namítnul, že bychom se v tom už neměli vrtat – stalo se, a co s tím dnes už naděláme... Ano, mohli bychom říci, že tato kapitola je snad už uzavřena, přišlo Slovo, nové poznání, nová smlouva a tento hřích i když nás mrzí, je přece jen minulost. Jenže ono to tak nebude, protože tento kruh se neuzavřel, tato karma se nevyčerpala a tak stále visí nad lidstvem.

V původním vydání PG se můžeme dočíst, že bylo za pozemského života Abdrushina naplánováno uzavření tohoto kruhu, ale, žel pro nás, nestalo se tak. Ve vzpomínkové publikaci Karlovarské šlépěje mne zaujal jeden popisovaný děj. Pro neznalé, je to publikace popisující návštěvu Abdrushina v Karlových Varech. Je tu popisováno, že každoročně se zde bytostní znovu shromažďují, jako tehdy, když zde Abdrushin byl. Je to tedy živý, pravidelně se opakující děj, není to jen „vzpomínka“, tedy myšlenkový útvar, ale něco mnohem více. Je tedy dost pravděpodobné, že i Velký pátek má takovýto opakující se živý průběh. Co nám asi může vždy přinášet?

V PG se můžeme dočíst něco takového: „Pozemský člověk! Na jeho jméně lpí hořká příchut' pro všechno, co ve stvoření žije podle vůle Boží. Zdá se, že by pro člověka bylo mnohem lépe, kdyby jeho jméno nebylo již vyslovováno, neboť při každém vyslovení tohoto jména zavane okamžitě celým stvořením nelibost a nechuť, která tíživě doléhá na pozemské lidstvo. Tato nelibost, tato nechuť jest živou obžalobou, která se současně formuje a musí se nepřátelsky postavit proti celému pozemskému lidstvu.“

Jistě se takováto „nelibost“ na nás snáší obzvláště o Velkém pátku. Co s tím? Měli bychom si těchto dějů být vědomí a s pokorou si uvědomit svoji malost, neschopnost a vlastně i nechápavost, proto-

že mnozí čtenáři si v těchto dnech vzájemně přejí „šťastné a veselé velikonoce“, jako by se nic nestalo. Jaký je potom rozdíl mezi člověkem, který má poznání a posmívaným materialistou, který nic neví a nic ho nezajímá? Nikdy jsem nechápal, proč se pořádají v tento den na některých místech mezi čtenáři pobožnosti. Pobožnost chápu jako „vzdání díku“, vděčnost, radost, štěstí a to je jistě neslučitelné s popsányi ději Velkého pátku. Pobožnost na Velký pátek by mohla být jediné „omluvná“ a to se k pojmu pobožnosti příliš nehodí.

Oslavovat na Velký pátek, přát si štěstí a radost je bezmyšlenkovité spojení s pokřivenými formami tohoto našeho světa. Myslím si, že bychom se také měli vyvarovat vytváření protichůdných pojmů. Jestliže Velkému pátku přísluší hluboká vážnost, zahloubání a modlitba, nebude asi příliš vhodné, abychom zorganizovali právě na tento den svatbu, křtiny, zabíjačku.

Jestliže vytvoříme v někom pro tento den asociaci něčeho veselého, musí u něj časem vzniknout vnitřní zmatek, nebo potlačí vážnost tohoto dne a nahradí ji něčím úplně jiným. Tak jako paní, pro kterou je Velký pátek nejšťastnějším dnem, protože byla zpečetěná. Myslím si, že nebylo nejšťastnější umístit tento úkon právě do tohoto dne. Jistě by nebylo správné trávit tento den v sebetrýzni, jako je tomu u některých náboženských praktik. Zástupy lidí, kteří si propichují těla bodci, bičují se a pak se nechají ukřižovat, kupodivu nesvědčí o velké zbožnosti, ale spíše o velké ješitnosti.

Tak i náš postoj by měl být jiný, než je zvykem. I v tom bychom měli být „noví“. Velký pátek není den jako jiné, není ani součástí „svátků jara“ s králíčky a housátky, není ani součástí „veselých velikonoce“, ale ani dnem bičování /ani tělesného, ale ani duševního/. Není „dnem vděčnosti“ /za to, že z nás byly sňaty hříchy/, ale hanby.

Je to den vědomého přijetí zodpovědnosti, vědomí spravedlivých dějů ve stvoření a především by to měl být den, kdy bychom v nitru slíbili vždy znovu Bohu věrnost, tedy opětovná přísaha věrnosti a uvědomení si naší nedokonalosti. Vědomí, že je před námi ještě velmi mnoho učební látky, než se budeme moci označit hrdým jménem „člověk“.

33. otázka: Vyvolený národ český...

Mezi čtenáři se často hovoří o vyvolenosti českého národa. Někteří jsou na to velmi hrdí a apelují na ostatní, aby tento pojem naplňovali. Jiní se k tomu stavějí rozpačitě a neví si s tím rady. Ne, že by v to nevěřili, ale neví, co s tím dělat. Co Vy na to, čtenáři?

J. P.:

Ať už jsme, nebo nejsme vyvoleným národem, jen hrdost na to nám zdaleka nestačí. Měli bychom se podle toho chovat v denním životě, při styku s bližními, ale nikde to není vidět. Denně je nám předkládáno jen to špatné, co s někde děje. Kde jsou ale pořady o skutečné lásce k bližnímu, která by byla potřeba k tomu, abychom skutečně byli vyvolení? Osobně mám nepříjemný dojem, že jsme už tak frustrovaní tou nechutnou politickou situací, že se pomalu neumíme zaradovat a vyprostit z denních nepříjemností a žít skutečně jen v radosti a lásce. Přesto ale věřím, a nepřestanu věřit, že jen Láska nás může zachránit.

-ZF-

Myšlenka Vyvoleného národa je pěkná a přitažlivá, nicméně zkusme se nad ní trochu zamyslet v souvislosti s realitou dneška. Tak nejprve musíme zmínit, jak to historicky bylo s označením těchto pojmů. Někdo pronesl toto označení k nějakému národu /Židovskému, Německému/. O těchto výro- cích samozřejmě nebudeme polemizovat, ale můžeme uvažovat o tom, jestli ještě stále platí.

Židé si stále myslí, že jsou národem vyvoleným a jistě i mnohý Němec by si nedal vymluvit totéž ke svému národu. Vyvolení jejich národů pominulo, aniž si toho kdo všimnul. Ano, my, čtenáři víme o této změně, ale jen proto, že je to napsané v PG. Jistě nepochybujeme, že Pán /nebo spíše paní Marie/ kdysi proslavil na adresu našeho národa tato slova. Já si však spíše kladu otázku, zda ještě platí dnes.

Desítky let minuly a tento náš národ, ovšem ani žádný jiný, nebyl Poselstvím a usilovnou snahou jeho občanů nijak výrazněji změněn. Náš národ nepůsobí nijak duchovněji ani zraleji, než jiné a proto je otázka platnosti jeho povolání dnes docela na místě. Nemohu na ni dát odpověď a vlastně asi ani nikdo z lidí nemůže.

Můžeme však zhodnotit dnešní situaci. Někdy kolem roku 1935 mělo dojít k velkým změnám světa a národů. To mělo být vyvoláno silou z Abdrushina a kometou – k tomu však bylo naprosto nutné spolupůsobení 144 000 povolání lidských duchů. To se ovšem nestalo a proto se ani nestaly ty pozemské věci, které se za Abdrushinova života stát měly – tedy konec soudu, očista a výstavba Tisíci- leté říše.

S těmito velkými a převratnými ději samozřejmě byl spojen nový světový řád a zde měl nezastupitel- ný význam i povolání národ, který měl jít svým úsilím v popředí před ostatními. To vše patřilo k tehdejší době, ovšem naší vinou k tomu nedošlo. Chtít dnes budovat vyvolený národ rozervaný dvěma Hnutími Grálu a různými dalšími frakcemi i jednotlivci...to je přece neproveditelné. Jak by to prakticky mohlo fungovat, vždyť všechny ty skupiny by se uvnitř tohoto národa tloukly o moc a vede- ní.

To je ovšem jen jedna věc, ta podstatnější, je již zmíněná nepřítomnost Abdrushina na zemi – to On měl být tím ústředním bodem, tím, kdo by všemu dodával vyšší moudrost, sílu a jas. Bez něj je to jako ve vzpomínkách jednoho účastníka tehdy na Hoře – říká: když Pán vešel do haly, bylo tam světlo, když odešel, byla tam tma.... My se příliš přeceňujeme, ano můžeme vykonat veliké věci, ale jen s Ním.

Samozřejmě můžeme říci, že usilování k vyvolenému národu je věc pozitivní a proto přece nemůže uškodit, ani tehdy, kdyby naše povolání bylo již minulostí. Může a nemůže to uškodit, protože čteme, že našimi nejhoršími nepřáteli jsou lenost, ale i domýšlivost. Je tu tedy jistě nebezpečí, a to reálné, že lidská domýšlivost bude tímto omilostněním, touto výsadou, velmi zasažena a oživena.

Vezměme to však z druhé strany. Kdyby se každý z nás snažil žít podle PG a to beze zbytku, pak bychom byli národem lidí žijících v Pravdě a lásce k Bohu a tím bychom samovolně byli všem národům příkladem. Přitom by v nás nenarůstala domýšlivost na své předurčení, vše by vyplynulo samo ze sebe. A to je ta dnešní cesta – nehledat velké světové úkoly, ale ten svůj největší úkol, změnit sebe sama. Tiše, sám v sobě a sám pro sebe a proto, abych vzdal Bohu díky...vše ostatní nám bude přidáno.

L. K.

Tu na Zemi máme problém chápat vše z nadhledu a také to, že je vše v neustálém pohybu. Podle mne nemá žádný smysl se ptát léčitele, který má větší rozhled, na to, kam až dosahují, zda už mám blízko Ráji (kupodivu jsem často slyšela, že někomu schází ještě 3 stupně a už bude v Ráji), protože každým hnutím ducha člověk stoupá nebo klesá (a to i dost výrazně).

Vrátím se k otázce vyvolenosti. Právě proto, že i tu je vše v pohybu, nemá smysl zabývat se otázkou vyvolenosti, ale každý sám za sebe se snažit žít každý den tak, jako by to byl ten poslední, abychom změny na Zemi urychlili. Vždyť to, co má nastat a jak rychle, záleží na každém z nás, jak se budeme snažit.

Pan K. F.

Vyvoleným národem určitě nejsme, i když jsou lidé, kteří si to myslí. Kdybychom byli tímto vyvoleným národem, muselo by to být na nás vidět. Ať děláme, jak děláme, vidět to na nás není, stačí se podívat, co všechno se u nás každý den děje, takhle vyvolený národ nemůže působit, už proto ne, že máme dvě Hnutí Grálu, jedni jezdí na Svatou Horu, a druzí do Karviné, a přesto si myslím, že bychom se měli sjednotit a jít společně ke světlým výšinám a společně naplňovat vůli Boží a ctít zákony Boží. Dočetl jsem se, že se každý člověk má s co největším úsilím snažit být dobrým člověkem – dobrý člověk je ten, kdo plní vůli Boží a žije podle Božích zákonů. K. F.

34. otázka: Pozitivní a negativní pojmy

Často se setkávám s tím, že čtenáři „nemají rádi“ některá slova a pojmy a snaží se jim vyhnout. Chápu tato slova jako „špatná“, tedy ne jako vulgární, ale jako slova, která souvisí se špatnými principy v našem jednání a postojích. Ta slova jsou především „rozum“, „boj“, apod. Například paní P. mi napsala reakci k tématu „Svůj svět ovládám jen já sám“: Protože jaksi "těžce snáším", že celý lidský věk se táhne místo principu Lásky jen jedna válka za druhou v historii lidstva, tím zabíjení a nenávist, tak mne "koplo" slovo „Bojovat“ v poslední větě. Spíš bych použila výraz usilovat, ale neberte to prosím jako moje slovíčkaření, protože k otázce jste se vyjádřil opět výborně, jen mi to prostě nesedělo, ale to nemá nic společného s Vaší dobrou odpovědí.

Jindy mi zase jeden pán vytýkal, že ve své knize, která se zabývá duchovními tématy, používám slovo „rozumí“, tedy, že někdo něčemu rozumí. Onen člověk to chápal tak, že vyzdvihuji rozum a to bych neměl dělat.

Jak to chápete Vy, vážení?

-ZF-

Žijeme na zemi. Země se stala naší vinou více Peklem, než Rájem a z toho vyplývá mnohé, co být sice nemělo, ale nyní se to stalo nutností. K tomu patří i živé děje podmíněné slovy, jako je např. „boj“. Protože jsme z temných úrovní přenesli temné projevy až sem, na tuto zemi, je povinností a nutností každého, kdo chce uchránit světlo v sobě, ale i v druhých, bojovat proti tomu, co světlo potírá a ničí. Jen je zapotřebí si v tomto případě vyjasnit obsah slova boj.

Každý oprávněný a důrazný postoj za spravedlivou věc je vlastně bojovným postojem proti nespravedlnosti a bezpráví. Je to tedy vlastně také určitý boj. Proti nespravedlnosti, podlosti, bezpráví a zlu nelze zaujmout postoj „kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem“ /výrok myslím tak, jak je obecně chápán/, tedy, že hodní lidé se nemají zlu bránit, protože pak by byli také zlí.

V nejvyšších úrovních jsou rytíři, kteří mají meče, brnění. Ti nejvyšší tedy nemají bílé hábity a nepějí posvátné písně, ale patří k nim pojmy jako hrdinství, neohroženost, chabrost, vladařství a také „živly“ Bytostné přírodní projevy mají daleko k našemu chápání mírnosti a laskavosti. I v nich jsou přece střety, které působí jako jistý druh boje.

Boj je střet různých protichůdných sil. V přírodě např. ohně a vody, apod. A v našich základních postojích je to střet dobře směřovaných snah a špatně směřovaných snah neboli, jak říkáme, je to střet dobra se zlem, světla s temnotou. Nesmíme si k obecnému slovu „boj“ přiřazovat jeho pokřivené aplikování z naší strany. Jestliže my používáme „boj“ k napadání bezbranných, vykořisťování a porobování jiných národů – pak to neznamená, že toto je „boj“.

Pod stejným úhlem uvažování bychom nesměli používat ani slovo „láska“, protože i ono je tu používáno pro všechno možné a mnohdy i nesprávné. Přesto nic nenamítáme proti tomuto „slovu“, ale jen proti jeho použití. Tak bychom měli postupovat u všech slov a nespojovat je trvale s našimi pokřiveninami a proto se jim vyhýbat. Ani mnou uvedený výraz „že někdo něčemu rozumí“, není nijak špatný, vždyť ani „rozum“, není žádné špatné slovo a dokonce ani rozum sám není špatný. Špatné je opět jen jeho použití.

Proto „nebojujme“ proti slovům, neutíkejme před slovy, ale snažme se jim dát, alespoň pro sebe sama, ten správný význam a obsah.

35. otázka: Používání slova odpadlík a odpadnutí čtenáře od Boha

Často se dnes používá obratu, že je někdo „odpadlík“, když se hlásí k jiné frakci Hnutí Grálu, než já, nebo když se nehlásí k žádnému Hnutí Grálu, případně když se netají tím, že čte původní vydání Poselství. Rád bych se nad tímto slovem v uvedených souvislostech zamyslel, protože bychom i slova měli používat správně, tedy jednoznačně.

-ZF-

Slova odpadlík se v řadách čtenářů většinou používá ve směru k těm, kteří opustili „mou“ skupinu čtenářů a přešli k té druhé „odpadlé“, která kráčí do temnot. Také jsou za odpadlíky považováni ti, kteří se již nekamarádí s Hnutím Grálu. Dalšími odpadlíky jsou ti, kteří se hlásí k původnímu vydání PG, nebo snad dokonce vystupují proti současnému. Pak tu máme ty odpadlíky, kteří si dělají sami své slavnosti a nedrží se těch, které uskutečňuje HG. Dále tu máme ještě tzv. odpadlíky od Hory nebo-li ty, kteří se tzv. „odklonili od Hory“. K tomuto pojmu bych se ještě rád později vrátil.

Pod těmito úhly bychom mohli označit slovem „odpadlík“ každého, kdo nezastává můj názor, nebo názor skupiny, ke které se hlásím. Protože však tento termín používáme ve spojitosti s vírou, přijde mi to poněkud mnohoznačné a matoucí. Myslím, že odpadlík ve smyslu duchovním je jen ten člověk, který došel k víře v Boha a pak tuto víru opustit a stojí tím vlastně proti Bohu. Takovým odpadlíkem je v první řadě Lucifer. Ovšem i mezi čtenáři jsou také odpadlíci a já osobně znám dva.

Protože jsem se při diskuzích setkal s názorem, „...že to nejde pochopit, jak někdo může přestat věřit“, chtěl bych Vám zde načrtnout jeden skutečný případ, abych Vám ukázal, že to vůbec není tak obtížné a že se to může stát, nechci říci komukoliv, ale snad řeknu třeba „ledakomu“. Znovu opakuji, to není můj výmysl, ale skutečný osobně spoluprožitý příběh.

Člověk, který našel PG a později i zpečetění /skutečné a regulérní ze všech úhlů pohledů a všech skupin/ se dostal postupně do nelehkých životních situací. Jako pozorovatel, který byl v častém kontaktu, jsem viděl mnohá osobní rozhodnutí a to nikoliv minulé, ale současné, která tyto těžkosti vyvolala. Ten člověk se stále více zaplétal do problémů osobního a vztahového charakteru. Já osobně vím o několika událostech, v nichž byl tento člověk varován, zdánlivými náhodami, aby věci a hlavně lidi viděl takové, jaké skutečně jsou. On však stále pokračoval ve svém „láskyplném a odpouštějícím“ způsobu zhodnocování osobních vztahů a tak dával prostor a možnosti k dalším svým zklamáním ze strany svého protějšku. Ta zklamání si přivozoval sám, protože chtěl druhému stále pomáhat, chtěl jej zachraňovat a nechtěl si připustit druh povahy druhého člověka, nechtěl tedy připustit realitu, ale žil svým přáním. Jakkoliv se to zdálo být ušlechtilé, vedlo jej to do stále větších problémů. Protože ten člověk samozřejmě věřil v Boha, upínal k němu své naděje a volal o pomoc, modlil se, vzýval Boha a domníval se, že dělá vše správně a s velkým nasazením...a Bůh mlčí a nechává ho v potížích. A ještě hůře, potíže se stále zhoršují, když on se tak snaží. Takto napsáno to vypadá jednoduše a průhledně, ale to jsou děje a zážitky, které trvají mnoho let a jdou postupně, ne zlomově. Pro člověka, který je prožívá, jsou ty postupné změny nenápadné, jen pro vnějšího pozorovatele jsou více zjevné, protože v nich není sám angažován a proto svým chtěním nekřiví pozorování tím, nebo oním směrem. Nakonec dotyčný došel k jakémusi podivnému závěru, který částečně Boha popírá a částečně jeho existenci připouští. Vytvořil si postoj, že bude žít po svém, jak nejlépe dovede, ale mimo Boha, jaksi po své koleji a Bůh ať je na té své. Vypadá to velmi paradoxně, ale z pohledu toho člověka to má svou rozumovou logiku, která vychází z jakési rezignace ztělesněné v jeho výroku: „já jsem dělal, co jsem mohl, modlil jsem se, prosil jsem, ale nic nefunguje. Když si vezmu PG a začnu ho číst, vůbec náhle nechápu o čem to je, můžu číst půl hodiny jeden odstavec pořád dokola a nechápu. Já jsem udělal vše, ale prostě to nejde, musím se s tím smířit“. Možná mnohý čtenář řekne, že jemu se to stát nemůže, on má víru...já toho člověka znám léta a léta a vždy se mi to jevilo, že on má velkou víru a hodně se snaží....takže budme raději bdělí a nemysleme si, že nám se to stát v žádném případě nemůže a že se nás

to vlastně netýká. Všechny svody a hříchy této země se nás nějak týkají, to bychom si měli stále uvědomovat a stát na stráži.

Na závěr bych se ještě rád vrátil k pojmu „odvrátit se od Hory“, který je nyní používán proti těm, kteří nejezdí na Horu, nebo mají nějaké výhrady. Chci se nad tímto výrokem zamýšlet jen pod úhlem správného používání slov, ne z důvodů, abych hodnotil postoje lidí, nebo výrok sám.

Pokud bychom výrok vzali doslova, pak by znamenal, že člověk nechce mít nic společného s místem, kde působil Abdrushin. S místem, které bylo spojeno s velkými vesmírnými ději a obratem světů. O takovém člověku jsem však ještě neslyšel. Ty různice, spory a boje vznikají zásadně mezi lidmi, ale jsou pojmenovány jako protiklad člověka a Hory. Slovo Hora tu tedy má symbolizovat, nebo přímo vyjadřovat pojmy jako Slovo a Bůh. Ovšem současně je slovo Hora ohraničeno ne již na místo, ale na děj probíhající o pobožnostech a slavnostech v hale.

Paradoxně tu máme děj, ne jen imaginární, ale podle sdělení skutečný a častý, že lidé jedou na Horu a v době slavnosti jsou u pyramidy, kde se modlí k Bohu a zaslibují se mu se vši vroucností a vděčností, které jsou schopni, ale jsou označeni jako odpadlíci a ti, kteří se odklonili od Hory, protože nejsou v této době v hale. Ti lidé však neodpadli ani od Poselství, ani od Boha, ale od pozemské formy děje, který sami uznávají a snaží se jej prožívat, ovšem v jiné podobě.

Myslím si, že je to tedy označení nesprávné a mělo by se použít jiné, protože oni se jistě neodklonili od Hory a to ani pozemsky, ani ideově od všech pojmů formovaných v PG.

Zkusme používat slova přesněji, jinak pomáháme vytvářet a udržovat zmatek a ten nás ze zmatků nevyvede.

Reakce pan H. B:

Chtěl bych reagovat na Vaši odpověď k této otázce.

Příklad člověka, který uvádíte nelze chápat jako odpadlíka od Boha, ale pouze jako odpadnutí od víry. V tomto konkrétním případě šlo o falešnou představu o Bohu.

Je tedy příkladem víry, která se nestala přesvědčením. Tedy došlo pouze k rozumovému a velmi povrchnímu /ne/přijetí Slova.

Navíc i o rozumovém přijetí se dá pochybovat, pokud člověk i přes informace v Poselství, jak má vypadat modlitba a jaké jsou zákonitosti, se:

modlí nesprávným způsobem /požadavek/

viní Boha z vlastního porušování Jím daných doporučení

Dospěl tedy ke Slovu z vnitřní touhy, nebo mu bylo dáno, či ho někdo přesvědčil /jak se často děje-spolutvina/?

Jistě člověk může odpadnout i v tomto směru, ale pak se nejedná o přesvědčení. Jestliže tedy pravdu nepřijal /a ta má být přijata jako celek/, ne-li, pak se nedá mluvit o přijetí, pak ji nepřijal. Pouze přijal slepou víru, svou představu.

Tyto souvislosti by bylo dobré zmínit, protože jinak se pohybujeme v rámci jakési vymezené představy o jednotlivých dějích a úkonech, nikoli v životě jako takovém. Takže dělítko mezi vírou a přesvědčením je tímto dáno zcela jasně. Takže i přes vnější úkon jsem vnitřně pravdu nepřijal=neodpadl jsem od Boha.

Mohu odpadnout od něčeho, co jsem nepřijal? Zcela jistě ne.

S přátelským pozdravem H. B.

P.S.: Tímto způsobem bychom se dostali do velmi nebezpečné úrovně mechanického výkladu. Budeme-li posuzovat vnější formu a nikoli obsah, nebudeme-li ukazovat na souvislosti a jejich propojení, pak se nedobereme reálného obrazu děje.

36. otázka: Proč se tolikrát inkarnujeme

Samozřejmě nevím, kolikrát jsme se již inkarnovali na tuto zemi, ale je pravděpodobné, že to bylo mnohokrát, jde to zřejmě do desítek. Je to tak správné, nebo i tu jsme pochybili?

Ptám se, proč to tak dlouho trvá, proč se inkarnujeme tolikrát, snad 50×, možná i více, když jsem někde četl, že mělo stačit jen několik málo inkarnací – např. 5. Velmi pravděpodobně jsme svůj vývoj měli zde ve hmotě dokončit s mnohem méně inkarnacemi. Kladu tedy otázku – proč je to TOLIKRÁT?

-ZF-

Důvodů, proč se sem vracíme tolikrát je jistě mnoho a jsou dostatečně popsány v PG, ty hlavní budou lenost ducha a domýšlivost rozumu, ale tím se zabývat nechci. Chtěl bych Vaši pozornost obrátit jiným směrem. Uvědomil jsem si, sám na sobě, že výtěžnost prožitků v našem pozemském životě je velmi malá. Z toho vyplývá, že se toho, ve smyslu uzrávání, naučíme velice málo. A protože z jednoho pozemského života máme tak malý duchovní užitek, musíme těch životů absolvovat tak velké množství, abychom se, velice pomalu, naučili alespoň tomu minimu, abychom mohli postoupit do dalšího ročníku někde na onom světě.

Udělejte si takový pokus – zdá se velmi jednoduchý, ale vlastně není. Zkuste si nechat, bez nátlaku a cíleného chtění, před Vás vystoupit události, které Vás oslovily ve Vašem životě. Těžké je to z jednoho důvodu. Protože jsme přesvědčeni o správnosti PG, snažíme se cíleně řídit své postoje v jeho smyslu. To se nám zdánlivě daří, ale někdy vytryskne něco jiného a my zjišťujeme, že v nás jsou pořád ty staré názory a zvyky. Právě ta naše cílená snaha spojená vždy nějakým způsobem s rozumem, nám nedovoluje rozpoznat, kdy se do věcí nutíme a kdy jsou v nás již přirozeně zakotveny. A to je právě ten problém, když si chceme promítnout před naším vnitřním zrakem podstatné věci našeho života – my to příliš tlačíme tím směrem, který považujeme za správný. Je proto nutné nechat ty věci předstoupit samovolně, bez tlaku a cíleného formování.

Když se Vám to podaří, zjistíte, že Vám z minulosti vyplouvají obrazy zdánlivě banální – nějaká všední situace z dětství, apod. Ne tedy něco velikého, jako je nalezení PG, zpečetění, apod. Jistě jsou to veliké a převratné děje, ale my je tak silně a mnohdy násilně chceme mít za nedůležitější, že vlastně přetlačujeme svoji skutečnou a přirozenou vzpomínku. Když se Vám skutečně podaří, zcela nenásilně udělat takovou rekapitulaci svého citového života, zjistíte, že toho za celý ten „dlouhý“ pozemský život vlastně tak moc nebylo. A to mne zaujalo a dovedlo k této úvaze.

Ty banální události z dětství, které v sobě nemají nic tak velikého a převratného v sobě ale mají něco, co na nás dýchá nekomplikovaností, přirozeností a radostí. Důvod je jasný, tehdy jsme o všem tak nepřemýšleli, vše tak nezvažovali, nehledali jsme duchovní příčiny ani nemoci, ani události života – my jsme prostě jen žili. V tom je ta velikost výroku „budte jako děti“, ovšem v PG je mimo jiné, že to už dnes nemůžeme. Nicméně, chceme-li zvýšit výtěžnost našeho pozemského života a tím snížit počet nutných inkarnací, budeme se muset alespoň přibližovat tomuto výroku. Zdá se, že k tomu nebude stačit jen čtení PG, ani chození na pobožnosti, budeme muset radikálně změnit způsob prožívání, tedy zpracování událostí a dějů. Snažit se být více přirození, což vypadá prostě, ale nám v tom překáží někdy až dogmatické postoje podle pravidel, které jsme si sami stanovili četbou PG.

A že jsme dogmatici a fanatici, svědčí např. nenávisť mezi skupinami čtenářů, která jde až k bojům o oltářní prostory, předměty, vlastně i o PG, a jiné. Nejde o to, že máme své názory, ale jde o to, jak a jakým způsobem je uplatňujeme. Právě ten dogmatismus a fanatismus nás usvědčuje z rozumnosti. Vůbec nezáleží na tom, že všemu říkáme citění a duchovní chtění i děje. Ty projevy ukazují na rozumové postoje, takto se duch nechová, on není ve své podstatě útočný a bojovný. Všichni, jeden vedle druhého, čtenáři i nečtenáři, jsme otroky rozumu, vždyť jinak by zde nebyla řeč o dědičném hříchu. Nesmíme si myslet, že proto, že uznáváme pravdivost PG, již nejsme pod panstvím rozumu.

Rozum se plete do všeho i do náboženského života, což je jasně napsáno i v PG, jenže se to netýká jen církvi, ale on se pochopitelně plete i do toho našeho náboženského života. Měli bychom si to stále uvědomovat a připomínat. Ne proto, abychom se tím strašili a vůbec ne proto, abychom ostatní kritizovali, ale proto, abychom proti tomuto úkazu stáli bděle a vědomě. Být svobodní – tedy nespoutání předsudky, ale nejen předsudky materiálními, společenskými a vědeckými, ale i předsudky, které si tvoříme my sami pod úhlem PG a používáme je většinou jako kritický nástroj proti ostatním čtenářům.

Pozorný čtenář by našel v přednáškách zmínku, že domnělé chyby u jiných čtenářů, kritizované a poukazované, vůbec nemusí být chybami, ale jen jejich vývojovými stupni. Tím chci pouze říci, že obecně věci nesprávně chápeme a posuzujeme a to proto, že je příliš analyzujeme. Dítě by je prostě přijalo a prožilo, ale my je rozebíráme, druhé, nebo i sebe kritizujeme, nebo až přehnaně vychvaluje-me. Při té mé retrospektivě jsem zjistil, že nic z toho ale pak není extraktem života, to jsou úplně jiné, podstatně menší, ale vlastně cennější věci. Obracím tedy Vaši pozornost tímto směrem a nabízím Vám možnost se pokusit podívat na hodnotu věcí a dějů novým způsobem.

37. otázka: Příslovečné „štěstí opilců“

Je známo, že opilci mívají veliké „štěstí“ při svých opileckých nehodách a pádech. Opět jsem si to uvědomil v těchto dnech, kdy jsou mediálně řešeny hromadné otravy metylem. Povšimněte si, že ti nejhůře postižení nejsou pravidelní opilci a notoričtí pijani, ale často jen příležitostní konzumenti. Opilci jsou opět chráněni svým větším pitím, protože větší míra opití je chrání před smrtelným metylem. Tento faktor, že opilec vyvázne jen s lehčím zraněním, ač střízlivý by dopadl mnohem hůře, se zdá být téměř pravidlem. Zdá se, že opilec má nějakého schopnějšího „anděla strážného“. Uvítám od Vás příspěvky k vysvětlení tohoto děje.

Pan FK.:

Připomínka k vaší úvaze pane Fritz, na této metylové aféře mne nejvíc zaráží, že už zemřelo 23 lidí, a stále se ti, co žijí, nepoučili a zkoušejí to dál, a myslí si, mně se to nemůže stát a najednou se to stane. Jednou se ale každý nějak rozhodne a za svá rozhodnutí je zodpovědný každý sám, ať mají tato rozhodnutí jakýkoliv důsledek. Pak je tu ale otázka, jak uvažuje člověk, který vyrábí metyl, že musí zbohatnout za každou cenu, i za cenu lidského života. A tady platí to samé, za své činy zodpovídá on sám, a ne jen to, zodpovídá i za to, co způsobil svým jednáním svým bližním. Tolik z mého pohledu, krásné dny Vám přeje K. F.

Pan J.S.:

Zdravím vás pane Fritz, tak u těch pijáků (notorických), to, že nebyli otráveni metylem je v tom, že po vypití závadného alkoholu měli ještě málo nalito a tak se pustil do další láhve, kde byl alkohol už normální. Tím naředit tu směs, pak to míň škodí. Kdežto (nenotorický) poživatel vypije dva panáčky a stačí, tím se vlastně otráví, jelikož nenaředit tu koncentraci, jako zmiňovaný č.1.

S tím pověstným „štěstím“ - taky jsem si toho už povšimnul, já bych jako viníka viděl rozum. Opitím se vlastně nejvíce zhoupne rozum. Když je rozum částečně vyřazen z ovlivnění člověka, tak by se měl tedy více probudit duch, který je při normální funkci rozumu těžce pod pantoflem. (Tedy, bavíme se o závislých, nebo silných pijácích). Je to samozřejmě moje divoká teorie, a vůbec to tak nemusí být. Ale víme, jak se projevuje třeba ve spánku, kdy mozek spí, duše s duchem, myslím možnost astrálního cestování. Může to být tedy tak, ač se to zdá jakoby až drzé, že opilý člověk tím, že odstínil mozek s rozumem, je více otevřen duchovnímu, jak rad a varování z druhé strany, pomoci a hlavně poslechnutí pokynů - ve smyslu jak a kde spadnout apod. Teď nemám na mysli ovlivnění podobně (za života na zemi) orientovanými klienty. Vlastně i ti by mohli mít zájem na tom, aby jejich oblíbený pijan si moc nenatloukl.

Paní I. F.:

Dobrý den pane Fritz,

srdečně Vás zdravím a je to vše k zamyšlení.

Myslím, že člověk, který velmi pije, má svého „anděla strážného“ v podobě záhrobního ducha, který ho potřebuje a chrání. Chrání ho natolik, aby se mu nic nestalo, protože přes něj může být stále napojen na tento sklon k alkoholu.

Je to jen moje kratičké zamyšlení a zveřejnit ho samozřejmě můžete.

-ZF-

O tomto tématu přemýšlím už dávno a dospěl jsem k závěru, který se v podstatě shoduje s některými předcházejícími odpověďmi. Tzv. „anděla strážného“ má každý podobného druhu, jako je on sám. Že to není anděl, ale nějaký člověk z onoho světa, jsme se již dávno dozvěděli z PG. Také tam je, že je to někdo, kdo má nějakou osobní zkušenost s tím naším zlovykem. A že je pití alkoholu, jakozto závislost – zlovyk, nebo sklon...o tom jsem přesvědčen. To zmiňuji jen proto, že jsem už z řad čtenářů slyšel takové úvahy, že opilec může být krásná, čistá dušička, která sem přišla s posláním

svým „koníčkem“ učit blízké trpělivosti. Uvěřím lečtemus, ale že člověk, který má nějaký sklon /jakýkoliv, nejen pití/ je čistá dušička...tomu tedy věřit nehodlám. Ale to jen tak mimochodem, vrátím se k tématu.

Takže opilec, tak, jako každý jiný člověk zatížený sklonem, je navštěvován dušemi, které sice pozemsky zemřely, ale svůj sklon mají i tam, na onom světě-jak se můžeme v PG dočíst. Musíme tu ale zmínit, že **DUŠE, KTERÉ JSOU PŘIPOUTÁNY K POZEMSKÉMU OPILCI TĚŽKO MŮŽEME NAZÝVAT JEHO ANDĚLY, DOKONCE ANI NE JEHO POMOCNÍKY, ALE JEN PŘIPOUTANÝMI DUŠEMI**. I opilec může mít nějakého trochu lepšího pomocníka a současně je ovlivňován i popsány dušemi z onoho světa – opileckými přáteli. Záleží na něm, kdo jej v dané chvíli ovlivňuje, to se bude střídat, není to jen jeden vliv, ale mnohé a různé, měnící se podle situací. Je tedy docela logické, že tito „opilečtí přátelé“ budou své chráněnce opatrovat, protože jsou pro ně něco jako pojízdný bezplatný bar, kam si chodí rádi nalévat. Nemusí to dokonce být ani pořád ty stejné duše, ale různé, které jsou přitaženy vyzařováním jeho sklonu *. Protože je to sklon ryze pozemský a vázaný na hmotu, přidržuje tyto duše u hmoty a tím i jejich působení bude hmotnější, než u pomocníků vyššího druhu. Myslím si tedy, že i jejich pomoc může být hmotně účinnější, než pomoci v případech lidí i jejich pomocníků, kteří jsou od hmoty uvolněnější. Ovšem nazývat to „pomocí“ je vlastně pomýlené, je to spíše využívání a zneužívání. Je docela možné, že alkohol ovlivní vyzařování krve a samozřejmě i mozek a následně je duše omezena ve svém spojení s tělem a tím jsou také ochromeny přirozené obranné mechanismy, protože tělo je kotvou i ochranou pro působení duše ve hmotě. Tím se duše stává více ovladatelná a vystavená působením zvenčí a to nejen přímo jiným duším, ale i jemnohmotným proudům, různým útvarům, apod.

Zdánlivou lepší ochranu u opilců /alespoň obecně/ vnímám jednak jako výsledek velké oblíbenosti v pití alkoholu a tím i dostatečném množství záhrobních pomocníků-připoutanců a za druhé v jejich hutnějším projevu. O oblibě v alkoholové závislosti může svědčit např. i zmínka z těchto dnů, kdy se vzpomínalo na dřívější prohibici v USA, kde v době zákazu pití došlo k velkému množství úmrtí z vyráběných domácích patoků. Bylo řečeno, že nakonec vláda musela prohibici odvolat, asi proto, že většina národa by raději pomřela z domácích samohonek, než by zanechala pití. Z takové masové obliby nějaké vášně musí vznikat masivní myšlenkové shromaždiště a velké množství záhrobních připoutanců ...a to už bude značná síla, která zpětně působí sem, na pozemšťany.

V některých odpovědích z fóra zaznívá nevyřčený zajímavý názor, že vlastně opilec je na tom duchovně lépe, než člověk snažící se žít v souladu se zákony stvoření. Je to sice závěr v těch daných odpovědích logický, ale vyšel by z něj podivný precedens, totiž, že žít podle vůle Boží se „nevyplácí“, protože má člověk horší duchovní výsledky, než ten, který tak nečiní. Pozemsky by takové zdánlivé „úspěchy“ byly ještě pochopitelné, ale, že by člověk na tom byl duchovně/duševně lépe, měl lepší ochranu, bylo o něj více pečováno, zkrátka, byl by více milován...to stojí za zvážení...Pod tímto úhlem by národ, který by měl být vzorem, mohl být klidně národem opilců.

Pokud chcete získat nějakou větší představu, jak funguje takové ovlivňování člověka pomocí duší z onoho světa, doporučuji Vám přečtení knihy Agnes Pilchové: Můra. Paní Pilchová byla jasnovidná léčitelka, která dokázala takové vazby vidět a popsat. Není zde sice popsán přímo případ opilecké vazby, ale sexuální a je docela zdrcující pochopit, jak to vlastně funguje a jak snadno se člověk dostává do moci jiných. Jsou to zcela konkrétní situace ze života, nikoliv nějaké imaginární a neskutečné dohady.

Paní Z. D:

Domnívám se, že v opilém stavu jsou lidé více spjati s bytostnými a tedy mají i jejich ochranu. Tedy, jsou v podobném stavu jako děti, a jsou proto, jako ony, ve spojení se strážným andělem. Uvědomila jsem si, že opilci často také v tom stavu vidí věci, co normálně nevidí. Jako bytostné, skřítky, gnómy a podobně. Takže i tato skutečnost potvrzuje, že se dostávají do jiného stavu a do spojení s bytostným.

Vidím to také tak, že se pod vlivem alkoholu tito lidé dostávají do stavu přijímání, jaký by měl být normálně, bez alkoholu. Tedy, že se přední mozek vyřazuje a přepíná na zadní mozek, vlastně na spojení s bytostnou částí. Je smutné, že to nemohou a neumí dělat ve střízlivém stavu. Snad by se zdálo, že je to tedy dobře, že pijí, ale není, protože: alkohol je závislost, tedy zátěž pro ducha, a my víme, že je velice těžké se zbavit nějaké závislosti. Také víme, že je to porušování prvního a nejdůležitějšího přikázání. A dále, že ničí zdraví po všech stránkách. Prvně játra a ledviny a postupně další vnitřnosti a také mozek, neboť začnou odumírat buňky a mozek se začne měnit. A to zase vše jen nasvědčuje, že nedbáme o svěřený nám majetek, tedy o své tělo. Dalo by se to ještě dále rozebrat. Jako třeba, že lékaři často doporučují skleničku pro zdraví. Nevěřte jim, je to jen vypínání žárovíčky, která bliká, že je něco v nepořádku!!!

Pan P. K.:

Dobrý den pane Fritzi, celkem úsměvné téma :)

No, já si myslím, že alkoholik, jakožto člověk konající proti vůli Stvořitele (poškozuje si svěřený tělesný obal), nemůže mít větší ochranu, ale to jejich „štěstí“ spíš přičítám tomu, že z minulých životů mají dostatek „plusových bodů“ – dobrých skutků, takže za to je jim pomoheno v tomto životě. Ale taky věřím, že platí: tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne...

Paní J. P.

Přemýšlely jsme o Vaší otázce č. 37 s dcerou a náš názor je ten, že lidé na nižší úrovni, na nižší vývojové spirále, jako ti alkoholici a ostatní nepřizpůsobiví, dostávají více možností, než duchovně vyspělejší. Tedy ti, kteří již musí na sobě více pracovat, a tudíž musejí více a častěji zpracovávat to, co je nutné ke zdárnému vývoji a proto jim nemůže být nic ulehčeno, myslí-li svůj vzestup a snahu o něj vážně. Tito opilci a ostatní jim podobní, dostávají stále možnost, pokud jich nevyužijí, budou potom vymazáni z knihy života. No tak si to alespoň představujeme s dcerou, ale naskytá se otázka, kterou jsme nezpracovaly, o té knize života a o odčinění karmy při jejich velikých chybách a nenápravě. Přitom, že víme, že všechno si člověk musí zpětně prožít, není mu nic odpuštěno.

Paní L. K.:

Ohledně těch silných alkoholiků, kteří se neotrávili alkoholem a těch, kteří pili méně a odešli na otravu...

K Vaší otázce se mi ihned vybavil příběh, který je tak moudrý, že pro ty, kdo ho neznají, si ho dovolím opsat. Podle mne tento příběh jasně vypovídá, jak omezené jsou naše možnosti vidění a tím i vyhodnocování. Jen ten, kdo má možnost vidět všechny životy a souvislosti u postižených, může s jistotou napsat, proč...

Nebeská odplata

Poustevník Otmar seděl na vrcholku své hory a meditoval o běhu světa. Tu spatřil v údolí jezdce, který si chtěl odpočinout u pramene vody. Viděl, jak jezdec odložil na zem vedle sebe měšec, který měl za pasem, a poklekl, aby se z pramene napil. Pak napojil i svého koně, vyšvihl se do sedla a odjel; měšec přitom na zemi zapomněl. Krátce nato přijel k prameni jiný jezdec, napil se, uviděl měšec, vzal jej a odjel. Ještě později přišel k prameni dřevorubec, odložil svůj náklad, sklonil se nad vodu a pil. V tomto okamžiku se k prameni vrátil pro svůj zapomenutý měšec první jezdec. Když ho nenašel, obořil se na dřevorubce, označil ho za lháře, vytáhl meč a zabil ho. Poustevník Otmar to viděl a uvažoval: Jaký mají tyto události smysl? Zloděj utekl, zatímco nevinný dřevorubec musí pykat za krádež někoho jiného. A jezdec se stal vrahem, protože zapomněl svůj měšec. Kde, ó Alláhu, zůstala spravedlnost? Ale nebe mlčelo. Následujícího dne putoval horami mudrc. Zavítal do Otmarovy poustevny a pojezdil s ním. Otmar mu vyprávěl, co se přihodilo, a ptal se mudrce, jestli v té příhodě vidí smysl. Mudrc se usmál a řekl: NIC, TY NETRPĚLIVÝ ČLOVĚČE, NENÍ BEZE SMYSLU. Všechno, co se děje, je řízeno silami osudu a sleduje zákony pořádku a moudrosti. Žádný smysl jsem neviděl, bručel poustevník. NEDÍVAL SES DOSTATEČNĚ HLUBOKO, odvětil mudrc. Tys viděl jen konec dlouhého řetězce událostí, spatřils poslední účinky nám neznámého řetězce příčin. Nepoznal jsi souvislost. To, co se odehrálo podle spravedlivých zákonů, na tebe působilo nesmyslně. Co viděly tvoje oči, je však jen

zdání. Jestliže vidíš víc než já, odpověděl Otmar, pak mi tedy řekni, abych to pochopil! Vrátiš tím klid mé duši.

Musíš sám najít poznání, odpověděl mudrc. Ale protože se poctivě snažíš o pochopení, zkusím ti pomoci. Zavřel oči a propadl se do stavu hlubokého soustředění, v němž někteří mohou vidět všechno skryté, jako by se před nimi rozevřela kniha osudu. Po chvíli mudrc otevřel oči, podíval se na Otmara a řekl: Poslouchej: Jezdec, který zapomněl měšec, byl lupič. On měšec ukradl. Ale neměl se ze své kořisti radovat. Muž, který měšec našel a odjel s ním, byl syn okradeného člověka, který přišel o dědictví. Již dlouho sledoval lupičovu stopu, ale nemohl ho dohnat. Tu mu Alláh milostivě daroval zpět peníze, které patří jeho otci.

Ale proč musel zemřít ten nevinný dřevorubec? Neměl přece s tou věcí nic společného? Ptal se Otmar.

Jen s měšcem ne, odpověděl mudrc. Před léty ubil v lese jednoho poutníka. Nikdy se o tom žádný pozemský soudce nedozvěděl. Ale nebeská odplata ho zastihla, když přišel její čas. Jezdec o tom ovšem nic nevěděl a nyní ho hryže svědomí, a tomu nelze utéci... Muž, který měšec vzal a jehož ty jsi považoval za zloděje, přinesl peníze svému otci. Ten byl za své lakomství potrestán úlekem z jejich ztráty. Nyní se raduje se svým synem a považuje toto osudové znamení za příležitost k polepšení. Nebude už žít dlouho. Ale k obratu není nikdy příliš pozdě.

L. K.

38. otázka: Dnešní propagace závisláků všeho druhu

Proč se tak mnozí snaží ze všech sil dát práva homosexuálům, narkomanům, rasovým „menšinám“ a kde čemu jinému, co vykazuje „problémové projevy“ a zjevně není přirozené? Proč je dokonce závislý a nepřirozený člověk hodnocen jako „lepší“ a hodnotnější, než ten normální?

Jen dva homosexuálové stejného pohlaví prý vychovají dítě dobře, lépe, než pár tvořený dvěma pohlavími. Uznějme sňatky nezletilých dívek se starými muži, když to v islámských zemích je po gene-race povoleno. Nebudeme rasisty - to znamená, že bílá rasa je špatná, dobrá je jen ta barevná - ta je lepší a hodnotnější, proto musí být upřednostněna. Inkluzivní školství - nesmíme znevýhodnit někoho, kdo nemá dost inteligence, a proto musí být postaven na roveň inteligentního - popřeme rozdíly. Zrušme rozdělení na muže a ženu - vytvořme „třetí pohlaví“ - hermafrodita, který nepatří ani k jednomu druhu - zrušme druhy. Zrušme hranice států - ať jsou všechny státy rovný, ať nejsou žádné státy a národy.

To jen pár ukázek dnešních snah lidstva, podporovaných mocnými a u kormidla lidské lodi sedícími „nelidmi“. Už to ani není možné nazývat lidmi, když „to“ jde tak vehementně proti řádu přírody, stvoření a tím i Boží vůli.

Snad to patří do kategorie výroků, že temno se musí samo zničit..

Důvody takového jednání - pozorováno z lidského hlediska, jsou různé. Zjistné, hloupé, naivní, povrchní a líné a kdejaké další. Ale nad všemi těmito, tak různými zájmy, je jistě jeden velký a mocný tlak. Může jím být Luciferský princip, který vede lidstvo k sebezničení a přitom jím, jako méněcenným odpadem pohrdá, můžeme říci - oprávněně pohrdá. Nebo je to ještě zmaterializovaný projev děje, který byl vyvolán soudem - třídění na ovce a kozy. Děj, který byl kdysi vyvolán a probíhal v jemnějších rovinách bytí, ale nyní ovládl i hmotu, prostoupil ji a tlačí na všechny lidi.

Ti, kteří jsou ovládáni temným principem, ti, posílení ve svém destrukčním myšlení a chtění, jsou tak oslepeni, že nevidí, jak kopou vlastní hrob, ale i hrob celému lidstvu. Oslnění svými myšlenkami a nápady, s rozumem šíleným, který už nedokáže ani logicky vnímat a vytvářet logickými závěry, jsou zcela opanováni svými představami. Nedokážou pochopit, že i je to zničí, už žijí zcela ve fantazijním světě svých představ, kde je možné to, co v reálném světě možné není. Oni žijí v Matrixu - virtuálním světě, a proto musí být ostatními lidmi, kteří ještě trochu vnímají i realitu, považováni za blázny. Obě skupiny už nejsou schopny vzájemného chápání, protože doslova - žijí v jiných světech. Jejich vzájemné chápání se zcela mívá.

Nechat se dnes ovládnout myšlenkami na solidaritu, lidskost, demokracii a svobodu v dnešním ra-ženém směru je velmi zrádné. Tyto dnešní pojmy jsou zcela převrácené a zneužité, nic už v nich není z jejich původního významu. Protože však všichni žijeme ve stejném pozemském světě a tyto pojmy zde byly uchváteny temným principem, je velice důležité být velmi a velmi pozorní a nepřijímat před-hazované návnady zabalené do slovního obalu těchto pojmů. Je zvykem nás všech, povrchních lidí, přijmout vše podle slovního znění, ale nezabývat se hlouběji obsahem - to je dáno tím, že jsme se vzdálili duchu, tedy podstatě.

Pokud dnes chcete poslouchat výzvy k „lidskosti“, „demokracii“ a „svobodě“, musíte sledovat, kdo a proč to říká a hlavně - co je na konci naplnění jeho ideálů či iluzí, jako ideál jen předkládaných. Pak se takovým pojmům, předloženým temnem, raději vyhněte a zachováte si jejich původní obsah, který ale s aktivitami dnešního lidstva nemá vůbec nic společného... Pak se také vyhněte všemu, co lidstvo dnes překládá jako „nové“ pro „novou dobu“, „nový svět“ a „nové lidstvo“ - procítíte ihned, že tato cesta má jediný cíl - sebezničení. A jestli se temno chce samo zničit - může, ale já se k němu přidávám

nebudu a proto těmito „novinkami“ pohrdám a беру je jako snahu vzepřít se Bohu. Je jedno, jestli to lidé dělají z prospěchářství, nebo hlouposti - hřích proti Bohu je to pořád a já jsem proti tomu!

39. otázka: Mělo to tak být....

Pokud člověk někdy hovořil s nějakým čtenářem Poselství, je dost pravděpodobné, že slyšel větu: „...mělo to tak být...“ Někdy vyznívá, jako pokorné přijetí Vůle Boží, přijetí běhu věcí a zákonů. Bylo by to tak dobré, ovšem pokud by následovalo nějaké srozumitelné a logické vysvětlení, ovšem to většinou chybí. Použití této věty je potom dosti podobné v Poselství popisovanému používání výroku „děj se Vůle Boží“, apod. křesťany.

„Mělo to tak být“ vyznívá jako fatalistické přijetí něčeho, co nelze změnit. Ale PG mluví o tom, že my můžeme a máme svůj osud měnit a ne jen jej bezmyšlenkovitě přijímat. Některé věci jsou dopadem minulosti, jiné však vytváříme sami svým současným postojem a vlastně to tedy vůbec tak „nemělo být“, ale nyní to už „tak je“. Také používáte tento výrok a jeví se Vám správný, nebo jej používáte ze zvyku, protože to dělají i ostatní?

Možná by bylo dobré se nad tím trochu více zamyslet.

-ZF-

Tento slogan je používán čtenáři dost často a většinou vyznívá ve smyslu, že vše, co se nám stane je Vůle Boží, On to tak chce. Snad jste v PG četli vícestránkovou přednášku o člověku, který se ptá vidoucího na svou budoucnost a vzápětí ji sám svými jinými postoji změní. Také jsou tu pasáže o změně cesty, která může nastat každým okamžikem. My přece vytváříme svůj osud neustále, něco se k nám vrací z minulosti a bylo nám to dáno do vínku pro tuto inkarnaci, ovšem mnohé jsme mohli změnit až v průběhu této inkarnace. Tak bychom žasli, kdybychom u člověka mohli vidět „co bylo pro něj v plánu“ a co on nyní prožívá...pak ovšem asi nebude na místě říkat, že to tak „mělo být“.

A protože stěží víme, co pro nás samotné „mělo být“, už vůbec to nevíme o druhých, proto je používání této věty dosti zavádějící. Ty zřídkaivé případy, kdy bychom se „strefili“ do toho, že to opravdu „bylo v plánu“, nemohou vymazat ty ostatní omyly.... Dávám tedy na zvážení, jestli takové slogany používat. Vůbec bychom měli více přemýšlet o navyklých a oblíbených formulacích. Jestli skutečně můžeme stát za jejich obsahem, když je z vlastní vůle vyslovujeme.... Už vícekrát jsem slyšel od nějakého čtenáře tento výrok směřovaný k něčemu, co se mu stalo...asi to tak mělo být...jako by on s tím neměl nic společného, vždyť to tak „bylo chtěno“.

Pokud se naučíte takto přijímat dění, které Vám vstupuje do života, bylo by dobré si poctivě uvědomit, jestli nesvalujete svou vinu na cizí bedra a jestli se nezříkáte své povinnosti řídit svůj život sami. Vzpomenu tu již mnou citovaný skutečný příběh mé známé, která takto došla k nevíře v Boha, protože nemůže uvěřit, že by existoval, když ona se k Němu upřímně modlí, taky se ze všech sil snaží žít podle Jeho vůle, a On přesto dovolí, aby její život byl tak těžký. Beze vší jasnovidnosti a hlubokého pozadí, jsem přímo pozemsky a vícekrát viděl, že si všechny své problémy vyvolala vlastním rozhodnutím a přes okamžité negativní projevy v tom ještě pokračovala. Přesto, že to myslela dobře a obětovala se pro druhé, byla to rozhodnutí špatná, protože oni toho nebyli hodni. Nebylo by pošetilé říci potom: „mělo to tak být“?

Paní J P:

Dobrý večer pane Fritz.

Přemýšlet tak, že všechno nechám náhodě a nebudu nic řešit, je přece nelogické. Neustále jsme nuceni řešit denní situace a ponechat všechno „tak to má být“, to považuji za naprosto nezodpovědné, řekla bych líné východisko, pohodlné. Musíme vše řešit, a protože máme vědění, je potřeba všechny situace správně zhodnotit a neponechat náhodě.

Hlavně je potřeba vše řešit s láskou, porozuměním a tolerancí k druhým.

40. otázka: Hlásání Slova

Mezi čtenáři je velmi rozšířený zvyk, že pokud člověk potká někoho neznámého a dotýčný se nechová vyloženě odmítavě nebo nepřátelsky, ihned by se mu mělo začít vykládat o Poselství. Ať je tento neznámý věřící, nebo nevěřící, je správné mu sdělit Pravdu a tím mu pomoci. Slyšel jsem také o lidech, kteří dalším lidem, kteří se sice prezentují jako hledající, nicméně neptají se přímo po Poselství, sami od sebe nabízejí tištěné knihy Poselství, dokonce je pro ně často přímo opatřují a předávají jim je osobně (někdy i zadarmo). Takových variací obdarování a šíření jsem zažil ještě více a zmíním se o nich ve své odpovědi. Je to tak správné a ve smyslu Poselství? Máme takto „hlásat Slovo“? Jak Vy to vnímáte a chápete?

-ZF-

Kdysi byla doba, kdy jsem se také snažil při kdejaké příležitosti mluvit o Poselství, dnes se na to ale dívám trochu jinak. Pojdme se nad tím trochu zamyslet. Snad i Vy jste zažili to, co já, ale i mnozí mí známí, tedy, že jsme právě v tomto nadšení a s nejlepšími úmysly darovali Poselství svým nejbližším v rodině. Po čase jsme se smutkem zjistili, že Poselství se povaluje kdesi v knihovně, nebo snad i na horších místech, nikým nepovšimnuto. A to je ten lepší případ, horší je, když Vám citují pár pokřivených myšlenek, které tam zběžně našli a to tak, aby Vás tím mohli kritizovat, nebo kritizovat samotné Poselství.

Došel jsem k tomu, že takovéto neuvážené podstrkování Poselství, a to nejen samotné fyzické knihy, ale i jen pojmu, je nepochopením jednoho ze základních mechanismů stvoření. Tím je zákonitost vývoje. V jejím smyslu vše postupuje od jednoduššího ke složitějšímu a to postupně v krocích, které na sebe navazují. Poselství je tím nejvyšším stupněm, na který tu na zemi může člověk dosáhnout. Tomu ovšem musí předcházet mnohá prožití a také určité poznání a zralost. Dávat Poselství nezralé duši není omyl, ale vlastně jisté provinění, protože nezralá duše je nejen nepochopí a odloží, ale zůstane v ní závěr, že to není dobré, správné. Když časem více uzraje, tu je v ní stále prožité poznání, že Poselství není dobré. Pokud se k němu chce vrátit, musí sama se sebou bojovat a nad tímto postojem zvítězit. To se jí vůbec nemusí podařit a spoluvinu pak neseme i my, svým neuváženým propagováním, nebo darováním Poselství. Pokud bychom postupovali uváženě a duši dali jen to, na co je zralá, pak by časem dospěla i k Poselství, nebo by jí alespoň v cestě nestála další zbytečná překážka.

Jistěže není jednoduché poznat, lépe řečeno vycítit zralost druhého člověka a navázat svou pomoc na to, co v něm je. Vyžaduje to zkušenost, obezřetnost, citlivost a určitou osobní zralost. Toho není každý čtenář schopen, protože i čtenáři jsou lidé velmi rozdílného stavu zralosti s různými zkušenostmi. Každý by si tedy měl dobře rozmyslet, jestli „na to má“, aby tímto způsobem ovlivnil osud druhého člověka, nese za to plnou zodpovědnost, protože jakýmkoliv přijetím Poselství už „ví“.

Nemylme se, že šíření Poselství musí být vždy správné, protože Poselství je „správné“. Jistě nepsal Abdrushin svůj příkaz „Polož Slovo na vysokou skálu, aby se každý musel sám namáhat“, jen tak, beze smyslu. Chceme přece především plnit Boží vůli a Poselství chápeme jako cestu k ní. Pak ale musíme respektovat pokyny v něm obsažené. Například i ten, že neuvážené vycházení vstříc, je chybou. Osobní aktivita v duchovních věcech, hledání Pravdy, to patří ke třídění v soudu, protože je projevem pohyblivosti ducha. Pokud to nebudeme respektovat, obejdeme to a odebereme lidem možnost jejich vlastního hledání a pohybu, posuneme naši činnost přesně do stejné úrovně, která je popsána v Poselství v pasážích o církvích. Jsou to zmínky, kde je, že církev odebrala svým členům jejich práci a tak vychovala líné věřící.

Ať už je náš úmysl jakkoliv zdánlivě ušlechtilý, zdánlivě naplněný láskou – není ku prospěchu těm, kterým chceme pomoci. Když budeme vše dělat za dítě a odebereme mu jeho úsilí, bude výsledek tentýž – nešťastný člověk a promarněná příležitost vývoje. Když budeme ustupovat vlastnímu psuvi,

odebereme mu jeho „práci“, aby byl ostražitý, zkazíme ho. Když v přírodě nebudou predátoři proháňt ostatní zvěř, ona zleniví a onemocní. Je to pořád tentýž zákon pohybu-respektujme jej.

Kam až mohou dojít takové aktivity, může ukázat příklad mého známého, který v této snaze došel až k tomu, že Poselství by mělo ležet ve stáncích s novinami a pornočasopisy zcela volně, přístupně a zdarma /možná by prý bylo dobré jej shazovat z letadel na města/. Někdo si půjde koupit své oblíbené porno, jeho zrak se dotkne té vedle pohozené knížky, no a on si ji jen tak přibere. Doma ho to ale osloví...a už je z něj další čtenář. Zní to přehnaně, ale vlastně to v principu není tak vzdálené od aktivit některých čtenářů. Ty sice nemají takovouto vulgární rovinu, ale ten prvek podbízení, až skrytého vnucování, ten tu je. Nejde přece o to, aby tu bylo, co největší množství „majitelů“ Poselství, kteří sice podle něj přilíši nežijí, moc neví, co v něm je, ale jsou šťastní, že mají „Slovo“.

Nechceme přece postávat před hypermarkety s rozpačitým úsměvem, držet v ruce Poselství a každému, kdo se jen podívá naším směrem, je hned tisknout do ruky.... Hned vedle nás budou stát ti, co nabízejí nějaké zaručeně skvělé výrobky, bez nichž prý člověk nemůže být ani okamžik...no a my budeme říkat totéž. Nestrhneme Poselství na stejnou úroveň? Dnes je doba jiná, než za Abdrushina, mnohem agresivnější v podbízení, vnucování, manipulaci a přímo lhaní. Nesmíme přistoupit na podobné metody, protože pak stavíme i Poselství na podobnou úroveň, jako jsou nabízené předměty a služby. Važme si Poselství jako klenotu a ten přece nedám prvnímu umouněnému dítěti, které si hraje u popelnice s odpadky. Pokud se nepletu, je v Poselství i něco takového.... Je-li v jeho duši touha po ní /knize Poselství/, pak bude bezpodmínečně tak duchovně veden, že se mu dostane příležitosti narazit nějakým způsobem na Slovo... Svým přehnaným propagováním Poselství vlastně popíráme víru v působení zákonů stvoření a také ve jmenované duchovní vedení.

Tím samozřejmě neříkám, že mám něco proti tomu, aby se Poselství prodávalo, nebo o něm někdy hovořilo. Mluvím o formě, okolnostech a způsobu. Sám jsem léta roznášel literaturu po knihkupectvích, pořádal přednášky, rozhovory, někdy i pro media. Víím tedy, o čem je řeč. Čerpám tedy z vlastních prožitků. Víím, co to je, když knihkupci strkají Poselství do druhé řady knih a říkají, že se neprodává, apod. Takže i tu je to o míře, způsobu a okolnostech. Nelze paušalizovat ani v jednom směru. Ale masovost, reklamní kampaně, nabízení slev a podobné dnešní obchodní praktiky...to mi skutečně k něčemu tak cennému příliš nejde a z mého pohledu je to snižování jeho hodnoty. Nicméně sám jsem to dělal, takže za to nikoho neodsuzuji, pouze předkládám své názory k zamyšlení...

Na závěr ještě jeden citát – už bez komentáře: „Nechci mít lidi, jako jsou církevní věřící, kteří, pohodlně naslouchajíce, vstřebávají Slovo, aby se na něm změkčile povznášeli a pochutnávali, nýbrž chci lidi, kteří jsou schopni, aby v radostném tvoření vybudovali Slovo v sobě v pevný hrad, v čistý chrám Boží! Požaduji čilost od každého, kdo smí přijmouti moje Slovo, má-li mu přinést užitek!“

DODATEK:

Nedávno jsem otevřel balíček, který mi přišel poštou z jedné známé adresy. Po rozbalení jsem objevil stovky vypálených CD s elektronickým textem Poselství s tím, že mám CD rozdávat všude, kde uznám za vhodné... Na první pohled ušlechtilý čin. Dotyční neváhali do toho vložit peníze a plno úsilí, ale výsledek byl pro mne v praktické rovině poněkud rozpačitý.

CD jsem předal cca 3 lidem, nikdo ostatní ho nechtěl. Abych je roznášel dům od domu, nebo vymýšlel nějaké metody typu, položit je v čekárně na onkologii, to mi skutečně nepřipadá ani vhodné, ani správné. Tak mi doma zůstalo možná 100 CD a nevím, co s nimi. Zničit je, na to nemám srdce, rozdávat je, to se neslučuje s mým cítěním, ani s tím, jak si díla vážím...takže výsledek jsou pro mne jen rozpaky.

Přitom chápu to nadšení i zdánlivě výborný nápad dotyčných, ale do této společnosti, ani doby se jaksí nehodí. Nehledě na to, že rozdávání Poselství mi nepřijde správné ani ve smyslu samotného Poselství.

Reakce paní J P:

Pokud s někým vstřícným v debatě o duchovních otázkách hovořím, neříkám hned o Poselství, ale řeknu své názory na projednávanou otázku a pokud se mně dotyčný zeptá, odkud čerpám tuto odpověď, řeknu mu o Poselství. Nijak ho nepřesvědčuji o své pravdě. Pokud má časem zájem, a sám se mně zeptá na tento zdroj a pak mu poskytnu další, co by ho zajímalo, ale pokud by přímo chtěl znát jednotlivé odpovědi, odkážu ho na to, že si musí sám Poselství, má-li zájem, přečíst a to od počátku až do konce, ne jen vybírat odpověď na své jednotlivé otázky. Nebo jen lehce naznačím odpověď, ale doporučím vlastní čtení.

Ze zkušenosti se svou kamarádkou a našimi častými výlety mohu říct, že pomalu došla mým postojem k životu sama ke správnému pojmání Božích zákonů a jejich fungování. Ovšem jejich plnění je už další záležitost a i pro mne, leckdy ne vždy správné a takové, jak bych si sama přála. Ale čím dál víc se přesvědčuji o tom, jak dokonalé je Boží dílo a jak se mně čím dál dříve vrací moje chyby, protože vím víc a tak odplata přijde dříve a je bolestnější, či citlivější.

CH. F.

Dobrý den pane Fritzi!

Téma je dle mě Vámi opět velmi pěkně, moudře a vyzrálé uchopeno a zpracováno. Já i moje kamarádka, také solitérní stoupenec Poselství Grálu, jsme potěšeny, že existují Vaše neútočné stránky, na nichž jsou témata řešena opravdu vyzrálé. Škoda, že se to nedá říci o všech komunitách, které se Poselstvím zabývají.

Se srdečným pozdravem

Reakce pana O. J.:

Pán povedal, že hovorí iba k hľadajúcim. To hovorí za všetko. Je to jasné určenie komu má byť Slovo Posolstva šírené. Preto šírenie Slova má byť vždycky spôsobom, kde dochádza ku styku s hľadajúcimi. Za života Pána bolo Slovo šírené prostredníctvom knihkupcov. Teda nieje to zakázané. Veď kde inde ako v knihkupectve, v knižniciach a študovniach sa nachádzajú hľadajúci, ktorí prahnú po poznaní a Pravde. Tiež prednášky na duchovných akciách sú správne, tam tiež sú duchovne hľadajúci a mali by dostať príležitosť prísť do styku so Slovom a poznaním o existencii Posolstva. Pán tiež zo začiatku prednášal. Neskôr mali úlohu pri šírení Slova prevziať učenici.

Netreba zapomínať na Pánové slová „Nyní nadešel čas, kdy volně a svobodně má býti Slovo zvěstováno celému světu, ve všech světadílech, neboť na světových hodinách je těsně před odbíjením dvanácté!“. Teda volne a slobodne bez obmedzovania. Slovo Posolstva má predsa najväčší zmysel šíriť práve teraz, ešte pred časom posledných udalostí a definitívnej očisty, kedy je záchrana ešte možná. Potom v čase konečného rozhodnutia už je pre mnohých neskoro, aj keď je šanca pre niektorých ešte aj počas posledných udalostí. Samozrejme, že väčšina ľudstva je obrátená k temnotám a keby dostala príležitosť čítať Posolstvo, tak ho slepo odmietne. Avšak je tu Pánovo prehlásenie, že na zemi sú milióny pripravené prijať Slovo.

Pánové slová „Polož Slovo na vysokou skálu, aby se každý musel sám namáhat“ sa nesmú vykladať tak, že kniha Posolstva Grálu sa má schovávať a byť nedostupná ľuďom na tejto zemi. Vari prišiel Pán na zem aby sa schovával aj so svojim poznaním? Tieto slová platia na námahu, ktorú má hľadajúci vynaložiť pri studiu Slova. Nemá mu byť uľahčované toto studium, ale naopak pri ňom má namáhať svojho ducha, povznášať sa vysoko a tak silnieť.

Samotná kniha Posolstva Grálu má však byť voľne šírená a dostupná k nadobudnutiu. V osobnom styku je na čitateľovi Posolstva či vycíti, že druhá osoba je hľadajúci a snažiaci sa duch po poznaní Pravdy. Vtedy je správne zvestovať Slovo Pravdy. Aj mne sa zo začiatku pritrafilo, že som zvestoval Slovo svojim známym, ktorí ho odmietli. Neskôr som si uvedomil, že jedinou príčinou môjho zlyhania bolo, že som neuvážil, že neboli hľadajúcimi ľudskými duchmi.

Pán povedal, že sa nemáme schovávať ale naopak máme byť viditeľní „Máte nyní svobodně a otevřeně přiznati svou příslušnost. Tím přinesete lidstvu dobro, záchranu, světlo, život. A Boží všemohoucnost je s vámi. Nemáte se skrývati, vy, kteří jste pozvednuti ze starého, abyste zde na zemi vystavěli nové, podle vůle Boží. Vy jste těmi lidmi, které Bůh chce míti na své zemi.“ všade kde je to dôstojné tak treba činiť.

41. otázka: Působení ženy

Význam ženy je z pohledu Poselství nezastupitelný a velmi významný. Současně však, doposud nepochopený. Protože čteme Poselství, věříme Poselství, opakujeme věty z Poselství, vypadá to, že jsme pochopili i význam pojmů o působení ženy. Je jistě velmi důležité pochopit pojem správně, protože jinak ani snaha nic nepomůže, protože člověk pak snahu a úsilí vede nesprávným směrem a výsledkem je opět omyl. I ve vzpomínkách povoláných je možné najít stopy snahy o marné pochopení tohoto pojmu, nemluvě pak o nás samotných. Rád bych se tedy nad tímto pojmem zamyslel pod trochu jiným úhlem.

Ústředním mottem této úvahy by mohly být tyto věty: „žena beze slov vede muže“ a dále „žena zprostředkovává....“.

-ZF-

Tak nějak jsme přijali, že žena má být duchovně výše a z toho nám, podle našich schémat, vyplynulo, že má být určitou vůdkyní a vládkyní. V tom správném smyslu je to jistě dobře, nicméně se mi zdá, že se nám z toho nenápadně vytratilo důležité slůvko „duchovně“ výše. Opět to vztahujeme na náš život na zemi, to je samozřejmě logické, protože v něm žijeme a pociťujeme jej nejsilněji. Duchovní stránku věcí sice uznáváme, ale jelikož je neuchopitelná, přesunujeme ji často do roviny různých emocí, kterým říkáme city.

Nicméně vraťme se k působení ženy. Pro tuto chvíli bych opomenul všechny zmínky o vůdcovství ženy a soustředil bych se na to, že žena „zprostředkovává“ spojení s nejbližší vyšší úrovní. Co znamená toto slovo, se nám zdá jasné, ale já bych si dovolil vystoupit až do nejvyšších úrovní stvoření a pokusil bych se pochopit, co to zprostředkování je, nebo spíše, jak se projevuje. Parzival je tím nejvyšším „zprostředkovatelem“. Povšimněme si pasáže, kde je popsáno, že Hrad vybudovali prastvoření z jeho záření – tedy On zprostředkoval sílu a oni vykonali.

A nyní se vraťme k působení Abdrushina zde na zemi. Ve vzpomínkách se dočteme, že např. žena, která psala životopisy, s ním seděla v jedné místnosti a přijímala to, co On zprostředkoval. Tedy on jí neradil, nic neříkal, jen svou přítomností zprostředkoval vše, co bylo nutné. K tomu si přidejme poznámku o tom, jak „žena může beze slov“ řídit muže a už máme jistou představu o působení ženy a o pojmu „zprostředkování“. Žena by tedy měla díky přídavku vyššího bytostného přijímat vyšší sílu a tu beze slov vyzařovat, muž pak tuto, takto zprostředkovanou sílu, může přijímat a převádět ji v činy – slovem, skutkem, apod.

Žena tedy nemá poučovat muže, jak má něco dělat, také mu to nemá ukazovat a snažit se zde ve hmotě být jeho pozemskou vůdkyní a rádkyní. Protože je muž hmotě bližší, bude jeho působení ve hmotě intenzivnější a přirozenější. Proto je ženě předurčeno působení v domácnosti – tam není potřeba pozemské vůdcovské role, hmotného rozhodování, apod.

Samozřejmě nyní to není tak zcela možné, protože je vše pokřiveno a žena je mnohdy vnějšími vlivy posunována do nutnosti řešit věci, které by vůbec řešit neměla. Ale to zde nechci rozebírat, hledáme jen správné obecné principy, abychom si ujasnili, co je správné a co ne.

Vícekrát jsem se setkal s tím, že čtenáři se snaží posunovat ženu do popředí a to i ve věcech vnějších aktivit, v domnění, že ona je vůdkyní a jsou-li tyto věci v nějakém spojení s duchovními pojmy jako je Poselství, tak by je měla vykonávat žena. Tak se dočteme ve vzpomínkách paní Geks, že vedoucí Hnutí Grálu se tehdy snažily být ženy, je tu dokonce poznámka, která dává tušit jisté rozčarování, když p. Alexandr začal razit myšlenku, že by to měli být muži. Ovšem i dnes mezi námi bývá snaha ženy nějak postrkovat do popředí, když jsou vlastně „duchovně výše“. Myslím, že je to obecné nepo-

chopení toho, že její vlastní vyšší působení je v rovině mimohmotné a zde ve hmotě je v popředí vždy muž a to i ve věcech, které se týkají tzv. duchovna.

Myšlenky, jako že žena by měla předčítat z Poselství, měla by vést nějaké skupiny čtenářů, organizovat aktivity, apod. jsou dle mého názoru zavádějící. Jistě mohou být činem z nouze, že se prostě nenajde nikdo jiný, ale pak by tak měly být i chápány a neměli bychom je považovat za ideální model. Ovšem ani v nehmotné rovině by se žena neměla pokoušet cíleně manipulovat, nebo řídit muže. Měla by se snažit žít správně jako žena, to jí umožní – bez konkrétně zaměřeného a cíleného úsilí – se spojovat s příslušnými principy stvoření. Zcela automaticky pak bude vyzařovat vše správné a tím dávat možnost ostatním, aby dle svých schopností, ale i své svobodné vůle, z toho dobrovolně čerpali, nebo také nečerpali – to už je jejich rozhodnutí.

Pokud v tom bude chtění a řízené úsilí ženy, bude tu vždy riziko manipulace a toho, že se bude jednat o rozumové chtění a ne činnost ducha. Neklamme se, že je pro nás tak snadné tyto věci od sebe oddělit. Vše by mělo přirozeně vyvěrat z touhy a ne z vykonstruovaného a plánovaného úsilí. Snažme se být přirození a pořád sami sebe i druhé nepředělávejme ve smyslu toho, co si myslíme, že je v Poselství. Po létech někdy zjišťujeme, že to tam v tomto smyslu vůbec nebylo.

To, že žena je blíže bytostnému neznamená v první řadě, aby si hrála na vílu, ale aby, podobně jako bytostní, se volně nechala vést přirozeností stvoření. To ovšem neznamená, že se má vznášet v různých pocitech, chovat se afektovaně, nebo dětinsky a přitom říkat „já to tak cítím“.

Žena by měla být důstojná, ne dětinská, jen tak může být muži vzorem a příkladem. Svým postojem má být vzorem – jasným, upřímným, vyhraněným, bez domýšlivosti na své vůdcovství, bez snahy být jako dítě, bez snahy být v popředí, ale také bez výmluvy na to, že žena věcem kolem nemusí rozumět a mít na ně svůj názor, protože ona je duchovní. Dalo by se o tom psát dlouho a stejně bych nedokázal popsat vše to, co si myslím, že by mělo ženu postavit na její vysoké předurčené místo.

J. P.:

Zamýšlela jsem se nad posledními otázkami a došla jsem k tomu, že tři základní zákony Boží jsou tak jasné, že vlastně není o čem stále přemýšlet, i když je jasné, že se nám stále vnucují otázky v tomto hrubohmotném životě. Ale stejně mně to, abychom podle zákonů žili, připadá tak jednoduché, že nechápu, v čem stále znovu a znovu zakopáváme a chybujeme a těmto zákonům se tak protívíme.

K otázce působení ženy by mělo být viditelné a citelné působení ženy tak, aby její okolí mohlo z toho čerpat. Nechci citovat Poselství, ale je jasné, co tím myslím.

42. otázka: Postoj čtenáře ve věcech veřejných a politických

Mnohokrát jsem se čtenáři rozebíral otázku, jestli se zúčastňovat voleb, jestli sledovat politické dění a zaujímat k němu nějaký postoj. Docela jsem býval překvapený postojem většiny čtenářů a právě dnes, kdy vzpomínáme výročí 17. listopadu 1989, si tyto otázky musím klást opět. Člověk vnímá, že společenský vývoj se neubírá v této etapě moudře, a tudíž nesouhlasí s mnohým, co se děje ve společnosti. Měli bychom my, kteří hledáme duchovní hodnoty, harmonii a řád, nějak reagovat na neřád společnosti, podvody, nepravosti a lži, nebo se nebudeme špinit a budeme žít ve vysokých duchovních ideálech, společenského dění si nevšímaje.

Co je správné ve smyslu Poselství?

-ZF-

Proč jsme přišli na tuto zemi? Proto, abychom získali zkušenosti a naučili se zaujímat správné postoje k různým situacím. To je možné jedině prožitím. Jen prožití se vtiskne do duše a do ducha a je mu pomůckou pro formování jeho jedinečné osobnosti. Přemýšlením, posloucháním, emocemi a pocity sice také získáváme jisté zkušenosti, ale jsou to zkušenosti rozumu a jejich vliv na ducha je vždy nejasný. Může sice nějak ovlivnit i ducha, protože i on může při práci rozumu současně něco spolu-prožívat, ale to není jeho pravá a předurčená cesta. Nelze se tedy vyhýbat prožívání.

To, že žijeme v této společnosti, v tomto národě a v těchto dějinných souvislostech a situacích, není jistě náhoda. Nepojmenováváme to raději karmou-to zavádí k postoji, že si mám něco odpykat a to lze chápat v rovině pasivního protrpění. My se máme hlavně učit a to znamená aktivně, vlastním úsilím získávat prožité zkušenosti, což znamená se motivujícím situacím nevyhýbat.

Mnoho čtenářů, které jsem v životě potkal, došlo k názoru, že společenské a politické věci v našem státu jsou špinavé a temné – je proto záhodno se jim vyhnout. Nesledovat televizi, politiku, nezajímat se vůbec o tyto věci, protože se člověk spojí s myšlenkovými formami a to jej stáhne do temnoty. Čtenář musí být pozitivní, tedy čist jen Poselství a životopisy, poslouchat vážnou hudbu a přemýšlet i hovořit jen o těchto a podobných věcech. Ovšem potom jsme se sem vůbec nemuseli inkarnovat, protože názor, že jsme zde proto, abychom zachraňovali jiné, je jen duchovní pýcha. My jsme zde proto, abychom se my naučili novým postojům v prožívání těch nesprávných, které jsme sami v minulosti a možná i v dnešku, pomáhali budovat a šířit.

Pro nás je tedy nutná konfrontace se všemi dnešními pokřivenými pojmy, abychom měli možnost pod úhlem Poselství objevit, co je dobré a co ne. Je tedy nutné, abychom měli přehled, co se ve společnosti odehrává – ne hlavně proto, že se od nás očekává, že ji změníme, ale proto, bychom si vstúpili postoje, např. i ty, že temnu nelze ustupovat, nebo že člověk nemá mlčky přihlížet nespravedlnosti.

Samozřejmě to ale neznamená, že bychom proto museli přijímat všechny formy a způsoby odporu a postoje, které nabízí společnost. Jestliže nesouhlasíme s postoji a způsoby ve společnosti a považujeme-li je za nespravedlivé, pak je nutné ve svém nitru zaujmout tento postoj. Je-li i nějaká vnější forma odporu, která není v rozporu s naším citěním /a to může být u každého jiné/, pak máme/musíme/ zaujmout i vnější postoj – slovem, písmem, činem. Pokud probíhají veřejné protesty a já s nimi souhlasím, ale odpuzuje mne jejich příliš agresivní forma, mohu např. někde podepsat svůj nesouhlas.

Mohu se též pokusit do dění zasáhnout při volbách, a to hlavně proto, že ctím nějaké postoje a chci je vyjádřit navenek. Není zdůvodněním své neúčasti říci, že můj hlas nic nezmění – nikdo nečeká, že změním národ a společnost, ale mám vyjádřit, co je v mém nitru – a to především pro sebe samé-

ho, pro svůj vývoj a růst, ale také proto, že vnímám svoji spoluúčast na všech věcech kolem mne, dobrých i špatných. Vždy je nějaká forma, která je použitelná, minimálně forma vnitřního postoje a zevního slovního vyjádření.

Ovšem nemohu odsuzovat a dokonce ani posuzovat něco, co neznám, o čem nemám informace. Ale i tu je to věcí příslušné míry, není třeba sledovat všechny politické pořady a zprávy, poslouchat projevy v parlamentu, apod. Stačí sem-tam chvíli nakouknout, udělat si přehled, zkrátka „být v obraze“. Izolovat se do pomyslné „světlé skupiny čistých duší“, znamená se izolovat od možnosti získání cenných, i když ne právě příjemných, zkušeností. Jen těmito prožitky si osvojíme neúchylný postoj, který nám nedovolí takto jednat i v jiných situacích – bude to vryto do duší a raději do našich duchů. O všem, co se nás dotýká / a tím našeho národa, společnosti/ bychom měli mít přehled, měli bychom k tomu mít jasný a vyhraněný postoj – věcný, bez nenávisti, motivovaný zákony stvoření.

V ničem bychom se však neměli zbytečně utápět a přehrabovat. Jestliže např. nemohu mezi politickými stranami nalézt žádnou, která by se, alespoň vzdáleně, blížila ideálu, mohu vybrat tu, která bude svou revoltou a odporem rozbíjet sobecké zázemí vytvořené současnou politikou.

Přečtěte si znovu o působení Ebranita v době prvního Abdrushinova pobytu na zemi a možná pochopíte, o čem mluvím. Ani on nevystupoval v rovině míruplných ideálů, ale působil jako katalyzátor, který obnažoval nedostatky /...to ovšem není naše role/. Naše křesťanská představa ztvárněná v obrázcích časopisů Jehovistů, kde se beránek olizuje se lvem, se nehodí na tuto zemi, do této doby a našeho současného života.

Žijme v realitě, využijme ji pro své zmoudření a neudělejme ze sebe izolované umělé lidi – tak ani neoslovíme ty, kterým bychom rádi pomohli, budeme pro ně jen „divní“.

J. P.:

Co se týče politického dění a našeho postoje k němu. K volbám jsem šla a vybrala si stranu, kterou jsem z těch možností mohla zvolit, abych volit mohla. Nakonec se ukázalo, že jsem zvolila dobře, protože se dostala k slovu poslankyně Bradáčová. Abych nešla, to jsem nepovažovala za správné, protože svůj názor jsem chtěla vyjádřit.

Také považuji za vhodné vyjádřit se k volbě presidenta a to svým podpisem. I tady jsem volila mně nejbližší možnost a to paní Fišerovou. Postoj neutrality neberu, protože říct si jen, že je to moje karma žít v těchto podmínkách a nedělat nic, necítím jako správný ze svého hlediska.

Pokud nezaujmu nějaký postoj, nemohu očekávat, že samovolně dojde ke změnám, ty se dějí, i když pomalu. A je potřeba myslet pozitivně i na ty, kteří nám z jakéhokoliv důvodu nevyhovují, nevíme, s kým se máme setkat a s kým máme co prožít, ale víme, že máme vysílat Lásku a ne nenávisť a jiné negativní pocity. Natož nechat se strhnout k nějakému násilí.

43. otázka: Musíme zachraňovat ty druhé duše...

Mezi čtenáři je rozšířený postoj, že se od nás očekává jistá misionářská činnost na poli záchrany ostatních duší. My musíme pomoci těm ostatním nešťastným duším, aby i ony mohly být zachráněny. Dokonce jsem často slyšel výroky typu, že musíme mít více dětí, abychom sem dovedli ty světlé dušičky... Skutečně je to od nás očekáváno? Máme zachraňovat druhé? Současně jsem se ale setkal i s jistým přezíravým postojem k těm, kteří nechtějí číst Poselství, tedy nechtějí být zachráněni. Zatímco ti, kteří se chovají, jako že by snad i mohli začít číst, jsou námi vyzdvihováni nad ty předešlé. Je to správné, nebo snad ne? Máme takto třídit lidi?

Z.F.

Určitě máme pomáhat druhým, to je jisté, ale už není tak jisté, jestli to, čemu říkáme „pomoc“, je skutečně pomocí. O tom jsem se již zmiňoval ve své reakci na otázku o hlásání Slova. Žádná pomoc nemá být vnucováním, dokonce ani podbízením, ale má vycházet z reakce našeho srdce na volání duše druhého. Mnohdy však druhý člověk po ničem nevolá, je spokojený se svým životem, ale my se domníváme, že je potřeba mu pomoci a jej zachránit. Tady však potom není rovnováha a je to z naší strany plýtvání silami, a pokud dokonce nabízíme Poselství, pak je to ještě horší, jak jsem se o tom již zmínil dříve. Duchovně se má pomáhat jen hledajícím a to ještě těm, ve kterých není přílišná dogmatičnost a zaujatost, nebo přímo kritický postoj. Takové lidi bychom měli ponechat jejich životní cestě, časem se ukáže, jestli v nich nějaká touha je, nebo ne.

Tou naší pomocí je často jen jistá „příležitost“, tedy to, že když někdo má touhu se na něco ptát, my jsme vždy ochotni odpovídat. Tady bychom si mohli vzít příklad z výroku – dávám, ale neucházím se... Ovšem potom je tu i pomoc vnějšího, pozemského druhu – i ta by měla být vždy poskytována ve smyslu rovnováhy a prosby, tedy ani tady bychom nikomu neměli vnucovat druhým svoji představu, že toto musí být takto a ono zase jinak, podle našich zvyků a představ. Současně bych však chtěl zdůraznit, že pokud je nějaká situace, která asi nebude nahodilá, a my se v ní ocitneme – téměř vždy tu bude nějaká forma, kterou můžeme a máme pomoci.

Kdysi, když zde probíhaly velké povodně a lidé se snažili o různé humanitární pomoci, jsem se setkal s názorem čtenářů, že nás se to netýká, my přece pomáháme „duchovně“. Takové názory příliš připomínají duchovní pýchu, vnitřní postoj vycházející z mylného názoru, že kdo čte Poselství, je něčím více, než ten, kdo jej nečte. Nebudeme z hlediska zákonů stvoření hodnoceni podle toho, jestli čteme Poselství, zúčastňujeme se pobožností, jezdíme pravidelně na slavnost, nebo budujeme prostory pro obřady. Jediným kritériem je a vždy bude, zralost duše, ušlechtilost vnitřních postojů v každé situaci a to jsou věci, které sice lze i cíleně a naučeně předvádět navenek, ale v krizových situacích nikdy nefungují. Pak člověk teprve ukáže, jaké je jeho nitro.

Pomáhat bychom měli jen tehdy, když nás k tomu povede dobrota srdce a druhý člověk o to stojí. Měli bychom si tedy především umět ujasnit naše skutečné vnitřní pohnutky, které nás k pomoci vedou. Ne vždy je to to, za co se to vydává. Ovšem pokud nás skutečně vede dobrota srdce, touha druhému pomoci, pak bychom se neměli nechat svést ani pochybovačným rozumem, ani kritikou okolí. Píši z vlastní zkušenosti, ne jen z teorií a filozofií. Tak jsem i u nás v ulici, kde je cca 10 rodinných domků, vždy nabídnul pomoc, když k tomu byla příležitost, např. zařizoval jsem si internet a stálo mne to mnoho úsilí, tak jsem i druhým nabídnul, jestli se nechtějí přidat, apod. Zde mluvím o pomocích pozemského druhu, protože na duchovní touhu jsem zde vůbec nenarazil a proto ji nikomu nenabízím, každý ji má sám hledat, já jsem jen připraven jí kdykoliv poskytnout.

Ale vraťme se k tématu...tak jsem si myslel, že svým konáním mohu být druhým jistým příkladem ochoty, ale ne naivním truhlíkem, kterého každý zneužije a využije. Domnívám se, že nic jiného se od nás nečeká. Nikdo po nás nechce, abychom zachraňovali svět, jako misionáři obcházel domy a kladli lidem vtíravé otázky. My máme žít – ne mluvit – ve smyslu Poselství. Tím bychom byli jiní a druzí by

se potom, až potom, co bychom je zaujali zevním jednáním, až potom by se zajímali, kdeže jsme se k takovým postojům dopracovali.

My máme „hlásat Slovo“ jediné svým životem – tedy být ušlechtilými, morálně silnými, mlčenlivými výraznými osobnostmi – jen tak budou lidé u nás hledat pomoc, kterou jinde nenajdou. Pokud budeme nabízet pomoc tím způsobem, jak to činí různá náboženství, pak se postavíme mezi ně a co hůře i Poselství postavíme na úroveň náboženství – což autor nechtěl. Je to jistě těžké, jsme obětí zvyků ve společnosti, v rodinách, ale i zvyků z předchozích inkarnací, které v sobě stále neseme. Proto nenaplnujeme příkaz, že vše má být nové. To však především znamená nové vnitřní postoje, ne to, že zevně vytvoříme nové schéma a budeme vypadat všichni stejně, nebo alespoň dost podobně.

Zkuste se nezaujatě podívat po čtenářích a zjistíte, že mnozí se snaží právě o to, vytvořit, nebo přijmout jednotnou podobu „čtenáře Poselství“, tedy, že nás každý pozná, jako vyčleněnou skupinu. Samozřejmě, že máme být jiní, ale každý sám ve svém druhu, ne ve skupinové formě. A tak i každá pomoc, kterou chceme poskytovat a dávat musí mít náš osobní rys, vycházet z našich schopností, předností a také různých situací, ve kterých tato potřeba vyvstane. Naše pomoc tedy vůbec nemusí být v tom, že mluvíme o Poselství, ale mnohdy pouze v tom, že jsme vnitřně otevření a připravení, již to nás může přivést do situací, které naši pomoc potřebují.

Ovšem může mít nesčetné podoby a projevy. To, že bychom si přáli, aby to bylo ve formě sdělení zprávy o existenci Poselství se někdy může naplnit až po velmi dlouhé době, ve které nás okolí bere spíše jen za slušné a dobré sousedy a lidi. Měli bychom si ale dát pozor na to, abychom to s tou ochotou nepřeháněli, a to není tak jednoduché.

Vrátím se ke své snaze být takovým v naší ulici. Nedávno jsem se od sousedky dozvěděl, že jsem „až moc ochotný, což znamená, že mám asi houby na práci“ – bylo to řečeno vulgárněji. No a tak jsem si uvědomil, že naše snaha být ochotní a připraveni pomáhat je jistě výborná, ale její míra se musí korigovat podle okolí. Nebylo by správné, aby si o nás okolí myslelo, že jsme hodní a naivní hlupáčky. Tím bychom nikomu nepomohli a nechtíc bychom snižovali i hodnotu všeho, čeho si vážíme.

Jednou jsem od léčitele p. Hrabici slyšel zajímavý příměr – pomáhat neznamená vyplachovat opilcům jejich skleničky, aby nebyli nemocní...

Když se vrátím k názvu otázky – zachraňovat máme sebe a druhým máme být ku pomoci, pokud jí jsme schopni. Máme-li měkkou povahu a jsme citliví, pak asi nebude dobré, když např. z dobroty srdce nabídneme, že si k sobě do domácnosti vezmeme člověka trpícího nějakou fobií, obetkaného temnými přeludy, apod. Musíme reálně zvážit, na co máme a co si jen přejeme. Pak to není pomoc, ale duchovní sebeobětování, nebo lépe řečeno obětování své duše a své duše by si člověk měl vážit, měl by ji ctít a starat se o ni.

A když se ještě vrátím k přání čtenářů zaplavovat tuto zemi nádhernými dušičkami, které můžeme přivést jediné my, pak je v tom také buď naprostá neznalost lidí a to i čtenářů, nebo dobře skrytá duchovní pýcha...

J. P.:

K otázce té, že bychom měli třeba i přivádět na svět další duše, a vše kolem této otázky je totéž jako nutit či nenutit lidi číst a uznat Poselství Grálu, no to už jsme myslím probrali. Říká se tomu neházet perly sviním, proč někomu vnucovat svůj názor, pokud sám nedospěl k přesvědčení? Každý má právo na svůj názor a já musím jen respektovat svobodu druhého. Ani s ním nijak neopovrhovat.

Z.F.:

Párkrát jsem se setkal s případy, že dva manželé, kteří spolu žijí, jsou naprosto různého životního zaměření. Tím chci říci, že jeden usiluje o duchovní hodnoty a druhý jimi pohrdá, vysmívá se jim, ignoruje je, nebo je v nejlepším případě toleruje, jako nějakou slabůstku druhého. Zde pak čtenář ve snaze zachránit druhého v tomto vztahu setrvává s přáním, že partnera nějak „předělá“, když to ne-

bude možné vnějším způsobem, udělá to v myšlenkách. Může to pak vést k tomu, že čtenář si Poselství chodí číst někde na WC, aby nevyvolával hádky a rozbroje. Myslí si, že tím dělá spasitelské poslání, protože světlé síly nakonec toho druhého předělají – tedy pomohou mu.

Tento způsob „pomáhání“ mi nepřipadá ve smyslu Poselství, a to hned z několika pohledů. Jednak by mi asi nepřišlo možné, abych si vážil člověka, který by pohrdal něčím, co je pro mne tak důležité, no a potom bych vlastně násilím udržoval vztah, kde si jeden druhého nemůže vážit. Ale i při pozorování z jiné strany mi to nepřijde správné.

Bůh nám dal svobodnou vůli a nijak nezasahuje do našeho rozhodování, takže ani my nemáme právo chtít druhému vnucovat naše pojetí toho, co je správné a co ne, a to ani v myšlenkách. Z násilnění zůstane vždy jen znásilněním, ať je viditelné, nebo ne. Pokud jsem to správně pochopil, nikdo po nás nechce sebeobětování, tím, že člověk v sobě přemáhá své vlastní cítění a přesvědčení nikomu nepomůže a jen ublíží sám sobě...

44. otázka: Používání citátů z Poselství

Rozšířeným zvykem čtenářů je používat v diskuzi, ale i v přesvědčování druhých, citáty z Poselství. Někdo to udělá sem tam, jiný prokládá svou řeč citáty častěji a další je dokonce za všemi citáty až k nenalezení.

Jsou lidé, kteří věří, že těmito citáty můžeme druhým pomoci v pochopení dané problematiky a zase jsou jiní, kterým to připadá jako znevažování Slova, protože i naše citování je pod úhlem toho, jak věc chápeme a to nemusí být vždy správné.

Je tedy správné citáty při diskuzi používat, nebo ne?

-ZF-

K otázce o pomáhání druhým mi pan O. J. napsal příspěvek, který mne nakonec dovedl k myšlence založit toto nové téma o používání citátů z Poselství. Beru to ovšem tak, že to byl pouze impuls k otevření tématu, o kterém již léta přemýšlím, zvažuji jen a zkouším různé variace, jak se k němu postavit. Takže začnu toto téma jeho příspěvkem k jiné otázce.....

Pan O. J.

Dobrý deň pán Fritz, Odpoveď na Vašu otázku či máme pomáhať druhým v ich duchovnom vzostupe dáva sám autor Posolstva Grálu. „Vy máte býti nyní dárce, kteří vedou vzhůru ze vší nouze! To však nemůžete, máte-li mosty vyzdviženy. Dejte sebe lidem, jako já jsem se vám dal. Pak jste pravými bojovníky Božími zde na zemi! Teprve pak splníte svůj úřad. Radostné zvolání vzbudilo již mnohého ducha, úsměv ztišil mnohou bolest a pohled plný porozumění vdechl mnohé slabé duši sebedůvěru! Jak jste přec byli dosud chudí ve svém duchovním bohatství, když jste je nechtěli použít k tomu, aby se jiní na něm potěšili a osvěžili. Jen radost jiných působí k oživení a občerstvení ducha. Vy přijímáte, jestliže obšťastňujete radostnou myslí duchovně toužící, ožívujete malomyslné a posilujete slabé. Proto jsem vám vše dal a napomínal vás, abyste se svou hřivnou lichvářili.“ S pozdravem, OJ

-ZF-

Vážený pane O.J., srdečně Vás zdravím. Děkuji za Vaši reakci. Jistě je pravdivá, protože opsaná z Poselství, takže se k ní nedá nic podotknout. Nicméně již v době, kdy jsem fórum uváděl do provozu, jsem došel k názoru, že to má být prostor pro vyjádření osobního názoru lidského ducha, ne k tomu, abychom si zde vyměňovali citáty – ty si má každý sám hledat v Poselství – to je jeho práce a činnost a tu za něj nebudeme dělat my.

Dříve byla doba, kdy jsem také „citoval“, ale postupně jsem došel k názoru, že to není správné z následujícího důvodu. Každý citát souvisí s mnoha jinými a teprve celek vytváří určitý obraz k dané otázce, konec konců, to je psáno i v př. Malí bytostní. Pokud bychom chtěli někomu „citovat“, museli bychom mu podat k citátu celý soubor všech předchozích vět, které s tímto citátem souvisí. Ale ani pak by to nebyla „Pravda“, protože ten výběr souvislostí bychom zase vybrali podle svého pohledu na věc, tedy, jak my to v této chvíli chápeme. Tím bychom předávali i výsledek poskládaný podle našeho osobního chápání, ale ne tak, jak to „myslel“ autor.

Když si jednotlivý čtenář poskládá věty tak, jak je on v této chvíli schopen, je to jeho práce a jeho závěr – možná správný, možná nesprávný, ale JEHO – to není Pravda, ale obraz poskládaný ze zrníček Pravdy a to třeba takovým způsobem, že je již nepravdivý. Prostě jinak to nefunguje – pokud bychom chtěli citovat – pak bychom museli citovat naráz celé Poselství a nechat na posluchači, ať si z něj vybere dle sebe to pravé – pro něj to současně nejsprávnější. Jistě není beze smyslu, že se můžeme dočíst něco v tom smyslu, že nemůžeme vybírat jednotlivé přednášky, abychom vysvětlovali to, či ono...musí být zachováno celé to moudré a pro nás asi ne zcela pochopitelné vedení, které postupuje pomalu vpřed a dává každé duši postupně uzrávat a postupně rozšiřovat své chápání.

Proto je jistě správnější podávat jen své, lidské závěry a myšlenky inspirované Poselstvím, než vytrhávat jednotlivé věty a citáty z Poselství a odpovídat jimi. Jsou některé výroky, které mají zdánlivě zcela jiný význam někdy v polovině knihy a jiný na konci knihy. Pokud je budu citovat, jednak podám úplně jiný smysl k dané věci, ale hlavně zmatu své posluchače. I Abdrushin nás varuje, že když opakujeme jeho věty, už to nejsou jeho věty. Poprosil bych Vás tedy o vyjádření Vašich osobních názorů a postojů, abychom nezaváděli čtenáře někam jinam, i když v tom nejlepším chtění. Věřím, že pochopíte mou snahu o poctivý a co nejlepší postoj o který se snažíte jistě i Vy. Děkuji.

Pan O. J.

Dobrý deň pán Fritz, som rád, že ste sa ozval. S Vaším názorom na to, že vytrhávanie citátov z Posolstva dáva len približný obraz čiastočne súhlasím. Celá stavba Posolstva je postupný vývoj, kde sa menia významy niektorých pojmov. Ale treba chápať, že len v tom. No musím uviesť aj svoj názor, že existuje publikácia „Myslíš na to?“ v ktorej sú len vytrhnuté citáty. Pokiaľ viem, tak takáto publikácia vyšla už za života Abdrushina, preto by to z pohľadu autora nemalo vadiť a ani vyznamovo skreslovať skutočnosť. Dovolím si tiež podotknúť, že považujem niektoré myšlienky a časti textov za uzavreté tematické celky, ktorých význam sa nemení. Veď aj Ježišové slová „Čo zaseješ, to zožneš“, „Milujte svojich nepriateľov“ a podobne, nemožno niak inak vykladať a netreba poznať celé Ježišové poselstvo, aby bol význam pochopený. Mne sa javí vhodné použitie citátu za prospešné. Dáva to možnosť dať do súvisu myšlienky, ktoré by s i inak človek nespojil. Tiež zo vlastnej skúsenosti viem, že mi pripomenutie citovaného textu v diskusii, prehĺbuje opätovné čítanie textu pri mojom každodennom čítaní Posolstva a nieje mi na škodu, lebo si uvedomím niečo, čo videl niekto iný z iného pohľadu. Prosím, pripomente si Pánov text k tomuto tématu z prednášky „Kristus riekol ...“, ktorý pokladá citovanie Božieho Slova za správne :

„Za těmito slovy následuje pak zpravidla nějaká věta z „Písma svatého“, která má sloužiti k útěše, uklidnění, povzbuzení, nebo také jako výstraha, či dokonce jako hrozba. Často má nabádati i k obraně a k boji. Má býti jako balsám a jako meč, jako štít a zároveň jako měkká poduška. To všechno bylo by pěkné a veliké, bylo by to dokonce správné, kdyby slova, uváděná jako Kristova, žila ještě v tom smyslu, jak je Kristus skutečně řekl!“

Domnievam sa preto, že uvádzanie citátov je vhodné aj keď nemusia vždy postihnúť úplný výklad pojmu. Pán vydával zo začiatku prednášky v Listoch Grálu v inom poradí ako neskôr, keď definitívne uzavrel dielo vo vydaní z roku 1931 a nevydalo to pri duchovnej výstavbe pre jeho poslucháčov. Je pravdou, že Pán píše v prednáške „Ja posielam Vás!“ aby sme nevytrhávali celky z Posolstva, ako sa to deje v súčasnosti s Bibliou v kostoloch. No keď v diskusii chce pisateľ niečo podčiarknuť, čo nevyhnutne súvisí z textom z Posolstva, zdá sa mi uvedenie citátu ako nevyhnutné a vhodné. Samozrejme, že každý by sme sa mali riadiť podľa toho, ako to cítime.

S pozdravom a prianím všetkého dobrého, O. J.

-ZF-

Dobrý den přeji pane O.J.. Děkuji za Váš názor a jeho objasnění. Jistě s ním budu v některých bodech souhlasit. Když budou dva čtenáři spolu diskutovat, jistě nebude vadit, když se použije nějaký citát. Ovšem znám i případy, kdy už nerozeznáte názor dotyčného člověka, protože jeho osobnost je zcela maskována jen citováním, pak to ovšem druhému mnoho o citujícím nepoví, snad jen to, že si dobře pamatuje citáty. Nic by se tedy nemělo přehánět.

Ovšem to podstatné, co bych chtěl uvést je, že mi jde hlavně o místo a okolnosti, kde a v jaké míře se citáty používají. I u přátel Jehovistů jejich snaze spíše ublížilo, že je okolí bere jako bez osobních názorů, protože na každou vaši osobní otázku odpoví tím, že listují v knize a pak přečtou citát. Máme hlavně působit jako osobnosti, alespoň tak jsem to pochopil ...vy staňte se mým Poselstvím. Ale vrátím se k tématu.

Jiná situace je, když spolu diskutují dva, nebo i více čtenářů, ale jiné je to, když je to např. veřejná přednáška. Pro mne je jistým veřejným prostorem i mnou založené fórum. Vy sám jste ve své odpo-

vědi uvedl mnohá pro, ale i některá „proti“. Jejich zvážení je pak na duchovní zralosti každého. Pokud nechci ve fóru vystupovat jako inkvizitor a určovat, který citát je vhodný a který není, což ovšem druhý nepochopí, protože mu přece „vhodný“ připadá, pak mi nezbývá, než určit nějaká „pravidla hry“. Musím zde vycházet z různorodostí diskutujících, ale i čtenářů a to je faktor velmi různorodý. Proto jsem se rozhodl, že si tu vzájemně citovat nebudeme. Máte-li potřebu, můžete např. napsat – najděte si to v přednášce té a té...alespoň bude muset každý vyvinout více osobní snahy.

Mohu ještě uvést osobní postřeh: když čtu nějakou pasáž v Poselství – je v ní síla, energie a inspirace – tedy někdy přichází pochopení a poznání. Když však čtu citáty poskládané lidmi, je síla a všechno cítění pryč... Když mi však sdělují svými slovy své postřehy, mnohdy se nad tím zamyslím, nebo si to najdu v Poselství, třeba jen proto, že mi jejich závěr nepřipadá správný. Tak jsem z vlastních prožitků došel já sám pro sebe k tomu, že je lepší a užitečnější předávat lidem své lidské postřehy a závěry, při tom je odkázat na příslušné přednášky. Když budou mít zájem, sami si to tam najdou, a buď mi dají za pravdu, nebo ne, někdy však třeba za rok se k tomu opět vrátí a uvidí to jinak. Vždy mi to tak zafungovalo, ale jen když jsem to sděloval jako své závěry svými slovy. Vícekrát se mi naopak stalo, že jsme se vzájemně přesvědčovali citováním a nikdy nikdo nikoho nepřesvědčil...a nikdy jsem z toho potom neměl dobrý dojem.

Pan O. J.

Srdečně Vás zdravím pán Fritz, moje cítenie je veľmi blízke Vášmu. Súhlasím s Vami, že nevhodné použitie citátu vytrhnutého z prednášky oslabuje celkový dojem z myšlienok, ktoré sa snaží citujúci sprostredkovať. Preto som vždy chápal citácie len za akési zaostrenie a upútanie pozornosti na dôležitú pasáž a akosi podvedome som vždy pri uvádzaní citátu predpokladal, že si čitateľ nájde uvedený citát pri čítaní celej prednášky a uvedený citát slúži vždy len ako akési spojenie. Preto som sa doteraz snažil vždy pri citácii uvádzať aj názov prednášky aby si to čitateľ mohol ľahko nájsť. Máte pravdu, že suché uvádzanie citátov nieje zrovna najlepší spôsob komunikácie a že sa stráca z nej to osobné, preto plne rešpektujem Vaše rozhodnutie vzdať sa dlhších citátov na Vašom fóre.

Vždycky záleží na publiku, komu je komunikácia určená. Inak vníma citácie dlhoročný čitateľ a inak neznalý laik. Pre skúseného čitateľa je citácia len pripomenutím už známeho a danie obsahu do nového kontextu. Pre laika to môže byť vytrhnuté a celkom nepochopené. V tom máte úplne pravdu.

Naša diskusia ma primäla opätovne sa zamyslieť nad vhodnosťou používania citátov, o ktorej som už v minulosti rozmyšľal a zvažoval ju a pri ktorej som si utvoril názor že používanie citátov je vhodné na základe skúseností a odozvy s komunikujúcimi osobami na internete. V bežnej hovorenej reči je používanie citátov naozaj iné.

Stále mi však v pamäti znejú Pánové slová, že ľudia hľadajú a potrebujú počuť hlavne Slovo Posolstva a nie naše osobné názory. Téma používania citátov je naozaj veľmi citlivá a záleží na situácii a prostredí v ktorom prebieha komunikácia a hlavne na našom vlastnom cítení pri eventúálnom použití citátu. I napriek mnohým rizikám pri používaní citátov si myslím, že vhodné použitie citátu z Božieho Slova dáva možnosť priviesť komunikáciu na novú, vyššiu úroveň pochopenia pri snahe vyjadriť Pravdu v osobnej či verejnej komunikácii. Vždy záleží na forme komunikácie, ktorá vyjadruje navonok naše cítenie a našu duchovnú vyzretosť. Ostávam s pozdravom a prianím všetkého dobrého, O.J. P.S.: Ešte ma niečo napadlo pán Fritz.

Podarilo sa mi nájsť citát z prednášky „Ja posielam Vás!“ v ktorom Pán hovorí, že ľudia potrebujú počuť Božie Slovo a nie naše vedenie. To súvisí s našou témou o citáciach.

„Povolaní, jestliže lidé otevrou pak před vámi své duše, nezahrnujte je pouze svým věděním! Lidé chtějí svaté Slovo! Nikoliv vaše vědění! Pamatujte si to!“

Paní J. P.:

Dobrý večer pane Fritz, naštěstí si citáty nepamatuji, tak používám k vysvětlení vlastních slov a vlastních příkladů. Najde se jich dost, hlavně myslím těch možností přirovnání. Pěkné dny J.P.

-ZF-

...to je právě ten problém, o kterém jsem psal. V jednom citátu je něco a v jiném něco jiného a proto použiji-li jeden, pak mohu podávat nějaký výsledek, ale při použití jiného mohu podávat zcela jiný výsledek...a vždy to bude z Poselství a já mohu říci: ... je to tam psáno – je to Slovo a proto Pravda, kdo o tom pochybuje, ten pochybuje o Vůli Boží a tím se rouhá Bohu.

Právě ta mnohotvárnost a proměnlivost jednotlivých výroků, které promlouvají jen a jen pro danou chvíli a momentální stav čtenáře, s očekáváním jeho vnitřní stavby skrze poznání v Poselství až do právě tohoto okamžiku...to, podle mne, činí každé citování zavádějící. Vezměme výrokjděte, zvěstujte a vykládejte moje Slovo ve Světle Pravdy... takto vytržený ze všeho jiného by mohl vést čtenáře k názoru, že je správné vyrazit do ulic, zastavovat lidi a zvěstovat...jak to dělají jiné církve. Jistě by se tento čtenář mohl cítit nemile dotčen, kdyby mu jiný čtenář řekl, že to není vhodné...no vždyť je to v Poselství, tak mu to žádný člověk nemá právo vyčítat – on koná Vůli Boží... Jenže aby ten výrok nevyzněl jinak, než bylo asi chtěno, museli bychom k němu přidat ještě mnohé jiné, např. i ty, že Slovo nesmí být nikomu jen tak darováno, že si jej dotýčný musí získat svou činností, apod.a kdo z nás bude posuzovat, jestli druhý má, či nemá dostatečnou duchovní činnost?

Pak bychom také museli přidat výrok o tom, že pomáhat se má jen hledajícím, také bychom museli zmínit, že ten výrok byl určen povoláním, kteří byli k tomu určeni, měli k tomu dány i předpoklady – nemusí být tedy vůbec míněn všeobecně, pro každého čtenáře a pro každou příležitost. Byl to jejich úkol, jejich poslání, tak, jako my máme své úkoly a své životní poslání, nemylně se, že jsme všichni povoláni.

Naše „povolání“ je především osobního druhu, zvítězit nad svými nectnostmi a pokřiveninami – máme spasit sebe, ne svět /i když i svou spásou světa pomáháme/. Nechtějme větší role, i ta naše osobní není vůbec malá.

No také bychom museli říci, že to bylo v době, kdy skutečně bylo očekáváno, že lidstvo bude nadšeně a užasle naslouchat novým zjevením z výšin a že se jimi též nechá vést-museli bychom ale také říci, že se tak nestalo a mnohé, co Abdrushin plánoval, se nesplnilo. Hlavně, že měl za jeho života skončit soud a to i pozemsky a on měl vystavět Tisíciletou říši na zemi, včetně pozemské verze Hradu Grálu. Všichni nespokojení a nepoučitelní by zde již nežili, všechny světové vlády by se řídily Slovem a uznávaly světový řád...inu to je ale úplně jiná situace pro zvěstování Slova, než nyní. Uprostřed mnohých sekt a náboženských sdružení, které nabízejí v podstatě totéž-spásu duše-jsou takové snahy o hlásání Slova jen přiřazeny k těm ostatním a tím i Slovo se stává jen jednou z nespočetných nauk a aktivity kolem něj jen jedněmi z nespočetných náboženství.

I Abdrushin za svého života některé věci přehodnocoval, protože stav lidstva jej stále znovu ohromoval a znechucoval. Tak zrušil Řád Grálu, který založil, zrušil střední schůzky s povoláními a mnoho jiného, co zde veřejně nechci zmiňovat. Můžeme tedy předpokládat, že v nynější době, kdyby tu dnes žil, by zvolil jiné formy, protože stav lidstva je jistě horší, než byl /stačí zmínit jen pár věcí, drogy i v dětském věku, pornografie, sexuální úchytky, zlo mezi dětmi, obecné povědomí, co je správné a co ne-homosexualita a její veřejné a uznané projevy...ani nemusím jmenovat dále/. Doba je tedy jistě jiná, Slovo je jistě stále a ve své podstatě neměnné, ale současně to není dogma, ale živoucí děj, který nelze spoutat do citátů. I tyto citáty mají svůj život, tedy souvisí s jinými citáty a vytváří pak nějaký obraz pro jednotlivce.

Dalo by se říci, že jediné bezchybné by bylo předat skutečnému a vážnému zájemci informaci o tom, aby si koupil Poselství a pak si v něm hledal sám, protože jen tak by se naplnilo to, co je tam psáno – tedy že Slovo nejsou ty slova a věty, ale cosi nehmotného, co může vstoupit do ducha. Ovšem toto nehmotné není ani hmotné, ale ani duchovní podstaty a proto to my nemůžeme předávat, to si každý musí získat sám, tím že se tomu otevře při vlastním studiu Poselství. Citáty tedy nelze předat toto jmenované, ale jen naše lidské chápání daného tématu. Protože to většinou chápeme

nesprávně /vše i naše myšlení a chápání je pokřivené/, předáváme vlastní chybný výklad, ale zaštitěný Poselstvím. V druhém se nám může podařit vyvolat pevný názor, že „takto je to v Poselství“.

Vraťme se ještě k chápání těchto jednotlivých citátů. Můžeme se dočíst, že „nyní má být Slovo volně hlášáno...“, ale také se dočteme, že nemůžeme vybírat jednotlivé přednášky, abychom jimi poučovali tázajícího, že musí být zachováno moudré vedení v posloupnosti přednášek. Ale pro sebe sama se člověk může vracet, když hledá odpovědi. Také se může dočíst, že hledající mají být vyučováni postupně ve sledu postupujícího poznání a když se objeví nějaký nový hledající, musí být zařazen do jiné skupiny, která bude odpovídat jeho zralosti.

Současně se můžeme dočíst, že nemá býti povolánymi dáváno jejich vědění, ale Slovo. Také ovšem – když opakujete má slova – už to nikdy nejsou má slova, i když nezměníte jejich zevní formu. Každý z těchto výroků je ale úplně na jiném místě a v jiných dalších souvislostech a proto jej mohou použít pro obhájení svého názoru a mám zdánlivou pravdu. Můj oponent pak použije jiný výrok a obhájí opak mého názoru a zase to bude mít doloženo a tak budeme oba tvrdit, že hlásáme Pravdu. Takovýto zápas pomocí výroků je snad pochopitelný mezi dvěma čtenáři ve vzájemném osobním rozhovoru. Rozhodně ale není použitelný na veřejnosti, což je i toto fórum.

Ani čtenáři sami často nechápou, že nelze brát jednotlivý výrok doslova /říkala mi jedna čtenářka, jak čte pořad dokola jeden výrok, až ho „pochopí“, tedy nehledá souvislosti v celé knize, ale hledá je uvnitř výroku, který je ovšem jen malou částí celku tohoto tématu /, natož pak veřejnost, která o tom neví nic. Tak jsem byl u jednoho rozvodu, kde oponent, chtějící znemožnit manželku /čtenářku/, předal soudkyni citáty z Poselství. Těmito citáty o bílé rase se dokazovalo, co je to za škodlivou rasistickou literaturu....no a byl to pravdivý citát, ale v nepravdivých souvislostech.zkrátka, kdo chce citovat, ať cituje, dělal jsem to též, ale došel jsem k tomu, že kdybych to dělal nadále, jednou by mne to mrzelo, a to tedy určitě nechci.

Proto, kdo cítí potřebu svůj názor obhájit, může poukázat druhé na nějakou přednášku. Nechci ale, aby to zde bylo jako na setkání křesťanských církví –a my říkali „pavel 2:5...apod“, nebo listovali v Poselství a vzájemně si předčítali to, co si každý má číst sám.

Řekněme svůj názor, ať si každý může sám najít v Poselství, nebo ve svém myšlenkovém schématu, jestli by to tak mohlo být, nebo to nesouhlasí. Máme se vzájemně INSPIROVAT a ne poučovat a přesvědčovat. Myslím, že jsme k tomuto tématu řekli, co jsme považovali za správné a tím bych to tedy uzavřel. Čekají nás další témata, nechci, abychom zamrzli na jednom.

45. otázka: Otčenáš

Správný „čtenář“ jistě zná přednášku Otčenáš, v níž je výklad této modlitby. Již kdysi mne zaujala pasáž, kde je řečeno, že jedině první tři věty této modlitby dovedou člověka do „blízkosti Boží, ke stupňům Jeho trůnu“. Jiným způsobem se tam nedá dojít. To je jistě výrok, který by bylo dobré pochopit. Protože mi před pár dny položila tutéž otázku jedna čtenářka, rozhodnul jsem se tu nad tím zamyslet právě dnes o Štědrém večeru.

-ZF-

Jisté je, že tento výrok nelze chápat doslova, ostatně jako mnohé v Poselství. Určitě od nás není očekáváno opakování těchto tří vět, ale cosi jiného. Znovu bych se zmínil o tom, že ono v Poselství zmiňované „prokopání se do Slova“ znamená především pochopení obsahu, tedy vůle autora.

Na mnohých místech je nějaké věty použito jen jako přípravy pro další výroky, které mohou být třeba o sto stran dále. Zmíněná věta může být v úplném protikladu ke skutečnému vysvětlení. Autor musel vycházet z našich různě zkřivených pojmů a na nich postupně budovat vysvětlování. Bylo by tudíž úplně nesprávné vzít nějakou větu a tvrdit, že takto to je a že to řekl /...a tím pádem i tak mysl-
lel/ Abdrushin...

Musíme se stále snažit chápat celé souvislosti určitého tématu, dílčí vysvětlení se postupně formuje od první zmínky až do závěrečného objasnění. Jen celek dává skutečné pochopení a to ještě jen v tom případě, že si vše čtenář stále sám skládá v sobě. Tím si postupně vytváříme určitý pojem k dané věci. Protože skládání tohoto pojmu je osobním a především vnitřním pochodem každého čtenáře, nelze jej předat druhému. Můžeme sdělit jen to, k čemu jsme dospěli, tedy výsledek našeho skládání střípků do určitého pojmu.

Samozřejmě to neznamená, když jsme si nějaký pojem vytvořili, že musí být správný. To, že máme výsledek tedy neznamená, že je „hotovo“. I nadále budeme muset pojem konfrontovat s novým utvářením dalších pojmů-tedy, jestli zde nejsou nějaké vzájemné rozpory. To vše ale není rozumové skládání slov a vět, i když slova a věty jsou vždy na počátku každého našeho snažení, ale vnitřní přiřazování postřehů do čehosi, co lze těžko pojmenovat.

Ano, v Poselství je napsáno, že si máme skládat obrazy, protože duše se vyjadřuje obrazy a ne slovy. Zřejmě jsme však již příliš ovládnuti rozumem, protože neznám nikoho, kdo by to takto uměl. Je však možné, že to děláme, aniž si to denním vědomím plně uvědomujeme. Skládáme v sobě určité pojmy, aniž si při tom uvědomujeme, že někde v pozadí jsou snad i obrazy. Když už máme něco, co se zdá být logické /tedy bez rozporů/, pak to musí souhlasit i se vším dalším, nikde si nemůžeme říci na svou omluvu: „...to je nelogické, protože je to špatný překlad, apod.“ Správným výsledkem je vždy něco velice jednoduchého, takže si pak člověk říká, jak je to možné, že mne to nenapadlo dříve. Je to proto, že neumíme uvažovat tak jednoduše, jako děti, celý náš způsob myšlení je příliš složitý.

I to, že nějaký výrok v Poselství bereme doslova a nechápeme, že je to myšleno obrazně, je, ač se to nezdá, také příliš silným myšlením. Až za slovy a potom myšlenkami jsou teprve obrazy, které jsou řečí ducha. Proto je nám tak těžké pochopit Poselství, ono sice mluví i k rozumu, ale ten musí být ve spojení s duchem, jinak to nelze skutečně „pochopit“ i když se nám zdá, že chápeme. Nemyslím si, že by lidé v Abdrushinově blízkosti a jeho době na tom byli nějak podstatně lépe, než my, ale to nás neomlouvá a také nám to nepomůže. Budeme muset, a to každý sám pro sebe, hledat nové své vlastní způsoby, jak se „prokopat“ k jádru řečeného, jinak si budeme jen citovat výroky, opakovat věty, cítit se povznesenými, nad ostatními, kteří Poselství odmítají, ale...bez pochopení není porozumění a bez něj ani uskutečnění.

Ale vraťme se k tématu. Pokusím se tedy zamyslet nad smyslem těch tří vět, ale nebudu se zabývat jejich slovním zněním. V první řadě si povšimneme, že jde především o to, aby nám bylo ukázáno, jaké má mít člověk cítění, chce-li předstupovat před Boží trůn. Dále si povšimneme zmínky, že nic z těchto vět není prosbou, ale vše je slibem. A ještě si povšimněme toho, že člověk má vždy důkladně rozvážit, jestli je vůbec vnitřně v takovém stavu, aby směl před Boží trůn předstoupit.

Člověk se zaslibuje svému Bohu s uvědoměním Jeho vůle ve stvoření a s plnou odpovědností. Říká či spíše svým citem vyjadřuje, že je si vědom Božích zákonů a že se jimi chce bez reptání řídit, dokonce radostně řídit. To ovšem přece není tak jednoduché. Kdo z nás nemá nějaký zlozvyk, slabůstku, nebo jen naučená schémata tohoto světa? A to vše bude vždy proti těmto zákonům. My tedy tímto slibem ubezpečujeme Boha, že se budeme ze všech sil snažit hledat a plnit jeho vůli. S plným nasazením, s přísností k sobě a neodsuzujícím pochopením chyb druhých. Také říkáme, že jsme si vědomi skutečnosti, že Bůh je stvořitelem všeho a jeho dokonalost a moudrost je pro nás bezbřehá, dobrovolně se před ní skláníme. Je pro nás SVATÁ, tedy naše úcta k Němu je to nejvyšší a nejmocnější, čeho je náš druh schopen. Je to tedy vyjádřením citu nejvyšší úcty. To nečistší, nejcitlivější a neuctivější v člověku by měla být úcta k Bohu.

Pokud jste se někdy setkali s pojmem zpečetění, pokud jste dokonce slyšeli slovní znění tohoto zaslíbení, můžete se nad těmito slovy zamyslet pod úhlem zde řečeného. Řekl bych, že význam prvních tří vět z Otčenáše a slov zpečetění je vlastně tentýž.

Samozřejmě, že Ježíš pronesl tyto věty v jiných souvislostech a pro jiný vývojový stav zralosti lidstva, také pro jinou epochu vývoje. Nicméně je zde jistá paralela v tom, že oba výroky jsou slibem Bohu, zaslíbením se duše svému Stvořiteli. V době Ježíšově ještě v nevědomé podobě dětské, prosté víry, dnes již s plným vědomím své vlastní odpovědnosti. Tehdy ve všeobecném chtění, spíše jen v nekonkretizované touze, dnes ve všech souvislostech podaných v Poselství a ve vědomí celkového vývoje zahrnujícího mnoho inkarnací, vývoj na onom světě a též s pochopením cíle, ke kterému má vývoj vzniklou osobnost dovést. Tyto věci v době Ježíšově nemohly být lidskému duchu ještě podány a proto i ti, kteří se správně modlili Otčenáš a správně prožili první tři věty z něj, stejně nemohli do Božího království dojít....

Pokud to shrnu. Do Božího království nedojdeme pomocí tří vět z Otčenáše, ale životem a vnitřními postoji v souladu s Boží vůlí, jakož i pochopením Božího řádu a vřazením se do něho. Vlastně i správné respektování Desatera povede člověka tímto směrem, především pak první přikázání, které mluví o naprosté touze po Bohu a úctě k Němu.

Nicméně všechny tyto věci sice vedou vzhůru, ale nepopisují celou cestu, jen její základní směr. Zralost lidského ducha pokročila, a proto musí pro zdárné dokončení vývoje znát celou cestu se všemi zákrutami i stanicemi. Prožití prvních vět z Otčenáše by dnes již nestačilo...dnes jsou nároky mnohem vyšší, protože jsme víceméně „dospělí“ ...i když spíše teoreticky, než prakticky.

46. otázka: Za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli...

Byla mi položena tato otázka: 1/ V Poselství (přednáška Otčenáš) se praví, že „za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli. Teprve tím stává se čin bezprávím.“. 2/ Jak to chápat v konkrétních a praktických případech? Například v tomto případě: Která strana, či snad obě (?) se proviňuje, pokud „nabízí“, provádí onu současnou běžnou medicínskou „léčbu“ a zároveň ji přijímá?

Pokud si je lékař vědom toho, že škodí, je nepochybné, že se proviňuje. Ale proviňuje se také, pokud si toho však není vědom a rozumově v dobré víře pomáhá aplikací nastudovaných vědomostí? Nejeví se, že by se proviňoval současný lékař s obvyklými „léčebnými“ praktikami u pacienta, který danou státem schválenou léčbu vyžaduje nebo akceptuje, ale co když si lékař škodlivosti prováděných a předepisovaných postupů není vědom, ale pacient ano?

Proviňuje se pak pacient, který sice dobrovolně nevolí, ale je mašinérií většinou přinucen léčbu přijmout?

Nebo se v takových případech proviňuje i lékař, byť neškodí přímo záměrně vědomě, ale pouze nevědomě?

-ZF-

Asi by bylo vhodné rozdělit otázku na dvě. Jednak tu máme výrok z Poselství o tom, že za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli. Teprve tím stává se čin bezprávím. A za druhé máme otázku o posuzování postojů konkrétních skupin lidí.

Věnujme se nejprve obecné úvaze o bezpráví spáchaném ve zlé vůli. Na první pohled je to jasné – týká se to lidí, kteří jsou zlí, a dělá jim radost, kdy někomu škodí. Ovšem máme tu, zase jinde, také zmínky o tom, že neseme zodpovědnost za každé slovo, které vyslovíme a že se můžeme neuváženým výrokem spoutat na dlouhou dobu. Nebo např. ten výrok, když se dítě ptá otce na pokračování života po smrti a on mu odpoví: ale jdi mi s tou hloupostí...a pak je spoluúčasten na zbloudění dítěte.

Nebude to tedy tak jednoduché – dobrý/zlý, jak to zpočátku vypadá. Já se domnívám, že vina a nevina je závislá na možnosti ji poznat a pochopit, tedy na míře uvědomění člověka. Ovšem zde se bere jen jeho možnost, tedy jestli může danou věc chápat, pak je za to odpovědný, to že byl líný, nepoučil se, nechtělo se mu, odmítnul to z předsudků, to se nebere v potaz. Jestliže mohl, pak i „musel“.

Když např. Ježíšovi učedníci nechápali některé jeho výroky, ač se o to poctivě snažili, mám tím na mysli výroky, které přesahovaly jejich možnosti chápání, pak to nebyla vina. Ale další generace lidí, již s rozsáhlejšími možnostmi chápání, mohly tyto výroky pochopit, ale neučinily to, pak to v jejich případě vina byla. Ona „zlá vůle“ v těchto případech, je lenost nebo zatvrzelost, která se nechce vzdát navyklého způsobu chápání, i když už existují i jiné názory, bližší pravdě.

Pojem vina a provinění pociťujeme jako něco cíleně zlého, zatímco zanedbání, opomenutí z nepozornosti nám připadá jako něco jiného. I já se domnívám, že to není totéž a zpětné působení bude zcela jiné. Bráno z nadhledu je jen dvojí – správné a nesprávné. Ze správného vzniká povzbuzující zpětné působení, z nesprávného tíživé, bolestné, které ovšem může zase vyvolat pozitivní výsledek.

Je tedy pro nás asi trochu obtížné rozdělit nesprávné působení na „zlé“ a „nesprávné“, když oboje spadá do jedné kategorie. Nicméně si myslím, že bychom si nějaké takové rozdělení zachovat měli. V případě „zlého“ působení to bude vycházet ze „zlého“ chtění, tedy nějak pokřivené celé povahy, či

jen nějakého jednotlivého zlého postoje. Zde bude ostřejší a hlubší dopad zpětných účinků, protože toto „zlo“ je zakotveno v duši a neseme si je do dalších inkarnací tak dlouho, pokud ho neodložíme.

Utrpení, které způsobíme z nedbalosti, tedy bez zlé vůle, ovšem také vyvolá bolest a tím i nepříjemné zpětné působení. Jeho intenzita bude ale menší, protože je spíše „na povrchu“ a není tak hluboko zaryté. Je to ovšem všechno velmi obsáhlé a má to nesčetně mnoho variací a nuancí, takže si rozhodně netroufám zde provádět nějaké konkrétní rozdělení-je to spíše jen všeobecný náčrt možností k vlastnímu pozorování.

Výrok uvedený na začátku bych tedy chápal obsáhleji a ne tak dogmaticky. Také slovo „bezpráví“ není totéž jako provinění, jestliže tedy člověk v tomto smyslu sice nespáchá bezpráví, ale dopustí se chyby, z níž vznikne bolest jiného, pak se mu jistě dostaví nějaké zpětné působení. To však, tedy jeho míra, je závislé na mnoha faktorech, které spolupůsobí nejen u chybujícího, ale i postiženého.

Měli bychom si hlavně uvědomit, že dnes jsme všichni již prošli dlouhým vývojem a dostali všechny příležitosti k rozšíření chápání, a proto se nás již netýká výrok „nevědomost hříchu nečiní“. My už jsme vědomí, alespoň ve smyslu řečeného, a tím neseme plnou odpovědnost.

Vrátím-li se ke druhé otázce o vině či nevině lékařů i pacientů, pak se toho týká přesně totéž. Jestliže lékař odmítá si rozšířit obzory, což vyvolá pochybení v léčbě, pak záleží na tom, s jakým vnitřním postojem to činí. Tady nemůžeme posuzovat jen podle vnějšku. Jistě bude rozdíl mezi lékařem, který má svou práci jako poslání a zájem o pacienta je pro něj na prvním místě, ale protože jej společnost a výchova v rodině dovedla k určitým předsudkům, aniž si je jako předsudky uvědomuje a mezi jiným lékařem, který je domýšlivý na svou profesi a své společenské postavení. Ovšem chyba je to v obou případech, protože dnes jsou již obecně známy i jiné léčebné metody. Proto už nevědomost není omluvou. Nebylo by ale správné, abychom zaujíмали kritický a odsuzovačný postoj ke všem lékařům, kteří nechtějí přistoupit na jiné léčebné metody. Bude to z mnoha příčin, které těžko můžeme znát, a proto nám kritika nepřísluší. Právě tak to bude i s pacienty.

Důvody, proč důvěřují jen chemickým léčbám a obecným postupům mohou být velmi různorodé, některé budou skutečně jejich zatvrzelostí, ale v jiných případech tu bude velká míra ovlivnění ze strany okolí, které ovšem potom ponese svou vinu na tomto zbloudění /jako otec, kterého se syn ptal, co je po smrti/.

Každá zlá vůle přinese jako bezpráví své ovoce, ale i každý omyl, slabost a lenost také přinese přiměřené zpětné působení. Chtít nyní změnit společnost, společenské zvyky a postoje i názory na to, co je „správné/uznávané“ a „nesprávné/tedy neuznávané“ by bylo dosti naivní a byla by to cesta s kopím proti větrným mlýnům. Každý si vytváříme svou cestu v každém životním okamžiku, každým rozhodnutím i příklonem k názorům a postojům druhých.

Stvořitel nám dal svobodnou vůli a nezasahuje do naší volby, a proto nemáme toto právo ani my vůči spolubližním. Pokud se nás někdo ptá na náš názor, pak je jistě správné odpovědět, pokud toho jsme schopni správně, ale nemáme nikoho přesvědčovat.

Posuzovat celou skupinu lidí, jako lékaře, pacienty, čtenáře Poselství, křesťany a kohokoliv dalšího je vždy zavádějící, protože skupina se vždy bude skládat z různých jednotlivců, kteří mohou mít různé motivace, i když zdánlivě se chovají navenek stejně. Právě o tyto motivace jde především a ty jsou skryty v nitru člověka, často takovým způsobem, že ani on sám neví, proč se rozhoduje právě takto.

V lásce a jistém nadhledu bychom tedy měli pohlížet na ostatní a nechat je jít po jejich cestách, které nejsou našimi cestami. Názory si přece vytváříme pro sebe a ne pro ně...

Myslím, že jsem odpověděl jasně, aniž bych někoho snižoval. Každý má právo a možnost výběru – ať již v metodách, výběru činnosti, nebo své vlastní životní cestě... a jeho vlak pojedí tam, kam on natočí výhybku.

Reakce pan O. J.:

Dobrý deň pán Fritz, Aj nepremyslený alebo neumyselný čin sa musí odpykať a má karmické zvrtné účinky. Pán to jasne vyjadril na príklade hypnozy, kde lekári, ktorí používajú hypnózu v dobrej viere, že pomáhajú, sa veľmi prehrešujú a budú musieť pykať za svoje nevedomé činy, pretože sa ťažko previnili proti duchu. S pozdravom a pránim pekného dňa,OJ

47. otázka: Bytostní již neformují nic negativního...

Už několikrát jsem se setkal s názory čtenářů, kteří došli k tomu, že dnes bytostní, kteří mají na starosti formování útvarů lidského chtění, již neformují žádné temné útvary, tedy žádné fantomy ani demony. K tomuto závěru se dopracovali na základě výroku ze závěru přednášky Duše putuje.

-ZF-

Zkusme si představit, že by to tak skutečně bylo, jak se někteří domnívají. Jestliže by bytostní již neformovali tyto útvary, ale jen ty pěkné, ač bychom žili špatně, pak by vlastně přestaly fungovat základní Boží zákony. Bez těchto útvarů by nebylo ani zpětného působení a to ještě selektivně. Tedy působení by bylo, jen kdyby člověk udělal dobrou věc, při špatné...jako by se nic nestalo. Takže veškerý výchovný efekt, na němž je mimo jiné postaven i náš vývoj, by byl pryč. Už bychom se nemohli poučit ze svých chyb, my bychom ani nepoznali, že to chyby jsou. Kde by byla spravedlnost? Hříšník by byl bez viny a správně žijící lidé by byli obtěžováni těmi druhými s vědomím, že těm se nic nestane nejen zde na zemi, ale ani později... Tak si myslím, že by to k ničemu dobrému nevedlo...

Když si výrok přečteme pozorně, jistě si povšimneme budoucího času, tedy, že se to teprve má stát a ne, že už se to tak děje. Dále na tuto větu navazuje další, která říká, že z oddělených temnot bude bytostné současně vytaženo. Chápu to tedy tak, že nejprve musí nastat oddělení temného, nepoučitelného od světlejšího, polepšitelného a teprve v tom odděleném a temném nebudou bytostní tvořit a to žádné útvary, ani dobré, ani špatné, protože budou v tohoto prostředí vytaženi.

A v tomto odděleném bude probíhat rozpad všech forem, protože již nebudou obnovovány činnosti bytostných. To se ovšem musí stát i v tomto druhu hmoty, i zde musí nastat oddělení použitelného od nepoužitelného, protože jinak by žádná harmonie nebyla možná. Samozřejmě ani žádná výstavba, protože, pozemsky řečeno, co by jedni postavili, ti druzí by ihned s potměšilou škodolibostí rozbili...

Jelikož všude kolem sebe vidíme, že se zlému daří výborně, lepší pod tím sténá – je jisté, že zde rozdělení temného od světlého nenastalo. Jistě v oblasti myšlenek a chtění je rozdělení patrné, ale zde musí vše proběhnout až do nejhrubší hmotnosti, nemůžeme tuto zemi z dění vydělit.

Jak bylo řečeno, že většina lidí na tuto zemi nepatří a proto zde, přes různé snahy jednotlivců, zůstávají zakořeněny všechny špatné mechanismy, které napomáhají, aby bylo prostředí stále více oddělené od Boha.

Reakce paní J. P.

Dobrý den pane Fritz, domnívám se, že není možné, že by bytostní stále nefungovali jako doposud, to by přestala existence vůbec, a přestaly fungovat všechny zákony. Ještě ta doba nenastala. Vůbec mně něco tak nelogického nenapadlo, ovšem každý uvažujeme jinak, proto je dobré, že jsou tyto stránky, které jste otevřel.

48. otázka: Pozemský člověk již nevytváří city, ale pocity

Nedávno jsem měl rozhovor se známým, kterého si vážím, a on mi tvrdil, že dnešní lidé jsou již tak otupělí, že nevytváří vůbec žádné city, ale jen pocity. Je to možné?

-ZF-

Asi tím zásadním bude pochopení a rozdělení pojmů, co jsou to city a co pocity. To, zdá se, bude ale velký problém. Obecně čtenáři považují všechno to dobré, co prožívají, hlavně v případě, že je to nějak spojené s vírou, za city. To špatné pak považují za pocity. K citům pak přiřazují vše, co nějak souvisí s Poselstvím a věcmi kolem něj. Ovšem tak jednoduché to jistě nebude, pozorný čtenář jistě najde v knize pasáže o tom, že i pokoru a jiné ctnosti si můžeme sami sobě předstírat /aniž si to uvědomuje/ a místo pokory je to domýšlivost a duchovní pýcha. To jsou právě případy, kdy se člověk „cítí“ být dále, než ostatní, cítí se být omilostněn tím, že čte Poselství, apod.

Nechci zde zacházet do podrobností, uvádím to jen jako příklad toho, že nedokážeme rozpoznat, co je co, ani v sobě samých. Jistě že máme v PG návod, jak rozpoznat cit od pocitu, podle pořadí formujících se obrazů, ale ještě jsem nikdy nikoho nepotkal, kdo by to dokázal. Ovšem mnoho čtenářů mi říkalo „já to tak cítím“ a proneslo nějaký úplně nelogický závěr, který se později ukázal jako zcela nesprávný – takže to asi nebylo to „cítění“, které takto pojmenoval.

Jiní zase říkali, že vycítují“ růžovou energii, apod., ale v praktických věcech jednali naprosto dětsky, nelogicky a nesprávně. To tedy nebude cit, protože ten je průvodcem ve všem a nemůže vytvářet výsledky, které budou nesmyslné.

Onen známý, který je v každodenním kontaktu s mnoha lidmi a to především mladými, došel pozorováním k názoru, že u většiny dnešních lidí jejich duch spí. A protože spí, tedy je nečinný, nevytváří ani žádné city. Potom vše, co dnešní člověk pociťuje, co se v něm odehrává, jsou, podle mého známého, jen pocity.

Já se domnívám, že pokud duch není zcela mrtev, což bude až někde v nálevce rozkladu, pak bude vždy vytvářet city. Nebudou to ovšem ty city, které vedou k Boží vůli a vzhůru. Týká se toho ta pasáž, ve které je přibližně řečeno, že nečinný duch vysílá svá vyzařování směrem, který by bdělý nikdy nevolil. Také tu máme pasáže o tom, že i sklon souvisí s citem /Připoutaný k zemi a jiné přednášky/. Nesprávně vyvinutá duchovní osobnost, která získala při svém vývoji nesprávné životní postoje, tedy již nepozná dobré od špatného, může být stále nějak duchovně činná, ale vytváří svým duchovním chtěním nesprávné citové útvary /démony/.

Domnívám se, že člověk, který by nevytvářel žádné city, by se choval spíše jako stroj, rozhodoval by se jen na základě chladné rozumové úvahy a nebyl by vůbec schopen nějakého citového projevu. Je však známo, že i zločinci mají někoho rádi, ani oni nebudou zcela bez cítění a citů.

Beru to tak, že dnešní člověk už není schopen, díky svému velmi omezenému zaměření, vyšších citových projevů, je však lokálně schopen nějakého ohraničeného citu vůči konkrétní osobě, osobám. Není však už schopen své city vysílat k širším celkům, jako je vesmír a stvoření, protože je nechápe a neuznává jejich existenci. Jistě znáte ve svém okolí více lidí, kteří nečtou PG, jsou nevěřící, tyto věci je nezajímají, nebo je i odpuzují, ale přesto je nelze označit jako špatné lidi, ani jako lidi bez citu. Myslím si tedy, že „člověk bez jediného citu“ rozhodně nebude obecně dnešní člověk. Snad nějaký masový vrah, nebo jiná bestiální úchylka, ale jistě ne dnešní obecný člověk.

Duch vytváří svou činností city, které vysílá tím směrem, který je dán jeho zájmy. Nevědomý duch, nebo řekněme duch bez chápání souvislostí, nechápající sebe jako součást systému stvoření, vysílá svá vyzařování, tedy své citové chtění, tím směrem a do těch dějů, které uznal a přijal. Protože po-

znání je dnes minimální, vysílá duch své chtění do věcí podřadných a tomu odpovídá i jeho citový projev. To však neznamená, že už nic nevytváří.

Výrazy v PG, že v mnohých lidech je duch již mrtvý, nechápu doslova. Kdyby byl duch skutečně a doslova „mrtvý“, pak by nedokázal oživovat ani pozemské tělo... Tyto výrazy spíše chápu ve smyslu mnou řečeného, tedy, že duch je nesprávným vývojem své osobnosti již tak zaveden na nesprávné hodnocení situací, že si vybírá nesprávné cesty, jdoucí daleko od zákonů stvoření.

Z dlouhodobé perspektivy je jasné, že spěje do zániku a jeho vývoj je zmařen, je tedy vlastně „mrtvý“ pro svůj vývoj, pro své poslání, ale není doslova mrtvý v tento okamžik.

Reakce pana O. J.

Odpověď je na začátku Pánovej prednášky „Čo oddeľuje dnes tak mnoho ľudí od Svetla“ v ktorej hovorí, že dusné temno, ktoré dnes obklopuje Zem, každý svetli cit, ktorý je podobný plameňu, sa uhasína a zadusuje. Dnes pre citový život je potrebné veľiké vypätie síl a duševných schopností. Prá-jem pekný deň, OJ

49. otázka: Jak je možné, že lidé měli nad Abdrushinem takovou moc a mohli mu tak ubližovat?

Snad Vás také tato otázka napadla, protože pro mne bylo do jisté doby záhadou, že lidé mohli vyvinout nad Vyslancem Božím, jehož moc je pro nás nedohledná, takovou moc a mohli mu tak bezbřezě ubližovat. Jistě můžeme si říci, jak se to také často říká, „bylo to tak chtěno“, nebo podobnou formulaci, které sice nerozumíme, ale skloníme se před ní, snad i proto, abychom se v myšlenkách nerouhali, odvažující se přemýšlet o Božích záměrech...

Já se ale domnívám, že klást si otázky nikdy nebude hříchem a proto se touto zde chci též zabývat. Znovu jsem si ji kladl, když jsem před nedávnem četl životopis Krišna a žasnul nad tím, jakou moc měl prastvořený...

-ZF-

Dlouho mi trvalo, než jsem vstřebal myšlenku, že i Bůh je podroben svým zákonům a že se tedy může, pozorováno z našeho omezeného pohledu, projevovat zde ve hmotě jako méně mocný, než si Jej představujeme. V nás všech přežívá představa, která je hluboko ukryta až za myšlenkami a rozumem, o Boží všemohoucnosti. Je to představa dílem zformovaná z dětského vnímání stvoření a dílem naočkovaná křesťanskými výklady. Jsem přesvědčen, že kdo dnes nějak přijímá PG, musel v sobě k tomu mít jako předstupeň i nějaké přijetí Ježíše. Existence Ježíše je však úzce provázána s náboženstvím a křesťanstvím a tak je dost pravděpodobné, že se nás křesťanství nějak v předchozích inkarnacích dotknulo. A tento dotek je vryt hluboko v našich duších, možná dávno překrytý bezvěrectvím, jinými věroukami a kdečím, ale přesto tam stále něco z něj zůstává. Je to skrytá touha po Bohu a usilování k Němu, ale i různé omyly a nesprávné názory, které se i po mnohém přečtení PG nenápadně infiltrují do chápání toho i onoho.

I mezi čtenáři jsem se častěji setkal s názory, které vycházely z toho, že Bůh může zde vykonat cokoliv, co chce. A právě z těchto vědomých či neuvědomělých názorů vyplývá skrytá nejasnost v tom, že se Abdrushinova moc zevně nikde příliš neprojevovala. Můžeme se dočíst, že tyto pochybnosti byly důvodem pádu a odklonu některých povoláných a i jiní byli šokováni tím, že Abdrushin zemřel, aniž se mnohé událo z toho, co on říkal. K tomu si můžeme osvěžit jeho výroky o těch, kteří volali pod křížem s Ježíšem, aby si pomohl sám a sestoupil z něj. Je zde řečeno, že mnozí to volali, ne proto, že by Jej nenáviděli, ale protože nechápali, proč by se Syn samotného Boha nemohl osvobodit...kdyby chtěl.

Zdá se nám to jasné, když to čteme v PG, ale i povolání v době Poselství se vlastně nechovali jinak vůči dalšímu Synovi. Zase nám to připadá jasné, to však neznamená, že my neděláme tutéž chybu, vždyť i jim to jasné bylo u těch dřívějších lidí, ale u sebe již ne. Proto i my si říkáme, že Abdrushin neprojevoval svou moc, protože to tak „bylo chtěno“ a považovali bychom za rouhání, kdyby někdo řekl, že on prostě tu moc projevit nemohl, protože zákony hmoty mu to nedovolily. Zkusme se nad tím trochu zamyslet.

Když nebudeme líní a prostudujeme všechny jeho přednášky a to nejen přímo v PG, najdeme plno zajímavých postřehů. Jednak, že síla, která tu měla přivodit všechny očekávané děje, se s ním nespojila v jediném okamžiku, ale spojovala se s ním postupně ve vlnách a vždy se muselo čekat, až se pozemské tělo přizpůsobí těmto novým podmínkám. Jak sám Abdrushin mluvil ke svým povoláním, zde právě bylo na nich, aby jej ochraňovali před temnými a hutnými ději.

Můžeme si říci, proč oni, lidští duchové, to nejnižší z duchovna tu měli mít tak důležitou roli? Já si to vysvětluji takto – právě proto, že lidský duch je druhově nejnižší, je proto hmotě nejbližší, může se s ní spojit jiným, užším způsobem, než vyšší podstaty. Proto je určen za jakéhosi správce a vladaře tohoto prostředí. Povolání tedy svým duchovním druhem měli vytvářet ochrannou bariéru kolem

vyslance, samozřejmě ne jen svou existencí, ale i působením, tedy myšlenkami a duchovním postojem.

Je známo, že i fyzicky se kolem něj museli seskupit, když šel např. do kina, aby vytvořili jemnohmotný kruh proti negativním vlivům. Je tedy jasné, že skutečně byl v jistém smyslu odkázán na naše působení a i jeho působení nemohlo proběhnout, pokud naše selhalo. Zde je potom platný jeho výrok, že pokud by věrnost těchto ochranných kruhů nebyla dostatečná, tu by musel odejít do té výše, kde jsou dostatečně věrní duchové. Není to však jen o tom, že tu lidsky řečeno „nemohl vydržet“, když jsme mu tu nepřipravili prostředí k přežití, ale současně nemohl určité věci vůbec dokončit, což se mezi čtenáři vyloženě opomíjí.

Jak jsem uvedl, síla přicházela v postupných vlnách a stále se zesilovala, při tom bylo podmínkou, aby působení vyvolených lidských duchů na to přímo navazovalo. Tedy čím více síly on přijímal, tím více oni měli odebírat a předávat ji lidstvu – činy, slovy, myšlenkami ale i duchovním pevným postojem vzdáleným všeho povrchního společenského konání. Oni měli být nepřetržitě vnitřně napojeni na své poslání a nic je nemělo odchýlit ani na vteřinu /stačí si přečíst vzpomínky např. pí. Geks, abychom pochopili, že to tak nebylo/. Tady jsme selhali, říkám my, ne oni, protože i kdybychom tehdy nežili, na celém tom jemnohmotném a myšlenkovém temném světě jsme se podíleli.

Protože lidstvo a povolání sílu neodebírali, zničila tato vzrůstající síla pozemské tělo Abdrushina, protože započaté dění proudění a zesilování síly nemohlo být zastaveno. Síla vyslance je nad pomyšlení mocná, ale současně vysokého druhu, který je proti hmotě nesmírně jemný, takže zde v hutnosti se může projevovat jen zprostředkovaně. Kdybychom tyto děje prožívali někde výše, pak by nebyl problém ve viditelných účincích a nemohli bychom se ubránit působení světla, ale zde, jak je vidět, se zdánlivě „ubránit“ můžeme. Je to však jen zdánlivé „vítězství“, asi jako kdyby se člověk zachránil před ohněm tím, že by se utopil.

Vrátím se k našemu dětinskému chápání moci ve stvoření – tak jako se zdá, že jsme pány nad bytostnými, když oni musí formovat to, co my chceme, tak se nám může jevit, že moc Boha je omezená, když se neubrání tu ve hmotě našemu temnému působení. Je to vše jen o úhlu pozorování těchto dějů, ale čteme, že jediný správný úhel je se shora, protože dění se odsud postupně i formuje. Se shora pozorováno to tedy vůbec nevypadá, že jsme se ubránili moci Boží, ale vypadá to pouze tak, že jsme si vyvolili cestu vedoucí od Boha pryč, tedy k rozkladu a to je nám samozřejmě dovoleno, protože to vyplývá ze svobodné vůle, která nám byla dána.

Různé zaslíbené děje se tedy neuskutečnily a už se neuskuteční, protože jim chybí zdroj určité Boží síly ve hmotě. Tato síla sem nemůže přiletět shůry, ani nemůže být zprostředkována lidskými duchy ani zde ve hmotě, ani těmi v záhrobí, protože chybí zdroj. Síla přicházející shůry prochází různými úrovněmi a druhy a tím je obalována a mění svůj charakter /viz př. Člověk a země/, proto sem nemůže dojít nezměněna. Jen při inkarnaci může stejnorodostí jádra vyslance a jeho spojením s vyzařováním krve, sluneční pletení a mozkiem přijít jiný druh působení. Jak jsem uvedl, musí tu ale být ochranné spolupůsobení nižšího druhu. Některé zaslíbené věci se tedy již nestanou a můžeme jen polemizovat, které všechny to jsou...Toho se ještě dotknu v otázce o kometě, kterou zakládám.

50. otázka: Velká kometa

Snad bychom nenalezli čtenáře, který by neupínal své naděje k zaslíbené kometě. Jistě oprávněně, protože byla řečeno, že kometa je klíčem k hrubohmotným dějům a protože o jemnomotných a duchovních dějích můžeme jen polemizovat, jsou hmotné děje něčím skutečně podstatným. Jen ony mohou přesvědčit nevěřící, ale i dokázat, jestli se třeba nemýlíme my sami. Tak mnohý čtenář si povzdechne „už aby to začalo“ a má na mysli apokalyptické děje, které mají znamenat konec všeho špatného. No, já bych si to zase až tak moc nepřál, ale to bude asi tím, že si nemyslím, že jsem tak dokonalý, aby mne takové děje nesrazily na kolena.

Ale vraťme se ke kometě. Někteří říkají, že už tu byla /např. kometa Kohoutkova, nebo Hayleova, nebo Hale Bopp/, jiní si klepou na čelo a podivují se – vy ji nevidíte, vždyť ona je tady... No a další na ni netrpělivě čekají.

Jak to asi je? Pojďme se nad tím zamyslet.

-ZF-

Velká kometa – Zářící hvězda.... Koho ze čtenářů by tento pojem nezajímal? Vždyť i mnoho čtenářů žije v očekávání apokalypsy a tak vlastně nečekáme kometu, ale její účinky, přičemž předpokládáme, že čtenáři Poselství mají velkou, ne-li úplnou, naději těmito účinky projít lépe, než ostatní lidé. Inu, pokud bychom skutečně podle Poselství žili, pak to byla i pravda. Míra příklonu k Poselství a míra harmonie se zákony bude u každého čtenáře jiná a proto si to musí každý zvážit sám.

Zabývejme se tedy raději její přítomností či nepřítomností. To, že na tuto skutečnost existuje tolik, tak protichůdných, názorů, může znamenat, že je pro nás Poselství stále velkou neznámou...ale může to též znamenat, že „věci jsou stále v pohybu“ a proto se mění. Abdrushinovým předčasným odchodem došlo k obrovským změnám, jak naznačuji v předchozí otázce. Domnívám se, že kometa k těmto změnám náleží.

Zkusme se zamýšlet nad tím, jak to asi mělo být. Do Abdrushina proudily stále silnější vlny síly a dění záření se stupňovalo. V návaznosti na toto stupňované přijímání mělo být stejnou měrou zesilované odebírání síly, a to ze strany povolanych. I oni měli zase dále to převzaté předávat stejnorodým skupinám lidí a ti to měli převádět zase dále. Tento děj se pak měl promítat do různých směrů i druhů činností. Současně měla vznikat stále silnější přitažlivost. Kometa vyslaná z prastvoření byla poslána za svým Pánem, tedy za Synem Člověka. Její rychlost se měla zvyšovat v souvislosti se zesilujícím děním v Abdrushinovi a kolem něj. Zesilující přitažlivost měla podporovat toto přitahování a urychlovat celý proces.

Protože však celý proces byl selháním nás lidí přibrzděn, možná dokonce úplně zastaven, promítlo se to i do cesty komety. V nějakých vzpomínkách je dokonce údajný výrok Abdrushinův, že jeho uvolnění od země bude snadné, protože žádný z lidí s ním již nemá spojení.... Abdrushin musel předčasně odejít, protože síla záření nebyla odebírána a jeho tělo tím bylo zničeno ještě před dovršením děje záření. Abdrushin odešel, jak sám uváděl „do výše, kde je věrnost zachvívajících se dostatečná“ a já si myslím, že tam za ním letí, či letěla i kometa. Ona měla být jeho služebnicí pro „činnost“, kterou zde měl vykonat, bez něj by její působení bylo bez řídící a oživující podstaty, asi jako stvoření bez Parzivala.

Jak si vlastně představujeme dění po předpokládaném působení komety? Představujeme si nějaké živelné děje, které rozvrátí ekonomický a společenský systém lidstva. Ano, to je pravděpodobné, ale co dále? Chystáme si potraviny, vodu a otop na dobu po jejím zásahu. No dobrá, takže přežijeme první dobu, ale co bude dál?

Myslíme si, že čtenáři Poselství se chopí řízení světa ve smyslu Poselství. To je ale hodně naivní názor, vždyť jsme se nedokázali domluvit ani v malém společenství Hnutí Grálu, jak bychom takto mohli řídit celý svět? Navíc svět, který by byl částečně v troskách. To se skutečně hodně přeceňujeme. V přednášce Říše tisíce let se můžeme dočíst, jak to mělo být. Měl být soud, tedy roztřídění použitelných od nepoužitelných /to není totéž jako čtenáři/nečtenáři/, měla proběhnout řízená očista, jejíž součástí měla být i kometa a pak měla následovat výstavba nové říše. A to vše za života Abdrushinova s jeho vedením.

Přečtěme si vzpomínky povolanců, oni většinou vůbec nevěděli, co se od nich čeká a dělali to špatně až do doby, kdy jim to Abdrushin osobně a ústně vysvětlil. Teprve pak se pokusili konat lépe.

Z toho ovšem vyplývá, že bez jeho vedení nejsme vůbec schopni něco správného vybudovat. Jsme totiž už příliš vzdáleni všem mechanismům stvoření, máme v sobě zakořeněné nesprávné vyhodnocování situací, nesprávné závěry...musíme se všemu teprve znovu učit.

Jenže učitele jsme vyhnali, takže se můžeme učit jen jeden od druhého. Jak to probíhá, lze vidět ve společenstvích čtenářů – soudy, spory, pomluvy a dokonce i násilí /nechci uvádět konkrétní fakta/. I při největším optimismu a víře v naše dobré snahy nemohu uvěřit, že jsme schopni sami, jen na základě útržkovitého chápání Poselství, řídit celou tuto planetu a to lépe, než za celou historii lidstva. Tak domýšliví jistě nemůžeme být...

Vraťme se ke kometě. Pokud sem vůbec přiletí, o čemž pochybuji, moc bych se na to netěšil. Nejsme schopni snést její účinky a hlavně nejsme schopni po apokalypse vybudovat novou zemi. Spíše to vnímám, že je nám snad ještě dán nějaký čas, abychom se naučili alespoň tolik, abychom mohli v plánované výstavbě pokračovat v nějaké vyšší úrovni v záhrobí. Tam, kde je „věrnost zachvívajících se kruhů“ vyšší.

Samozřejmě je to jen můj dohad, nejsem dogmatik, abych nepřipustil, že to může být jinak. Třeba skutečně ještě kometa přiletí a bude to probíhat jinak, než myslím, ale k tomuto jsem zatím došel. Jen mi připadá zvláštní, že i čtenáři podléhají všem těm zprávám o nějakém zaručeném datu apokalypsy, úplně stejným způsobem, jako skupiny lidí, kteří se na to již léta připravují.

Na satelitu dokonce běží celý seriál o tom, jak se připravit. Příznačně se jmenuje nějak ve smyslu „zatluč dveře a nabij pušku“. To je ta příprava mnoha lidí, ozbrojit se, aby mohli bojovat o přežití s těmi ostatními, kteří přežijí. Tak si třeba koupí raketové silo, nebo budují betonové bunkry. Ovšem čtenáři dělají věci podobné a asi také čekají na podobný průběh, protože jsem se dozvěděl o skupině, která si koupila i vyřazené tanky. Přežití typu apokalyptických filmů, kdy hrstky lidí spolu vedou války, znásilňují ženy, vraždí se a zotročují...to nebude tisíciletá říše vedoucí ducha k Bohu, ale peklo na zemi. Toho bych se tedy zúčastňovat nechtěl. Pokud věříme, že jsme duchové v krátkodobém pobytu v pozemském těle, asi bychom se zde nemuseli chtít udržet „za každou cenu“.

51. otázka: Volby prezidenta

Zdá se to být otázkou, která není „duchovní“ a nemá spojitost s tématy, které zde rozebírám. Ale já bych zde rád ukázal, že tomu tak není. Nejprve bych chtěl říci, že jsem vděčný, že jsem tyto volby mohl prožít. Ne proto, že bych v nich našel světlo a ideály, ale proto, že jsem mohl lépe a intenzivněji prožít „duši“ tohoto národa.

Chtěl bych poděkovat všem čtenářům, kteří mi poslali svůj názor, nebo přeposlali názor jiných, jako svůj. To mi zase pomohlo poznat „čtenářskou duši“ a stav zralosti čtenářů Poselství.

Samozřejmě ne všech, jen maličkého vzorku, protože jsem se však mezi čtenáři léta pohyboval a tato „čtenářská podstata“ mne vždy velmi zajímala, mohu nyní hodnotit nejen malý vzorek, ale pokusit se jej v sobě srovnat se vším, co jsem při setkáních se čtenáři v minulých letech vyslechl a zažil.

-ZF-

Začneme asi tím, že si shrneme, co je naším posláním. Naším posláním je vývoj do sebevědomého jedince, osobnosti, vědomě žijící ve stvoření. Abychom nezabředli do boje o významy slov sebevědomý, vědomý, apod., chci uvést, co pod tím myslím. Je to to, že člověk si uvědomuje sebe sama v díle stvoření, tedy je si vědom své odpovědnosti a souvislostí mezi ním a stvořením, tedy i Stvořitelem v té míře, jak to jeho druh dovoluje. Vyšší druhy umožňují poněkud širší uvědomění, než máme a budeme mít my. Dosáhnout tohoto cíle je nám možné jediným způsobem – prožíváním.

Nestačí tedy o něčem číst, slyšet, být někým poučen, převzít něčí názory – musíme to nějakým způsobem prožít, jen tak se to vrývá do ducha, formuje jej a tak se tvaruje duchovní osobnost jedince. Jsme tedy inkarnováni na tuto zemi, abychom prožíváním nabyli zkušeností-tedy poznali, co je správné /tedy v souhlasu se zákony stvoření/ a co je nesprávné.

To, co nás při inkarnaci potkává, s čím jsme konfrontováni, to je nějakým způsobem důležité pro naši osobnost, někdy jsou to zpětné účinky, které se projevují jako bolest odpýkávání, jindy jsou to účinky, které nás mají vést k pochopení nových souvislostí, samozřejmě je možné oboje současně. Proto nelze přicházející situace jen tak obejít, jako nepohodlné, protože některé mohou být přímo učební látkou, pro kterou jsme se inkarnovali.

Ano, je pro nás zřetelně velmi těžké rozpoznat, co k nám přichází jen proto, abychom to odmítli a co přichází proto, že jsme to minule odmítali dříve a nyní to máme přijmout. Ale to také patří k prožívání, protože i na chybách může člověk růst, zatímco když se vyhne nepříjemným situacím, může si sám odebrat příležitost ke změně sebe sama.

K učební látce dneška patří jistě i politika, různá selhání vedoucích představitelů a vůbec chování našeho národa, lidí kolem nás a v neposlední řadě – chování nás samých při všech těchto střetech.

V posledních dnech jsem byl obeslán různými e-maily z řad čtenářů a tak jsem mohl částečně i já prožívat dotek čtenářského postoje ke světu. Rád bych se s Vámi o to podělil a zaujal k tomu stanovisko. Tedy ne ke čtenářům, protože každý má právo na svou cestu a já nemám právo mu vnucovat jinou. Chci se zamýšlet nad postoji a to především pod úhlem Poselství.

Z toho, co jsem přečetl, jsem došel k názoru, že ti, co mi psali, se dělí do několika skupin. První došli k názoru, že politika je špína a temno. Protože oni usilují jen o ideál, nechtějí se s temnem spojit, a proto se něčeho takového zúčastňovat nebudou. Berou to tak, že účastí na volbách by se vlastně spolčili s temnem. Také výběr kandidátů je pro ně vybírání mezi temnými a temnějšími, protože mezi nimi nic světlého není. Na tom je jistě kus pravdy. Pozorováno z nadhledu to jistě není nic světlého a i naše nejlepší snahy jsou zřejmě maximálně šedé, ale těžko bílé.

Nicméně tento maximalistický pohled lze uplatňovat ve vyšších úrovních, ale těžko zde na zemi, kde se scházíme duchové z různých úrovní a to ještě těch nižších a nízkých. Kdybychom byli takovými maximalisty, nemohli bychom jezdit autem/životní prostředí/, jíst většinu potravin/nevznikají správným způsobem/, chodit oblečení v soudobém oděvu/není v harmonii se stvořením/...atd. To, že náš vzor, Abdrushin, tyto věci akceptoval a užíval, však ukazuje, že tento postoj, alespoň v takto vyhraněné podobě, asi nebude správný.

Zaujímání jen pravdivých a jednoznačných postojů v každé situaci – jistě správné, ale ne vždy použitelné na této temné zemi. Vzpomeňme na činnost Ebranita v první inkarnaci Abdrushina. Přetvářoval se /alespoň z našeho pohledu/, vydával za jiného, apod.-a přesto to bylo správné, protože proti zlu by byl jiný postoj neúčinný. A co únos malého Abdrurushina samotným Ismaelem... Nebo to, že učedník Schlauroth byl v NSDAP se souhlasem Abdrushina a později mu tím zachránil život... Nechci tu dělat nějaká přirovnání, jen chci ukázat, že to, čemu říkáme světlé postoje, lze jistě bez výhrad uplatňovat v říších, kde světlo vládne, tu však musíme někdy zvolit i postoje, které by výše nebyly správné, ale zde správné jsou. Musí však i zde v nich vždy být jasný základ, spravedlnost a vědění širších souvislostí, tedy jistě ne pravidlo „účel světla prostředky“. Tím chci říci, že někdy prostě bude nutné se zúčastnit i něčeho, co náš vnitřní cit nepovažuje za správné, zúčastnit se něčeho nepříjemného pro dobro tohoto lidstva, země, našeho národa. Ovšem jen do té míry, pokud to není proti Bohu a jeho zákonům.

Beru to tedy tak, že, mohu-li tomuto „mému“ národu pomoci, pak i musím. Překonám svou nechuť ke špíně, kterou politika jistě je, pokusím se s ní spojovat co nejméně, ale současně vyvinu úsilí, abych našel způsob, jak věcem napomoci tak, jak to tento svět vůbec dovolí. Takže pro mne je správné k volbám jít....

Přemýšlel jsem pod tímto úhlem o hypotetické situaci: okupace a my můžeme „svobodně“ volit mezi Hitlerem a Göbbelsem. Tak tady si člověk řekne, že by tam jistě nešel, ale představme si třeba, že Hitler by vyhladil Židy, ale Göbels ne...to už by nebylo tak snadné říci, že je to vše temno a já se s tím nebudu spojovat. Jestliže bych svým rozhodnutím mohl zachránit tisíce životů...ale třeba jen jeden...to stojí za přemýšlení, ne?

Další skupina, mírně podobná té první, chce uprostřed této špíny postavit ideál.....ano krásné, ale protože nereálné, tak i nesprávné. Abdrushin ohodnotil komunismus jako nesprávný, protože chce budovat ideály, kterých zde nelze docílit. Tedy nelze vytvořit společnost z jedinců, kteří by měli být ideální, když oni nejsou a nemohou být/přicházejí z různých úrovní zralosti/. Vždy tedy budou různí, různě zralí a s tím musí systém státu počítat. Proto i ideální myšlenky by měly zde ve hmotě mít reálný základ.

Tak i tato druhá idealistická skupina čtenářů se rozhodla, že jediným kandidátem, který se, dle jejich názoru, ideálu blíží, nebo o něj usiluje je ... žena. Vůbec ale nevzáli v potaz, že žena má jiné poslání, než být politickou /a prezident přes všechny proklamace o nezávislosti a nestrannosti bude vždy politikem, protože je s politikou naprosto provázán/. Věta z Poselství, že „žena za řečnickým pultem je karikaturou“, jako by se jich vůbec nedotkla. A podle hesla „bližší košile, než kabát“, mi na mou tichou připomínku Poselství, odpověděli, že to oni samozřejmě vědí, ale když tam nikdo jiný, tak duchovní není, tak je to v pořádku...jestliže si začneme sami dělat výjimky proti příkazům z Poselství, pak by možná bylo lépe, abychom je odložili, než „hlásali vodu a pili víno“ a byli tak převrácenými „vzory“ pro odpůrce Poselství a negativnímu příklady pro ty, kteří v ně ještě věří. Nemohu se ovšem při této příležitosti nezmínit o jednom faktu, který je s touto skupinou spojen. Nejen, že jsem byl důrazně vyzván k pochopení, že toto je „jediný správný“ názor, ale ještě jsem byl tlačěn k tomu, abych přesvědčil lidi kolem o tomtéž...a pak to pokračovalo ještě v tom, že musím tyto lidi kolem přesvědčit, aby i oni přesvědčovali své lidi kolem...to bude potom teprve ta správná „lavina světla“. Takovouto „lavinu“ ovšem používají všichni demagogové a tyrani, ale je nepřijatelná pro svobodný rozvoj osobnosti. Ani Bůh nás k ničemu nenutí, nepřesvědčuje nás a my nemáme právo tak činit druhým... Kdo to dělá, i když si myslí, že šíří světlo, jen znásilňuje druhé. O tom, že role ženy je nám stále nějak nejasná

svědčí i poznámka ve vzpomínkách paní Geks, která byla vedoucí v HG, i ona byla rozčarována, když pan Alexandr v roli vedoucí celého HG,razil myšlenku, že vedoucími by měli být jen muži.

Měli bychom uvážit, že i zde fungují jisté zákonitosti – proto má zde navenek působit muž, protože je hutnější a tím „stejnorodější“ s hutností této hmoty, proto také může vyvinout účinnější působení, protože jeho spojení s hmotou je užší – to zkrátka patří k zákonům hmoty a my bychom to měli přijmout. Proto také, ze stejného zákona vyplývá, že pomocníci, kteří již nemají hmotná těla, potřebují naše spolupůsobení, protože oni se nemohou spojit se hmotou. Zkusme se však zamyslet ještě nad další rovinou tohoto názoru – zvolit do vůdčí role této zkorumpované a falešnými postoji prolezlé, společnosti.

Co bychom té ženě vlastně dopřáli, k čemu bychom jí dopomohli? V tomto prostředí plném dravců, intrik, špíny, zákulisních bojů a temnoty by mohl obstát jen bojovník, silný, zmužilý, dobře vyzbrojený i zkušenostmi, který se v tomto nebezpečném a zkaženém prostředí umí pohybovat a umí tvrdě použít zbraně, které na tento druh temnoty fungují. To v žádném případě nemůže být role ženy, pokud by to nebyl muž inkarnovaný do ženského těla... Je to role pro bojovníka, hrdinu-vzpomeňme zmínky v Poselství o hrdinství, které se zrcadlí ve lvu – v něm je zakotvena útočnost, která je lidskému duchu v jeho podstatě cizí – ten má míruplně budovat. Pokud dovolíme ženě, která ještě neví, že to nemůže být její role, aby tuto roli převzala, pokud jí v tom dokonce podporujeme a přemlouváme ostatní, aby ji v tom podporovali – pak jí pomáháme k pokřivení a ztrátě jejího žensství. Tím jí vlastně pomáháme k vlastní sebezkáze a to od nás jistě není správné.

Přikročíme k další skupině. Zde musíme začít tím, že čtenáři se obecně o společenský a hlavně politický život moc nezajímají. Je to pochopitelné, protože to skutečně nic pěkného není, nicméně je to prostředí, do kterého nás naše vlastní karma zavedla a proto je to i „naše“ prostředí. Tato nechť se zabývat těmito věcmi má za následek velice malou informovanost čtenářů, a když k tomu přidáme naivitu, která je velmi častá, pak jsou nejsnáze zmanipulovatelnou skupinou voličů. Stačí jim předhodit pár frází o lásce, a když se k tomu připojí i něco duchovního, nebo se snad i utrousí slůvko Bůh...pak jsou bezbřeze nadšeni a horují pro takového člověka ze všech sil.

Kdyby byli lépe informováni, ovšem ne jen v době voleb, kdy všichni kandidáti manipulují voliči ze všech sil, ale již dříve a průběžně, pak by viděli, že jejich kandidát v průběhu let ukazoval svými činy něco jiného, než nyní krátkodobě hlásá v předvolebních bojích. S mírnou nadsázkou by se dalo říci, že kdyby na tuto zemi přišel Lucifer a kandidoval za vládce země, tu by ho nejvíce volili věřící lidé. On by jim totiž uměl nejlépe slíbit to, co oni očekávají a oni by ho nejhůře uměli prohlédnout.

Abdrushin označil dva hlavní obory lidské činnosti jako, že se nejdříve zhroutí, protože jsou nejvíce pokřivené, jedním je církevnictví a druhým jsou noviny. Takže nechat si vytvořit názor médií bude určitě dost zavádějící. Stačí se jen podívat na cílenou snahu volebních štábů, kde jsou odborníci na manipulaci davů, jak cíleně představují svého kandidáta takovým způsobem, který zjistili, že nejvíce „zabere“ na cílovou skupinu. Nechci zde být osobní, ale když vidím, jak se 75letý člověk stylizuje do role pankáče se štětkou obarvených vlasů na hlavě, jen proto, aby byl mladým blízky.....tak mne jiné slovo, než manipulace nenapadne. Také to, že se člověk, který na jedné straně vystupuje jako šlechtic, se nechá, na straně druhé, oslovovat křestním jménem a na svých vlastních webových stránkách volá „pojďte strávit noc s Karlem“, apod. se vůbec nezdá slučitelné s rolí hlavy státu... Navíc je to proti zákonu kastovníctví, což by měl čtenář ihned poznat, když už o tom četl mnohokrát celou přednášku. Myslíte si, že by se takto Abdrushin nechával takto familiárně nazývat a dopustil takové boření přirozeného odstupu?

Ale vzdalme se všeho osobního a budme věcní, jak nás tomu učí Poselství. Vždyť je málo důležité, jestli se prezident bude oblékat u toho, či jiného krejčího, bude si pouštět tu, či onu hudbu a jeho manželka bude blondýna, nebo černovláska, jestli on sám je vysoký, malý, hubený či silný. Pro nás je důležité, co chce přinést tomuto národu, jaké jsou jeho názory a postoje. Musí to být ovšem názory týkající se tohoto státu a národa. Nejlépe, když jsou to otázky, na které můžeme najít odpověď

v Poselství. K takovým otázkám jistě budou patřit ty, na které odpovídají přímo kandidáti ve svých projevech.

Pokusme se tu zamyslet nad otázkami, které byly předkládány kandidátům a zkusme je porovnat s Poselstvím. Jsme schopni takové nezaújaté analýzy? Je přece jedno, kdo tyto otázky pokládá, kdo na ně odpovídá-my a jen my si na ně musíme umět najít odpověď v Poselství. Snížení imunity poslanců a prezidenta – podle PG – ŽÁDNÝ ČLOVĚK SE NESMÍ SKRÝVAT ZA SVÝM ÚŘADEM, Z HLEDISKA STVOŘENÍ JE PLNĚ ZA VŠE ODPOVĚDNÝ – tedy jsem vyrozuměl, že imunita je něco naprosto špatného a proti stvoření – pokud bude nějaký kandidát podporovat její snížení, pak je to správný směr.

Zákon o prokázání nabytí majetku. Každý by měl dokázat zdůvodnit, jak nabyl svůj majetek, tedy, že jej v takovémto korupčním prostředí, kde se to děje často, že jej tam nenabyl nepoctivě. Tady snad nemusím citovat nic Poselství a Desatero, nebo ano? Pokud toto kandidát podporuje, pak je blíže poctivosti.

Registrované manželství – že pokřivené duše jsou na nesprávné cestě je snad jasné z celé přednášky a že by se v tom měly změnit, je jisté. Pokud jim společnost bude „pomáhat“ v omylu, že na tom nic není a z pokřivení udělá normu, povede je to jen hlouběji, ale bude to současně otravovat i okolí, ještě úplně nezkažené – adopce dětí homosexuálními páry. Pokud bude některý proti těmto praktikám, pak je právdě blíže.

Všechny praktiky vedoucí k většímu začlenění našeho státu do Evropské unie vč., zavedení eura a ostatních smluv. V bolestném úžasu jsem kdysi, při diskuzích o vstupu našeho státu do EU, slyšel od čtenáře, že on je pro, protože on není nějaký nacionalista a je světoobčan, však zde jsme jen přechodně, tak co.... Tak jen jeden citát /i když se snažím necitovat/ Krása národů. Dříve i K 19.únoru 1933: „...VŠECHNY NÁRODY MAJÍ ROZKVĚST PODLE DRUHU PŮDY, NA KTERÉ VZNIKLY. MUSÍ ZŮSTAT PŘÍZPŮSOBENY TÉTO PŮDĚ, ABY NA NÍ ROZVILY TU KRÁSU, KTERÁ SE BUDE HARMONICKY ZACHVÍVAT S OSTATNÍMI NA ZEMI. PRAVÁ HARMONIE VZNIKÁ VŠAK PRÁVĚ ROZLIČNOSTÍ, NE VŠAK SJEDNOCENÍM VŠECH NÁRODŮ. KDYBY BYLO NĚCO TAKOVÉHO ZAMÝŠLENO, PAK BY BYLA DÁNA JEN JEDNA ZEMĚ A JEDEN NÁROD. PŘITOM BY VŠAK NASTAL STAV KLIDU A KONEČNĚ CHOROBA A ODUMÍRÁNÍ, PONĚVADŽ BY CHYBĚLO OBČERSTVOVÁNÍ DOPLNĚNÍM...“ Kdo jen trošičku sleduje dění kolem EU, jistě si všimnul dnes už veřejně zmiňovaných cílů EU, totiž sloučení všech národů do jednoho celku. S takovými cíli já nemohu souhlasit, protože jsou proti zákonu vývoje. Nejen že zde máme jednotlivé národy, různé rasy, různé barvy pleti – což se vše kopíruje i do úrovně onoho světa, ale můžeme nalézt i jisté vazby až do pravzorů na ostrově Růží a Lilií. To jsou snahy proti stvoření!

Nemluvě o tom, že EU je pakt plný ekonomických problémů, který velice připomíná RVHP, z něhož jsme se před nedávnem pracně dostali. I zde je praktika, že neschopný visí na schopnějším a nemá pak žádnou vlastní motivaci – přenáší své požadavky jen jiné. Kdysi jsme, tehdy jako národ Čechů a Slováků, byli označeni, jako duchovní průkopníci na cestě k lepšímu postojí k Bohu. Skrze politiky došlo jen jejich manipulacemi k rozdělení na dva národy, aby nyní tyto dva národy, které usilovaly o svobodu a tím i vlastní zodpovědnosti, byly pohlceny beztvarem masou nadnároda, v němž bude pohlcena i jedinečnost vlastního „ducha národa“.

Za co bojoval Masaryk, kterého tak rádi zmiňujeme? Všechno to úsilí vlastenců bude zaprodáno jen proto, že nejsme ochotni se trochu zamýšlet a orientovat. Stačí nám fráze politiků, jejich sliby, které tak snadno nedodržují. Kandidát, který vede národ do ještě užšího sepletí s EU, nejde cestou Poselství. Žel to jsou oba kandidáti!!! Oba jsou pro větší a hlubší zapojení našeho státu do beztvaré masy EU. Rozdíl je jen v tom, že jeden hodlá, dle jeho vlastních výroků, souhlasit se vším, druhý se chce snažit alespoň bojovat za některé ústupky. V tomto případě je naše volba skutečně jen volbou „menšího zla“.

Zvyšování daní a poplatků, nebo souhlas s tímto trendem. ORGÁNY STÁTNÍ SPRÁVY SI NESMÍ VYPOMÁHAT TÍM, ŽE KDYŽ NEUMÍ ZAJISTIT NÁRODU PROSPERITU, SÁHNOU DO KAPES POPLATNÍKŮ – jsou národem placeni za to, aby byli tak schopní, že najdou svou obratnost a zkušenostmi cesty, jak

zvýšit prosperitu národa. Pokud to neumí, mají svá místa ihned nabídnout zkušenějším. Kdo jen trošku sleduje dění v politice, ale i ve svém městě, musí zjistit, že ty chybějící peníze, pro které se neustále zvyšují daně, jsou penězi rozkradenými, rozházenými, nebo neschopností utracenými. Mimo všechny korupční aféry se stačí jen rozhlédnout kolem, miliardy rozházené za cyklistické cesty, plavecké bazény s malou návštěvností, apod. Kdyby někdo takto hospodařil se svými penězi, byl by jednak brzo na mizině, ale hlavně časem ve vězení – je vysoce nemorální a hlavně nesprávné, aby národ takové plýtvání podporoval tím, že bude s těmito neúčelně a bezcharakterně vydíranými poplatky souhlasit. Žijme přítomností-dnes to již není doba po změně režimu, kdy se dalo říci, že to komunisti špatně vedli a proto si my nyní musíme pro náš stát utáhnout opasky, je to přece pro nás všechny...

Tak, jako se stále více peněz nalévá do lékařství a je stále více nemocných a stále méně pochopení pro pacienta, tak je to naprosto stejné ve vztahu stát-občané-poplatky. Čím více se bude vybírat poplatků, tím více bude vláda rozhazovat, takže bude muset stejně zase poplatky zvednout. To je jasné každému, kdo má alespoň matné povědomí o těchto věcech. Čtenáři se však většinou o tyto věci nezajímají a proto jsou ochotni uvěřit planým slibům a budou si rádi utahovat nejen opasky. To není podle Poselství!

Důchodová reforma je z téhož soudku. Zažila to před mnohými lety i má rodina, můj dědeček, který celý život řádně platil státu vše, co žádal, nakonec skončil bez důchodu a celá rodina se mu na něj skládala. Dnes v době a společnosti, kde korupce a podvody nás řadí k prvním na světě, je jistě více než podezřelý a riskantní, když stát chce dát nějakou povinnost svých občanů obhospodařovat soukromými institucemi, no a takových věcí je tu mnohem více. Je to další věc přímo připravená na rozkradení a poté jen pokrčení rameny, nebo odkázání na nějakou jinou osobu či politickou stranu.

To vše jsou luciferovské principy svodů a pokušení pro ty, kteří to budou spravovat. Stát se nesmí zříkat své zodpovědnosti – za tu je přece placen.

Církevní restituce – kde církve nebudou schopny tyto majetky udržovat a tak se již chystají, jak je budou prodávat a tak opět národ a stát přijde o mnohé, ale nepomůže to nikomu v tomto národě...

Prezident by měl zveřejnit smlouvy, které podepíše – no jistě, vždyť se týkají nás, tak bychom o nich alespoň měli vědět, nebo myslíte, že ne? Já mu přece nedávám právo, aby o mně rozhodoval bez mého souhlasu a vědomí – to neodpovídá osobní odpovědnosti, ale jakési skupinové, přičemž on má imunitu, takže se na něj důsledky nevztahují – to je zcela proti všem zákonitostem stvoření.

Obce by měly mít právo rozhodovat, jestli u nich budou herní automaty, nebo o tom bude stále rozhodovat stát. Pro mne je zcela zásadní, že o takových negativních věcech musí rozhodovat lidé, kterých se to osobně dotýká, kteří to prožívají. Kandidát, který, nechce dovolit obcím, aby si takové věci rozhodovali sami, nebude moc užitečný pro občany, kteří chtějí automaty z města odstranit a vládě je to jedno. Kde máme páku na vládu, mnohem spíše si můžeme zatlačit na místního radního, který je s tím denně konfrontován. Který z kandidátů chce takto obcím pomoci, ten je mi zcela jistě bližší.

Poplatek za prázdná media – to není nic finančně podstatného, ale morálně notně zvrhlého. Na jedné straně je tu presumpce neviny, tedy nemůžete být považován za viníka a být trestán, pokud vám není vina prokázána. Ovšem, když si kupujete prázdné CD nebo DVD platíte dopředu za viníka, který si na něj bude něco kopírovat od někoho. A i když si budete kopírovat sám svá slova, přesto musíte za to státu zaplatit. A to nejen státu, ale jakési polosoukromé, neprůhledné instituci, o jejímž chodu máme jen velmi mlhavou představu. No to jistě není správné, a pokud nějaký kandidát podporuje a schvaluje takový zákon, pak podporuje falešné principy.

No a na závěr máme tzv. „čtenáře psychotronického“, který vztáhne ruku nad jednotlivými jmény a pronese „toto jméno táhne dolů, ale toto vzhůru. Mám to vše už úplně jasné...“

Neví nic o souvislostech, ale otevře se jemnohmotným dějům a ty ho vedou. Kterým směrem se ptám. No přece tímto: „kdyby mohli lidé vidět jemnohmotné okolí země, tu by vykřikli hrůzou....“ Tzv. „vycitřování“, tedy otevírání se takovým věcem, jako je politika, znamená se otevírat tomuto jemnohmotnému okolí a být jím ovlivňován natolik, že člověk ztrácí soudnost a jeho rozhodnutí jsou nelo-

gická. Nepohrdejme rozumem, nelze ho nepoužívat, máme se jen naučit ho používat jinak. Kdo odmítá používat svůj rozum, ten se sem ani nemusel inkarnovat, protože pozemské možnosti svého těla nepoužívá....

Přemýšlím, čím to je, že jeden z kandidátů, pan Schwarzenberg, tak doslova oslnil mnoho lidí a asi i mnoho čtenářů. Bez jakéhokoli odsuzování a snižování jeho kvalit, tu přece jen zůstává několik nezvratných faktů: hovoří špatně česky, aktivně působí ve vládě, která náš národ vede ne právě zdařile od jednoho zdražování ke druhému a od jednoho tunelu k jinému a přitom nyní říká, že on je zárukou budoucnosti, jakoby s tím neměl vůbec nic společného. To vše není nic, co by myslícího člověka mělo čím nadchnout. Kde se tedy bere to opojení davů? Já bych řekl, že lid je oslněn jeho hraběcím titulem, připadá jim, že to je to „nové“, ta budoucnost, protože jeho vlastní názory přece nejsou ničím tak překvapivě a nově, jak jeho kampaň slibuje.

V každém lidském duchu je zakořeněna úcta před nejvyšší autoritou, tedy Bohem. Je to však v nás už jen zdegenerovaná stopa, značně zmaterializovaná a místo, co by vedla vzhůru a k duchu, je stažena do hmoty a k člověku. Myslím, že tady je prapůvod té těžko pochopitelné euforie z „našeho knížete“, který nám zajistí skvělou budoucnost. To, že je tento člověk význačným bohatčem a šlechticem v nás vyvolává pocit čehosi vyššího a tím i ideálního. Přesto, že reálně a pozemsky pro to není důvod, ten pocit je hlavně u čtenářů silně motivující. My bychom však neměli hledat ideály na zemi mezi padlým lidstvem, jímž jistě jsme, ale na nebesích. Kandidát, který je ochoten stát a národ bez připomínek /slova jej samého v internetovém duelu/ spojit co nejvíce s EU, není však ideál podle Poselství, a to i kdyby byl silně věřící, jak si čtenáři vděčně a blaženě sdělují.

Věřící udělali v historii mnoho škod, takže to není průkazem ideálního vzoru ve smyslu Poselství. Nejde mi o pana Schwarzenberga, osobně jej neznám a proto jej nemám právo hodnotit. Třeba je to hodný člověk, tak, jak se prezentuje. To, že oslovil mládež, jako pankáč mi připadá sice nedůstojné žádosti o prezidentský úřad, ale dovedu pochopit, že mládež, kterou nezajímá budoucnost a nezná minulost, která chce jen přítomnost v prožívání „srandy a vodvazu“, že pro tuto mládež je to dobrá zábava. Je mi ale trochu smutno, že čtenáři jsou neschopni věci hodnotit s větším odstupem a věcně. Přitom si myslí, že by byli schopni řídit celou tuto zemi po apokalypse, kterou očekávají. Už jen fakt, že Poselství a jeho myšlenky nikdy nebyly přijaty státy a novináři, by je mělo přivést k větší ostražitosti. Tento svět je tak vzdálen myšlenkám Poselství, že stojí úplně na jiných hodnotách a cílech. Je tedy velmi nepravděpodobné, že nějaký kandidát na veřejnou funkci, mající být jen malý souzvuk s ideály Poselství, by mohl mít u veřejnosti a novin takový masový, až euforický ohlas. Nikdy tomu tak nebylo a nemůže tomu tak být ani dnes, protože více jak polovina lidí nepatří na tuto zemi a noviny jsou dle Poselství zcela pod vlivem temna.

Abdrushin i všichni, kdo chtěli jít cestou souznění s Božími zákony, nikdy nebyli takto opěvováni. Buďme bdělí a nenechejme se opět zmást. Máme tu tedy nyní dva kandidáty a dvě skupiny voličů.

Na první pohled se zdá, že jedna skupina je idealistická, motivována pojmy jako lidskost, státnost, poctivost a víra a naproti tomu stojí skupina realistů, kteří se opírají o různá konkrétní ekonomická a politická fakta s tím, že oni, respektive jejich adept, navrhnou konkrétní řešení.

Představitel první skupiny pěkně hovoří o národě, slabých a utlačovaných, právu a nepravu, morálce a budoucnosti, kterou přináší on a jeho směr...to by bylo krásné a ušlechtilé, kdyby to byl člověk, který se odněkud vynořil a neměl žádnou minulost, tedy hlavně minulost spojenou ze zlořádem zde fungujícím. Vždyť oba kandidáti aktivně pracují v politice, která přivedla tuto zemi do nynějšího morálního úpadku. Proto ani jeden nemůže slibovat nějakou světlou a zcela jinou budoucnost. Proto také ani jeden není budoucností této země, ale oba jsou těsně svázáni s její minulostí. Nechci hodnotit, kdo se jak a na čem podepsal více a méně, jedno je však nepochybné, ani jeden nemůže vystupovat jako čistý, bezúhonný a jen dobro a světlo hlásající – to by přece byla zjevná nepravda. Pokud by někdo z nich skutečně byl tak čistým a morálním, pak by nemohl léta v politice a vládě pracovat, ale dávno by z ní zhnusen odešel, jako např. zpěvák Ringo Čech /když si poslechnete jeho hodnocení dějů v parlamentě, ztratíte iluze o tom, že by tam mohl vydržet čistý a ideální člověk/.

Nuže máme tu dva kandidáty, jeden hlásá ideály, ale léta je nekoná, ovšem říká, že nyní bude a tvrdí, že vždy je takto žil. On sám však nyní ukazuje, jak by se musel v tom případě v minulých letech projevovat. Mám na mysli, jak nyní demonstrativně odešel z parlamentu, aby vyjádřil nesouhlas s amnestií...nu pěkné a správné, ale proč až nyní a proč nikdy před tím?

Pak tu máme druhého kandidáta. Neotesaného, mnohdy hrubého, avšak inteligentního, znajícího z prožití poměry v parlamentu a vládě. Tvrdého, který je schopen a ochoten se bít za svůj „správný“ názor s kýmkoliv. Nehlásá ideály, nemluví o morálce, ani víře, ale navrhuje konkrétní kroky: proti korupci zákon, aby každý musel prokázat, jestli to co má, neukradl nám všem.

První kandidát místo toho řekne něco obecného a dobro slibujícího, co však nelze prakticky provést. Ovšem ideál bez možnosti realizace – to je vlastně komunismus, který Abdrushin označil za špatný. Máme tu tedy jednoho, který hovoří krásně o ideálních pojmech, ale současně přiznává, že poslancům ani vládě do toho moc mluvit nebude a EU bude podporovat ve všech směrech vlastně bez připomínek. Toto se pěkně poslouchá, ale občanovi tohoto státu to v jeho životě nepomůže ani v nejmenším.

Druhý, neotesaný, nám jistě nepřinese nějaké morální ozdravění, ale bude dle svých možností bojovat s parlamentem a vládou, bude tam chodit a svým ironickým způsobem je bude volat k odpovědnosti. Tím nám může být mnohem užitečnější, než idealista, který bude mít pěkné myšlenky, možná i pěkná slova, ale systém státu výrazněji ovlivňovat nehodlá a ten bude stále horší, protože vlky nebude nikdo ohrožovat a tak budou stále dravější.

Ovšem nedělejme si iluze, že prezident nějak výrazně něco změní, jeho pravomoci jsou omezené a v dnešní podobě je spíše jen výstavním předmětem pro ostatní státy, než „otcem národa“. Takže jde spíše o to, udělat si na těchto volbách prožitý obrázek o stavu tohoto národa a o své schopnosti rozpoznat podstatu věcí od manipulací, umět se sám vlastními zkušenostmi postavit ke světu. To není zase tak málo, i když pro nějakou změnu státu a národa to může být nepodstatné, pro jednotlivce to však patří k jeho vlastnímu životnímu poslání. Jako čtenáři si musíme uvědomit, že toto není volba mezi dobrem a zlem, ani mezi světem a temnem – je to volba mezi dvěma formami, které nás obě povedou do rozpadu tohoto státu a jeho pohlcení EU- a to je proti řádu stvoření. Volíme tedy jen mezi tím, že bude ještě hůře, nebo už nebude tak pronikavě hůře, nebo toto hůře bude pomalejšího charakteru.

Myslet si, jako čtenář Poselství, že některý u kandidátů je „světlý, nebo světlo“ je skutečně velmi a velmi naivní.... Je to stejně naivní, jako myslet si, že některý dovede národ blíže Bohu a do nové zaslíbené říše. Přesto, když můžeme volit něco lepšího pro tento národ, pak bychom měli...

Ještě bych zmínil jednu rovinu. Když jsem se tak intenzivně začal zabývat touto tematikou, náhle jsem zjistil, že to začínám brát nějak příliš osobně, což jsem nechtěl a ani to pak už nemůže být věčné. Musel jsem na pár dnů těchto úvah zanechat a najít opět obecnější postoj. Je to důkazem, že něco tak masového, jako je tato volba, musí být spojeno s ohromnými středisky myšlenkových forem a když člověk nemá před sebou, a to neustále a v každém okamžiku, cíl, že chce mít jen své názory, být svůj a nechat se vést jen obsahem PG, tak se velice rychle stane otrokem těchto proudů, aniž je si toho vědom. Čtenář ještě mnohem snáze, protože svou snahou o „vycitňování“ se otevírá zcela cíleně, zatímco materialisté se spojují jen se stejnorodým a to ještě podle stupně svého přesvědčení. Čtenáři pak, se cíleně, nebo i nevědomě, vžívají do dějů a tím jsou snadno zmanipulovatelní.

Nemůžeme se tedy ani divit, že se začínají objevovat zprávy o tom, jak se lidi bojí volit jednoho kandidáta, protože jim příznivci druhého vyhrožují různými výhrůžkami, včetně ztráty zaměstnání....a to jim vůbec nevadí, že reprezentují toho idealistického kandidáta se všemi těmi výroky o lásce a morálce.

Když by člověk, zcela nestranně a bez vlastních přání, /pokud jsme toho vůbec schopni/ sepsal skutečnosti, které jsou zde předkládány, pak by to mohlo být např. toto: Jeden kandidát hlásá morální hodnoty a slibuje „novou budoucnost“, sám se však ještě dnes podílí v parlamentu na bídém stavu tohoto státu, ale o tom nehovoří.

Sděluje však současně, že jako prezident do parlamentu příliš chodit nebude a tím jim do toho ani moc nebude mluvit. To, co nás denně postihuje a vede do problémů, jsou rozhodnutí parlamentu a vlády. Pokud tedy ona bude nadále fungovat stejně, pak nemůže být žádná jiná budoucnost, než ta dnešní současnost. Jedna budoucnost zde však je a to ještě větší svázání s EU a tím i postupný zánik identity našeho národa a státu. To ovšem není ta budoucnost, která by z hlediska Poselství byla žádoucí, ale tento kandidát říká, že nebude takovému procesu klást žádné podmínky a nebude mu bránit. To, že tyto postoje vedou k zániku jedinečnosti tohoto národa a jsou cestou pryč od národních buditelů i hrdinů, kteří za národ neváhali položit životy, to je vidět z toho, že proti tomuto kandidátovi se hromadně staví skupiny jako protifašističtí bojovníci, lidé, kteří bojovali za náš národ, a další. Ti všichni „cítí“ že toto dění povede k postupnému a nenápadnému zániku národa.

To je jedna věc, druhá jsou idealistické sliby, které však nemohou být splněny, protože jednak prezident vůbec nemá takovou pravomoc a na druhé straně kandidát říká, že do toho nehodlá mluvit. Zůstává tu tedy slib, že pomůže jednotlivci, když se tento na něj obrátí...tomu věřím, ale zdá se mi to přece jen málo, na to, abych nebral v potaz ostatní fakta.

Máme tu ještě jednu věc. Idealistický kandidát, který hlásá vysoké morální hodnoty a cíle, nemůže volit takové volební praktiky, jako je manipulace s mladými, využívání jejich postoje, který nezná minulost národa a vše, co bylo včera je pro ně „komunismus“. Zajímá je legrace a zábava, Facebook, používaný ke klevetění, průniku do osobního soukromí, by jistě nebyl Poselstvím zařazen mezi dobré věci. On je přitom dnes využíván, jako hlavní páka k volbě prezidenta, používá se na základě známého faktu, že se mládež tímto nástrojem svolává k mejdanům, na nichž se pak sejdou stovky neznámých, svedených jediným přáním – užít si....pak to není dobrá metoda k něčemu, co vyžaduje vážnost a zcela jiný přístup. Pokud mládež této vážnosti není schopna, pak bychom ji neměli zatahovat do věcí, kterých ještě nedozráli. A pokud jich dozráli, použijme důstojnější formy, než zřizovat štáby telefonistů, kteří budou obtěžovat lidi a přemlouvat je ke svým cílům. Alespoň my, kteří se snažíme žít v jiných hodnotách bychom měli mít dost rozhledu a cítění, abychom si uvědomili, že pokud je toto „budoucnost“, pak jistě není ve smyslu Poselství....

Druhý kandidát je velmi inteligentní, ale jak to tak u inteligence bývá, není taktní, mnohdy je ironický a nepříjemný. Jistě to není příklad uhlazeného a citlivého člověka. Ovšem on nic takového také neslibuje, též neslibuje žádné duchovní, ani náboženské hodnoty a pojmy a nijak se tím netají. Slibuje, že bude svou ironií a nepříjemností používat na ochranu našich práv. Říká, že bude často chodit do parlamentu a bude se snažit je vést k respektování pořádku a tvorbě takových zákonů a opatření, které ve svých důsledcích povedou k větší morálce a pořádku. Je to člověk drsný a asi i místy nepříjemný, tedy přesně to, co naši politici potřebují, neboť to, že by jim tak někdo přišel hlásat slova o morálce a lásce, by jistě velký smysl nemělo. Stojí za ním mnoho situací, kdy prokázal, že je schopen takto jednat. Nejsou to tedy jen imaginární a nejasné, dobře znějící sliby, ale něco doložitelného. Beru ho tedy za dobrý český, sukovitý, pokroucený a pevný klacek na nepoddajná záda české politiky. Nic víc a nic méně...a myslím, že v této době a situaci a z dostupného výběru, je to mnohem „užitečnější“, než jiné volby.

I já bych si představoval jiné vzory, ale zase na druhé straně pro tento národ, pro tuto dobu a zralost lidí by asi každá jiná volba byla jen „příjemným“, ale neužitečným odsunem věcí, které nečinností ještě zesílí a vyrostou.

-ZF-

Tak máme po volbách. Nevím, jak Vám, ale pro mne to bylo velké prožití. Velké, ale rozhodně ne pěkné. Tím se v této chvíli nechci zabývat. Dva týdny, kdy jsem se neustále snažil pochopit a procítit

všechny děje, čímž sem se napojil na všechny možné proudy obou stran, mi přinesly skutečné a až tělesné vnitřní střety, boje a jisté utrpení. Přesto jsem za to vděčný, nikdy bych se nedonutil tak prožít věci spojené s tímto národem a lidem. V PG je, že jen prožité je skutečně přínosné, proto díky za to.

Přesto, že nemám valného mínění o nás, jako druhu, přesto jsem nemile překvapen, když nahlížím do médií, protože jediné, co z nich jako výsledek svobodného rozhodnutí tohoto národa dnes vyplývá, je ...nenávist, pomluvy a vzdor. Volby skončily a většina rozhodla pro nějakou osobu a pro s ní spojené postoje. Volební propaganda a manipulace všeho druhu rozdělily národ na znepřátelené strany, k čemuž největší mírou přispěly noviny a televize, většinou placené zahraničními společnostmi.

Když jsem nyní, po volbách, jen letmo prošel televizní zprávy, novinové články a především články na internetu, byl jsem skutečně zděšen nenávistí, která je na každém kroku zcela zjevná. Umělci zakládají spolek proti zvolenému prezidentovi, podpisují archy a vyzývají k nerespektování prezidenta, jiní se nechtějí vzdát volební atmosféry a vyzývají k nošení placek s podobiznou svého vzoru. Zpěvačka ze Superstar píše zoufalou zprávu o tom, že si dovolila na svém webu zveřejnit přízeň p. Zemanovi-snesla se na ni snůška sprostých výhrůžných nadávek a výhrůžek, že už nikdo nebude chodit na její koncerty, atd., stačí si jen projít internet a budete mít mnoho materiálů na přemýšlení o nepochopitelné otázce: ...jak je možné, že pan kníže, který pořád povídal o lásce, míru a morálce má stoupence, kteří vyzývají k rebelii, nerespektování a dokonce přímo, či nepřímo urážejí skupinu voličů druhého, vítězného kandidáta. Jsou tu výroky /... a rozhodně to není jeden od jednoho člověka/, že knížete volili inteligentní a ušlechtilí lidé, jeho protivníka jen lůza, spodina a burani/tedy neinteligentní lidé-i nebláží komunisté měli větší úctu k dělnému lidu, než tato nová pomyslná aristokracie, protože věděli, že bez něj nebude žádná produkce/.

I samotný p. Zeman je nazýván buranem /s jeho nepopíratelným vysokoškolským vzděláním/ oproti jejich ušlechtilému aristokratickému vzoru /jehož vzdělání je ovšem mnohem nižší/. Je to tedy nenávist, která už ani nevychází z něčeho konkrétního.

Protože polovina čtenářů, kteří mi napsali, se hlásí ke knížeti, chtěl bych se vši vážností říci tuto větu: Ať již bylo chtění a cíle pana knížete jakékoliv, ať tomu věříme, či o tom pochybujeme, DNES jsou jeho příznivci, alespoň mnozí z nich, obetkáni nenávistí, vzdorem a snahou rozložit tuto společnost na dva nenávistné tábory. Takové snahy, ať jsou pod jakýmkoliv líbivě a morálně znějícím heslem, končí jediným způsobem – občanskou, bratrovražednou válkou.

Pokud to myslíte s Poselstvím, svou duší a tímto národem vážně, odpojte se od těchto proudů. Jinak budete sloužit temnu, i kdybyste se tisíckrát domnívali, že je to světlo. Nyní výjimečně to zde nepodávám jako úvahu a zamyšlení, ale jako apel pro všechny, kteří chtějí náležet Bohu. Bohu nikdy nemůžete sloužit nenávistí a to, i kdybyste ji třeba nazývali svatým hněvem. Svatý je jen Bůh, a proto takové přívlastky k nám nepatří. U nás je hněv vždy jen hněvem, nenávist jen nenávistí a snaha rozvrátit národ je jen snahou proti harmonii a řádu.

POJEM Karel Schwarzenberg je nyní spojen s nenávistnými aktivitami jeho stoupenců, a proto, i když se budete ve vši prostotě a nezáladnosti s tímto pojmem spojovat a zabývat se jím, např. s lítostí, soucitem, budete se zákonitě spojovat se všemi jeho sympatizanty, ale i s tím, co oni zde chtějí vytvořit. Zkuste se zamyslet, co by asi v této situaci dělal Mohamed a jiní.

Po všelidovém hlasování tu zůstalo mnoho nespokojenců a rebelů, kteří nechtějí uzнат vůli národa, ale chtějí vyvolat jen rozbroje a svár.... V nejlepším případě by je vystěhoval za hranice, v tom druhém...to si můžete přečíst v samotném životopisu. A kdybyste si snad namlouvali, že Abdrushin by takové věci schvaloval, uvedu jen pár vět, zachycených jeho nejbližšími z jeho úst...v Tisícileté říši bude nejvyšší přísnost, kdyby někdo chtěl protestovat proti řádu, stávkovat, půjde za ostnatý drát, dokud nepochopí....

Samozřejmě tu nedávám žádnou spojnici mezi pojmem Tisícileté říše a tím, co se děje zde. Chci jen naznačit, že v Božím řádu, nikdy nebude pochopení pro takové praktiky, které nyní bouří touto společností. Já za sebe říkám-kdo chce rozvracet národ a vést jej proti sobě, jde proti zákonům stvoření. To asi nikdo z nás nechce. Nyní se musí národ společnými silami zasadit o zvýšení morálního kreditu, který je na velmi nízké úrovni.

Kdo chce rozdmýchávat nepokoje, měl by se odstěhovat tam, kde se mu to jeví pro něj dobré, protože jinak jsou jen dvě možnosti. Jedna je, že skončíme v občanské válce, která v myšlenkovém světě již zuří. A druhá je, že by se národ rozdělil na dvě země s žil si každý dle svých ideálů-to však je prakticky neproveditelné, takže zůstává jen ta první možnost.

Připadá mi docela tragikomičně zábavná představa, jak jeden národ je pracující lůza a druhý národ jsou úředníci, zpěváci, novináři a politologové...dovedu si představit, který národ by dokázal lépe přežít. To jen tak pro mírné pobavení... alespoň moje.

-ZF-

S ohledem na skutečnost, že mi několik čtenářů napsalo ve smyslu, jako bych propagoval komunismus, jsem nucen k tomu zaujmout stanovisko, ač jsem již téma voleb chtěl rád opustit.

Tak tedy za prvé. Nejsem komunista /ani člen čehokoliv, dokonce ani sympatizant s čímkoliv/, nikdy jsem jím nebyl a považuji komunismus za systém špatný a jdoucí proti zákonům stvoření.

Ovšem je nutné si uvědomit dvě roviny tohoto výroku. Špatný je tento systém proto, že neuznává roztržení druhů lidí podle jejich zralosti, ale očekává rovnost a stejnost. To je ovšem zde na zemi vyloučené, protože se tu scházejí duchové z různých úrovní a různého stavu zralosti. To je tedy to, proč je tento systém špatný v základní myšlence. Ovšem zrušný je v provádění a praktikování jednotlivých lidí a skupin. Ponižování, mučení a likvidace nepohodlných lidí není součástí samotné ideje, ale projevem dalšího rozvíjení falešného principu jednotlivci. Např. u křesťanství byla zřejmě původní idea správná, ale potom to lidé vedli úplně jinam, tedy do násilných a svazujících metod církevnictví. Ale to jen tak na okraj.

Vrátím se ke svému vztahu ke komunismu. Někteří čtenáři se asi domnívají, že jsem jen nějaký naivní teoretik, kterému chybí praktická prožití, a proto mi vysvětlují, jak je komunismus špatný. Tak tedy jen pro ně – mí rodiče byli vyškrtnutí ze strany, do níž se s ideály po válce začlenili, aby postupně zažívali stále větší zklamání až k vyhazovu, udáním, apod. Já sám jsem nebyl z těchto důvodů přijat na střední školu, musel jsem absolvovat několik přijímacích řízení na různé školy, pak nastoupit do učňovského poměru, abych později nastoupil na vzdálenou střední školu, kde byli většinou politicky problémoví učitelé, kterým můj „původ“ nevalil. Po dokončení studia s vyznamenáním, jsme s jednou spolužačkou, přes svůj výborný prospěch, nebyli doporučeni na studium na vysoké škole a pokračovalo to tak dále a dále, ...atd. Mám tedy s komunismem své zkušenosti, a to prožité a ne přečtené. To však neznamená, že budu komunisty nenávidět a každého, kdo je komunista, ihned v myšlenkách hnát do nálevky rozkladu... Tak nefungují zákony stvoření...a proto tak nehodlám jednat ani já.

Jediné, co je podstatné, jsou postoje a hlavně vnitřní zaměření každého jednotlivce. Dávno za mnou je doba, kdy jsem třídil lidi na čtenáře/tedy ty dobré/ a nečtenáře/tedy ty jdoucí do zkázy/. Dokonce už ani netřídím na lidi věřící a nevěřící....to znamená velmi málo, protože nevěřící může být slušný člověk, který k víře jednou dojde, právě pro svou dobrou povahu, zatímco věřící s plnými ústy slov o víře, může být vlastně Bohu vzdálenější, než ten první.

Nejsem zde také od toho, abych vynášel soudy nad jednotlivci a skupinami, snažím se ve vši prostotě najít jen cestu k Bohu a ta nevede přes kritiky čehokoliv. Samozřejmě chápu vazby a vázanosti a proto se nehodlám svazovat s žádnými doktrínami, ani politickými, ekonomickými, ale ani náboženskými.

Nechci se k tomu již vracet, ale musím to zopakovat: pana Zemana jsem volil /... a to až ve druhém kole, v prvním někoho jiného, než ze zbývajících dvou/ proto, že se domnívám, že může být tomtuto národu užitečnější, než ten druhý. Nevím, jestli je komunista, nebo ne, protože nevěřím lživým sdělovacím prostředkům a jinak si to nemám možnost ověřit. Třeba máte pravdu, když říkáte, že je, ale i v tom případě může parlamentu „dýchat na záda“ a tím jim dávat najevo, že jim neprojde vše a že si tu nemohou dělat beztestně cokoli. Tak ještě jednou-nehodnotím, jestli je pan Zeman vulgární, jízlivý, jestli je komunista, ani jiné aspekty – беру to, že chce prosadit zákon o odvolání zkorumpovaných poslanců. Ale vlastně i prezidenta, tedy sebe sama. беру, že chce zakročit proti rozkrádání našeho společného majetku, atd.

Nic z toho mi druhý kandidát neslibil, ale řekl, že nechá vše běžet, jak to je, Tak toto jsou mé důvody-jediné důvody. Uhlazený elegant s dobrým původem a salónním vystupováním, který vše pochvaluje je možná příjemná návštěva, nebo i společník, možná i přítel, ale tomtuto národu nepomůže z jeho zásadních problémů. A volby chápu jako příležitost vyjádřit, co by podle mého názoru, mohlo pomoci národu. Je-li zde možnost výběru mezi tím, že někdo něco napraví, proti jinému, který říká, že ne – je to pro mne jen zvažování této nabídky.

Komunismus, jako takový, bych samozřejmě nevolil a pokud by pan Zeman vystupoval jako komunista, hlásící se k jejich praktikám, pak bych jej jistě také nevolil.

Na závěr bych však rád ještě podotknul, že naším největším nebezpečím nejsou komunisté, ale rozvíjející se materialismus, který našel v novodobém kapitalismu skvělou půdu k rozkvětu. I v dobách litého komunismu měl národ hlubší pouto a panovala v něm větší sounáležitost, než dnes. Bylo to proto, že mělo společného nepřítele, kterému se mohl postavit, i když to bylo jen vnitřní revoltou a vnějšími vtipy.

Dnes ovšem není žádný nepřítel, není nikdo konkrétní, kromě jednotlivých politiků, nebo střídajících se stran. Tito jen rozmělňují národ na skupiny a frakce jdoucí proti sobě. Hlavní nepřítel, který národ a člověka neustále jako pod bičem otrokáře žene ke stále novým, nikdy nekončícím přáním po předmětech, které sotva vydrží záruční dobu, aby ihned mohly člověka hnát dále a stále dále k dalším modelům a variantách téhož včerejška. To již není třídní a národní nepřítel, ale osobní svůdce, který luciferskými metodami člověka hladí, chlácholí a ...vede do zkázy. Proti tomu bychom měli revoltovat a pozvedat hlas, ne proti zašlým a téměř bezzubým a vyžilým systémům, které dokážou ohlupit jen..stejně.

Jistě je správné upozorňovat mladší generaci na špatnosti minulosti, zvláště když na ně stále existuje živá vazba, ale středem našeho odporu by měl být neviditelný nepřítel ukrytý hluboko v nás, ten který je podporován a posilován špatným vlivem ve směřování společnosti a to nejen v našem národě.

Proto existují mnozí lidé, kteří vzpomínají na komunismus a říkají, že to bylo tehdy lepší a lidštější. Jistě by vám snesli mnoho osobních důkazů, že to z jejich pohledu tak skutečně bylo. Těm nemůžete vnutit myšlenku, že to bylo jiné tím, když jim budete vypočítávat hrůzy komunismu. Oni to tak neprožili a přitom v té době žili...to je marná námaha. Chceme-li člověku otevřít oči, pak se to nestane tak jednostranně, ale jen všeobšáhle, celkovým prohlédnutím. To je můj názor.

To je vše, co jsem k tomu chtěl dodat. Toto není politické fórum, takže nechci, abychom se zde nakonec hádali o politice, která jako celek je zcela jistě zavržitelná... V dalším tématu bych se chtěl raději zabývat aspektem, který sice souvisel s děním kolem voleb, ale je to děj, který velice intenzivně souvisí s celým naším životem i existencí.

Tímto tématem je fakt, že každý vnímáme situace kolem nás naprosto rozdílně, což je sice s pohledu Poselství jasné, ale v praxi naprosto podivné.

Tutéž situaci vnímáme třeba úplně obráceně, tedy někdo to vnímá jako krásné a druhý jako hnusné a to i mezi čtenáři. Bude jistě záhodno se tím více zabývat.

Reakce paní J. V.:

Nebudu Vás zdržovat mými náhledy, ale ve stručnosti mohu říct, že mi je pan Fritz svými jasnými a zřetelnými náhledy a prostou a srozumitelnou řečí velice blízký. Podpořil mne v mém prvním rozhodnutí, i když musím nerada přiznat, že mne okolní energie s rozumovými argumenty zcela nenápadně tlačily až k myšlence, že k volbám nepůjdu, protože nemám koho volit. Ale trefné přirovnání Miloše Zemana k sukovité holi na současná politická záda, mě nejen pobavilo, ale i znovu utvrdilo, že můj první, spíše intuitivní náhled, byl k mému vnímání Boží vůle nejblíže. Přeji vám krásný den. J. V.

Reakce pan J.S.O:

I když jste ve svých slovech opakoval, že chcete být věcný a nezávislý, já jsem Vaše slova vnímal tak trochu jako agitaci pro jednoho ze dvou zbylých kandidátů. Ono je to opravdu kolikrát těžké se nezdržet vlastního posudku.

Pokud se mohu vyjádřit sám za sebe, tak jsem byl zděšen kandidáty prvního kola, protože jsem si na tom uvědomil, v jakém státě to vlastně žiji a jakým spoluobčanem jsem. (nemohu se z toho vyjít) Přiznám se, že vzhledem k vědění, že hlavou státu se stane přesně ten kandidát, který zastupuje většinu – tedy ten, který přesně vystihuje chtění národa, jako celku – jsem volit nešel. Bylo to i proto, že jsem směl kolem sebe zaznamenat velikou roztržičnost názorů mnohých občanů tohoto národa. Věděl jsem, že když budu volit pro mě nejvhodnějšího kandidáta, že tento zvolen nebude.

Navíc se také přiznám, což je mou obžalobou, že je pro mě opravdu těžké se zajímat o všechny ty znetvořeniny, které vyrůstají denně z politické scény. Máte pravdu v tom, že se mnoho čtenářů příliš upíná na duchovní prožívání, ale velmi málo dbá na pozemské, právě na to, co mají zušlechťovat svým věděním, aby se tím mohlo budovat Království Boží na zemi. Nacházíme se ve velmi složité době, ve které však lidstvo počínaje jedním dnem v březnu bude muset řešit zcela jiné problémy a otázky, takže je to jen otázkou času a všechno se brzy zhroutí ve svých základech.

Dnes jsme postaveni do druhého kola a já jsem se rozhodoval, koho z nich budu podporovat, i když proti své vůli a proti svému nejnvtřnějšímu přesvědčení. Již slova Pánova mi neustále plameným písmem pálí v duši: „Uvažujte: V důsledku duchovní lenosti, snad jen ze zvyku, nebo že to ostatní dělají, také volíte, souhlasíte nebo posloucháte. Ale i v této volbě, souhlasu nebo poslušnosti spočívá vaše osobní rozhodnutí, které má podle přírodních zákonů za následek vaši zodpovědnost!“ Jeden kandidát by nejraději zrušením Benešových dekretů okradl národ o svou (sudetskou) zemi i s jejím majetkem, druhý by zase nejraději zavedl diktaturu a zazdil tím možnost svobodně se rozhodovat, neboť chce prosadit volební povinnost sankcemi, uvažuje o pokutě 5000 korun, což si více jak polovina tohoto národa nemůže dovolit. Přesto budu volit menší zlo.

Děkuji Vám také za Vaše hodnocení čtenářů, každým dnem mě tito blízcí ujišťují, jak jsme všichni vzdáleni Světlu. Běda českému národu, a o to více nám všem, neboť toto jest naše setba... jestli my padneme, padne s námi celý národ a bude žalovat.

Snad některým ze čtenářů Vaše slova otevrou mysl a budou tak následovat svůj úkol zde v pozemském.

Děkuji, že jste si dal práci se svou úvahou, snad zaseje kousek světlého do beztak, nejen politicky, umírajícího národa. JSo

Reakce paní J. P.:

No já nechápu, co vidí lidi na knížeti, jak může znát potřeby a život obyčejných lidí. Zemana nevidím jako temno, ale vybírám ze dvou zel jeho, i když si neslibuji zlepšení. Ale беру to tak, že jsem

v situaci na této zemi v jaké jsem si zasloužila a na mně je, abych se snažila plnit Boží zákony a ne ohlížet se na chyby druhých. Posilovat dobro svým příkladem a žitím a ne odsuzováním a poučováním druhých. Situace národa a myšlení lidí jednoznačně ukázaly tyto volby, jak jsme ještě nezralí a nevědomí si svého úkolu zde na zemi a honíme se jen za hmotným. Já k volbám půjdu. Nedovedu se tak dobře vyjadřovat jako Vy, ale celkově cítím, že co se týče voleb a vůbec politiky, musíme zaujat svůj postoj, ale hlavně musíme stále pracovat na tom, abychom Pánovo slovo žili..

Reakce pan F. K.:

Dobrý den pane Fritz, se zájmem jsem si přečetl vaši úvahu o volbě prezidenta, Váš pohled na prvního kandidáta ho celkem vystihuje až na jednu připomínku, že tento kandidát není zatížen komunistickým zlem, což se o druhém kandidátovi říci nedá. Pan Zeman byl komunistou, a neustále připomíná, že ho komunisti vyhodili ze strany, ale nestydí se tyto komunisty žádat o podporu při volbě prezidenta, jako další problém je, že Zeman několikrát prohlásil že, pokud socani a komunisté vyhrají volby v roce 2014, nemá problém tuto sociálně komunistickou vládu jmenovat pro vládnutí. A hned to omlouvá tím, že je to demokraticky zvolená vláda, copak tady lidé někdy volili svobodně komunisty? Vždy to bylo jenom násilím, vyhrůžkami, vyhazovem z práce, ze školy, a ten kdo se nepodvolil, udělali z něho ten poslední hadr na ulici. Tomuto říká pan Zeman svobodné volby, před revolucí bylo v naší zemi 3 miliony komunistů, jeden milion na Slovensku, a 2 miliony v české republice, ale tyto 2 miliony komunistů jsou přece tady, nikam neodešli, jsou ve vládě, v parlamentu, v senátu, na úřadech, v bankách, v soudnictví, u policie, jsou v nynější komunistické straně, jsou všude. A těchto 2 miliony komunistů ovlivňuje každé volby a k těmto lidem patří i pan Zeman, který tahá za tyto nitky. Pan Zeman byl komunist, je komunist, a komunistou zůstane, protože vládu s komunisty může jmenovat zase jenom komunist.

O duchovních hodnotách se u těchto dvou pánů nedá hovořit, pan Kníže je sice věřící, ale jak píše náš Pán, čistě ze zvyku, pan Zeman, ten věří jenom sám sobě, ostatní jsou u něho póvl.

Přeji Vám při volbě hodně odvahy pro menší zlo. Srdečně vás zdraví K F.

Reakce pan M. S.:

Všelidové volby potvrdily, že si lepšího prezidenta nezasloužíme. Jsme stále hospodou ze Stodolní ulice a pan Klaus už nemusí zvažovat svou emigraci. K tomu všemu dle čínských horoskopů jsme vstoupili do roku hada. Myslíte si, že se v naší politice něco podstatně změní? Komunisté neskrývají nadšení a já nevím, proč bych měl skrývat zklamání. Vezu se v tom, o čem rozhodlo asi 30% národa. Vyjděme teď z kouře a pivních výparů raději do přírody....

Když oddělím to nepodstatné (pro mne nepodstatné), pak s Vámi téměř souhlasím. Pro Vás zase je nepodstatné to, že můj otec těsně po válce chodil s konvičkou na mléko pro děti do jedné vesnice. Bydleli jsme v pohraničí a tak ho jednou chytil financ (dnes bychom řekli celník). Doma jsme pekli chléb z otrub a na něj jsme měli marmeládu z jedlých jeřabin, které jsme sbírali při cestě. Rodiče byli zadlužení za nákup materiálu a strojů. Když se rodiče dostali z nejhoršího, přišel rok 1948. Co mí rodiče v bídě našetřili (vlastně i s trpným podílem dětí), to bylo znárodněno. Jistě jste se dočetl, co se dělo, já to prožil. Se svými spolužáky jsme s úžasem pozorovali politické procesy. JIŽ NIKDY! „Miloš“ (také mu to oslovení poradili) požádal komunisty o hlasy!!! Vy mladší prostě nevíte, do čeho jdete. Jistěže máte pravdu v tom, že žijeme v materiálním pokleslém světě. Ale my máme bojovat. Ne nerozhodně svést hlavu (případně dát hlas komunismu). Ano, chci Vás (i když pozdě) trochu ovlivnit. Také Vy jste ovlivňoval. S přáním všeho dobrého MS

S. I.

Dobrý den pane Fritz, ještě Vám chci napsat, že jsem dostala do schránky agitaci pana Schwarzenberga, takovou skládačku s názvem „Najdu společnou řeč“. Vím, že každý člověk musí se stát lepším a žít jiný život, než co prožíváme v dnešní době. Můj vyvolený kandidát vnímá úřad s největší odpovědností za b u d o u c n o s t České republiky. Ze skládačky cituji větu, která se mně líbí: Domnívám se, že člověk se nemá ani stydět za to co je, ani se kvůli tomu povyšovat. Prostě si říct – Pán Bůh

tě postavil sem a nalož s tím, jak můžeš nejlépe. Chci opakovat, že nemám čarovný proutek, můžu něco změnit, ale pozvolna".

Lidé říkají, že není Čech, ale přece se zde narodil, rodina musela opustit Československo a z ciziny se vrátil do své rodné země, a kdyby byl zvolen, chce zajišťovat rozvoj České republiky na mnoho let dopředu. Toho se již nedomní, ale myslím na budoucnost. Včera jsem viděla v televizi zámeček, kde žije. Má tam kroupnaté slepičky, kozenky a krásného bílého pejska. Jistě na tom není po zdravotní stránce nejlépe, ale rozhodl se vykonávat takovou náročnou práci. Volím Karla. A nakonec, ten kdo má úřad zastávat, ten tam zasedne. IS

L. H.

Zdravím. Volila jsem toho, který nechce, tak jako Klaus, posilovat evropské struktury a dokáže se postavit proti a leccos prosadit. Uvidím. Možná si málo lidí uvědomuje, že nás Masaryk osvobodil z 300 letého vlivu Habsburků a nyní jsme zase pod takový vliv tlačeni. Společný evropský president, společná ústava, mimo jiných nesmyslných opatření, kterým se musíme podrobit. Tedy určitá ztráta suverenity. Zase pod nátlak velkých států. Když jsem slyšela různá prohlášení kandidátů, téměř všichni (mimo Bobošíkové) chtěli upevňovat vstřícné snahy s evropskou unií. Asi jen Zeman spíše souhlasí s Klausem, který se nebojí postavit se otevřeně evropské unii. Proto jsem volila a budu volit Zemana. Ženy, i když mají dobré úmysly, na veřejnost a do politiky nepatří (př. Abd.) Ještě jednou zdravím L. H.

Paní Z. D.

...Po skončení jednání jsem si trochu déle prohlížela krásné prostory zámku; osamělá jsem pak bloudila po nádvoří a hledala místo, kam občas každý musíme. Byla tam plejáda dveří a vchodů, u nichž nebylo zjevné, kam vedou, a tak mi nezbylo, než je zkoumat postupně. Jedny dveře vedly do tmavé místnosti s kamennou podlahou, lavicemi a malými lomenými okny s vitrážemi. Až po chvíli mi došlo, kde jsem. Byla to malá kaple s oltářem. A před tím drobným oltářem, v naprostém tichu, daleko od kamer a lidí klečela mohutná mužská postava, hlavu v dlaních. V rozpacích jsem se otočila a rychle našla východ. Nevím, čemu či komu věnoval Karel Schwarzenberg tichou modlitbu. Co vím, je, že ten obraz vidím jako dnes. Obraz politika dobrovolně na kolenou před věčností. A i pro ten obraz – ale nejen ten – mu dám svůj hlas.

Čtenářka:

Jako národ jsme volili menší zlo 1:1. Nedá se očekávat, že by všechny kroky Zemanovy byly světlé. Už ta vlajka Evropské unie. Můj subjektivní názor na Nečase je, že tento by se vědomě k takovému kroku nesnížil. Sledovala jsem téměř všechny televizní předvolební debaty a hodnotila projevy jednotlivců po duchovní stránce. Samozřejmě, že se mohu mýlit, protože moje cítění není asi ještě tak očistěné, aby se nemýlilo. Kdyby zvítězil Schwarzenberg, tak bychom se dostali pod vliv Německa, jehož povolnost, jakožto národa, Pán zrušil. A ovládání nějakou nevědomou šlechtou bychom si také nepřáli. Ještě že se Sch. prořekl, a vyjádřil se, „že kdyby něco takového, jak provedl prezident Beneš, dnes provedl nějaký člověk, tak by se dostal jako zločinec k trestnímu soudu v Haagu.“ To bylo pro hodně lidí rozhodující.

Ještě co se týká demokracie. Jak může vyplynout na světlo něco čistého, jestliže se volí zespodu. Světlo je vždy určeno. Dopadlo to ještě dosti dobře, protože co se dá čekat od lidí, z nichž většina čte bulvár. Vždyť i dlouholetí čtenáři se stěží orientují. Vytažení nějaké špíny se dá jistě čekat. U nás Čecho - Slováků je jedno nebezpečí, ne vnější, tam se vždy postavíme do jedné fronty, ale vnitřní- bratrovražda, jak se to ukazovalo v dějinách národa. Nemyslím mezi našimi národy, ale skupinami lidí s rozdílnými názory. I tato volba rozdělovala a rozdělila lidi, i čtenáře. Na tom bylo vidět, jak stojí Pá-novo Slovo mimo praktický život. Také jsem si vyčítala, že jsem se angažovala do voleb až moc emočně. Ulétlo mi sem tam i nějaké peprnější slovo. Národ má přece takovou vládu, jakou si zaslouží. Jsem ráda, že jsme si jako národy, i přes rozdělení, stále blízké. Tak to chtěl Masaryk, a tak to bylo podle vůle Boží. Ještě co se týká členky KSČ v řídicí školské funkci. Jestliže ještě stále souhlasí „s diktaturou proletariátu“, tak tam nemá co dělat, protože to nemůže mít v hlavě v pořádku.

52. otázka: Ovlivňování a přemlouvání

Někteří ze čtenářů tohoto fóra mi naznačili, nebo přímo vytknuli, že ovlivňuji Vás, čtenáře. Protože to bylo míněno osobně, musím k tomu podat i své vysvětlení.

-ZF-

Ovlivňování se navzájem patří k principu prožívání, sbírání zkušeností a formování postojů k druhým, později pak postojům méně osobním, tedy postojům jen ke skutečnostem a dějům. Ovlivňovat se můžeme a máme, jen bychom se neměli přemlouvát a čekat, že ostatní mají převzít naše názory za své. Doufám, že to nedělám.

Ano, u mnou zavedeného tématu voleb, které bylo o dvou osobách, dost dobře nešlo nebýt osobní, ale snažil jsem se o to. Ač to tak mohlo vypadat, v tom důsledku mi o žádné osoby nejde, dokonce ani o strany, společenství a skupiny. Snažím se zamýšlet nad věcmi v širších souvislostech, ale samozřejmě jsem jen člověk, takže to zvládnu jen do jisté míry. Nikoho přece nenutím, aby mé myšlenky četl a přemýšlel nad nimi, po nikom nechci, aby je přebíral, naopak, myslím si, že by to bylo špatné.

Každý si musí své myšlenky a postoje získat sám svým osobním prožíváním, svými rozhodnutími a jejich zpětnými účinky. Rád bych měl zde jako motto Abdrushinův výrok: „předkládám, ale neucházím se...“

Pokud mé úvahy dovedou někoho k hlubšímu přemýšlení, budu rád a to i v případě, že dojde k úplně jiným závěrům, než já. Máme se inspirovat a ne znásilňovat. Pokud někdo čte mé myšlenky a názory s předpojatostí a neverbálně mne chce znásilnit k prosazení svých názorů, bylo by pro nás oba lépe, kdyby navštěvoval jiná fóra, kde je nejen možné, ale i žádoucí „se pohádat“. To já jistě nechci.

53. otázka: Proč vidíme věci a život každý úplně jinak

Při úvahách nad minulým tématem, tedy volbou prezidenta, mne vícekrát překvapilo, jak vnímáme tutéž situaci naprosto rozdílně. A to dokonce i v případě, že čteme Poselství a zdánlivě tedy zastáváme stejné ideály. Tento zvláštní jev jsem vypožadoval již dříve a to při úplně různých příležitostech, ale až nyní mi došlo, jak je významný pro náš život. Jestliže vidíme věci jeden jako správné a druhý jako nesprávné, pak někde musí být zásadní chyba v našem nazírání. Nebo snad lze vidět světlo, jako temno?

-ZF-

Asi ano, protože v samotném Poselství je výrok: ...Ubozí, kteří proto nemůžete přijmout již více světla a kterým jen temnota jeví se úlevou... My to vnímáme však příliš maximalisticky, v přesně námi definovaných pojmech světlo/temno, jenže mezi tím je široká škála nuancí. V přednášce Duše putuje, se můžeme dočíst o tom, že každý skutečně vidí věci a děje jinak, jenže jsou to příklady spíše pozitivního a nekonfrontačního druhu. Např., že vybereme nejkrásnější místo v parku každý jiné, nebo že vnímáme jinak tóny či barvy. Ovšem nikdy mne při čtení těchto výroků nenapadlo, že bych mohl své okolí vidět úplně obráceně, než někdo vedle mne.

Nejmarkantnější ukázkou, jak diametrálně různý může být náš pohled, mi přinesla kniha Svědectví ze života po smrti, která popisuje děje z onoho světa. Zde je pasáž, kdy nějaký člověk dojde pod úhlem falešné lásky za svým bývalým příbuzným až do nějaké nízké a ošklivé úrovně. Je zde popsáno, jak on, který sem druhově nepatří, toto okolí vidí – ošklivé smrduté močály se táhnou až k obzoru. Z nich trčí uschlé pahýly stromů, nad tím se povalují chuchvalce páchnoucí mlhy... ale místní obyvatelé to vidí jinak. Nakonec se jim podaří svou vůli mu vnutit svůj pohled na tento svět a on náhle uvidí kolem nádherná třpytící se jezera s poletujícími volavkami, atd... Snad si řeknete, že to je jen na onom světě, ale my přece vidíme svět kolem nás pozemským zrakem a ten se nedá tak snadno ošálit. Už různé optické hříčky by nás lehce přesvědčily, že ani na zrak se nedá spolehnout, já však chci uvést jiný příklad, vhodnější k našim tématům.

Svého času jsem jel na Vomperberg, místo, kde působil Abdrushin a kde i nyní je nějaká skupina čtenářů /obecné vysvětlení pro neznalé těchto věcí/. Jel jsem tam jako jeden ze skupiny asi 20–30 lidí jedním autobusem a tam, na místě samém, jsme se zúčastnili společného náboženského obřadu organizovaného tamními čtenáři. Po cestě nazpět jsem v autobuse užasnul, nad hodnocením tohoto obřadu jednotlivými účastníky. Musím podotknout, že samotná forma obřadu vychází od Abdrushina a proto ona nebyla předmětem různého vnímání. Někteří účastníci vykřikovali v nadšení o světle a Bohu, které tam zažili, jiní však vykládali o temnu a zlu, které tam naprosto zřetelně pociťovali. Takže zde je pro mne hmatatelný důkaz, že tutéž, společně prožitou, situaci mohou čtenáři Poselství vnímat jako světlo i jako temno... Není to strašné zjištění?

Kde je záruka, že nevidím svět kolem sebe naprosto pokřiveně a že nejsem ten, o němž píše Abdrushin, že mu jen temnota připadá příjemná? Není nic jednoduššího, ale i nesprávnějšího, než si myslet, že jen můj názor je správný a že jen já to vidím dobře a všichni ostatní se mýlí. V tomto omylu mi moc nepomůže, alespoň v jeho důsledcích, že najdu pár stejnorodých lidí, kteří se ke mně přidají. Tak i povolání kolem Abdrushina, kteří se dostali do nějakých myšlenkových proudů, je nejprve viděli jako světlo, ale později jako temno. A to byli ti nejzralejší duchové, nemůžeme tedy být tak domýšliví, abychom si mysleli, že nám se to stát nemůže. Může a to zcela jednoduše. Jedinou obranou by bylo žít ve vůli Boží více, než v té své, ale to nedokázal zde v hlubinách stvoření ani samotný archanděl, takže to zcela jistě nebude vůbec snadné a zaslouží si to naši mimořádnou pozornost.

Jsme neustále manipulováni a přesvědčováni, abychom viděli svět tak, jak to někdo chce. Nejviditelnější formou je reklama a móda. Neustálým opakováním se do nás vrývá cizí chtění, takže v nějaké situaci zareagujeme již bezmyšlenkovitě tak, jak bylo někým chtěno. To je jistě nepříjemné a

z duchovního hlediska to svědčí o nesvobodě našeho ducha, ale jsou tu mnohem horší formy, jichž se stáváme nástroji.

Nedávno jsem shlédnul na YouTube zajímavé video /a nebylo první tohoto druhu/, kde byla výpověď pracovníka v tzv. ekonomickém terorismu. Jsou to odborníci, kteří různými nekalými praktikami zmanipulují dění a později i ekonomiku v celém národě, že se tento pak stává snadnou kořistí nějakého většího národa. Jsou to děje, které se počítají až na desítky let a nejsou tedy manipulovanému národu tak lehce zjevné. Údajně probíhá taková manipulace národa v několika krocích. Ten první je demoralizace, při níž se pomocí sdělovacích prostředků a veřejně činných osob /nejen politiků, ale i umělců, aj./ dosáhne setření rozdílů mezi pojmy morální a nemorální /vzpomeňme na nedávné popírání pojmu špinavé peníze/. Dalším krokem je dezorientace národa, tak aby nebyl schopen rozeznat reálné od nereálného, pravdu od nepravdy. No a ve třetím kroku již stačí národ ovládat téměř jakýmkoliv prostředky, protože on už není schopen to poznat. Dotyčný přímo uváděl, že lidé takto zmanipulovaní, popřou i viděnou a zcela konkrétní realitu /třeba viděný koncentrační tábor/ a označí to za podvrh, kulisu, zrakový klam, apod.

Je tu uváděno, že vše se děje zcela nenápadně a v horizontu mnoha let až desetiletí a jsou využíváni lidé, kteří vůbec neví, že se stávají nějakými nástroji, ale myslí si, že slouží nějaké vznešené myšlence. Tak např. se nějak nenásilně přesvědčí pár studentů o nějaké jakoby ideální myšlence a využije se známého faktu, že mládí revoltuje proti všemu starému a chce něco nového. Tito studenti pak pod úhlem tohoto revolučního postoje mládí přesvědčí i ostatní studenty, aniž někdo z nich jen tuší, že pomáhají na dlouhodobém plánu znásilnění národa.

Tak jsem si přitom vzpomenu na nedávnou aktivitu tzv. celebrit, které vytvářejí sdružení proti výsledku voleb a rozdmýchávají zlobu a rozdělení národa. Docela mi to připadá, že i to může být nějaký velký plán, o němž tito aktéři třeba nemají ani tušení. Myslí si, že bojují za dobro, ale možná jen slouží zlu. Jenže toto jistě probíhá na všech rovinách našeho života zde na zemi a bude asi velmi obtížné se v tom orientovat. Dokonce ani vzdálení se společenského dění nám nevytvoří úplné oddělení od společnosti, protože jsme jejími členy.

Jsou tu tedy dva děje, které výrazně ovlivňují naše vnímání světa. Jeden je individuální a souvisí s druhem naší osobnosti a stavem zralosti. To je věc dlouhodobého vývoje a lze to změnit jen dalším vývojem. Při vývoji vzhůru budeme souvislosti s děje vnímat v širších souvislostech, protože náš pohled se rozšiřuje. Při sestupném vývoji se však úhel našeho pohledu bude zužovat a budeme chápat omezeněji. Je to tedy v našich „rukách“, nebo spíše na našem rozhodnutí, ale nezmění se to ihned, je to proces s nějakým časovým průběhem.

Ovšem druhá věc je změnitelnější v kratším čase. Zde jde o to, že naše okolí se nám snaží vnutit svůj pohled na věci, děje a lidi. V rovině praktických příkladů – díváte se na televizi, kde je hodnocen nějaký člověk. Je-li Vám představen jako výborný a slušný, pak jej tak berete, pokud Vám jej, třeba jen v rovině různých náznaků a gest, představí jako člověka špatného, pak jej tak budete brát... Dokonce, i když je původní vjem v dalších reportážích překryt novými pozitivními skutečnostmi, které mají původní špatné hodnocení setřít, přesto v nás zůstává vůči tomu člověku jistá nelibost, nebo aspoň nedůvěra. Přitom nikdo z nás osobně toho člověka nezná, a proto nemůže vědět, jaký skutečně je. Samozřejmě autoři reportáží velice dobře vědí, jak ovlivnit své diváky a silně toho využívají.

Tak se stáváme figurkami na šachovnici nějakých lidí, jejichž pohnutky jistě nejsou ani ušlechtilé, ani duchovní. I když se nedíváte na televizi, přesto jste neustále manipulováni svým okolím, protože téměř nikdo není zcela izolován a musí odněkud nějaké informace přijímat, aby si mohl na věci a lidi udělat názor. A právě v těch informacích a způsobech jejich podání bývá největší problém a největší manipulace. Vždyť jen jedním slovem lze změnit význam celé věty, nemluvě o tom, že intonací a zdůrazněním lze změnit smysl, aniž se změní jediné slovo.

Co s tím? Zde asi nepomůže důkladné sledování politiky a ekonomiky, protože toto skryté je vyčleněno mocným tohoto světa, což ani nebudou naši politici, ani prezidenti, ale síly s ještě větší mocí.

Nahlédnout do jejich světa se nám nepodaří a ani to není zapotřebí. Kdybychom měli v sobě zralého ducha s fungujícím cítěním, byla by orientace jednodušší, ale takto budeme muset vyvinout co největší úsilí, abychom byli co nejméně zmanipulováni, protože tento náš svět je úplně zkažený a je obtížné se opřít o něco správného a pak od toho začít budovat. Máme začít od úplných základů znovu, což nyní jistě zevně nepůjde, jen vnitřně se o to člověk může poctivě snažit.

V člověku musí být veliké silné přání žít v Pravdě, to ovšem bývá nesprávně situováno jen na čtení Poselství, účast na pobožnostech, apod. To vše jsou věci vnější, i když souvisí, více či méně, s nitrem. Člověk by si měl rozvíjet svůj vnitřní vztah k pravdě, což mimo jiné znamená i to, že chci vidět život, věci, lidi a svět pravdivě. Ne tedy podle své představy, podle toho, jaké mám ideály a jak chci, aby to „dopadlo“, ale vidět vše skutečně tak, jak to je.

Jednou mi jeden čtenář uváděl jako správný příklad pohledu na svět tento příklad: Na bílé stěně je špinavá tmavá skvrna – jeden člověk řekne, ejhle bílá stěna/to je ten z hlediska čtenářů optimista a správně pozitivně myslící člověk, tedy čtenář/ a druhý řekne, podívejte špinavá skvrna /to je pesimista.../. No ale já chci jiný pohled, a to jsem tehdy řekl tomu čtenáři, můj pohled je: Podívejte, bílá stěna a na ní špinavá skvrna, dejte pozor, ať se od ní neumažete. Oprostit se tedy od svých přání a to i od těch pozitivních. Pozitivní cíle mám mít ve vztahu ke svému vývoji, ale svět chci vidět, takový, jaký je, proto, abych k němu mohl zaujmout pravdivý postoj.

Již dávno jsem do své modlitby začlenil prosbu, abych mohl vidět vše takové, jaké to je, ať je to dobré, špatné-v tomto ohledu jsem, nebo chci být, ve svém pohledu neutrální. Věřím, že kdo v sobě vybuduje /postupně a pomalu/ tuto živou touhu, ten svět uvidí tak, jaký je a bude se moci na tom poučit a uzrát.

Takové je pak každodenní motto: „Již nechci být nástrojem omylných lidí, ale chci poznat vyšší vůli a řád a dobrovolně se s nimi ztotožnit. Vidět vše z nadhledu, tak, jak to vidí ti nad námi, ale ponechat si i porozumění pro pozemský pohled, abych nežil mimo realitu a nepromarnil tak dar této pozemské školy“.

Reakce pana J. S.:

Máte pravdu pane Fritz, a to žel naprostou. Žel ne snad proto, že pravdu máte Vy, žel, proto že to je smutné. Smutný je fakt, že, jak jste zjistil /a ne jenom vy, je to i má zkušenost/, co čtenář, tak jiný názor. A nemám na mysli označení toho či jiného místa v parku jako nejhezčí. Je to i ve věcech, kde názor na určitou věc obsáhne celých 360 stupňů. Když to umístím do parku, pro ukázkou, tak někdo bude tvrdit, že nejúžasnější místo v tom parku je ten vyšlapaný plácek pod lavičkou, plný (vajglů) a plivanců. Ale je to i v jiných podstatných záležitostech, a jak vy popisujete zážitek z návštěvy Hory od naprostého temna až po úžasné Světlo. Pán říká v Poselství, že nic nepomůže vlastnit Slovo, a třeba ho číst neustále znovu a znovu, ale používat ho. Naplňovat Slovo na sobě a okolo sebe. Nedaří se nám to však, poškození rozumem je značné, místo citů máme jen pocity, okolí nás masíruje ze všech stran, nevíme, čemu a komu můžeme věřit.

Jsme se svými těly součástí toho šíleného chaosu, který zde panuje pod tlakem soudící Hvězdy. Motáme se v tom a nejsme schopni jako celek (čtenáři) zaujmout jednotné stanovisko jako třeba rozjitřené reakce kolem volby hlavy státu. Říkáte, a já to dosvědčuji, je to hodně slyšet – ano lidé volají zpátky po komunismu. Říkáte, že ti lidé, kteří přímo nezažili perzekuce, a byli jen šedými myškami, ti se ho dožadují zpátky. Nedivím se. Nic se vlastně nezměnilo. Jen přibýly sociální nejistoty.

Ano je to velmi zjednodušené, o ledasčem by se mohlo napsat více, ale to není mou snahou. Mou snahou je vlastně podpořit myšlenky, které jste v posledních příspěvcích rozvinul. A položit pár otázek. Jak se to může stát, že lidé, a to i veliké procento vážných čtenářů Poselství, to nevidí, neslyší, nevnímá? Jak se může stát, že to dokonce podporují, obhajují a budou se přit o své pravdě? Mluvím o totální cílené dezinformovanosti, o naprosté zmanipulovanosti úplně všeho. Všechny informace z oficiálních zdrojů, televize, noviny, rádia, internet, jsou manipulované. Ano internet je ještě z části svobodný, pokud se nepodaří zprávy jiné polarity zablokovat, pak ano. Bylo už několik pokusů převzít

i zde oficiální kontrolu, poslední, nebo z posledních to byla snaha oficiálně kontrolovat internet (neoficiálně se tak dávno už děje) uplatněním dohody ACTA.

Jak je možné, že všechna tato média v naší zemi vlastní zahraniční kapitál, a když budeme zkoumat dále, kde se všechny tyto nitky sbíhají, budeme se divit čím dál tím více. Potom už nebude tak těžké uvěřit, že skupina elitářů, která má vliv na ekonomiku, hospodářství a vlastní zdroje, média, banky, peníze, atd... má zájem na tom, aby se plnily jejich scénáře. Vždyť, kdo má uši ke slyšení a oči k vidění, si musel všimnout, jaká mediální kampaň se konala na podporu kníže pána a s opačným znaménkem štvavá a nepřátelská proti Zemanovi-asi to trochu přehnali, a nějaké procento lidí začalo přemýšlet.

Máte naprostou pravdu, pane Fritz, křičíme tady po demokracii, ale když ji uplatníme ve volbách, a zvítězí někdo jiný, než bylo plánováno, pohotově po ruce jsou už nachystány nástroje, umělci se chystají protestovat nebo vystěhovat, studentíci ze střední školy drží jednodenní hladovky, a zas nikomu to není divné? Mě už dlouho ano.

A zkuste mít něco proti naší největší ikoně, p. Havlovi, jakože třeba jeden z cílů Římského klubu, kde byl členem, je řízená selekce lidí-eugenika. Zkuste nastítnit, že byl vysokým členem zednářské lóže v Praze ...a to není klub holubářů. Spustí se ohromný pokřik. Proč? Dvacet let tady byl pečlivě budovaný obraz a nic ho nesmí narušit, nic a nikdo. A pak taky zkuste klacíkem píchnout do vosího hnízda s názvem Jan Palach, jak to naposledy udělal komunista Grebeníček. Pan Grebeníček není žádným mým oblíbencem, komunisty toleruji jako stranu, kterou lidé volí ve volbách, a pokud tady bude demokracie, než ji vystřídá něco lepšího, tak ji tolerovat budu. Ale co řekl, je pravda. Dá se o tom leckde dočíst, jsou historické materiály, které dokazují, že sebevrah Palach pohrdnul svým životem kvůli okupaci ruskou mašinou a nástupu jejich lokajů. Je dokázáno, že Dubčkovský socialismus, který se zde už nestačil rozvinout, měl mezi lidmi naprostou podporu. Ale co spustily oficiální média za humbuk. Opravdu si myslí, že jsme až tak hodně zhlouplí? Myslím, že začínají dělat chyby. Pod tlakem Soudu je vše ve zrychleném módu, zkusme zůstat bdělí. J. S.

54. otázka: Romská otázka

P. K.

Napište prosím podobnou úvahu, jako u voleb, na téma cikáni v Česku, proč jsou, jací jsou, chovají se, jak se chovají, proč menšina utlačuje většinu...děkuji a mějte se pěkně. S pozdravem. P.K. Romská otázka je otázkou společenskou, ale pro nás, kteří hledáme cestu k pochopení správných postojů i v pozemském životě, abychom se sem nemuseli znovu vracet a zkoušet to lépe, je to otázkou, kterou klidně můžeme nazvat „duchovní“, nebo lépe řečeno, otázkou týkající se zákonů stvoření.

-ZF-

Jedním ze základních zákonů je zákon rovnováhy, nebo zákon vyrovnání či zákon dávání a braní. Tohoto zákona máme důsledně dbát při výchově dětí, abychom jim pro jejich úspěšný život vštíplili, že člověk nemůže brát, pokud před tím nedává. Je tu také řečeno, že dítěti se tento zákon musí vštípit formou donucování. Je to jako v přírodě, i tam se musí mládě učit a to velice intenzivně, každá lenost a nebdělost jej okamžitě stojí život. U nás to nemá zevně tak dramatický dopad, ale z dlouhodobého hlediska vývoje to může být dopad podobný, protože zanedbání tohoto zákona ve výchově vede dítě k nepochopení základních principů života a tím nejen k promarnění celé inkarnace, ale zřejmě i k vytvoření dalších zatěžujících vláken. To je základní postřeh pro úvahu o romské otázce.

Dalším je fakt, že různé národy a etnika mají různou duchovní zralost. Pohlížíme-li na člověka jako na vyvíjející se dítě, které prochází různými etapami vývoje od batolete až po dospělého, pak musíme i na národy pohlížet podobně. Tak jsou národy ve stavu zralosti odrostlého dítěte, nebo jinocha, ale i ve stavu tří až pětiletého děcka.

Proč tomu tak je, by měl čtenář vědět, ale zmíním to. Z vlastní vůle je tu buď zanedbaný vývoj, nebo šel vývoj z pokročilejší roviny zase nazpět. Nechci se pouštět do polemik, jak je tomu u Romů, ale spokojím se s konstatováním, že toto etnikum je ve stavu dětském a proto by ostatní s ním měli v tomto smyslu i zacházet. Metoda, kterou zavedl náš stát, a to už v dobách komunismu, je pro Romy krajně nelaskavá a není v ní láska, myslím tím tu skutečnou a pravou lásku.

Právě ta zdánlivá, lidská „láska“, kterou praktikují slabošští rodiče ke svým rozmazlovaným dětem se neblaze podepíše na jejich charakteru i jejich pozdějším požadujícím přístupu ke společnosti, lidem a věcem. Takovéto rozmazlované děti nejsou nikdy šťastné, stále jsou nespokojené a žádný dar pro ně není dostatečný. Nejen, že nejsou sami šťastné, ale šíří kolem sebe neklid, mrzutost a nesvár. Nejsou potom přínosem pro své okolí.

Tady se náš stát zachoval k nešťastným Romům stejně pošetile. Protože tu jsou v roli mladšího bratříčka, měli jsme je vychovávat, a ne rozmazlovat. Pokud dáte malému dítěti drahé věci, když ještě neumí ovládat svou motorku, dáte-li mu na hraní drahokamy a necháte jej, aby Vám řídilo život...nemůže to dopadnout dobře.

Před lety jsem hovořil s mladou právničkou z jednoho severského státu. Říkala mi, jak mají velké problémy, protože si vytvořili zákony na rovnoprávnost dětí s dospělými a nyní to pro ně začíná být velký právní, ale i společenský problém... Ale i v našem národě jsou již patrné stopy takových praktik, které mažou přirozený odstup dítěte od dospělých, ruší jeho úctu k dospělým a vytvářejí nezdravé sebevědomí, které nemá za základ zkušenosti, znalosti, vlastní prožitky, ale jen drzost, dravost a vědomí mládí, jakožto nějakého vlastního pozitivu.

Tytéž prvky nesprávné výchovy se nám nyní vracejí ve sporu mezi neromským obyvatelstvem a Romy. Samozřejmě problémy se prohlubují, protože naše pseudodemokracie, která dává stejná práva těm, kteří zákony nectí a společnosti nedávají, jako těm, kteří vše respektují, tato tzv. demokracie se stává šikovně použitelným nástrojem proti společnosti. Jako domácí zvíře umí pudově využít našich

slabostí, aby si nás „ochočilo“ a vymámilo z nás cokoliv, což je však pro ně neúčelné, tak to dokážou i skupiny lidských duchů, žijící ještě více v pudové rovině. Pokud to myslíme s takovými lidmi dobře, máme na mysli jejich vývoj a přejeme jim správnou budoucnost, která je povede vzhůru, měli bychom nastavit spravedlivé společenské podmínky. To platí všude, neboť zákon vyrovnání musí platit všude, jako platí v celém stvoření.

Takže, chce-li někdo pomoc od společnosti, má se mu jí dostat, ovšem přiměřeně v takovém množství, jako on dává společnosti, musí tu být rovnováha. Jestliže je tu jasná snaha zneužívat pomocné mechanismy společnosti ve svůj prospěch, nebo dokonce cíleně řídit svůj život tak, abych měl větší výhody, než ostatní, pak musí být učiněn jednoznačný zásah, aby se takový nesprávný princip nestal příkladem ještě i pro ostatní. Nechce-li se někdo chovat podle státních a národních zvyklostí, pak musí být přinucen, nebo mu musí být dána příležitost, a to ve vší dobrově a bez ponižování a snižování důstojnosti, aby si našel takovou zemi a národ, kde nebude působit rušivě. Nechce-li se přizpůsobit, musí být vystěhován. To jsou skutečná demokratická pravidla, protože žádná skupina nemá právo omezovat druhou skupinu a menšina se musí podrobit řádu většiny.

Je to, jako když člověk přijde někam na návštěvu, musí se tam chovat tak, jak to tam je zavedeno. Chce-li se chovat podle svého, pak musí zůstat doma, kde druhé neruší. Nezodpovědní politici, asi proto, aby se zviditelnili či ukázali jako „lidumilové“, zbytečně rozdmýchali rozepře mezi neromskou částí národa a Romy. K tomu navíc v Romech znovu podpořili nesprávnou domněnku, že národ jim musí darovat cokoliv, protože jinak by byl rasistický. Možná jsou mezi propagátory rozmazlování Romů i nějací idealisté, kteří si skutečně myslí, že tím Romům pomohou. Ti by si však měli uvědomit velmi blízký přírůstek s rozmazlenými dětmi, kterým jejich rodiče ubližují, přesto, že je milují.

Jestliže tu používám označení, že lituji Romské etnikum, pak to míním širokosáhle a směřuji to k celému jeho dlouhodobému vývoji. Tím samozřejmě nelituji a ani neomlouvám jednotlivce, který se živí okrádáním a výtržnostmi vůči ostatnímu pokojnému obyvatelstvu. Každé takové jednání musí být nekompromisně stíháno a trestáno. To, že nejsme rasist, znamená, že tresty a postoj musí být stejný pro jakoukoliv barvu pleti i etnikum, což ovšem znamená, že nesmí být „nadržováno“ ani jedné skupině, tedy ani Romům.

Princip rozmazlování, tedy jakési pokřivené křesťanské lásky převedené do materiálně pocitové roviny, můžeme zaznamenat v mnoha jiných oblastech lidské společnosti. Např. ve vězeňství, kde se zločincům vytvářejí příjemné „demokratické podmínky“, které však nevedou k odpykání. Správný postoj by především byl ten, aby si vězeň, který udělal společnosti škodu, byl nucen svoje živobytí odpracovat a současně zaplatit všechny škody způsobené společnosti i postiženým. Dříve by nemohl věznici opustit. Samozřejmě nemůže ve vězení holdovat všelijakým svým choutkám a sklonům, jako jsou drogy, cigarety, apod. Musí cítit, že tento pobyt je mu nepříjemný a že se sem již nechce vrátit.

Vytvořit pracovní podmínky a příležitosti je povinností vládnoucí skupiny, tedy vlády a parlamentu. Mají na to zákonodárné i finanční nástroje a je to jejich odpovědnost, kterou nemohou od sebe odvrhnout – duchovně tuto odpovědnost ponesou, i když se domnívají, že pozemskou manipulací se zákony se jí vyhnuli. Je nemorální, aby oběti zločinů platily „svým“ zločincům jejich pobyt ve vězení svými daněmi. Pokud by vězeň odmítl pracovat, nedostal by jídlo, protože by se ctíla jeho svobodná vůle zemřít raději hladu, než pracovat. Důsledky této smrti by padaly na hlavu takto nesprávně se rozhodujícího, ne společnosti, která by se chovala tzv. „nedemokraticky“. I to patří k „rozmazlování“ a nevede to ke snaze polepšit se. Opět tu není respektován zákon vyrovnání.

Vraťme se však k romské otázce. Samozřejmě že my osobně těžko můžeme vychovávat Romy, to je úkol státu, zde se pouze zamýšlím nad základními principy a nad tím, jaké by to mělo být. Věřím, že pro nás osobně je toto nejdůležitější, pochopit a prožít, co je správné a co ne z hlediska zákonů stvoření. Nikdo po nás nechce, abychom změnili společnost, národ nebo dokonce nějakou rasu. Každý má sám hledat svou cestu k osvícení, pochopení a tím i ke vzestupu výše a dále.

55. otázka: Prohlášení archandělů, Plejád'anů, apod.

Internet a hlavně elektronická pošta jsou neustále zaplavovány různými prohlášeními, výzvami a zprávami od archandělů, různých vysokých bytostí a mimozemšťanů, nejčastěji Plejád'anů. Prohlášení to bývají většinou velmi pozitivní, mluvící o lásce, míru a harmonii a je v nich ubezpečení, jak na nás vyšší bytosti neustále dávají pozor. Vyzývají nás k pozitivnímu myšlení a dobrým věcem...Co s tím, měl by se tím člověk nějak zabývat? Měl by se přidat k hromadné modlitbě za tuto zemi, za mír, apod.?

-ZF-

Nevím, jestli mi to vůbec uvěříte, ale já jsem se osobně ještě s žádným Plejád'anem nesešel. Jistě by to někdo bral jako mé zpátečnictví a jistou duchovní nezralost, že mne ještě nikdo z nich nenavštívil...no nicméně přiznávám, že se to nestalo.

Při myšlenkách na mimozemšťany se mi vybaví historka, když jsem jezdil na tzv. Telestetickou univerzitu, kterou založil jeden známější léčitel. Oblíbeným a častým výjevem bylo, když nejvyšší představitelé univerzity postávali v hloučku u baru, v jedné ruce napoleonku s koňáčkem, ve druhé virguli. Oko šibalsky přimhouřené, jak jim do něj pronikal kouř z Malborky frajersky zavěšené v koutku úst. A při tom vedli zajímavé rozhovory „...ve čtvrté dimenzi, že?“, ptá se jeden a druhý odpovídá „...mají vážné problémy s motorem, pošleme jim energii...“. Oba diskutující čile kmitají svými virgulemi a na závěr se vítězoslavně rozhlédnou kolem sebe a pronesou: „Právě jsme zachránili kosmickou loď Plejád'anů ve čtvrté dimenzi. Nebýt nás, tak je rozdrtila časoprostorová vlna...“

Vědeckofantastická literatura byla vždy mou zamilovanou četbou, nicméně dnes mi to připadá, že mne k tomu hlavně přitahovalo tehdy ještě nejasné vědomí o existenci jiných světů mimo ten náš, což pro mne bylo vždy nějak samozřejmé. Ta touha někam letět a stoupat mi zůstala, ale za mimozemšťany už netoužím, pokud ovšem nebereme za mimozemšťany i obyvatele onoho světa a světů vyšších.

Dříve mne hodně zajímalo z jaké úrovně jsou tato sdělení a došel jsem k tomu, že to může být různé a skutečnosti se asi tady na zemi nedoberu. Mohou to být nějaké astrální projevy, nebo jen projekce myšlenkových forem. Když si uvědomíme, kolik je zde, již léta, vytvářeno této literatury a filmů, je jisté, že musí existovat celé světy, které jsme touto činností vytvořili. Že někdo něco z těchto světů „vidí“, není nijak zvláštní, právě tak, jako to, že jiní jej nevidí. Jestli jsou i jiné druhy těchto projevů, jestli i v naší hrubé hrubohmotnosti existuje ještě jiný hrubohmotný druh lidí, to nevím, spíš se kloním k tomu, že ne, ale upřímně mohu říci jen, že nevím.

Podstatnější však asi bude, co si s tím počnout. Když se podíváme na všechny ty zprávy, nedojdeme k žádným převratným novým sdělením. Jistě jsou tu pozitivní prvky apelů na lásku, pochopení a přátelství i jakýsi uklidňující prvek, že nás někdo hlídá, stará se o nás a chce nám pomoci. To je asi příjemné zjištění pro toho, kdo nevěří a nechápe dokonalý pomocný mechanismus stvoření. Snad by se dalo říci, že tato víra v mimozemšťany je jakýmsi náboženstvím pro nevěřící. V tomto smyslu by se to zdálo být nevinné, dokonce snad pozitivní pro určitou skupinu lidí a pro jejich současnou zralost dokonce jistým pokrokem.

Z hlediska širšího a dalekosáhlejšího však taková víra nepovede k Bohu a také nepovede ani vzhůru, ale jen do úrovně, kde se tyto jevy nacházejí a žádná vysoká úroveň to nebude. Pro čtenáře Poselství, a toto je fórum pro ně, je jediná cesta, a to je cesta stvořením, všemi popsány úrovněmi, pomocí prožívání, cítění a hlavně s vědomím jediného Boha, ke kterému stále usilujeme, aniž Ho kdy dosáhneme. Již není čas na to ztratit se na nějakou dobu blouděním po úrovních, které nejsou cestou vzhůru, ale jen zastávkou, zdržením, ne-li dokonce návratem do minulosti, byť by vypadala jako budoucnost.

Co se týká prohlášení archandělů, apod. Každý čtenář ví, že archanděl je bytost kdesi v nesmírné dálce Božské říše, tato úroveň nemá nic společného se stvořením. Výjimka byla jen jedna a to byl Lucifer... k němu bych si pro rady raději nechodil. Andělé jsou vykonavatelé Božské vůle a ta působí v nich při nějakých konkrétních úkonech a velkých dějích, jako byl příchod Synů, apod. Andělé nejsou určeni pro zvěstování různých malých prohlášení ke konkrétnímu človíčkovi pro konkrétní situaci, pokud jeho život přímo nesouvisí s velkými ději /např. Maria z Nazareta, apod./. Jak víme, zde došlo z nepochopení k mylnému sloučení pojmu duchovního pomocníka /třeba zemřelého strýčka Karla/ za anděla.

Mimo Poselství, v kruzích, které jej neznají nebo neuznávají, však tento omyl přetrvává. Takže já bych tedy moc nevěřil, že archanděl z Božské říše bude absolvovat takovou cestu, aby nám řekl to, co je nám říkáno statisíce let-mějte se rádi.

56. otázka: Šíření knihy Poselství, její prodej, nabízení...

Jsou na to dva názory.

Jeden, ten je asi rozšířenější a to, že čím více se prodá Poselství, tím lépe pro lidstvo. Této myšlence je nutné podrobit všechny naše snahy a vyvinout co největší úsilí, aby se jich prodalo, co nejvíce.

Druhý názor není příliš rozšířený, ale už jsem se s ním setkal. Ten říká, že stačí šíření od člověka k člověku, není tedy nutné organizovat nějaký konkrétní prodej a aktivity kolem něj.

-ZF-

Před pár lety jsem intenzivně pracoval na šíření knihy Poselství. Obcházel jsem knihkupectví, přemlouval obchodníky a měl dobrý pocit, že Poselství „někde je“. Pak jsem zase byl zklamán, že leží vedle satanské literatury, nebo je ve třetí řadě knih, kde jej nikdo nenašel.

Tehdy jsem potkal ženu, čtenářku, která byla jistě člověkem s rozhledem a pohybovala se kolem Poselství dávno před tím, než jsem jej našel já. Vždy jsem si jí vážil, a proto mne mrzelo, že říkala něco v tom smyslu, že Poselství by se takto prodávat nemělo, ono že nepotřebuje „takovou reklamu“. Mělo by se spíše šířit od člověka k člověku a nepřijímat tyto obchodnické formy, které jsou postavené jen na penězích a dalších pokřivených pojmech. Tehdy jsem s ní nesouhlasil, ale jak šel život dál, docházím postupně k trochu jinému pohledu na věc.

V poválečném vydání Poselství se to moc nevyskytuje, ale v původním je více zmínek o tom, že člověk se sám musí namáhat, aby Slovo našel a dal si jej sám na nejvyšší místo ve své mysli i životě. Že tento zápas a snažení se dokonce patří k základním prvkům třídění lidí v soudu. Na této snaze ukazují, jak je pro ně hledání důležité a také na této námaze zesilují v duchu. Určitě bychom tedy při svých aktivitách toto neměli ztratit ze zřetele. Doba je jistě jiná, než za Abdrushina, protože jednak lidstvo nikam duchovně nepokročilo a také se změnila situace v našem národě a zemi.

Novodobý kapitalismus s intenzivním příklonem k reklamě, podbízáním a vnucováním se stal součástí nejen našeho života, ale především obchodu. Kdo chce působit v obchodě, ten musí v nějaké míře tyto principy akceptovat. Je jistě velmi obtížné najít míru, která je ještě přijatelná a která je už příliš. Jisté také je, že Poselství je něco zcela jiného, než obvyklý „sortiment zboží“, které je reklamou nabízeno. Proto by i zde měl být zřejmý a jasně poznatelný rozdíl. Také je ovšem jisté, že pokud nebudeme používat všechny ty metody obchodu a reklamy, pak nemůžeme počítat s nějakým větším úspěchem při prodeji. Bude to tedy hlavně o rozhodnutí, jestli je naším cílem počet prodaných Poselství, nebo „pouze“ o vytvoření důstojného rámce pro pouhou možnost získání knihy a zbytek necháme na Božích zákonech. Ty říkají, že ...duchovní vedení nyní zasahuje tak silně, že hledající se každopádně musí setkat se Slovem...Není-li ovšem líný a zatížený příliš silnými predsudky.

Je jistě nutné, aby kniha Poselství existovala, tedy aby byla vytištěna a byla k dispozici pro každého, kdo ji hledá. Protože jsme každý jiný a také jinak osobně zaangažováni do šíření knihy, budeme tu „míru a formu“ šíření pociťovat jinak a tak budeme i preferovat, co je „správné“ a co ne. Já bych byl pro umírněnější nabízení, i když by se kniha tím dostala k méně lidem, ale jeví se mi to tak, že nyní naší intenzivní snahou se kniha mnohdy dostane k lidem, kteří na ni ani zdaleka nedozráli. Výsledkem je nepříliš vysoká úroveň životních postojů čtenářů, jejich naivita, odtrženost od světa, přílišná blouznivost a jakýsi umělý svět, který si vytváří i když Poselství k ničemu takovému v žádném případě nevede...

Tím však nevystupuji proti těm, kdo se snaží Poselství šířit, vážím si každé upřímné snahy. Jen se snažím na věci dívat s trochu větším odstupem a méně z pozice osobní zaujatosti a angažovanost, samozřejmě v míře, jak jsem toho schopen.

J.S.

Chtěl jsem vám reagovat na vaše otázky a odpovědi, ale vlastně zase jste to napsal tak nějak i v postatě celistvě a není k tomu ani co dodávat. Se šířením Poselství, možná bych to viděl ještě radikálněji. Určitě je dobře, že je Poselství k mání, někde se dá koupit. Jsem stoprocentně přesvědčený, že pokud někdo ve svém duchovním usilování dojde na rozcestí, kdy jiná dostupná duchovní literatura ho už nenaplňuje, není spokojen s tím, co se mu doposud předkládalo. Pak tedy moje jistota je, že Světlo už najde způsob, jak hledajícímu otevřít další dveře do vyšších pater. Dělo se mě tak a dělo se tak i jiným. A podle čtenářů Poselství dělo se tak i v době kdy v knihkupectvích na pultech ležely závěry 14. sjezdu KSČ. Mám tady na paměti, kdy Pán říká „Slovo je tak vzácné, že nejraději bych je lidem znovu odňal“. Tak rozumná mez, nabídnout, nenutit, to je asi správné.

57. otázka: Jsou věci nové, jak bylo zaslíbeno?

K. F.

Dobrý večer pane Fritz, mám pro Vás jednu malou otázku, před 80 lety nám Pán přinesl Poselství, ve kterém nám několikrát připomíná, že všechno musí být nové. A když všechno, tak si myslím, že do toho můžeme zahrnout politiku, ekonomiku, průmysl, školství, zdravotnictví, vzájemné vztahy, rodinné vztahy, atd. Myslíte si, že v dnešní době po těch 80 letech je v těchto zmíněných odvětvích opravdu něco nové? Nebo alespoň v některých? Předem děkuji za odpověď, a přeji pěkný večer. K. F.

-ZF-

Ano, mnohé bylo zaslíbeno, ale také mnohé se nesplnilo. Musíme hlavně zdůraznit, že se nesplnilo to, kde byla nutná nějaká spolupráce lidského ducha. Můžeme klidně říci, že NIC se nestalo nové, protože nedošlo k závěrečné pozemské očistě, při níž měli odejít ti lidští duchové, kteří nejsou vnitřně ochotni se změnit /...to je veliké množství populace, kdysi více, jak polovina a dnes...?/. S nimi samozřejmě není taková výstavba možná. Nejdříve tedy měli odejít nepoučitelní a tím i nepoužitelní, a to do úrovně, kde nadále mohou žít ve svém oblíbeném životním stylu, který vede do rozkladu.

Z takto oddělené temné a tím i nepoužitelné úrovně měli být vytaženi bytostní, aby nemuseli trpět v rozkládající se hmotě. Na zemi měl nastat nový řád, kde by se plnila jen vůle Boží. Tím by bylo zajištěno, že vše bude jiné-nové a správné. Tomuto měl vládnout na zemi žijící Syn Člověka a po jeho pozdějším odchodu vždy jen nejvyšší prastvořený, nazývaný Nositel meče /tedy vykonavatel Slova/. Tento zde však měl a mohl působit jen za podmínky, že před tím bude vše očištěno a nově vybudováno Synem Člověka.

Protože se tak nestalo /myslím tím zde v nejhrubší hmotnosti/, nic není nové a také nové být nemůže, a to ani, kdyby se sem inkaroval onen zmiňovaný prastvořený, jak o tom sní někteří čtenáři, nebo ho dokonce vidí mezi sebou. Bez očisty a výstavby samotným, na zemi žijícím, Synem Člověka, je toto vše nemožné, protože jedině On měl potřebnou nejvyšší sílu a v Něm byla zakotvená do hmoty. Vzdálené působení z jiných úrovní již nikdy nemůže dodat takovou sílu a tak spojenou do hmoty. Co z toho vyplývá, nechám na každém čtenáři.

Reakce pan KF:

Dobrý den pane Fritz, děkuji za odpověď na mou otázku. V době Pánově, ale i v době současné – opravdu se nedá říci, že se v lidském duchu něco změnilo k lepšímu. Jedině snad bdělý čtenář Poselství, s myšlenkou na zákony, které nám dal Pán, při jejich naplňování, je si neustále vědom toho, že by se měl snažit o to, aby to staré a nepotřebné pro ducha odložil a snažil se o nové působení podle Boží vůle.

Máte pravdu, že se současnou společností není nová výstavba možná, přesto že se lidé z Hnutí Grálu snaží pomáhat alespoň tam, kde vidí i malou snahu o poznání slova Pánova v jeho Poselství. Všichni lidé očekávají, že se něco musí stát, že už to takto nejde dál, jenže samo se asi nic nestane, pokud sami lidé nezmění své působení ve všem, ale hlavně v rodinách, tam je základ pro změnu k lepšímu, a k dobru. Ještě jednou děkuji za Vaši velmi znalou odpověď, a přeji pěkný den

58. otázka: Používání vysokých duchovních pojmů v běžné mluvě, v komerčním a společenském životě

Myslím, že mnohý z nás tak trochu vnitřně, ve svém cítění, někdy zápasí s tím, jestli používání vysokých duchovních pojmů v běžné mluvě je vhodné, nebo ne. Jsou to hlavně pojmy jako Grál, Imanuel a další. Myslím, že nebude špatné se nad tím trochu zamyslet.

-ZF-

Předpokládám, že všichni víme o přikázání, které zapovídá bezduché používání slova Bůh. Měli bychom také vědět, proč ho zapovídá. Vychází to ze zvláštního poznatku, že opakováním nějakého slova, ale i situace, se náš postoj, respektive vnitřní stav, kterému říkáme prožívání, mění. Netýká se to však jen slova Bůh, ale vlastně čehokoliv. Samozřejmě, když nám zevšední nějaké slovo, vyjadřující pozemský předmět, nebude to tragédie, ale už u slov s nějakým vnitřním obsahem je to znát. Například slova jako láska, miláček, milovat, jsou tak často používána, že sice tak úplně nezevšedněla, ale dostala jiný význam a stala se jakousi mantrou, kterou stále opakujeme, aniž vyvolávají určitý konkrétní obraz.

Pod slovem láska někdo vnímá vnitřní vztah, ale jiný pohlavní úkon, ovšem ani jeden to, co to znamená z vyššího hlediska. A tak zacházíme s většinou, ne-li se všemi slovy. Proto nám bylo dáno přikázání, aby alespoň to nejvyšší a nejzácnější slovo bylo chráněno. Říkám chráněno, nikoliv zachráněno, protože k účinnější ochraně musí být větší pochopení, což vyžaduje vyšší zralost, jíž se nám zatím nedostává. Setkal jsem se dokonce s křesťanským názorem, že je dobré co nejčastěji vyslovovat slovo Bůh, protože tím to tady teprve řádně „posvětíme“. Tak i čtenáři mají ve zvyku si polepit celý byt fotografiemi Ab-du-shina, Marie a Irmingard. Nebo si dát všude rovnoramenné kříže. Je to myšleno s vroucností a zápalem, ale i toho se týká akt zevšednění. I já jsem měl toto období, ale časem jsem skutečně zjistil, že i tyto hluboce mne zasahující obrázky po nějaké době již tak nepůsobí.

Když si najdete v životopise Efezus, jak na Hjalldara zapůsobilo spatření rovnoramenného kříže, tak Vás možná zamrzí, jako mne, jak jsme už otupěli a jak již nedovedeme takové pojmy prožít. Ovšem o tom je přece celé Poselství, že? My si již ani nedokážeme představit, co to je skutečně hluboká úcta, pokora a vnitřní odstup. Ano, máme pro to „svoji“ představu, ale srovnáte-li to jen s citovaným obrazem z minulosti, musíte poctivě dojít k tomu, že už vůbec nevíme o co jde. Každý předmět se ohledí a každé slovo zevšední, je to jen otázka času a ten bude u každého jiný. Měli bychom to vzít jako fakt a počítat s tím.

Proto bychom měli vše, čeho si chceme vážit, vše co si chceme v nitru postavit na zlatý oltář citu, vše bychom měli používat jako šafránu, jako vzácného koření, jako posvátné a blažené zasnění. Co vše do takové kategorie patří, to bude u každého trochu jiné, nicméně, jako je pro nás všechny stejný posvátný pojem Bůh, tak budou i jiné, mnohem nižší, ale přece jen takové, jejichž zář by měla zůstat nezmatněná zevšedněním. K takovým pojmům bude jistě patřit i Grál.

Tady musím zmínit ještě jedno kritérium. Jsou slova, která znamenají nějaký vysoký děj, obraz, osobnost, pojem, ale současně jsou i pozemským výrazem pro něco pozemského. Taková slova těžko můžeme odloučit od běžné mluvy, a proto jim nemůžeme dát onen jmenovaný odstup. To je například slovo lev /pozemské zvíře, ale i vědoucí zvíře v Božském/, nebo třeba prazdroj síly a Prazdroj značka piva a mnohá další. Tak kdysi vydávala skupina čtenářů interní časopis, určený a šířený jen mezi čtenáři s názvem Hořec. Později byl tento název zakázán, protože „sahal příliš vysoko“. Tím bylo myšleno, že si časopis nemá přisvojovat název květiny, která byla údajně Abdrushinovou oblíbenou. Hořec je, bez ohledu na cokoliv dalšího, běžná pozemská květina a ani při největším chtění z ní tady na zemi nic jiného neuděláme. Zbožšťovat ji jistě nebude správné. Že v tom není jasno, o tom svědčí, že titíž čtenáři nyní vydávají časopis Svět Grálu, který je šířen veřejně a zde jim to již nepřipadá ne-

vhodné. Argumentují tím, že sám Abdrushin prosazoval používání takových slov. To já samozřejmě nevím, ale rozhodně mi připadá použití tohoto slova v tomto spojení a obsahu poněkud diskutabilní.

Za prvé můžeme chápat slovní spojen Svět Grálu jako užší ohraničení týkající se skutečného hradu a jeho okolí. Pak by ovšem obsah časopisu, který publikuje články o kdečem, např. léčitelství, různé cestopisné reportáže, ale i lidské úvahy o leččems, byl v rozporu s názvem, protože toto vše těžko přímo souvisí s Grálem. Nebo budeme chápat světem Grálu celé stvoření, protože ono z něj v jistém smyslu pochází, samozřejmě to nemůžeme brát doslova. Pokud bychom světem Grálu mysleli celé stvoření a tím do něj zahrnovali i všechny možné lidské aktivity, myšlenky a úvahy, pak je to rozmělnění tohoto pojmu a jeho zevšeobecnění. V tomto smyslu by bylo světem Grálu i peklo, protože i ono se nachází ve stvoření...

Tím vším se ale nenápadně a pozvolna stírá to zvláštní zachvění, které může vznikat v citu při jedinečnosti tohoto slova. Dokonce se mi stalo, že na nějakém setkání mi jeden materialista s nádechem jakési nostalgie říkal, že to slovo v něm vyvolává cosi velkého a vznešeného. Myslím si, že bychom taková slova měli chránit před zevšedněním a používat je jen při vhodné příležitosti, kdy se duše má a může zachvět...

Tím však nechci žádným způsobem snižovat snahy lidí vydávajících tento časopis, ctím jejich velké nadšení a nasazení. Hodnotím také kladně i dobrou technickou a grafickou úroveň časopisu. Já se tu však, jak jistě mnozí z Vás již ví, zamýšlím nad pojmy a ne lidmi. Vážím si každého snažícího se, každé dobré snahy, ale i každého jen lidsky slušného člověka. Zde však hledám podstatu, protože dobré nemusí být ve všech případech i správné. Mnohdy by stačila menší změna, třeba jen použití jiného slova, aby naše snaha přinášela větší souzvuk a zbytečně se netříštila ve vlastních protiproudech.

59. otázka: Pobožnosti, náboženské obřady, modlitba a společné prožívání

Jsou věci běžné a věci, které chápeme, od jistého stupně zralosti, jako posvátné. A to je správné, jen bychom neměli dojít ke stavu, že něco bude pro nás „tabu“, nebo dogma. Jako mi kdysi při rozhovoru řekl jeden křesťan: „.....a Vy o tom chcete přemýšlet? To je nesprávné, to je víra, to musíte jen přijmout, jinak je to rouhání“.

Ovšem Poselství nás učí jiný postoj a proto bych se nad těmito pojmy zde rád zamyslel, protože jsem již mnohé s nimi prožil a mnohé od čtenářů k těmto pojmům i vyslechnul.

-ZF-

Protože toto fórum navštěvují podle mých informací různí čtenáři, musím pro některé stručně vysvětlit pojem „pobožnost“, který zde bude zmiňován. Pobožnost je akt, při němž jeden vybraný, předem určený čtenář, přečte jednu přednášku z Poselství a po tomto přečtení pronese vždy stejnou, určenou modlitbu. Před tím a potom je reprodukována skladba vážné hudby bez zpěvu. Předpokládá se více čtenářů, ale jejich počet není stanoven. Jsou čtenáři, kteří dojdou k Poselství bez přímého přičinění ostatních čtenářů a jsou jiní, kteří například jako děti čtenářů vyrůstají v rodinném čtenářském prostředí a výchově, nebo jsou jiní lidé, které osloví nějaká skupina čtenářů. V jistém smyslu se to jeví nepodstatné, ale právě ve spojitosti s náboženstvím a obřady to jistou důležitost má.

V podstatě patřím do první skupiny, a proto mohu říci, že čtenář, který najde Poselství a není ničím nebo spíše nikým jiným ovlivňován, jej chápe úplně jinak, než čtenářské skupiny. Co tím chci říci? Zmíněný čtenář v Poselství ani po několikerém přečtení nenalézá to, co je v našem světě chápáno jako náboženství, tedy náboženské obřady. Avšak ve čtenářských skupinách je pro každého důvěrně známý pojem „pobožnost“, tedy náboženský obřad spojený s Poselstvím. A to je právě to zajímavé. Je to obřad spojený s Poselstvím a přece v něm samotném o tomto obřadu není v podstatě nic. Ono „v podstatě“ je vlastně jen pár vět, které jsou ještě poněkud nejasné /např. věta: ...to by poněkud ospravedlňovalo vytvoření zvláštních oddělených hodin uctívání, když uctívání se má provádět samotným životem.../. Proto setkání osamoceného čtenáře se čtenářskou skupinou může pro něj být velmi překvapivé a nezřídka až šokující.

Znám hned několik čtenářů, pro které poznání, že ono univerzální a všeobsáhlé vědění o stvoření je svázáno s nějakými náboženskými obřady, které ještě navíc v něčem připomínají klasické kostelní obřady, bylo velkým zklamáním. Toto zklamání je tím spíš pochopitelné, že čtenářské skupiny dávají mimořádný význam účasti na pobožnostech. Pak je logické, že osamocený čtenář si nemůže dát dohromady to, jak pochopil celý smysl Poselství s formou, kterou mu předkládají jiní čtenáři, formou, která mu silně připomíná náboženství a přitom je samotným autorem řečeno, že náboženství nepřináší.

Teprve, když se člověk seznámí s pozemskými životy Abdrushina, ať již tím vzdáleným, nebo nedávno minulým, pochopí, že on sám tyto obřady nejen schvaloval, ale i přinášel. Proč o tom tedy něco nenapsal v Poselství? S pojmy spojených či příbuzných zde máme celou přednášku o uctívání Boha a celou přednášku o modlitbě. Poselství hovoří o těch nejdůležitějších věcech, které člověk potřebuje vědět, aby se mohl vřadit do chodu stvoření a nemusel být z něho odstraněn. Je tedy zřejmé, že k tomu patří vztah člověka k Bohu, což je především v respektování Jeho zákonů, tedy uctívání Boha životem a dále pak modlitba, tedy hledání spojení. Pobožnost v sobě chová modlitbu i snahu o spojení s živým obsahem Poselství, nicméně není to zřejmě ta hlavní metoda hledání cesty k Bohu. Pokud by tomu tak bylo, pak by to zcela jistě bylo v Poselství mnohem více rozvedeno a zdůrazněno. Toto bychom měli vzít jako fakt a neměnit stupnici důležitosti.

V první řadě musíme pochopit vše, co nám Poselství sděluje a vnitřně to zpracovat takovým způsobem, že se nám to stane nedílnou a neoddelitelnou součástí naší osobnosti. Nenápadně, ale velmi

citelně, se mezi některými čtenáři přesunulo pořadí důležitosti mezi pobožností a znalostí Poselství. Nyní jsou mnozí, pro které je pobožnost podstatnější, než znalost obsahu Poselství. Tito pak nového čtenáře, kterého potkají, co nejrychleji směřují na pobožnost a zdůrazňují, že to je to, co on potřebuje pro spásu své duše. Znam více případů, kdy takoví čtenáři jsou velmi rozčarováni z této, jak jim to připadá, náboženské aktivity, kterou navíc nepocítí jako něco úžasného, ale spíše matoucího. Jsou i případy, že takový čtenář opustí Poselství, protože se pro něj náhle ze světonázorové nadčasové a moudré knihy stane pouhým náboženstvím.

Za to však nemůže Poselství, ale čtenáři, kteří nejsou schopni vycítit, že tento člověk není zralý na přijetí něčeho takového. Proč? Především proto, že nejsme na zemi poprvé a v každém jsou jiné prožitky a závěry. Jsou lidé, kteří v minulých inkarnacích prožili církevní křesťanství, nebo vůbec jakékoliv náboženství, jako něco příjemného a proto jim forma obřadu připadá zcela známá a nijak je neruší /možná dokonce nechtíc a nevědomky přenáší křesťanské vnitřní postoje do samotné pobožnosti/.

Jsou však jiní, pro které jsou církve, náboženství a věci s tím svázané, spojeny s velkým zklamáním, ne-li trápením a bolestí /stačí se podívat na dějiny náboženství, tak krutě provázané s týráním, útlakem a mnoha lidskými omyly/...a možná bychom tam našli mnohou oběť, která se nyní zdráhá jít na pobožnost/. Tito pochopitelně budou pociťovat vnitřní odstup, ne-li dokonce odpor s čímkoliv, co připomíná církev a náboženství, aniž to musí mít konkrétní vnější důvod.

Ovšem, na druhé straně, to ten vnější důvod mít klidně může, protože skutečně jediné Poselství je hlasem shůry plným moudrosti a všeobsáhlosti, zatímco naše snahy, i když jsou sebe lepší, jsou vždy snahami lidskými se všemi těmi nedostatky, které ten pojem obsahuje. Tady nestačí, že my se na takovém obřadu cítíme skvěle a říkáme: „kdo navštíví naši pobožnost, ten hned pocítí, že jen tady je světlo“. Připomínám mou návštěvu pobožnosti na Vomperbergu s 30 dalšími lidmi, z nichž každý cítil něco úplně jiného, od světla až po tmu. Nelze v tomto případě být tak jednostranný, abych „ty druhé“, tedy ty, co to vnímají jinak, než já, označil za špatné, nebo k temnu obrácené. Toto naše „cítění“ je prvořadě jen vycítěním nějaké stejnorodosti s něčím, aniž vlastně tušíme s čím, pokud to není dokonce jen spojení se svým vlastním neviditelným okolím.

Když jsem tak přemýšlel o tomto tématu, zkusil jsem spočítat, na kolika pobožnostech jsem se zúčastnil. Došel jsem k číslu vyššímu, než 900, a proto si myslím, že mohu toto téma hodnotit z vlastního prožití a že jsem za ty roky posbíral i několik postřehů od ostatních čtenářů. Přes to veliké množství bych spočítal na prstech jedné ruky ty případy, které mi připadají jako skutečně prožité a spojené s pojmem zbožnost. Je to možná jen má nedostatečnost, nebo je to poctivě přiznaný fakt, pod který by se možná podepsalo více účastníků, pokud by měli odvahu to přiznat alespoň sami sobě.

Mohu zmínit i pár postřehů od jiných, aby to nevyznělo příliš jednostranně a osobně. Tak jsem kdysi s překvapením slyšel od nějaké jasnovidné ženy, jak viděla myšlenkové formy účastníků pobožnosti, jeden opravoval auto, druhý přemýšlel o práci a třetí vzpomínal na zajímavý film. Ovšem také jsem vyslechnul od člověka, čtoucího na pobožnosti z Poselství, jak se mu přiznal jiný účastník, že již několikátou pobožnost k němu vysílá při pobožnosti intenzivní myšlenky nenávisti, za to, že jej nepozval na nějakou významnou pobožnost, když na to měl přece plné právo.

Co tím chci říci? Nemám nejmenší důvod ani právo vznést jedinou připomínku či námitku proti pobožnostem. Sám jsem přece uvedl, že jsem za posledních více jak 17 let jedinou nevynechal. Chtěl bych pouze obrátit Vaši pozornost k tomuto pojmu a najít k němu nějaký nový postoj. Určitě nepovažuji za povzbudivé, když je před místností pro konání tohoto obřadu nástěnka, na níž jsou, jako na tabuli hanby, vypsaná jména těch, kdo chodí málo často na pobožnosti. Nelze se pak divit, že takoví lidé budou raději konat pobožnosti v samotě, nebo v přírodě, než se soukmenovci, kteří je i v těchto chvílích kontrolují a lustrují. A takových podobných i jiných případů by se dalo uvést více...

Není tedy pro člověka mnohdy snadné dojít od Poselství k pobožnosti, ale právě tak není snadné se později nenechat od ní odradit chováním lidí. Není vůbec snadné oddělit lidské věci od toho, co

bylo přineseno, když vše se skrývá za jedinou vnější formou. Apeloval bych na čtenářské skupiny, aby nevyvíjely tak velkou snahu hnát každého, kdo se jen mihne kolem, hned na pobožnost. Skutečně tím můžete v některém případě dosáhnout i toho, že čtenáře odeženete od Poselství a to byste jistě nechtěli.

Při léta trvajícím pozorování této zvláštní snahy postavit pobožnost na roveň, ne-li dokonce na první místo před Poselství, jsem si uvědomil jednu věc a tu bych zde především rád zmínil a předložil Vám ji k pozorování a zkoumání. V Poselství jsme se mohli seznámit s Luciferovským principem, který je zde uveden jako falešný, nikoliv přímo jako podlý a zvrácený. Je nám tu ukázáno, že stačilo podstrčit lidstvu nesprávnou myšlenku, že mateřství je pro ženu tím nejdůležitějším, aby to dovedlo lidstvo úplně jinam. Je tu též řečeno, že takto působí Lucifer, jen předhodí nějaké pokušení a svod, ostatní, to kruté a zavržité, již rozvineme sami. Pod tím to úhlem mne napadlo, že by mohlo být z hlediska Lucifera úplně stejným mechanismem, kdyby nám předložil myšlenku, že pobožnost je to nejdůležitější, však se na ní také čte z Poselství, je tam modlitba, je to uctívání Boha, tak je to vlastně vše, co potřebujeme. Je to přece právě tak „nevinná“ a příjemná myšlenka, jako, že mateřství je tím nejvyšším cílem pro ženu.

Tak bychom konali stále krásnější a velkolepější pobožnosti, ale naučit se žít ve smyslu Poselství v každém okamžiku všedního dne, ve chvílích radostných, smutných, všedních a v pokušeních...to bychom se nenaučili. Tak bychom po odchodu z této země pokračovali pouze v obřadech a možná bychom jako další skupina stáli u mříží v samotném Poselství podrobně popsanych... Ono i takové zdánlivě „malé“ věci, jako je příkaz ve čtenářských skupinách, že na pobožnostech se musí číst přednášky jedna za druhou, jako jsou v Poselství, protože tak se Poselství má podle autora číst, je přece dost zvláštní. I tento malý příkaz, jako by ukazoval, že mezi pobožnostmi, tedy mezi dvěma nedělemi, člověk Poselství nečte, ani o něm nepřemýšlí a proto musí pobožnosti na sebe takto navazovat. Vždyť jinak by to žádný smysl nemělo, nemohu přece myšlenkově, ani citově přímo navázat na něco, po čem následovalo mnoho jiného z téhož pramene... A proto by mělo být řečeno, jako v případě mateřství, pobožnost je krásná a cenná, ale není tím hlavním pro cestu lidského ducha...

Také bychom mohli zmínit, že Abdrushin dal pobožnosti formu, ale obsah, náplň a vroucnost jí dáváme sami. Nejsme-li schopni se sejít ve stejném zachívání a jeden ruší druhého, ne-li, že jej dokonce manipuluje, kontroluje a kritizuje /a takových kritik jsem vyslechl mnoho/, pak by bylo mnohem čistší a správnější, abychom si našli každý sám svou vlastní formu /ovšem samozřejmě mají všichni směřovat k formě dané Abdrushinem/, která mu bude blízká a nebude při ní vytvářet bojové protiproudy, které těžko můžeme nazvat zbožností. Je proto asi správné, že jednotlivé skupiny čtenářů nechtějí na své obřady připustit členy z jiné skupiny – je to lepší, než kdyby tam vytvářeli myšlenky a citění zloby a odsouzení, ale samozřejmě to o nás něco vypovídá.

Pobožnost pro nás také skrývá stejný problém, jako modlitba. Čteme přece, že nejsprávnější je ta modlitba, která přirozeně vytryskne z nějakého neplánovaného prožití. Pokud se modlíme plánovaně, chtěně v konkrétní čas, je v tom mnoho rozumového chtění a proto to bývá cituprázdné. Do této kategorie zcela jistě spadá i naplánovaná pobožnost. Tak jsem vícekrát zažil zcela rozumové přístupy i hodnocení pobožností ze strany zúčastněných. Ale i já sám jsem vícekrát zažil následující postřeh – den před pobožností jsem si četl tutéž přednášku, kterou jsem si četl druhý den na pobožnosti. V obou případech jsem byl sám, tedy bez vnějších rušivých prvků a přesto jsem to prožil mnohem intenzivněji mimo rámec pobožnosti, než při ní. Proč? Zkrátka proto, že při naplánované duchovní aktivitě přebírá část, větší či menší, rozum, který svou činností potlačuje činnost ducha. Tak se do jisté míry dostává i duchovní děj do režie rozumu.

Tak jsem také vícekrát zažil intenzivní snahu čtenářů při pobožnosti „něco dělat“, tedy nějakou vnější činnost. Pokud člověk při pobožnosti přímo nečte/což je tam jediná aktivní role/, je to činnost poněkud pasivní, skutečně zaměřená téměř výlučně dovnitř, což je pro nás dosti problémové. Tak se vytvářejí vnější formy činnosti patřící k pobožnosti, jako je chystání květin, stojící služba u dveří, či u řady židliček. U většího prostoru je to ještě logické, ale když se to odehrává v maličké místnosti se

dvěma lidmi, dá se pochopit, že to bude asi ve smyslu mnou řečeného, ať už tomu účastníci dávají pro sebe smysl jakýkoliv. Ovšem musíme zmínit, že problémové to asi bylo i pro nejlepší z nás lidí, kteří se inkarnovali jako pomocníci a povolání Abdrushina. I o nich říkal, jak byl zklamán, když ihned po odchodu z pobožnosti mluvili o kdečem, což ukazovalo na to, jak málo bylo jejich nitro účastno. Takže bychom si o sobě neměli myslet, že jsme o tolik lepší...

To vše však nezmiňuji jako hodnocení pobožností, ale pouze jako poukaz na to, abychom nepovyšovali pobožnost nad Poselství jen proto, že se dá hmotně v její vnější formě tak snadno absolvovat a nikdo nám nemůže vytknout, jestli jsme při tom živí, spící, pocitově čilí, nebo opravujeme auta... Také bychom si měli být vědomí, že pobožnost je děj jdoucí od nás, na rozdíl od slavnosti, která přichází shůry. V tomto druhém případě se snažíme jen zařadit do dějů, které ve stanovenou dobu přicházení ze stvoření. U pobožnosti my sami organizujeme tuto aktivitu, abychom dokázali svůj postoj, vzdali dík, nebo se snažili čerpat sílu. Je to tedy lidská, nikoliv Božská aktivita a proto bychom ji takto, ve vší úctě, ale i s pochopením, měli brát.

A tak si pod úhlem všeho řečeného říkám, že to asi nebyla „náhoda“ když v Poselství o pobožnostech není nic moc napsáno...asi si k nim sami máme najít svou vlastní individuální cestu, vycházející z naší výlučné osobnosti, druhu naší duše i cesty. Právě proto, že znám čtenáře, zopakuji na závěr hlavní myšlenku této úvahy, aby to nebylo chápáno jinak, než jsem to myslel.

Nemám nic proti pobožnostem, uznávám je a každému je ze srdce přeji. Nikomu nechci a nehodlám zasahovat do jeho náboženského cítění, ani v nejmenším je nechci kritizovat. Pouze dávám k úvaze postřeh, že již delší dobu pozoruji určitou snahu o to, aby pobožnost stála na prvním místě snahy čtenáře, a to se mi jeví, jako nesprávné.

60. otázka: Uctívání knihy Poselství

Byla mi položena před pár dní tato otázka: Jak se máme chovat ke knize Poselství? Čtenáři mi vyčítali, že si v ní něco podtrhávám, že tím projevuji nevážnost ke Slovu. Je to skutečně tak?

-ZF-

Jsme duchovní tvorové. Naše skutečná podstata je duchovní a sem na zemi jsme přišli jen za účelem vývoje, výuky, získání zkušeností. K tomu potřebujeme prostředek, který by nám, jiného druhu, umožnil zde působit-přijímat informace, prožívat děje a reagovat na ně. K tomu musí být něco, co nás s vnějším, jinorodým prostředím nějak spojí a to je pozemské tělo. Jsme tedy opatřeni spojovacím a chránícím prostředkem a zprostředkovatelem – pozemským tělem. Můžeme říci, že cokoliv přicházející z nadpozemské výše a tím existující v jiném druhu, bude muset mít nějaký hmotný záhal, aby se v tomto prostředí vůbec nějak mohlo projevovat. Proto i něco tak hmotě vzdáleného, jako je Slovo, musí mít pozemský obal. Mohli bychom snad i říci, že Slovo bylo „vtěleno – inkarnováno“ do pozemské knihy Poselství Grálu.

Tato pozemská kniha má podobný účel, ale i důležitost, jako naše pozemské tělo vůči našemu duchu. Je pro tuto zemi nezbytná, ale je jen obalem, pomůckou, branou... Tak, jak se máme o své pozemské tělo starat, ale nezaměňovat je s vlastní podstatou, tak bychom měli přistupovat i ke knize Poselství Grálu. Je to nástroj, pracovní nástroj a má být využíván v každém okamžiku našich pozemských dnů. Ne nadarmo je právě o tom přímo v Poselství samém psáno. Všechna ta zbožnost a posvátnost má být lidským duchem věnována jedině svému tvůrci a Stvořiteli. Jeho vůle, jako Jeho projev a tím s Ním úzce související je jistě pro nás „svatá“, ale ona není Poselství Grálu, ale cosi pro nás ve své podstatě nepochopitelného, procházejícího stvořením, v něm působící, je formující.

Kniha je jen branou k tomuto nehmotnému, je proto úplným nepochopením, domnívat se, že když člověk má Poselství Grálu, má tím i Slovo. Slovo není přímo v knize, tam je jen cesta ke Slovu, tam jsou jen lidská slova. Proto ani dlouholeté čtení Poselství nemusí znamenat „spásu“ a cestu do Ráje. Slučování a zaměňování obalu a podstaty děláme i ve vlastním případě, i tu už neumíme oddělit tělo od podstaty. Neměli bychom tutéž chybu dělat i u Poselství.

Kniha je nástrojem, výborným nástrojem, kdo ji ale nepoužije jako nástroje k hledání podstaty, toho celý ten dar Poselství mine, on jej nevyužije, ale promarní jedinou šanci. Abdrushin nám říká, že jsme Slovo vpustili nejdále do záhalů své duše, ale do ducha se vůbec nedostalo, protože pokud Slovo vstoupí plně do ducha, ten je tím okamžitě a zcela změněn, což se posléze projeví v naprosté změně celé osobnosti. Pokud by k takové změně došlo, mělo by to za následek naprostou změnu i nehmotného okolí, což by se následně projevilo i ve změně společnosti a lidstva. To se však nestalo ani za Abdrushina a neděje se tak ani nyní.

Měli bychom se tedy snažit ve všem a při všem hledat podstatu věcí, jádro a neulpívat stále na věcech vnějších, protože to je vlastnost a přirozenost rozumu, ale my jsme duchovní, tedy vnitřní podstaty. Na to bychom měli brát stále ohled, při všem, co děláme a po čem toužíme. Při hodnocení našeho života, dění kolem, ale i druhých lidí-stále hledat podstatu, vnitřní, skryté pohnutky, motivace. To bývá jiné, než vnější zdání. Stále znovu přistupujeme ke všemu zevnějšku, tak jako všichni lidé, kteří Poselství nepoznali...to jsem zmiňoval už v minulé otázce o pohřbu. Jestliže si tedy někdo chce podtrhávat věty v knize Poselství, a dělá to s vnitřním pochopením a vážností ke Slovu, jen jako pomůcku, aby se ke Slovu více přiblížil – pak to jistě není žádná nevážnost ke Slovu.

Naopak člověk, který uctívá knihu, nemusí mít žádný vztah ke vzdálenému obsahu, protože s ním vlastně ani pořádně nedokázal navázat spojení. Poselství je něco jako učebnice o stvoření, ale na rozdíl od školních učebnic, je to současně i spojovací prvek k živým dějům ve stvoření. Proto je zdů-

razněno, že máme přijímat v obrazech, ne ve slovech. Obrazy mohou být pohyblivé, proměnlivé a aktivní, zatímco lidské slovo je statické a navíc pokřivené ve svém původním významu.

61. otázka: Lidské mínění a Boží vůle v zákoně zpětného působení...

Každý průměrný čtenář ví, že takovou nějakou přednášku Abd-ru-shin napsal. Ne každý bude vědět, že jsou to přímo konkrétní věci z jeho života. Tato přednáška je zajímavá právě tím, jak je praktická, respektive, že vychází z konkrétních situací v životě a srovnává je se zpětnými účinky, které jsou úplně jiné, než lidské hodnocení zmíněných situací. A viníci /z pohledu lidí/, jsou ukázáni před Božími zákony jako nevinní. Jejich kritici a soudci pak zase jako viníci. Když si to čteme, připadá nám to „jasné“ a myslíme si, že bychom jednali jinak, než popsaní lidé. No snad ano, ale musela by to být úplně stejná situace, pak bychom si to snad uvědomili. Ale, co kdyby to byla situace jiná, poznali bychom vůbec její podobnost?

-ZF-

Vsuvka na základě reakcí na můj příspěvek: Protože se zdá, že mnozí chápou můj příspěvek jako nějakou obžalobu skupiny čtenářů, nebo snad snahu vyvolat ve čtenářích tohoto fóra soucit k mé osobě či nevoli k těm, co mi „ublížili“, musím zdůraznit – TOTO NENÍ NÁPLNÍ, ANI CÍLEM MÉHO PŘÍSPĚVKU. NIC TAKOVÉHO NECHCI!!! VŠE JE NAPSÁNO A UVEDENO Z PRAKTICKÉHO PŘÍKLADU JEN PROTO, ABYCH UKÁZAL, ŽE NELZE HODNOTIT DRUHÉHO BEZ ZNALOSTI JEHO POHNUTEK. JÁ MÉ „SODUCE“ NESOUDÍM A ANI SE NA NĚ NEZLOBÍM!!!

Když jsem si nedávno tuto přednášku opět četl a přemýšlel o ní, uvědomil jsem si, že mám také jedno velké prožití, které vlastně do této kategorie zapadá. Tak bych se s Vámi o ně podělil, aniž bych zde kritizoval protistranu, jde mi jen o ukázkou, že vnější věci mohou být jiné, než vnitřní pohnutky a že můžeme velmi lehce druhému ublížit, aniž bychom to snad přímo plánovali, jen z pouhého nadšení pro věc, ze zápalu,... snad i z víry?

Před mnoha lety jsem poznal člověka, který stál v čele skupiny čtenářů. Vždy jsem si jej vážil, protože to byl člověk, který měl velkou snahu pochopit Poselství a žít podle něj. Tato snaha byla hlavním a vše prostupující náplní jeho života. Věřím, že v tomto smyslu byl pro mnohého čtenáře vzorem a příkladem. Jenže, jak už to tak mezi lidmi, ale i mezi čtenáři bývá, je spektrum našich názorů a postojů velmi různorodé a tak i tento člověk se stal neoblíbený mezi jinými čtenáři téže skupiny. Nakonec odešel do ústraní a již nestál v čele žádné skupiny, ale stále se intenzivně věnoval hlubokému studiu Poselství. Protože žil ve vzdáleném městě, viděl jsem jej sporadicky po několika letech a spíše neplánovaně. Proto jsem byl dost překvapen, když se jednou u nás se svou paní objevil. Mezi rozpravami o Poselství se zmínil, jestli bych mu, až to bude nutné, nevypravil pohřeb. Docela mne to překvapilo, nepřipadal mi až tak o mnoho starší, vypadal velmi čile a vůbec ne nemocně. Vzal jsem to tedy spíše jako nějaký vzdálený příslib, spíše na rovině vzájemného porozumění, než jako skutečnost.

Pro neznalé musím zmínit, že v organizovaných skupinách čtenářů se koná pohřeb čtenáře jako náboženský obřad s přesně daným průběhem. Tento zmíněný člověk dokonce sám tyto obřady pro odcházející čtenáře vykonával. Já sám jsem sice přečetl jakousi maličkou brožurku o tom, jak to probíhá, ale nikdy jsem se toho neúčastnil a tak má představa byla a vlastně i je, trochu mlhavá. Říkal jsem to dotyčnému, ale on byl tak zklamán z různých zážitků ve skupině čtenářů, že jim již nedůvěřoval a raději chtěl oželeť tento daný obřad a chtěl jej raději nahradit pohřbem bez „posvěcení“, ale vykonaný někým, komu důvěřoval. Jak jsem uvedl, bral jsem to jen jako cosi velmi, velmi vzdáleného a dotyčného jsem poprosil, aby on mně vykonal tento přátelský akt, když odejdu dříve, než on.

Velmi mne překvapilo, když za nedlouho mi volala jeho paní, že manžel v následujících dnech odejde, což se také stalo, a připomínala mi můj slib s vypravením jeho pohřbu. Byl jsem úplně šokován, ale ani mne nenapadlo, že bych svůj slib mohl vzít zpět. Nemám rád veřejné vystupování, a protože byl ten člověk znám, dalo se očekávat, že to bude akce s velkou účastí, což mi bylo dost nepříjemné. Nicméně, dal jsem slib příteli a to bylo pro mne svaté. Po zkušenostech se skupinou čtenářů jsem se obával, že to bude od nich bráno, jako něco nežádoucího, oni očekávali, že obřad budou vykonávat

povolání z jejich řad, protože onen člověk byl dříve mezi nimi jako vůdce. Obával jsem se, že se jich to dotkne, že budou dotčeni a že možná dokonce budou považovat mou aktivitu za snahu předstírat moje vůdcovství, či to, že přebírám roli povolaného, jímž jsem nebyl určen. Svěřil jsem se se svými starostmi jeho paní s dotazem, jestli bychom jim to snad neměli nějak vysvětlit dopředu. Řekla mi však, že to není nutné, pohřeb je civilní, nenáboženský a ona nikoho z nich na něj nezve, konec konců oni způsobili svými útoky a kritikami mnohé trápení v jeho životě, tak by o jejich účast stejně nestál.

S tímto vědomím jsem se tedy chopil obřadu pohřbu, s přesvědčením, že to není náboženský obřad, ale jen má služba tomu člověku v okamžik, který je pro něj velmi významný a v němž mou pomoc nějak potřebuje. Ani na okamžik jsem se vnitřně, ani vnějším postojem nestavěl do jiné role. Jak jsem uvedl, obřad podle Poselství jsem nikdy nezažil a tak jsem neměl s čím srovnávat. Zesnulý měl vše připravené dopředu, takže jsem vlastně měl jen přečíst to, co on sám sepsal. Vše jsem důkladně zvážil a vzal v potaz jeho přání, ale i možné námitky skupiny čtenářů. Vynechal jsem z projevu pár detailů, které by se snad někoho mohly dotknout, jako např. to, že jsem měl požehnat rakvi. Necítil jsem se oprávněn někomu žehnat a tak jsem to vynechal. Obřad proběhnul a bylo na něm dost lidí.

Po pár dnech mi volal vedoucí skupiny čtenářů a vyčetl mi, že jsem se dopustil hříchu a znesvětil náboženský obřad ustanovený samotným Abd-ru-shinem. Když jsem mu vysvětlil okolnosti a své pohnutky, řekl, že jsem se stal „obětí své dobré vůle“, ale oni že to nemohou nechat bez odezvy. Nesmím tedy vystupovat tak, aby to působilo, jako že s nimi mám něco společného a oni nebudou prodávat mé knihy, aby ukázali, že se distancují od mé osoby. To, že uvalili klatbu na mé knihy, kterými jsem se snažil ukázat lidem cestu k Poselství, mne ranilo velmi silně a vše jsem pociťoval jako krajně nespravedlivé a kruté. Dlouhé roky jsem jim nezištně pomáhal s šířením Poselství a jinými aktivitami. Nebyl jsem tedy někdo neznámý, který se projevil jen tímto jediným činem, ale byla za mnou léta obětavé práce i osobních setkání, kdy mohli poznat mé nitro. Celé měsíce jsem se velmi trápil a trpěl, vzalo mi to kus života a zdraví.

Znovu a znovu jsem se zabýval otázkou, co jsem udělal špatně a jestli jsem se skutečně dopustil něčeho hříšného. Neobjevil jsem však na svém chování nic proti zákonům stvoření, nic jsem nedělal pro svou domýšlivost, ale vše jen jako nezištnou pomoc přáteli, který mne o to poprosil v těžké chvíli. Při všem jsem měl na mysli, že nikomu nechci ublížit. Mí soudci nehodnotili mé nitro, ani mé pohnutky, ale jen vnější děj. Z jejich pohledu jsem pošpinil to, co jim je svaté, protože takovýto obřad může vykonat jen k tomu povolaný a určený shůry, což jsem já nebyl. Mé zdůvodnění, že se o takový obřad nejednalo, nevzali vážně, protože podle nic to mělo vnější formu toho náboženského obřadu, jak oni jej znají a chápou.

Po čase, když jsem se na vše dokázal dívat již bez bolesti a s určitým nadhledem, jsem si uvědomil, že oni skutečně jednali, rozumově vzato, naprosto správně. Chtěli zachovat čistotu své víry a s tím souvisí i čistota obřadů. V jistém smyslu je to situace podobná ději, když zákoníci chtěli zničit Ježíše za to, že léčil o sabatu, kdy byla každá činnost náboženským zákonem zakázána. Zákony stvoření, zákony Boží, jsou jistě závazné pro každého tvora, ale protože stvoření je živé a stále se v pohybu mění, zraje, formuje se, tak i projevy těchto zákonů jsou živé a nemohou být jako strnulé dogma, vždy a pro každou situaci v pevné kamenné formě. U všeho záleží na obsahu, motivaci, úmyslu v první a podstatné řadě, vnější formy je potřeba hodnotit za spolupůsobení citu, který pomáhá odhalit vnitřní podstatu dějů.

Pokud budeme hodnotit jen podle vnější formy, bez ohledu na vnitřní motivaci, můžeme se lehce dopustit bezpráví, i když si myslíme, že konáme právo a spravedlnost. Když se na celou situaci dívám dnes, vůbec se na zúčastněné kritiky a karatele mé osoby nezlobím a odpouštím jim. Nicméně, za správné to brát nemohu a myslím si, že všechna ta velká bolest a ty měsíce trápení, které jsem prožil, jim nic povznášejícího ve zpětném působení nemohly přinést. Měli bychom se tedy vždy snažit odhalit nitro všech věcí, protože podobně jako my, tedy duchovní podstaty, jsme ukryti ve vnějším těle, tak jsou i naše pohnutky skryty pod vnějšími formami. Ale vždy jde o podstatu, o jádro.

Náboženský zápal provedl v historii lidstva ty nejhorší zvěrstva a to za provolávání, nebo alespoň myšlení na Boha. To by nám mělo být mementem, abychom snad nedělali něco podobného. Žádné pravé náboženství nevede tímto směrem...

J. S.

Mohl bych, pane Fritz, začít otázkou, i když předem vím vaší odpověď. Změnilo se na Slově Poselství, po vaší exkomunikaci, byť jediné písmenko? Voda teče, čas plyne, tak nějak začíná nějaké pořekadlo, nepamatuji si již přesné znění, jen smysl jeho. Možná bych položil druhou otázku, ale jako u první, odpověď je nasnadě. Udělal byste to pro přítele znovu? Nemyslím hned po telefonátu s vedoucím představitelem, ale dnes, zkusím odpovědět za vás, myslím, že ano. Neboť co se stalo? Nic, jenom se odhalily charaktery a detaily.

Pokusím se vcítit do vaší situace, jak bych se zachoval, byl-li bych o totéž požádán. Určitě bych se snažil přesvědčit zúčastněné, aby využili oficiální podobu pohřbu. Neboť se tady jedná o úkon Grálu, který má přesná pravidla, obřadník-pověřený, žena v bílém s růží – vybrána, oblečení obřadníka-jasně určeno, slova a úkony -dány. Byl jsem asi přede dvěma léty při pohřbu dle způsobu Grálu, mě a mnohá lidem osoby velmi drahé, požádán obřadníkem, abych se ujal funkce spolupracovníka. Ve smyslu podrž, podej, přečti v obřadní síni, plus podej, podrž, u hrobu, kde se akt dokoná. A jelikož ona osoba byla velice známa a milována, tak se pohřbu zúčastnili lidé z obou znesvářených skupin čtenářů. I když, jak jsem zdůraznil, jsem byl na požádání obřadníka pouhým (podržtaškou), přesto jsem cítil vůči mé osobě, jak určité rozpaky, tak i nějakou snahu se chtít najednou se mnou kamarádit.

Ale abych dokončil tu myšlenku-být ve vaší situaci, ve stejných podmínkách jako vy a zemřelá osoba, jako vám i mě by byla velmi blízká, pak asi ano. Asi proto, že je to pouze hypotetické, a moje zkušenost, na rozdíl od té vaší, byla úplně jiná.

Je tady však asi jiná věc, a nebudu chodit kolem horké kaše, jak je to tedy s otázkou legitimacy? Víme a předpokládám, že tady na tom fóru, snad všichni, že kdysi bylo jedno mezinárodní HNUTÍ GRÁLU, jako záštita čtenářů Poselství. Mělo jedno v Tyrolských Alpách, na Hoře Vomperbergu vedení, kde na vrcholku byla jedna osoba, Světlem vyvolena a nejvýše povolána. Odtud se delegovaly pravomoci, a povolání byli uváděni do svého povolání.

Jenže dnes je situace hodně jiná, nedobrá a nešťastná, leč ze Světla předvídána a popsána,(nejdříve nastane třídění mezi povolanými a nositeli kříže).

Stalo se tedy, máme dnes skupinu, která se vydělila, skupinu co zůstala, a hodně jiných malých skupení, jen pro upamatování, třeba skupina, která si vyrobila kříže s kamenem a svého času se hrdě postavila před osoby v HG nejvýše činné a požadovali odevzdat všechny klíče ode všeho. No nepochodili. Nebo třeba skupinka čtenářů, kteří se dnes řídí pokyny od (Pastierikovců), kde se vzali tak tu byli, a mnohého odvedli a odloudili.

Ale každá ta skupina bude mít svoje struktury, vedení a nařízení. A tak rovněž může svého člena exkomunikovat, jak se to stalo vám, poruší-li nějaké stanovy a nařízení. Když to přeženu pro potřebu lepšího dokreslení, tak budu ve skupině (Bernhardtovců), spáchám přečin a budu vyloučen. A jelikož jsem osoba společenská, přejdu ke skupině (Šprikovců), ti mne přijmou, a rádi a ještě budou říkat, podívejte, jací oni jsou škaredí, a my jsme ti spravedliví. A jelikož jako dítě jsem byl velmi zlobivý a něco mě z toho zůstalo i v již starším věku, udělám zase něco nepatřičného, přečtu kamarádovi na pohřbu slova, která si přál a sám napsal, no a je to tady, zase mne vyhodí, pak si teda vyrobím kříž s kamenem, taky budou rádi, jelikož už to dávno říkali, že tam nemají co dělat, no a když ztratím kamen, nebo něco jiného, co se jim nebude líbit, můžu i pak třeba dál být vyhozen od Pastierikovců, a už mě nenapadá co provedu tam.

Pravěčný je Láska. My nebudeme posuzováni záporně, pokud jsme konali v lásce. Organizace je nutná, nenapadá mne jiné řešení, když čtenář Poselství prožíváním čteného dojde k touze, aby mohl s Pánem uzavřít novou smlouvu – zpečetěním Světlu, jak by se to dalo jinak udělat.

Dalo asi – viz některý příklad, ale kde je legitimita činu? A dal někdo právo šéfům jedné skupiny nechat vás tehdy vystoupit z rozjetého vlaku?

Nechám tomu otevřený konec, nerad bych vnucoval své, jako jediné správné, i když se to tak úplně nedá, viz. pane Fritz prezidentská volba o pár otázek níže. Duch přece neustále něco volí, chce, preferuje a odmítá...

-ZF-

Děkuji panu JS za příspěvek. Rád bych ale uvedl, že mi opravdu nešlo a nejde o vyjádření nějakého svého zklamání, natož pak dotčení k někomu. To, že jsem napsal, že se dokáži vcítit do role těch, kdo mne odsoudili a na jejich místě bych klidně před nějakým rokem jednal stejně, to jsem myslel zcela vážně a upřímně. Na nikoho se nehněvám, necítím se vůbec nějak postižen a vlastně ani odnikud vyhozen. Dokonce si myslím, že to ani dotyční v tomto smyslu tehdy nemysleli. Chtěli jen vyjádřit nějakým činem svůj nesouhlas s mým jednáním. Z jejich pozice se zachovali slušně, mohli být mnohem radikálnější. Tím však neříkám, že to považuji za správné, každý hodnotí správné a nesprávné podle svých stanovisek, podle svého chápání pojmu spravedlnost a proto to nikdy nebude spravedlnost absolutní, ta je jen v Bohu, ale u nás vždy jen relativní, tedy více, méně osobní. Beru to tak a proto nejsem nijak dotčen, ublížen, ale s pochopením všem zdálky kynu.

Protože však mám již jiné postoje, necítím potřebu být osobně spojen se všemi takovými mechanismy, a proto píši slovo „zdálky“. Vítám však tuto zkušenost, která mi dovolila získat určitý nadhled a dokonce se dívám na postoje ve čtenářských skupinách s mnohem větším porozuměním a bez odsuzování. Je to logické, tím, že nejsem osobně zaangażován, mohu být neosobní, tedy věcný. To jsem uvnitř čtenářské skupiny nikdy neuměl. A vlastně bych ani nechápal, o co jde, kdyby mi to někdo vykládal, jako nyní já vám. Je to nádherné, ale nečekám, že to všichni pochopí, ani já jsem dříve nemohl!

Nicméně, znovu důrazně opakuji – toto vůbec nebylo obsahem mého zamyšlení. Chtěl jsem pouze na příkladu ukázat, jak je důležité hodnotit lidi podle jejich nitra, jejich chtění, motivace a ne podle jejich činů. Hodnocení podle činů může být velmi zavádějící, o čem se můžeme dočíst v PG. Vztahuji k tomu výrok, že některé činy, které zavrhuje, mohou být vnitřně čisté... Svůj osobní příklad jsem použil proto, že jej mám skutečně prožitý a ne jen odněkud vyčtený, ale ten příklad je opravdu jen pomůckou pro mé upozornění – hodnotme vždy podle nitra! To je však obtížné, mnohý čtenář se domnívá, že umí tzv. „vycitňovat“ a přesto dělá mnohé chyby, umí to jen velmi, velmi málo lidí a ti o tom ani nemluví.

Chtít hodnotit druhého znamená jej skutečně „znát“, jednak proto, že známe jeho názory, postoje a reakce a jednak proto, že nám to umožní se lépe napojit na druh jeho vyzařování, které z jeho osobnosti vychází. Nedělejme tu chybu, že jedním pocitem ohodnotíme nějakého člověka, kterého neznáme. Vždyť i lidé, které známe léta, nás často překvapí a zdá se nám, že jsme je snad ani neznali, proto pozor na soudy druhých. Proto bych nerad, aby se tu v tomto fóru odehrávaly nějaké boje mezi jednou, druhou, nebo nějakou další skupinou čtenářů, jakož i boje mezi těmi, kteří skupinami, ale i jednotlivci, nějak pohrdají.

Chtěl bych, abychom se tu společně zamýšleli nad základními principy, aby nám to usnadnilo orientaci v sobě i ve světě.

Reakce pan JS-3

/pozn.: to není pan JS, ani pan JS 2, ale jiný pán/:

Dobrý večer pane Fritz,

reaguji na otázku z Vašeho fóra č. 61, kde se zmiňujete o vykonání služby příteli. Jsem velmi rád za váš postoj, který jste zaujal k této situaci. Jistě, rána, kterou jste utrpěl, musela být velmi hluboká a bolestivá, ale je to přece jenom prožití, které se Vám dostalo a z prožití se formuje poznání. Toto poznání musí být jako celek a proto Vám příkládám ještě trochu jiný pohled na Vámi prožitou situaci.

Není to pouhý pohled, nebo nějaký názor, ale nejspíš skutečnost, kterou jsem slyšel zčásti přímou i nepřímou.

Na zmiňovaném pohřbu bylo účastněno více přítomných, kteří viděli i slyšeli. Jak jistě víte, co člověk to názor, a právě v tuto chvíli nastává dlouhý řetězec problémů, které následně končí většinou nedorozuměním. Jedni z účastněných, kteří mi přímo pověděli, že na celém aktu pohřbu, neshledali vůbec nic, co by bylo porušením přímo úkonu Grálu. Jejich slova zněla. Pohřeb-rozloučení bylo to velmi krásné a důstojné, nebylo použito nic z úkonu po způsobu Grálu. Pohřeb se nám jevil jako veřejný, přesto velmi pěkný, asi takto bychom si představovali veřejná rozloučení s blízkými.

A pohled jiného ze zúčastněných je asi v tomto smyslu: „Pobuřující, neopravňující vykonávat obřady po způsobu Grálu, jak jste si to mohl dovolit!“. Jeden se dopouští chyby jako druhý a tak vzniká jeden velký problém, který se už nedá vůbec zadržet. Prvního člověka přepadnou silné emoce, ješitnost mu nedovolí, aby se nad sebou zamyslel, že se s ním něco děje a neváhá se se svým emočním zážitkem svěřit, komu jinému, než dalším. A ti zaujímají vážné postoje „přece to tak nemůžeme nechat“ a trestají. A jde to pak jako lavina, dál a dál.

Pokud mohu říci svůj názor, tak stanovisko, které k Vám zaujali, bylo velmi nepřiměřené. Jsou i jiné způsoby, jak k takovýmto situacím přistupovat a řešit a také vyřešit, důstojným a hlavně lidským způsobem a přitom zůstat nadále přáteli.

Tím to bych chtěl poukázat na jednu velmi důležitou věc a to na člověka samého. Všichni jsme lidé, lidé, kteří jsou zde za účelem vývoje, tedy duchovního vývoje. To znamená, že nejsme vůbec dokonalí, ať máme zde na zemi postavení jakékoliv. Jsme pouhý človíček, kteří se stále učí životu, jak myslet, mluvit, jednat i pracovat v plné odpovědnosti za všechna svá konání svého žití v tomto stvoření. Skutečné dokonalosti teprve musíme dosáhnout vývojem. Pokusme se nedívat takto pouze na sebe, omlouvaje své vlastní chyby, ale i na ostatní kolem nás s pochopením, i oni se učí správně životu a jen právě tyto chyby jsou nejlepšími učiteli každému z nás. Když vidím, jak jiný člověk chybí, tak to vůbec není impuls k pohoršení se nad jeho jednáním, ale přináší mi toto jeho jednání něco velmi cenného, a to je /zrcadlo/ tedy obraz toho, co se ve mě ještě schovává. A také opačně, já jsem zrcadlem pro toho druhého. Z toho vyplývá, jak si můžeme vzájemně pomáhat při výuce v životě. Proto zde na zemi, ale i ve všech úrovních, nejsme sami. Proto ty všechny situace každý den. Nemluvě o vyrovnání karmických vláken z minula.

Když se takto dívám každý den kolem sebe, tak přestávám vidět chyby jako chyby, ale rozlišuji na správné a nesprávné. Postrádám možnost kritizovat, protože pak už není co kritizovat. Samozřejmě není to až tak jednoduché, snadno se padá do starých kolejí, když nejsme bdělí. Je to velmi dlouhá cesta, ale stojí za to po ní jít.

Jeden člověk mnohými životními situacemi prošel, má je hluboko prožité. Jiný ne! Ale zase ten druhý prožil jiné životní situace a toho prvního teprve ty stejné, anebo podobné situace třeba čekají, aby je teprve prožil a opačně. Tudíž se nedá říci, že jeden stojí výše a druhý ne. Alespoň z našeho pohledu, protože vůbec nedokážeme přehlédnout všechny životy těch druhých, abychom mohli porovnávat. S pozdravem JS

-ZF-

Vážený pane JS, děkuji za vyslovení podpory mé osobě, a to nejen dnes, ale ještě více v době, kdy mne to bolelo. Děkuji i všem jiným bezejmenným i jmenným. Nicméně, musím znovu opakovat - ne-

šlo mi o to vyvolat účast všech, kteří měli se mnou soucit, nebo mi jen věřili, nešlo mi o kritiku nějakých lidí, nešlo mi o bolestínský pocit a touhu nechat si pofoukat svou bolístku, nešlo mi ani o to, že bych vzpomínal na staré zážitky, vyžíval se v nich a chtěl je znovu vyvolat. Nikoliv vážení, já opravdu necítím žádnou křivdu a nepotřebuji pochlácholit, ani podpořit.

Celý příběh jsem vám skutečně povyprávěl jen a jen proto, že jsem jej chtěl použít jako prostředek na ukázání prostého poznatku z Poselství: člověk není schopen podle vnějšího děje pravdivě posoudit nitro druhého, a proto by se při svých soudech měl vždy snažit je buď vůbec nevynášet, nebo, je-li to pro něj z nějakých důvodů nutné, pak by měl důkladně a dokonale prozkoumat celé pozadí děje, než začne konat proti bližnímu. A říkám-li pozadí, pak mám na mysli především veškeré pohnutky dotyčného, především, jak to vlastně „myslel“, protože on se mohl na věc dívat naprosto jinak, než já. Neměli bychom zapomínat na výroky druhu, že vnitřní čistota mnohý čin povznáší do jiného druhu a pak můžeme čisté mylně považovat zvnějšku za nečisté.

Snad bych k tomu ještě dodal pár výroků, kdy Abd-ru-shin nabádá své povolání, že chyby, které vidí na druhých a vytýkají jim je, vůbec nejsou chybami, ale jen vývojovými stupni na jejich cestě. Také jim říká, že by mohli děkovat, kdyby takové chyby měli, protože to vypovídá o nějaké vnitřní hybnosti, zatímco zdánlivá „bezchybnost“ jen o ustrnutí. Toto však zde nezmiňuji, jako svůj příklad, ale pouze na ukázkou toho, že je skutečně těžké hodnotit druhého.

Jestliže mi zde jeden z diskutujících položil otázku, zda bych dnes jednal stejně, pak na to odpovím. Ano, slib je pro mne závazný a ani po těch letech jsem nedošel k tomu, že je to něco, co by mi z hlediska zákonů stvoření bylo vytýkáno. Nicméně, na základě všech těch prožitků, bych jistě nějakou změnu udělal. Snažil bych se ještě více zdůraznit, že tento obřad nemá nic společného s tím, co organizovaná skupina vnímá jako posvátný úkon, který má svá přesná pravidla. Náboženské cítění každého jednotlivého člověka je jistě něčím významným a cenným a jistě by nebylo správné se jej nějak bolestně dotýkat.

Dnes, když už z prožití vím, že vše je hodnoceno a pocítováno velmi osobně a věroučně, bych se pokusil pojmut obřad tak, aby sporné momenty zbytečně nevydráždily jiné lidi. Chápu totiž, že jejich zloba, nenávisť, či jiné negativní reakce by přinesly do světa mnohem více zla, než je nutné. A právě proto, že pro mne tento pohřeb nebyl náboženským obřadem toho druhu, jak jej chápe skupina čtenářů, není pro mne nijak problematická představa, že bych změnil, vynechal či upravit problematické věty, či slova, nebo snad i gesta. To vše jsou pro mne v takovémto případě /tedy není to daný úkon/ prostředky, ale nikoliv fundament.

Jistě bych nezměnil celkový obraz, který vychází z vědomí toho, že se nám Poselství stalo smyslem života nejen zde, ale povede nás i po odchodu z této bojovné pláně. To by byla zrada, nejen k tomu člověku, kterému jsem dal slib, ale hlavně by to byla zrada ke slibu, který chovám ke Stvořiteli. Není však pro mne již tím nejzásadnějším, jestli Mu svou lásku, úctu a víru vyjádřím přesně těmiž slovy, která dal Abd-ru-shin. A přesto si všech úkonů, obřadů a forem s ním spojených vážím stále stejně, o nic méně a věřím, že mají zůstat zachovány a nezměněny – to jen, aby mi někdo nepodsouval jiné závěry, než mám. Avšak v určitých situacích, jako byla tato zmiňovaná, může být pro člověka důležitější obsah, nitro, náplň a důvěra k osobě, která mu má být v damou chvíli oporou. Pak se to samozřejmě nesmí nazývat stejně, jako by se to jmenovalo v případě jiném. Tady se v této chvíli nebavíme o „legitimitě“, která zde byla zmiňována, ale o důvěře člověka k jiným lidem. A jestliže člověk ztratí důvěru v jiné lidi, pak ani jejich legitimita tuto důvěru nevrátí a člověk pak hledá jiná řešení.

Ta již nebudou tak vysoká, nebudou legitimní, nebudou náboženským úkonem s tím skutečným „oprávněním“. Budou však spojena s důvěrou, přátelstvím, službou a láskou. V lidské společnosti to bude věčným dilematem, jestli si v daném okamžiku vybrat uznanou legitimitu, nebo takové ty „obyčejné“ lidské hodnoty, jako je srdečnost a přátelství, pokud tyto dvě veličiny stojí proti sobě /což by ovšem neměly/. Ani náboženství nemůže být jhem, knutou a zbraní. Pokud jej tak člověk začíná pocítovat, pak jej buď opustí, nebo hledá jiné, jemu srozumitelnější formy.

Chcete nějaký maličký příklad? Proč ne.

Před mnoha lety jsme s ženou přijeli do Rakouska, na místo, kde je pohřben Abd-ru-shin. Je to, nebo alespoň bylo, místo veřejně přístupné, i když spravované organizovanou skupinou čtenářů. Naplnění posvátným cítěním, v pokoře a údivu jsme se přibližovali ke stavbě pyramidy, ve které jsou ostatky uloženy. Daleko jsme však nedošli, tvrdě a bez jakéhokoliv citu jsme byli pokritizováni nějakou čtenářkou, že se nesmíme přiblížit s igelitovou taškou, to je přece znesvěcení...

Nejen, že nám dotyčná pokazila tuto slavnostní chvíli, ale pokazila nám celý několikadenní pobyt. Z takových zdánlivých maličkostí, které se tváří, jako pravá víra, až příliš často vznikají „svaté války“ všeho druhu, kritizování, odsuzování a mučení bezvěrců, odpadlíků a mnohé jiné fanatické lpění na čistotě víry, apod. Tam, kde člověk nadradí dogma nad prosté lidské cítění, ohleduplnost a slušnost člověka k člověku – tam to není skutečná víra i kdyby si to člověk stokrát namlouval.

Reakce J.P.

Dobrý večer pane Fritz,

stále nemám zpracovanou otázku, která mně napadla při té Vaší příhodě, jak jste se loučil na pohřbu. Jestli je správné přesné znění rozloučení podle předpisu, nebo naše dobrá vůle.

Přeji Vám dny J. P.

-ZF-

Dnes je situace v mnohém složitější, než byla dříve. Dříve byl jeden Abd-ru-shin a jeho Poselství. Kdo v tom našel, co hledal, přidal se, někdo jiný byl proti, nenáviděl, udával, nebo se naopak snažil podle toho žít, ale zjišťoval, že to není tak snadné, jak to vypadalo. Takže to vlastně vše bylo o vztahu k Poselství a jeho autorovi.

Ovšem dnes tu sice stále máme Poselství, ale některé věci souvisí spíše s jeho výkladem a ději, které v samotném Poselství buď vůbec nejsou /pohřeb/, nebo jsou zmíněny jen okrajově/pobožnosti/. A zde do toho vstupují organizované skupiny čtenářů a ony nám předkládají formu toho či onoho, jako Abd-ru-shinem danou. Nikdo z nás dnes nemá možnost si osobně ověřit, jak věci probíhaly za Abd-ru-shina a proto je to celé postavené na tom věřit lidem, kteří nám to předkládají jako fakt. To by ještě nebylo tak těžké, ale začíná to těžkým být v okamžiku, kdy zjistíme, že skupin je více a každá z nich tvrdí, že jen její představitelé jsou oprávněni a mají tzv. „spojení se Světlem“, což je výraz, který všemu dává teprve skutečnou mimozemskou a vysokou hodnotu.

Takže některé věci už nejsou o tom, rozhodnout se pro Poselství, ale jsou o rozhodnutí pro tu, či onu skupinu čtenářů. Rozhodnout se pro jednu, však znamená pohrdnout druhou, protože oni tu druhou neuznávají a jejich náboženské akty označují za neregulérní, protože nemají spojení s vyššími principy, úrovněmi, atd. Protože však obě skupiny dodržují vnější formy obřadů stejné, je rozhodnutí o to těžší. Obě skupiny říkají jako samozřejmost, že člověk přece jasně „cítí“, že oni to spojení mají. Jak jsem již uvedl ve své vzpomínce na společnou návštěvu Vomperbergu, kde část lidí „cítila“ světlo a druhá temno – není tak jednoduché určit, jak to vlastně je. Já to vnímám tak, že to, co nazýváme „cítěním“, je vlastně jen projev zákona stejnorodosti.

Zkrátka, někde se nám „líbí“ více, „cítíme“ se tam příjemněji a pak to označíme, že toto místo je lepší a jiné horší. Pozorováno z nadhledu je to však jen vyjádření našeho příklonu k něčemu, s čím jsme více stejní. Jestli si to potom nazveme světlejší, nebo jinak, jsou jen slova, ale ve skutečnosti to tak vůbec nemusí být. Protože pravidla obřadů /jako je i pohřeb/ jsou vázána jen na tyto skupiny, je tím dáno, že chce-li člověk zachovat formu těchto obřadů, měl by se obrátit na ně. Ne snad, že by ony musely mít monopol na jejich vlastnictví, ale připadá mi to tak, že člověk, který by prováděl stejným způsobem a se stejným chtěním i úmyslem tyto obřady – nechtíc by se dotýkal něčeho, co je jiným

posvátné a to by nebylo správné. Proto jsem ve své úvaze zmiňoval, že pokud bych snad někdy měl být v podobné situaci, vždy bych se snažil, aby vnější forma nepřipomínala obřad, který pod tím míní organizované skupiny čtenářů. Tím se vyvolává pro ně dojem, že jim někdo kazí a znesvěcuje něco, co je jim posvátné.

Vrátím se k otázce. Za Abd-ru-shinova života bych určitě neváhal odpovědět, že vždy nejlepší je obřad jím daný. Dnes bych to jistě doporučil také, ale pokud jsou někteří lidé tak zklamáni z prožitků se čtenáři, že by jim obřad připadal jako přetvářka, pak by bylo jistě čistější a pravdivější, kdyby pohřeb měl jinou, neoficiální formu, byť inspirovanou myšlenkami z Poselství. Vždy bych se přikláněl k pravdivosti a poctivosti postojů více, než k dokonalé vnější formě, pod níž je však rozervanost, rozpory, ne-li dokonce nějaké ublížené a nepřátelské myšlenky.

Myslím si, že hlavní pro kvalitu všeho je čistota vnitřního postoje. Ale i vnější formy by se neměly stát zbraní, kterou se my, uznávající stejné hodnoty, vzájemně trápíme. Pak by pro nás bylo lepší, neumíme-li to jinak, vynechat to, co nás rozeštvává a soustředit se jen na takové formy, které nepřinesou více zla, než dobra.

62. otázka: Láska k Pravdě, život v Pravdě

Snad každý čtenář si váží významu slova Pravda. Možná pod tím slovem chápeme každý trochu něco jiného, ale snad se všichni shodneme, že tento pojem souvisí s Bohem, protože jen On sám může být skutečná a neměnná Pravda, tak jako jedině On je Život, zatímco vše ostatní jsou jen děje podmíněné a vycházející z Něj. Obecně to asi chápeme tak, že když milujeme Boha, pak také milujeme Pravdu.

Rád bych tento pojem, který je jistě správný a vysoký, rozšířil a jeho část posadil i do praktického každodenního života, protože Bůh je sice na nebesích, ale náš vztah k Němu musí být i zde na zemi...

Reakce pan O. J.:

Dobrý den pan Fritz, priznám sa, že význam slova Pravda sa mi hlbšie podarilo prežiť až po jedenástom, alebo snáď dvanástom, už to nepočítam, prečítaní pôvodného Posolstva Grálu, kedy sa mi začali v hlave zrovnávať medziprednáškové linky križom celého diela. Do doby, kedy som poznal Posolstvo, som si utváral svoj svetonázor na podstatu sveta z toho, čo sa ponúkalo a čo je bežné v každej kultúre. Teda konkrétne, že svet pozostáva z boja dobra so zlom a teda, že svet je dobrý aj zlý. Podporila ma v tom aj východná teória protikladov jing jang, jednoducho som to bral ako samozrejmosť – túto polaritu sveta a moc som sa tým nezaoberal.

Ale až po hlbšom štúdiu Posolstva sa predom mnou otvoril nádherný a jednoduchý obraz Stvorenia v jeho pravej podstate, a ja som pochopil, že svet, a teda celé Stvorenie, je iba dobré, že Boh, jediná existujúca dokonalosť, je dobrý, aj všetko ostatné, ktoré mohlo vzniknúť z dokonalosti, ktorá je dobrá, je len dobré. Všetky zákony Stvorenia sú vlastne len zákonom Lásky. Aj dovolené zlo v hmotnostiach slúži len pre dobro a keď nie, tak bude vyhubené. Jednoducho vo Stvorení sa udrží len dobro. Toto prežitie skutočnej Pravdy, že podstata sveta je dobrá a nie dualisticko dobro-zlá, vo mne znamenalo hlboký zážitok a pokrok v mojom duchovnom dozrievaní a premenu zo starého vedomia na nové. Je to jedna z tých veľkých Právd, ktoré menia celé bytie človeka. Vzťah k Pravde je určujúci pre celé bytie. Bez hľadania a poznania Pravdy sme len nevedomými cudzincami vo Stvorení. Skutočná Pravda nám môže byť zvestovaná jedine zhora, nikdy sami svojimi schopnosťami rozumu a fantázie by sme nespoznali Pravdu.

Boh Otec na nás nezapadol a poslal nám Pravdu na Zem, aby sme nezahynuli. A ja som mu za to nekonečne vďačný, že sa môžem oslobodiť od svojich omylov darovanou Pravdou, stačí sa len namáhať. Po poznaní Pravdy, že vo Stvorení sa udrží len dobro a poznání, že aj ja sám pochádzam ako zárodok zo svetlej ríše, snáď ani nieje možné, aby človek nechcel konať a myslieť len na dobré, veď je to radosť. Poznanie Pravdy je radosť a oslobodenie.

-ZF-

Miluj Pravdu, braň Pravdu, žij Pravdu...Takové a podobné výroky nás hluboce oslovují a rádi bychom je prožívali, stali se jejich nositeli. Modlíme se, přemýšlíme o vysokých pojmech, snažíme se pozitivně myslet a nevytvářet negativní formy. Bylo by dobré si uvědomit, že „vše souvisí se vším“, a tak i ten vysoký pojem Pravda jistě souvisí s často používaným a zneužívaným lidským slovem „pravda“. To asi tušíme, a proto nechceme lhát, podvádět, zkrátka chceme „být pravdivý“. Jistě je to správné, jen bychom si měli uvědomit, že tento pojem má mnohem širší pole působnosti.

Čtenáři mají před sebou vysoký, světlý a ideální cíl...a to je jistě správné, ale je nutné si uvědomit, že na tuto zemi jsme přišli proto, abychom prožívali dobré i špatné a na tom v prožívání zráli. K pravdě patří i rozpoznání dobra od zla, tedy zkoumání všech věcí a situací v prožívání. Nestačí si tedy o věcech přechíst, nebo slyšet, je nutné je prožít. Jen prožitím se vtiskují děje do duše a formuje se osobnost ducha. Nemáme se bezhlavě vrhat do každého těžkého a temného prožití, ale na druhé straně bychom měli přijímat vše, co nám život přináší a využít toho ke zmoudření. Měli bychom sle-

dovat svět kolem sebe, národ, lidstvo, sousedy, televizi, civilizaci a pokrok...vše v přiměřené míře, abychom vše prožili, ale co nejméně se tím pošpinili. Někdy to bez toho pošpinění prostě nepůjde, protože tento svět je takový a současně i my jsme jeho tvůrci a neseme podíl na jeho špíně, proto se z ní můžeme vymanit někdy jen jejím protrpěním.

Čtenáři mají snahu si vytvořit idealistický, ale umělý svět „světla“ a snaží se izolovat od světa, který je temný. V idealistické rovině je to pochopitelné, ale ve smyslu nutného prožívání je to únik od reality, ale tím i vyhnutí se odžití minulých chybných postojů. Již jsem to uváděl v otázce kolem voleb. Takových otázek kolem nás je přece mnoho, otázek o kterých mluví lidé našeho národa, národa, do kterého jsme se inkarnovali cíleně a ne náhodou. Ve všech těch otázkách bychom měli mít „svůj“ názor, ne jen to, že řekneme – je to špatné, temné...ano jistě je, ale takové, jen obecné a neprožité vyjádření se stává „výstřelem do temnoty“ kde je jisté, že se vždy trefíme – to však není získané poznání, to není život v pravdě.

Tento pojem ale zasahuje i do jiných věcí. Jiní čtenáři nám například řeknou: ...toto je správné, tamto je špatné, tohle je temné...a my, protože je považujeme za zkušenější, nebo protože si jich vážíme, to přijmeme a dokonce s přesvědčením šíříme dále. Tedy předáváme cizí názory, aniž bychom si je mohli ověřit? Každý jsme tu sám za sebe, také sami musíme získávat zkušenosti, sami je třídit a dělat si z nich své závěry. To není kolektivní činnost, a pokud se to tak pokusíme pojmout, jen se svážeme dohromady. V tomto smyslu vás i já prosím a žádám – nevěřte mi, ale ověřte si, jestli mohou mé názory být pravdivé, nebo nesouhlasí s vaším chápáním věcí - pak to nepřijímejte, jen si vždy ponechte v sobě volný prostor pro změnu svého názoru, protože i názory se musí měnit, jak zrajeme. Ať se nikdy nic nestane dogmatické! Dogma je lano, jímž se člověk dobrovolně spoutá a osvobodit se je možné jen změnou názorů. Čím více však máme o svém názoru přesvědčení, tím hůře to půjde. Protože i míra přesvědčení může být mírou spoutanosti.

Vzpomeňme na Buddhu, takový velký, zralý duch s čistým životem se svým přesvědčením dokázal spoutat a zůstal připoután k pozemskému. Na druhé straně před tím nelze uniknout, protože nemít přesvědčení, znamená nemít pevný názor a postoj. Tady je to opět o rovnováze, musíme mít přesvědčení vzešlé z prožití a poznání ve smyslu Poselství, ale přitom si musíme stále být vědomi, že míra našeho poznání je velmi omezená a proto se můžeme mýlit. Měli bychom tedy být nádobou, ve které se vlní nějaký živý obsah, ale je u ní i vypouštěcí ventil a ochotná obsluha, která po dalších prožitcích odpustí některé látky /tedy závěry/ a dopustí nové, aby byl obsah stále aktuální a nikdy neztuhnul, neboť pohyb je život.

Život v Pravdě, není tedy jen to, že uznáváme Boha, čteme a věříme Poselství a podobné „velké věci“. K tomuto velkému pojmu patří i mnoho malých a všedních věcí z každodenního života... Být pravdivý znamená, mimo mnohého jiného i to, že budeme poctiví ke své duši, nebo snad můžeme říci, budme vždy sami sebou, protože je lepší udělat chybu z vlastního rozhodování, než nechybovat, protože kopírujeme druhé. Na chybách může člověk spět k Pravdě, ale ne kopírování druhých, nebo přidáváním se k názorům druhých, aniž bychom k nim došli vlastním prožíváním.

Reakce pan Janíčko

Srdečně Vás zdravím pán Fritz, vo svojom príspevku ste vyjadrili názor, že človek musí prežiť aj zlo aby dozrieval. Ja sa domnievam, že nie. Cesta ľudského ducha mala byť aj v hmotnostiach len priama a čisto Svetlá. To, že človek zažíva zlo je len dôsledok pádu do hriechu či už pričinením Lucifera, alebo bez neho, ale jeho cesta takto nebola predurčená. Samozrejme, že po páde do hriechu, kde prevzal nadvládu rozum je prežívanie temných pochybení v zákone spätného účinku nevyhnutné. Ale človek na to, aby dozrel, nepotrebuje vôbec poznať zlo.

Veď aj v Raji dozrievajú deti bez poznania zla. Svetlo, ako Pán často hovoril, zlo vôbec nepozná a nerozumie mu. Veď preto musel Pán, ktorý určite bol vnútorne dozretý, prejsť ťažkým obdobím spoznávanie všetkého falošného a temného na Zemi len nato aby nám mohol ukázať cestu von

z temnoty. Inač pre svoju zrelosť a schopnosť pobytu v Svetlých úrovniach poznať temnotu vôbec nemusel. V Posolstve je napísané, že čo je dobré alebo zlé cíti človek do končekov prstov a nemusí o tom hľbať. Aj dneska môže byť cesta človeka na zemi posiatá kvetinami, vôbec nemusí zažívať temnotu a trnie, keď po nej kráča (začiatok prednášky „Jemnohmotné trnité krovie“). Toto ma napadlo pri čítaní Vášho príspevku a trochu som s Vami zapolemizoval i keď verím, že to cítite rovnako. S pozdravom, O. J.

-ZF-

Vážený pane Janíčko, ďakujem za Váš príspevok. Ano, verím, že veci chápeme podobne a súčasne se domnívam, že oba naše názory jsou správne. Vy hovoríte o tom, jak to mělo být a já o tom, jak je to dnes. Jistě, že temnota vůbec neměla existovat, ona není výtvorem Božím, ale naším. Její existence nikdy nebyla plánovaná a je bezesbýtku nesprávná a nežádoucí. Opět je to jen z naší strany zneužití možnosti svobodné vůle. Jako když vytvoříme svým chtěním démona a on je s námi spojen a přináší nám temná působení. O tom není zapotřebí více rozprávět, otázka je tedy spíše o tom, jestli je správný můj názor, že dnes je každý člověk konfrontován s temnem a je to pro něj správné a nutné.

Samozřejmě, kdybychom vzali teoretický příklad člověka, který se nikdy nezkazil, tak ten by jistě nemusel být s temnotou a negativními principy konfrontován. Pokud by takový člověk vůbec existoval, pak by velmi pravděpodobně ani nemusel být účasten prožívání v soudu, ale pobýval by již ve vyšších úrovních. Samozřejmě si můžeme představit případ, že by takový zralý člověk sem přesto přišel, aby pomáhal druhým, nebo se účastnil na nějaké pomocné misi. Když vezmete tyto výjimečné případy, pak ale opět najdete střety s temnem, jen v těchto případech to má jiný důvod, než v těch obecných. Zde je to reakce temna na jej ohrožující opačný princip.

V běžných případech to bude nějaké navázání na naše dřívější, nebo i současné doteky temna v našich špatných postojích, či jsou to tlaky směřující po karmických vláknech. Člověk, který by byl zde v tomto temnem zamořeném prostředí úplně bez konfrontací s temnem, by musel být dokonale čistý a také s úplným vyčerpáním karmy/zde mám na mysli karmu negativní, protože karma je jen obecné zpětné působení, tedy je i dobrá karma/. Myslím si, že citovaný úryvek není myšlen v absolutním, všeobecném a neměnném smyslu, ale právě ve smyslu řečené přednášky, tedy jako možný protiklad k navyklemu chápání. Jako ukázka, že máme svůj osud ve svých rukách, že jej můžeme změnit a nemusíme trpně a líně být vlečeni davem, který se nebrání.

V jiných přednáškách je např., že každý, kdo se chce osvobodit, musí prožít všechno to nepochopení a pokřivení, které zažívali Vyslanci, musí ho prociťt, protrpět, že je to pro něj nutné osvobozující působení, které jej tímto prožitím teprve uvolňuje. Také je např. ve výkladu modlitby Otčenáš pasáž – Poznávejme zlo za každou cenu pro nás, i za cenu utrpení... V základních zákonech samozřejmě není žádná potřeba, abychom prožívali zlo, pokud ho však již vytvoříme, musíme ho přece podle zákona zpětného působení nějak prožít /ať již hrůzně, mírněji, nebo snad i symbolicky, ale vždy musíme/.

My všichni, jeden vedle druhého, jsme se nějakým způsobem podíleli na vzniku a rozvoji temna. Jsme tedy všichni, s výjimkou těch, kteří jsou již očištěni odpykáním, svázání s temnem, což doslova napsal i Abd-ru-shin /..vy všichni jste omotáni temnem, místo, abyste byli spojeni se světlem/, a proto potřebujeme různými konfrontacemi s temnem dojít /doprožívat se/ k rozvázání všech těchto spojů, ať již současných či minulých. To, že věříme v Poselství, je jistě velkým krokem na cestě k vlastní očiště, ale to ještě tuto očistu neznamena. Kdyby to tu bylo tak, jak to bylo naplánováno, pak by Váš závěr byl jistě správný.

Za života Abd-ru-shina zde na zemi mělo dojít k úplné očiště a to včetně uzavření karmy spáchané lidstvem na Ježíši, k čemuž však nedošlo. Po této očiště měla, za jeho života a za jeho vedení, proběhnout výstavba nové říše. Zde by samozřejmě již nebyla konfrontace s temnem, protože to by bylo při očiště odděleno a kleslo by do izolované úrovně rozkladu. Protože však naší vinou k tomuto závěru dosud nedošlo a temné principy ovládají svět, vlády jednotlivých zemí, církve, noviny, sdělovací prostředky, ale i jednotlivé vztahy mezi lidmi v rodinách, ale přece i mezi čtenáři, protože zde nevládne světlo, musí zcela zásadně probíhat konfrontace mezi těmito dvěma póly. Pokud nedojde k úplné

očistě této země, musí neustále docházet k těmto konfrontacím, protože základní vlastností temna je boj a útoky proti světlu.

A uprostřed této temné lidské společnosti těžko můžeme očekávat, že se bude naplňovat citovaný výrok, že cesta člověka usilujícího ke světlu bude posetá květinami, ovšem pozor, ve smyslu duchovním tak tomu být může, protože to je osobní vnitřní svět, ale ve vnějším, tedy pozemském, však vládne temno a nelze se mu zcela vyhnout. Jistěže způsob, kterým je jednotlivec konfrontován s temnými principy, bude různý a bude záviset od vláken jeho karmy, jeho současných postojů, ale i role, do které se postaví.

Člověk, který se odstěhuje do Himaláje a tam bude chodit po horách a prozpěvovat celé dny jen mantry, asi nepřejde k temnému prožívání, ale je otázka, jestli mu to bude k užitku. Znovu zde zmíním Abd-ru-shinův výrok k povoláním...mohli byste být vděční, kdybyste měli takové chyby, které kritizujete na druhých, protože ony vypovídají o jejich duchovním postupu. Člověk bez chyb a bez konfrontací s tímto falešným světem by, dle mého názoru, byl jen ten, který by se tomuto světu, ani vnějším, ani vnitřními postoji, neprotivil. To by byl člověk bez postoje, bez výraznější osobnosti a tím asi duchovně mdlý a líný.

Vrátím-li se ještě jednou k citovanému výroku, pak je tento součástí sdělení lidské o duchovní cestě, o tom, že je-li udržovaná, pak jsou na ní jen květiny a ne utrpení. Je zde tedy řeč o vnitřní cestě, kterou si určujeme sami, nikoliv o pozemském prožívání, které je většinou součástí zpětného působení.

pan Janíčko

Vážený pán Fritz, děkuji Vám za velmi vyčerpávající a velmi vyzrele odpověď. Naprosto s Vami souhlasím. Samozřejmě, že mal som na mysli len ideálny prípad tak ako by to malo byť a Vy ste dokonale popísal súčasný stav ako to naozaj je.

V tejto súvislosti ma napadá ešte jedna otázka...tuto otázku jsem uvedl jako další pod číslem 63/pozn.moderátera/

J. P.

Dobrý večer pane FRITZ,

přemýšlím o té otázce pravdy. Poselství je nadepsané Ve světle pravdy, takže pod úhlem jeho čtení bychom měli i v běžném životě poznávat kde je pravda, v denních situacích, které nás potkávají, a cit by nás měl navést vždy ke správnému rozhodnutí. Ovšem stále to ještě neumíme, jinak bychom nenaráželi stále dokola a nemuseli se sem vracet. Denně se obdivuji dokonalosti díla Božího, dokonalosti přes jeho jednoduchost a snažím se pochopit, proč stále nedovedu žít podle těchto Božích zákonů a stále chybují. Neumím odpověď správně formulovat, jen cítím, že světlo, láska a pravda je to, co bychom měli žít, ale stále to neumíme, tedy aspoň já ne. J. P.

63. otázka: Rozvazování karmy

Byla mi položena tato otázka: Pán v Posolstve spomínal, že keď odpadnú temné sklony, tak karmické nitky sami uschnú a odpadnú. Chápe to tak, že vlastne už neexistuje cesta pre karmický návrat účinkov karmy. Pán dal príklad že sa karma odrazí od svetlého okolia, ako od vzduchovej vrstvy na Zemi, alebo ešte lepší príklad, keď sa ľudský duch vnútorne veľmi polepší k dobrému, tak je ako prijímač, ktorý je naladený na inú frekvenciu ako vysielač a preto karma nemôže zasiahnuť ľudského ducha. Znamená to teda, že sa karma v prípade uschnutia a odpadnutia nitiek nemusí odpykať ani symbolicky?

Jednoducho - či si myslíte, že je možné nepocítiť pri veľkom polepšení vracajúcu sa karmu žiadnym spôsobom? Tá karma po odpadnutí a uschnutí nitiek sa vlastne nemá kam vrátiť, lebo neexistuje cesta. Vopred ďakujem za odpoveď. S pozdravom a práním všetkého dobrého. O. J.

-ZF-

Jsem přesvědčen, že karma se vždy musí vrátit a její zpětný účinek nemůže člověka nikdy minout, ale může se změnit druhem působení polepšeného viníka, druh jejího zpětného projevu. Z původního bolestného se může změnit na radostný a neuvědoměle prožitý. Tím myslím neuvědoměle vůči původnímu špatnému počátku. Člověk tedy ten čin vůbec nechápe jako karmu, ani nějaký zvláštní děj, ale učiní něco pro něj „normálního“, ale samozřejmě již pozitivního. Možná by celý děj bylo možné rozdělit na dvě věci – jednou jsou vlákna, která odpadnou až po odložení, odžití toho posledního, třeba jen symbolického děje. A druhou jsou vracející se zpětné účinky, vlákna dovedenými k člověku. Podle jeho okolí /to je vlastně třetí věc/, jej mohou zasáhnout účinněji, nebo projdou, aniž by ublížily/to je ten příklad s telegrafií/. Nitky tedy odpadnou, až člověk provede poslední, jemu zbývající čin, potřebný k vyrovnaní.

Proto si myslím, že není možný tazatelem zmíněný případ, že nitky již neexistují, ale karma ano, nicméně nemůže se k němu vrátit /nemá po čem/.

Trochu to rozvedu.

Pozorný čtenář si jistě povšimne mnohých míst v PG, kde je řeč o tom, že se ve stvoření děje pohybují v kruhu, nebo oválu/což je vlastně zase jen nějaká podoba kruhu/. Týká se to věcí velkých, jako je vydělování celých úrovní při formování, přes pohyby světových částí v pozdějším stvoření, ale i pohyby vesmírných těles i celků. Ovšem je to součástí i cirkulací energií, koloběhu vody, přijímání a vylučování potravy, atd. Je to tedy jeden ze základních mechanismů a proto se prolíná do mnohého, ne-li do všeho. Vždyť i naše vývojová cesta je opět po nějakém ovále, elipse. Součástí je, že se konec spojuje se začátkem, neboli pro dovršení a uzavření některých dějů je nutné, aby došlo k návratu subjektu k východisku děje, jinak je proces nedokončený a čeká, nebo i tlačí na dokončení tohoto cyklu.

V našem případě se musíme vrátit po dokončení procesu uzrávání k východisku putování, jinak je celý proces nedokončený a tím znehodnocený, můžeme i říci anulovaný. Aby se mohl tento velký vývojový kruh uzavřít, musí subjekt /tedy jednotlivý lidský duch/ procházet jednotlivými částmi kruhu a v jedné každé části zcela ukončit určitý vývojový segment. První polovinu kruhu /sestupnou část/, tedy cestu až do nejhutnější a nejnižší části cesty máme všichni za sebou, ale musíme dokončit i tu druhou polovinu, což je díl vzestupný.

Pozorováno z odstupu jeví se tento kruh /či ovál/, jako protínající jednotlivé úrovně hmotnosti, jako je jemná jemnohmotnost, střední jemnohmotnost, hrubá jemnohmotnost, jemná hrubohmotnost, střední hrubohmotnost a hrubá hrubohmotnost. Přesto, že všechny tyto vrstvy jsou jen oddíly jedné velké úrovně hmotnosti, z hlediska vývojové cesty se pro nás jeví jako samostatné učební třídy. Duch nemůže vystoupit do vyšší třídy, pokud nesložil všechny zkoušky v nižší třídě, pokud nedohnal všechno zameškané učivo, nenapravit všechny zameškané hodiny a nedostal známky nutné k postupu. Každá úroveň musí být tedy zcela odžita a pro každou působí zákon zpětného působení, kterému

říkáme karma, v podstatě jako izolovaně působící. Tedy karma vzniklá v dané úrovni musí být odžita/napravena v této úrovni. Jsou jisté pomocné mechanismy, které napomáhají, aby tento děj proběhl snáze, ale i tak se tato zákonitost vždy naplní.

Každý jednotlivý čin, který vyvolá zpětné působení, má svůj vlastní kruh, v němž musí dojít k vyrovnání. Tento kruh se protíná s jinými a spolupůsobí s nimi, ale sám o sobě musí být uzavřen jako takový. Každý musí být uzavřen...proto si myslím, že není možné, aby vlákna karmy odpadla jen polepšením duše. Samozřejmě hrubé vracející se zpětné účinky nenalézají ve zjemnělé duši a jejím okolí stejnorodou půdu k hrubému působení, ale to by nestačilo k uzavření kruhu, protože by se konec nespojil se začátkem-v podstatě by se minuli. Každý děj započatý ve hrubohmotnosti musí mít v této hrubohmotnosti nějaký hrubohmotný závěr. Teprve po tomto závěru odpadnou karmická vlákna, dalo by se říci, že tento poslední čin, je teprve ustříhne.

Pokud se duše snaží žít lépe, dobře, tedy již se neoddává tomuto konkrétnímu špatnému principu, tak již nedodává vláknům posilu a ony postupně slábnou. Závěrečný čin, který vede ke konečnému odpadnutí vláken, se v případě velice pozitivního /nebo řekněme raději správného/ působení mění jen v symbolický akt. Tedy je to něco, co odpovídá základnímu principu, ale je to již v jiné zevní formě. Takového činu si duše již vůbec nemusí být vědoma. Tím spíše ne, že již žije v dobrých činech zcela samozřejmě a koná je bez uvažování, přirozeně. Potom nějaký takový dobrý čin, který ona koná bez rozmyšlení, aniž nad ním přemýšlí, vykoná potřebný hrubohmotný závěr. Já si myslím, že bez něj to nejde.

Určitou vnější změnou variantou je případ, kdy tento čin vykoná pozemský člověk, vedený ze záhrobní duši, která si tímto symbolicky vykoná uzavření jaksi „zprostředkovaně“. Tu budou ještě asi nějaké další vazby, např. mezi pozemským člověkem a odpykávající duší na onom světě. Budou tu další nutné vazby.

Nutný zakončovací prvek se promítá i do jiných rovin. Např. Abd-ru-shin, podle vzpomínek, jezdil na různá místa a tam pronášel zcela určité věty, které souvisely s nějakými ději. Nebo si můžeme povšimnout pasáží, vyslovovaných při povolávání vysokých osobností – i zde byly nutné konkrétní slova a věty, aby děj vůbec proběhnul /např., přibližně, jen ve smyslu: ..nyní poklekni, aby se slovo naplnilo..., apod./. Nebo si můžeme vzpomenout na děj, kdy prohlédnutí samotného Syna Božího Ježíše bylo vázáno na hrubohmotný akt křtu. Mnoho dějů vázaných na hmotu potřebuje hmotnou formu, která, i když nám může připadat zbytečná, nebo ji vůbec nepostřehneme, je pravděpodobně velmi důležitá i pro vyšší děje, které samy o sobě hmotné nejsou.

Jsou to různé vazby a pomůcky, které dovolují spojovat akty rozdílných druhů hutnosti. Toto sice nesouvisí přímo s otázkou, ale zapadá to do úvahy, že začátek se musí spojovat s koncem, který se k němu navrácí. Tak i slova ve hmotě vyslovená vykonávají kruh a vrací se zpět, tak, jako karmická vlákna přivádějí vše zpět k východisku a musí se spojit, protnout, vyvolat čin.

DODATEK:

Je nutné zmínit, že každé symbolické rozvázání karmy nemusí dopadnout dobře. Sice se asi často jedná o dění, které člověk nechápe jako nějaký zvláštní děj, ale může se stát, že toto dění je mu přivedeno, on je před něj, nebo do něj postaven, ale on se mu vyhne.

Ukázku tohoto děje máme popsanou v PG, kdy je tu popis, jak bylo rozuzlování pro povolané zatčeno do fyzického děje výstavby cesty na Vomperberg. Pochopitelně to dotyční nevěděli, což bude víceméně zákonité, protože jinak by to člověk neprováděl přirozeně a bez očekávání. Už takové očekávání je jistý druh využívání a proto to těžko může být použito k čistému, bezelstnému a nezištnému ději nutnému k odpykání. Takže dotyční nevěděli nic, jen byli požádáni o fyzickou práci při opravě silnice. V PG čteme, že se tomu někteří vyhnuli, jiní to dělali neochotně, tím se karma, jejíž odpykání bylo už vyvoláno a oživeno, nemohlo projevit symbolicky...

Máme tu ještě jiný děj, také u povolaných. Některé fáze symbolického odpykávání, či rozvazování karmických vláken, neprobíhají jedním činem, ale postupně po nějakou dobu, kdy se zdánlivě zevně nic neděje. Neviditelně se odehrávají mnohé děje, ale pozorováno zvenčí, neděje se v podstatě nic. Zde zase bylo od povolaných očekáváno jisté vnitřní rozpoložení, vnitřní živý příklon k dané věci, ale protože oni byli ukolébáni vnější nečinností do vnitřního otupení, nemohlo rozvazování vláken proběhnout – nebyla u nich k tomu vnitřní otevřenost, vnitřní aktivní přístup. To není myšleno v rovině myšlenek, ale jistého vnitřního nasměrování, které je neustále „u věci“, aniž na to myslí. Je zde popisováno, že děje rozvazování, již spuštěné, nelze zastavit. Když se jejich forma ze symbolické změny v plně hmotnou, může to vést až ke zničení člověka, ovšem aniž to dotyčný chápe.

Vždyť i popisované děje tehdy lidé nechápali, jinak by se ve vlastním zájmu chovali jinak. Pochopení přišlo, až jim to Abd-ru-shin fyzicky řekl. Jenže my dnes tuto pomoc již nemáme, a proto je to mnohem složitější, a jen dobrá vůle, dobré chtění zdaleka nepostačují. Dnes se od nás žádá vědění, čili vědomé působení a to nedokázali ani ti, kteří tehdy žili v přímé a každodenní blízkosti Abd-ru-shina. Nemysleme si, že my jsme chytřejší a lepší – tehdy to byli ti nejlepší z lidstva...

Takže i když člověk mění své postoje, stane se lepším, či snad přímo dobrým, je na místě stálá vnitřní čilost, činnost a stále silnější usilování. Jinak i karma, která se zdá být odpykána, může na něj mít ještě velký dopad. Neměli bychom upadnout do uspokojení, že když se snažíme žít podle PG, je všechno již dobré a stará karma kolem nás jen proletí, aniž nám může ublížit.

Reakce JP

Dobrý večer pane Fritz,

Otázku karmy mám zpracovanou tak, jak se píše v přednášce v Poselství, pokud dojdeme k nápravě, může být trest jen symbolický, ale ne úplně prominut.

Přeji Vám pěkné dny J. P.

64. otázka: Opětovný návrat Abd-ru-shina

Stále znovu se setkávám s výroky, že Abd-ru-shin se tu opět inkarnuje, nebo je již inkarnován, aby dokončil své dílo. To dílo, které nemohl dokončit kvůli nám... V poslední době jsem se opět setkal s duchovně přijatými zprávami až z nejvyššího hradu, které o tom hovoří. Rád bych se zde nad tím zamyslel.

-ZF-

Jsou velikonoce a vzpomínáme, jak probíhal pobyt samotného Božího Syna zde mezi námi, zde na této zemi. Jako čtenáři víme, že Jeho zavraždění nebylo Bohem ani plánováno, ani chtěno. Také však víme, že i On byl podroben hrubohmotným zákonům a proto se pozemsky nemohl ubránit lidskému násilí a moci. I když duchovně jsme mu ublížit nemohli, pozemsky nám byl vydán všanc. To není známka toho, že jsme tak mocní, ale jen neposunutelného působení Božích zákonů, které působí v každé úrovni změněny dle druhu a podmínek samotné úrovně.

Těmto zákonům je podroben každý, tedy i Syn Boží. O to je větší oběť Jeho příchodu na zemi. On přichází s tímto vědomím, a přesto přijde. Nejiná situace byla při první inkarnaci Abd-ru-shina a opět stejná při jeho posledním pobytu. Je to pro nás asi stále vnitřně nepřijatelné, protože je v nás zakořeněna představa o Boží všemohoucnosti. I když snad rozumem připustíme opak, v duši je pevná představa, že Bůh nemůže být takto zranitelný ve svém vlastním díle. Toto naše vnitřní přesvědčení vychází z lidského a ještě pozemského chápání celé situace. Jednak pozemská smrt není smrtí vnitřního jádra a za druhé sem přichází jen malá částička a to ještě takovým, pro nás nepochopitelným způsobem, že stále zůstává v místě svého původního působení, snad můžeme použít výrazu, že sem přichází jen jeho chtění, ale ne On sám.

Když tedy přijmeme myšlenku, že ani tak vysoký vyslanec zde nemůže dělat, cokoli, co chce, pak můžeme teprve začít přemýšlet o očekávaném opětovném příchodu Abd-ru-shina. Na této myšlence je zřejmě jedna věc správná, a to je poznání, že bez něj není možné ani dokončit očistu, ale hlavně provést výstavbu ve smyslu Boží vůle. Vzpomeňme na to, že žena přijímající a píšící životopisy, s ním musela celé hodiny sedět v jedné místnosti - jedině on zprostředkovával všechno to formující, co ona přijímala. Když odešel z místnosti, nebyla schopna již nic napsat. V první inkarnaci Abd-ru-shina musel jet blíže k hranici faraónovi říše, aby mohl Mojžíš vyhlášovat Božské rozsudky a aby se tyto naplnily. V tomto smyslu je jasné, že se různé děje nemohou naplnit bez fyzické existence Abd-ru-shina na zemi. Proč? O tom už jsem hovořil v jiných otázkách.

Takže je jasné, proč lidé stále znovu přicházejí se zprávami, že Abd-ru-shin přijde, nebo že už je tady. Tyto myšlenky a přání se formují v jemnějších úrovních a zpětně působí na pozemšťany, kteří je přijímají, jako zvěstování z nejvyšších úrovní. Samozřejmě můžeme říci – co my víme o Boží milosti a tom, co je a není možné? Ano, o tom nevíme nic a já jsem si toho vědom. Nemohu tedy tvrdit, že to či ono se nemůže stát, že je to nemožné, ale mohu se pod úhlem Poselství zamýšlet nad pravděpodobností takového děje.

Zkusme se zamyslet, jak by to asi vypadalo, kdyby se tu Abd-ru-shin objevil a jaké by měl možnosti k působení. S ohledem na všechny předchozí příchody se to jeví tak, že takový vyslanec nemůže mávnout rukou a spustí se všechny děje, živelné pohromy, převraty všeho druhu, apod. On dodá sílu do dějů zákonů a ty vyvolají účinky. Ale to se již stalo za jeho posledního pobytu. Lidstvo se však vzbouřilo a izolovalo jej jednak fyzicky, ale i energeticky, protože povolání, ani jiní lidé, neodebírali jeho sílu tak, jak bylo jejich povinností /k tomu jeho výroky druhu, že podával své ruce Marii a Irmingard, aby se mu ulevilo a sílu vůbec někomu předal – „nyní to již proudí“. Nebo výrok druhu „...mé odloučení od země bude snadné, protože se mnou nikdo není spojen“ /na něj napojen/, apod./.

Tehdy proti němu stála církev a později síly můžeme říci mystické, protože Hitler nepůsobil jen ve známé rozumové rovině. Dnes je zde jeho Poselství. Ze studia Poselství, nebo jen jakéhosi druhu při-

jetí, vznikly určité zformované představy o tom i onom. Dovolím si logicky předpokládat, že mnohé naše závěry budou zřejmě v rozporu s tím, jak to autor „myslel“. Vždyť ani jeho učedníci, kteří s ním byli denně, mu často /většinou/ nerozuměli, o čemž se dá snadno přesvědčit v dřívějších přednáškách. Je téměř jisté, že jeho výklady a závěry by byly jiné, než si myslíme. Kdyby se tu tedy někdo objevil a tvrdil, že je nově inkarnovaným Abd-ru-shinem, zcela jistě by se proti němu postavily skupiny čtenářů. Obě organizované skupiny čtenářů by očekávaly, že se k nim přidá, o čem se dá pochybovat, už proto, že by jistě zůstal nezávislý, jako to bylo i minule. A to by se mu těžko odpustilo, jako jiným s jinými názory.

Jistě by se kolem něho strhnulo plno scén a osočování, ať už ze strany novinářů, církve, ale i čtenářů. Jako byl znemožňován minule, byl by i dnes. A horší by to bylo hlavně v tom, že by se proti němu používalo Poselství/ve smyslu našeho chápání a výkladů/ jako důkaz jeho nevěrohodnosti – stejně jako se používaly Boží zákony /lidsky vykládané/ proti Ježíši. Pozemsky by v takto znemravněném lidstvu opět neměl žádnou moc, a proto by byl námi opět jen týrán, bez zevního úspěchu.

Proč by se to ale mělo dít? Přinesl Slovo, které je pro každého ducha nástrojem k pochopení, poznání a nápravě a tím i k nastoupení cesty všemi světy. Naše působení na zemi je jen částí této cesty, takže pokud by zde nepokračovalo slíbené vybudování lepšího systému, přece by zůstala možnost vzestupu do úrovně, které obývají již vytrženi duchové s větší snahou a zralostí. Tam je jistě možné naplnění všech zaslíbení a pokračování ve vývoji. Proč tak trváme na tom, že zde na zemi se musí odehrát výstavba, když jsme ji jako lidstvo odmítli a tím byly přerušeny nutné děje k jejímu naplnění? Nejde přece o zemi, ta se bude rozkládat podle přírodních zákonů se vším, co k tomu patří.

Náš vývoj prochází různými úrovněmi, až nakonec i na zemi a jde zase dále. Zde jsme však už všichni byli, nikomu by tedy dnes už nechyběla ve vývojové stupnici. Neměli bychom tedy při těchto úvahách za každou cenu, i za cenu nelogičnosti, trvat ve svých myšlenkách na tom, že na zemi musí být ráj a proto tu musí být Bůh.... Nemusí..., už tu byl a my Ho nechtěli. On mohl snad i říci – nechtěli jste, budiž...a Jeho milost může spočívat v tom, co je nazváno v Poselství, jen „hozením záchranného kola“...tedy jen prostou „možností“ k záchraně pro každého jednotlivce, ne tedy pro celek, ne už pro lidstvo...

Každý rozhoduje o svém osudu a své cestě sám. Chce-li za každou cenu zůstat na této zemi, protože přijal myšlenku „ráje na zemi“ jako neměnné dogma, pak se tu bude stále znovu inkarnovat a zažívat zhoršující se životní podmínky. Ty se budou zhoršovat naší destrukční a požívačnou snahou vytěžit zemi, ale také pokračujícími změnami spojenými s postupujícím rozkladem planety ve smyslu přírodních zákonů. A my si při tom všem můžeme říkat, že to je již Tisíciletá říše, že to prostě nejde hned, je to pomalý proces..no můžeme, když chceme.

Já jsem však přesvědčen, že naše usilování vede vzhůru, od této země, směrem k ráji. K tomu máme vše, abychom mohli duchovně růst a kapitolu o budování správně fungující lidské společnosti mohli naplnit tam, kde to bude možné. Tedy v úrovni, kde se shromáždí duše, mající v sobě dostatek dobré vůle, ale i vnitřní aktivity k jejímu uskutečnění. V úrovni, kde již nebude tak velké zhutnění, které brání lepšímu chápání, v úrovni, kde již nebudou duše, které se nechtějí změnit.

Na závěr bych výjimečně opsal citát z Poselství, i když nejsem pro citování. Je to citát, který při určité pokoře čtenáře a s potlačením lidské domýšlivosti v pokřiveném názoru, že Bůh se ze všech sil a za každou cenu snaží nás zachránit, tento citát odpovídá jasně, jak by to vypadalo, kdyby Abd-ru-shin znovu přišel /stačí si jen vyměnit jméno jednoho Syna, za druhého/: „Kdyby přišel nyní náhle Ježíš Kristus ještě jedenkrát jako pozemský člověk ve stejné postavě mezi ně! Kdyby jim nepřiznal, že jediné oni mají správný názor, zacházeli by s ním stejně jako s nepřitelem a nijak by neváhali obviniti ho z rouhání se Bohu! Poházeli by ho špínou a jistě by nechybělo ani ošklivých pomluv. Tak je to a nijak jinak!“

Dobrý večer pane Fritz,
stále mám na mysli otázku ďalšieho príchodu Abdrushina. Tvrzení či víra v to, že znovu přijde, mně někdy připadá jako stálý úhyb před povinností věrně plnit zákony a získat i nadále nějakou milost v pokračování nedobrého žití, ale pokud jste to slyšel z duchovního pramene, tak přemýšlím od ko-
ho???? Pěkný den. J.P.

Reakce pan O. J.

Srdečně Vás zdravím pán Fritz,

Teoretický opätovný príchod Abdrushina nás hlboko citovo zasahuje a javí sa ako naplnenie našej túžby po ochráncovi a Spasiteľovi v našej blízkosti, ktorého prítomnosť by nás posilnila a ochránila od prichádzajúcich udalostí. Pre každého čitateľa Posolstva Grálu je to bolestivý fakt, že Pán svoju úlohu nemohol dokončiť tak, ako plánoval. Preto sa natíska do duše túžba, aby to bolo inak, a aby sa vyplnili slová zaslúbenia.

Žiaľ realita je iná. Nedá sa prehliadnuť fakt, že slobodná vôľa človeka je nedotknuteľná aj pre Boha, a preto keď sme dva razy už odmietli Spasiteľov Syna Božieho Ježiša a Syna Človeka a znemožnili ich pôsobenie, že nastáva nová situácia, ktorá sa nedá spätne už zmeniť. Musíme si uvedomiť, že príchod ktoréhokoľvek Syna Božieho nieje jednoduchá vec. Pri príchode Syna Božieho Ježiša na vyplnenie jeho úlohy bola príprava a pôda pripravovaná storočia cez prorokov starého zákona.

Príprava pre vyplnenie úlohy Syna Človeka trvala skoro 2000 rokov a tato úloha bola rozsiahla, lebo spolu so Synom Človeka sa mali inkarnovať aj duše povolaných. Jedine v spolupráci z 144000 povolanými mohla nastať premena, kedy celé ľudstvo mohlo prejsť do podmienok Tisicročnej ríše. Keby teraz znova prišiel Syn Človeka, čo by tu robil bez týchto 144000 povolaných, ktorí mali byť jadrom novej Zeme. Zeme s ľudstvom, ktoré tak upadlo od čias Ježiša Krista. V časoch Ježiša bolo ešte možné, aby zmenu mohol vykonať ešte sám Syn Boží, ľudstvo nebolo ešte tak upadnuté. Predstava, že by sa na Zem znova inkaroval Syn Boží spolu s novými povolanými, alebo len sám Syn Človeka je nerealistická, pre rozsiahlosť príprav na opätovné splnenie úlohy previesť ľudstvo ako celok do Tisicročnej ríše. Na tieto fakty poukazuje aj sám Abdurushin v Posolstve „Jestliže vy selžete, zžítí se svět!“.

To že došlo k novému zlyhaniu a tým k úplne novej situácii na Zemi hovoria aj spomienky na Abdurushina, podľa ktorých sám povedal, že už žiadny Syn Boží na Zem nepríde. To je závažné tvrdenie, ktoré by sa malo brať do úvahy. To že nastala odlišná situácia od plánovanej, kedy sa nenaplnia zaslúbenia, dokladajú aj necenzurované spomienky pána Jozefa Wagnera, v ktorých načrtáva obraz postupného odumierania Zeme, čo je v opaku zaslúbeného obrazu vzostupu Zeme do Svetla, kedy majú prísť na Zem ešte nové zvieratá a rastliny. Zdá sa preto skôr pravdepodobné, že naše rozhodnutie odmietnuť misiu Syna Človeka má fatálne dôsledky pre ďalšiu existenciu Zeme a znamená nenaplnenie zaslúbení, ktoré boli pre nás pripravené.

To však neznamena, že nebude naplnené Slovo Božie, ktoré dal ľudstvu Syn Človeka, len treba dobre čítať. Stále ostáva cesta k vzostupu pre jednotlivca prostredníctvom Slova Božieho prineseného Synom Človeka. To, že Tisicročná ríša nebude v takej podobe, ako bola plánovaná, je viac menej isté. Pán stihol napísať len základné duchovné minimum, ktoré je potrebné pre záchranu jednotlivca v prichádzajúcom Súde. Pre plnohodnotnú Tisicročnú ríšu nám chýba vedenie, ktoré mal Pán napísať v 9 zväzkoch. Aj vlastné pôsobenie povolaných učeníkov malo nastať až po očiste. To nám všetko dnes chýba a je málo pravdepodobne, že sa to ešte raz zopakuje.

S pozdravom O. J.

65. otázka: Rozdíl mezi minulým a dnešním zpětným působením

Byla mi položena tato otázka: V minulosti se podle dochovaných zpráv /životopisy/ odehrávalo zpětné působení rychle a přesně. Např. situace, kdy v životopisu Efezus, Hjalldar špatně zasáhne šípem zvíře a ono nezemře ihned, ale až za nějakou dobu. V krátké době mu při lovu medvěd roztrhne tlapou ruku a je mu řečeno, že je to zpětné působení za jeho čin, který přinesl zbytečnou bolest...

Tazatel se mne ptá, jak je možné, že tehdy byl účinek tak rychlý a dnes jsou lidé, kteří celý život ničí ve velkém přírodu, vyvolávají veliké utrpení zvířat a prožijí život v klidu a bez problémů.

Otázka má však i další část, a to, jak je možné, že to „Bůh dopustí“? Tedy, proč je nám dovoleno takto ve velkém ničit přírodu, proč nedojde k nějakému, třeba přírodnímu zásahu, ale vše jde dále a dále, jako by nám bylo dovoleno zničit vše, co nemá žádné viny.... I když na člověka nakonec zpětné působení přijde, přesto jsou nevinná zvířata ničena po milionech, lesy vytěženy a změněny v poušť a celé živočišné druhy vymazány z povrchu planety. Proč je nám to dovoleno?

Když ubližujeme jeden druhému a pak za to zase zpětně pykáme, je to vzájemně „zasloužené“, ale proč od nás trpí nevinná příroda? Tolik dotaz.

-ZF-

Logicky je pochopitelné, že rychlost zpětného působení je v úzkém vztahu k druhu propustnosti okolí, do něž se toto působení vrací. Čím je okolí jemnější, tím je propustnější, ale také ovladatelnější, tedy formovatelnější. Naopak např., hrubá hmotnost klade velký odpor vracejícím se formujícím silám a proto je v ní zpětné působení nejpomalejší- z toho také vyplývá, že zlý člověk může mít pěkné tělo. Zde se nestačí jeho zlé působení zformovat na jeho hrubohmotné schráně, ovšem na propustnější úrovni onoho světa je již jeho tělo zdeformované jeho zlým chtěním. Ale i druh nejhrubší hrubohmotnosti není dogmatickým pojmem. I ona má mnohé stupně zhutnění, přesto, že je to pořád jeden druh, má různé stupně „stlačení“.

Podle nějakých vědeckých teorií má např. hrubohmotné těleso neutronové hvězdy takovou hutnost, že jeden centimetr krychlový této hmoty by prolomil povrch naší planety, pokud bychom jej teoreticky mohli na ni položit. Zhutnění naší země stále pokračuje, protože naše konání je vázané na hmotu a současně i přírodně se tato hmota mění postupným směřováním k rozkladu. Proto bylo dříve, myšleno kdysi v počátcích našeho pobytu na zemi, zpětné působení mnohem rychlejší, než je dnes. Je to dáno naším negativním působením a toto je jeden z jeho neblahých důsledků. Je to jistě problém, protože kdyby účinky byly v rychlejším sledu za činem, snáze bychom mohli pochopit souvislosti a tím se i poučit a následně snad i polepšit. Tím jsme si opět sami svou vůlí zkomplikovali uzrávání....je to tedy naše vina.

V zaslíbené Tisícileté říši mělo být zpětné působení opět zrychleno a to proto, že mělo dojít k očistě planety, odloučení nepoučitelných a ve své podstatě i nepolepšitelných lidí a povznesení celé planety a jejího příslušného okolí do vyšší, jemnější úrovně. Protože k tomu viditelně nedošlo, zůstává zpětné působení stále s dlouhodobějším působením, než mělo a mohlo.

Dále jsou tu lidé, kteří páchají velké zlo a přesto je jim dobře, nic je netrápí, ani nemoci, ani životní trpké zkušenosti. V těchto případech je to podobné, protože tyto děje neprobíhají jen ve smyslu zhutnění země, ale i na individuální rovině. Člověk, který je již tak spojen s temnem, že k němu jemnější poryvy nemají přes hutnost jeho jemnějšího okolí přístup, je pochopitelně dočasně od zpětného působení izolován. Lépe řečeno, jeho hutnost toto působení zpomalí, protože utéci mu nemůže nikdo. Dostihne jej později a stáhne jej do nízkých úrovní, kde se mu teprve dostane příslušné odezvy.

A nyní k otázce „Proč Bůh dopustí, abychom tak masově drancovali přírodu a nezasáhne...“ Měli bychom si uvědomit, že příroda je neustále se měnící projev bytostných sil, neustále se zde všechno

rodí a umírá a to nejen jednotlivá zvířata a květiny, nejen celé druhy, které jsou nahrazeny dalšími, ale i celé planety a vesmír. Že my vše uspišíme, ještě neznamená, že by k tomu vůbec nedošlo. Když si dále uvědomíme, že bytostné zabít nemůžeme a smrt zvířat je také jen uvolněním jejich duševní podstaty, pak už to nevypadá tak nihilisticky, jak to zevně působí.

Kdysi mne zaujala pasáž v životopisu Efezus, to jsou počátky našeho působení zde na zemi. Tu je popisováno, jak Hjalldarúv kmen byl velikým přírodním/bytostným/ děním hnán do nové země. Lidé viděli, jak miliony zvířat a vegetace hoří v tekoucí lávě, ale je to tu popisováno bez lítosti, jen v údivu nad velikostí těchto dějů. Lidé tehdy neznali tu lítost, která nás dnes stále trápí. Ty miliony zvířat zanikaly proto, aby uvolnily cestu novým druhům pro novou dobu. Mnohé druhy musí odejít, tedy, lépe řečeno, změnit formu na příhodnější pro nové působení a nové klima planety.

Je tedy jistě hrozné, jak ničíme přírodu, je to trestuhodné a trestu za to také neunikneme, ale není to z hlediska přírody taková zkáza, jak ji vnímáme. Hrozná je naše pýcha, nevědomost, zpupnost, nezralost duší a ztráta spojení s řádem stvoření a další neblahé postoje, které nás k takovým činům vedou, ale ne smrt zvířat ani zánik jejich druhů. Bůh to „dopustí“, protože to patří k Jeho řádu, v něm je milost-dar, že nám propůjčil tento vesmír pro vývoj se vším všudy, tedy i s tím, že se v něm nebudeme chovat správně, ale také i s tím, že se můžeme poučit a změnit. Když to neuděláme, je docela možné, že nás klidně nechá zničit tuto zemi i se zvířaty a vegetací...bytostní nezhynou a příroda, jak je vidět, je schopna se poměrně rychle naprosto zregenerovat. Jestli by se některé živočišné druhy na ni již nemohly vrátit, nezoufejme, mohou se inkarnovat na jiných planetách.

To znamená, že jakékoliv naše řádění, nemůže uškodit řádu stvoření, může jen zkomplikovat existenci různých druhů, ovšem může naprosto zmařit náš vývoj a ve svém důsledku nás dovést k úplnému rozkladu sebevědomí. Pokud by k tomu došlo, nemůžeme říci, že se staneme opět duchovními zárodky, protože zárodek nemá toto sebevědomí a není u něj „já“ – nebyli bychom to tedy již „my“. My bychom již neexistovali, a kdyby se tento zárodek snad ještě někdy mohl znovu vyvíjet, bylo by to jiné „já“, než jsme dnes my. Byl by to tedy náš skutečný a definitivní „konec“ jednou pro vždy, přesto, že by zárodek stále existoval...

66. otázka: Chápání jednotlivých slov a vět v Poselství

Ze zkušenosti mohu říci, že máme velký problém v chápání některých vět a slov v Poselství. Vážíme si knihy, jako něčeho svatého a neradi bychom tuto svatost znevážili rozumovým, ale i nějakým nevážným přístupem. Ale je pravda, že některý výrok v Poselství vyzní nějak a někde jinde je k tomuto tématu další vysvětlení, které se dá chápat jinak. Z toho pak vyplývají rozpory v našem chápání nějakého pojmu, tedy pokud se vůbec pojmy snažíme chápat, protože znám více čtenářů, kterým stačí jen určitý příjemný pocit, který v nich vyvstane při čtení, nebo dokonce ještě spíše jen při pobožnosti, kde vůbec není očekáváno nějaká snaha o „chápaní“.

Tyto rozpory k jednotlivým pojmům nás také vedou k rozporům mezi sebou. Většinou v tom smyslu – já tomu rozumím a oni ne... A přece by nám mělo být ve všem, o čem Poselství hovoří „jasno“, tedy s výjimkou vysokých úrovní nad naším původem, ty nikdy nepochopíme, máme jen přijmout určitý obraz, který nám udělá pro nás ještě srozumitelnou „představu“. Je tedy nějaká „metoda“, jak na to?

-ZF-

Na této otázce PRACUJI DLOUHODOBĚ, TAKŽE SE K NÍ JEŠTĚ VYJÁDŘÍM POZDĚJI. Částečně jsem odpověď zahrnul i do otázky 67.

Pro dnešek napíši alespoň toto:

Jsem si vědom, že podobné téma jsem zde již rozváděl, ale myslím, že je to téma důležité a proto nemohu vyloučit, že se k němu nebudu vracet stále znovu, protože, jestli neumíme Poselství správně zpracovat, pak nám není k užtku. Tentokrát jsem byl inspirován následující situací. Vyrobil jsem symbolický obrázek k ukřižování Ježíše a do textu jsem uvedl následující pasáž – Jeho oběť byla marná, protože lidé nepochopili.....

Na to mi napsal jeden čtenář následující výtku:

„Jen bych k tomu obrázku chtěl říci, že oběť Syna Božího nebyla marná, Bůh by nenechal, aby Jeho Syn zemřel marně. Naopak Ježíš šel podle Vůle Otce dobrovolně vstříc dalšímu dění, i když mohl utéci před vším. Avšak svojí smrtí stvrdil svoje hlásané Slovo a otevřel tím mnohým duším cestu do Ráje, kterou mnozí duchové také tímto Slovem ráj dosáhli, a cestu tedy k Němu nalezlo. Kdyby narychlo nepřišel, pád země do temnot by se nedal zastavit. To není marná oběť.“

-ZF-

Jistěže tyto výroky zní pravdivě, ale faktem též je, že přímo v Poselství je tato pasáž/opisují přímo a bez úprav/:

„Tak byla veliká oběť lásky, kterou Ježíš přinesl, úplně marná....“/př. Výstražně letí znění vánočních zvonů vesmírem/.

Ještě bych snad zmínil, že i poznámka kritika „... mnozí duchové také tímto Slovem ráj dosáhli...“ také není úplně pravdivá, protože v Poselství je toto: „ Poněvadž spojení se Světlem bylo přerušeno, mohl každý lidský duch v této době nutného čekání přijít ve svém vzestupu až k té hranici, která leží v mezích jeho vlastního myšlení. Nikdy nemohl dospět výšin! Tam byl mu následkem přerušení vyššího spojení stanoven pevný cíl, aby vyčkal až k Božskému soudu! „/př. Vánoce/

Tak to je taková malá ukázka, jak se můžeme přít o jeden výrok ze stejné knihy. Proto bych se chtěl více zamýšlet nad tím, jak jsou míněny jednotlivé výroky, tedy obecně vzato, nebudu jistě rozebírat každý výrok a podávat k němu vysvětlení.

Než se pustím do nějakého náhledu, vyjádřil bych se ke zmíněnému tématu – byla oběť Ježíše marná

nebo nebyla? Současně se však i dotknu všeobecného postřehu. Určité výroky jsou myšleny absolutně a je nutné je vzít, tak, jak jsou, jiné jsou ale relativní a to z vícero důvodů, k čemuž se ještě vyjádřím. Rozpoznat výroky absolutní od relativních jde rozumově docela těžko, použije-li k tomu však člověk i cit, pak se mu to časem povede. Ovšem chce to značnou snahu a dlouhodobý trénink. Nenásilný a nevyumělkovaný trénink, zkrátka postupně se pročitat a procítovat Poselstvím, stále znovu a znovu ve vzestupném chápání.

Výrok, že Ježíšova oběť byla marná, patří k těm relativním výrokům a nelze jej chápat absolutně k jakékoliv situaci a k jakýmkoliv souvislostem. Jistě Jeho čin nebyl zbytečný /to je podstatný rozdíl ke slovu marný/, protože přinesl naději, ale Jeho cíl, dát lidem mnohem více, se nepodařil, protože lidé se dost nesnažili a také byli příliš nezralí a tím do jisté míry neschopni Jej lépe pochopit. Proto z pohledu Jeho cíle se může říci, že to byla marná snaha, ale z pohledu naší naděje to marné nebylo. Měli bychom se snažit chápat výroky nedogmaticky, Slovo je živý děj a ne statická lidská slova s pokřiveným významem. Budeme-li dogmaticky brát jednotlivá slova, brzo můžeme narazit na zdánlivé rozpory v Poselství. Někde je tatáž věc popsána dost jinak, než o pár desítek stránek dále. Budu tu uvádět příklady, aby to nevypadalo jen jako nějaké teorie.

Předtím bych se ještě dotknul výroku onoho pána: „... Bůh by nenechal, aby Jeho Syn zemřel marně...“

To je typické naivní chápání Boží všemohoucnosti věřícími všeho druhu. Jinak řečeno – Bůh by nikdy neudělal nic, co by se mu „nevyplatilo“, ano tak by uvažoval člověk.... Není Jeho velikost větší, když dopustí nějaký veliký čin i když není jisté, jak dopadne? Když i tehdy Mu to, lidsky řečeno, „stojí za to“?

Vezměme nás, duchovní zárodky, kterým byla dána celá ta úžasná vývojová cesta...a přece nebylo od počátku „jisté“, jak to dopadne. Vždyť i v Poselství nalezneme možnost, že mohou být staženy za možnost vývoje, že se to tedy „nepovede“. Pod úhlem myšlení lidí by přece Bůh nikdy nedovolil vývoj, když by nebylo od počátku jisté, že se vývoj „musí“ zdařit. My Mu stále podsouváme lidské myšlení, protože nejsme schopni ničeho jiného a to ani ve vytušení. Milost vývoje není v jeho jistém naplnění, ale v té možnosti.

Tak i poslání Abd-ru-shina nám, mimo jiné, dalo „naději“, tedy ne přímo záchranu, ale jen možnost k ní. Všechny ty děje se odehrávají ve velkých a všeobsáhlých pojmech, které můžeme, jsme-li toho aspoň trochu schopni, shrnovat pod taková slova – možnost, příležitost, apod. Tedy ne absolutní pojmy, jak my je přisuzujeme všemu vyššímu – jistota, bezpodmínečné splnění, apod. Jak jsem zmínil, vše jsou živé, stále se měnící děje, ne statická řeč počítače – jednička nebo nula, nic jiného neexistuje.

Pokusme se zamyslet nad naším druhem. Zárodky ducha ležely na okraji duchovní říše bez možnosti dalšího vývoje – to byl stav po vzniku stvoření. Teprve na prosbu prastvořených se zkusila zopakovat obdoba a to velmi zeslabená, prvního děje vzniku stvoření. Já to chápu tak, že to byl vyprošený „pokus“, protože náš druh je tak slabý a druhově ochuzený, že jeho sebevědomá existence vůbec není „jistá“, jak to čtenáři chápou. Navíc před námi nebyli žádné vyvíjející se duchovní zárodky na cestě vývoje hmotnostmi. My jsme první, před námi nebyli předchůdci. A je tu naznačeno, že se to nemusí povést....

Naše vědomá existence je postavena na určitém protikladu – abychom se mohli vyvinout, musíme se vzdálit od zdroje Božího záření, ale právě blízkost k tomuto zdroji je oživující, formující a existenci dávající. Tento nutný protiklad je dán chudostí našeho druhu, který vzniknul až po odloučení všeho vyššího, jsme tedy poslední duchovní „zbytek“ a měli bychom stále jen děkovat, že nám přesto byla dána tato „příležitost“ k vývoji a nechápat to jako jistotu a samozřejmost. Kdyby Bůh byl takový, jak si myslíme, vůbec by náš vývoj nedovolil, protože není jisté, jestli to nakonec nebude „marná námaha“.

K této otázce bych rád později doplnil příklady jednotlivých druhů výroků v Poselství, které jak jsem uvedl, jsou někdy absolutní, jindy však relativní. Ty relativní se ještě dělí na mnohé druhy. Někdy je nám v postupných krocích objasňován nějaký pojem, takže jednotlivé části vysvětlování se nedají brát jako absolutní a konečné, ale jen jako pomocné. Jindy vychází autor z nějakého našeho pokřiveného pojmu a staví k němu protiklad, ani zde se pak nejedná o absolutní a konečné vysvětlení, které je možné takto citovat. A zase jinde jde o výrok vztažený k jen k určité rovině daného tématu a nelze jej brát všeobsáhle, jako např. zmíněný výrok o tom, že Ježíšova oběť byla marná....

Budu se snažit podložit tato svá tvrzení nějakými příklady, ale chce to hodně času, takže se k této otázce vrátím a pak ji doplním.

67. otázka: Dogma-jeden ze základních principů naší zkázy

Dogma nás provází každý den, aniž jsme si toho vědomí. Nevěříte?

-ZF-

Samozřejmě vím, že našimi hlavními problémy jsou přepřestovaný rozum a duchovní lenost...o tom je v Poselství napsáno velice mnoho a každý si to tam může najít. Ovšem faktem je, že mnohé výroky vztahujeme spíše k ostatním lidem, než k sobě, často proto, že si jednotlivé pojmy neumíme převést do svého vlastního života a především do jiných příkladů, než jsou v Poselství konkrétně uvedeny.

Rád bych se zde zamyslel nad pojmem „dogma“. Většinou spojujeme toto slovo s církevnictvím a chápeme jej jako vyjádření neměnného postoje k nějakému pojmu. Mohli bychom ten pojem ještě zevšeobecnit a říci, že dogma je strnulé lpění na nějakém vysvětlení či chápání určitého pojmu. To vůbec nemá nic společného s náboženstvím, je to obecné a dá se to vztáhnout k čemukoliv. A právě proto se to netýká jen věřících, ale jakéhokoliv člověka. V přednášce Strnulost čteme, že tato je projevem zhutnění a nehybnosti a to hlavně lidského ducha. Tato nehybnost, nebo můžeme také říci malá přizpůsobivost, neochota se změnit, lpění na naučeném, nebo odněkud přijatém, člověka spoutává víc, než bychom si připouštěli.

Již nejsme děti-myslím to duchovně-tedy nabyli jsme jistého sebeuvědomění a proto musíme již jednat vědomě. Nestačí již, s ohledem na zralost našich duchů, dětské, nevědomé žití. Naše moudrost ve smyslu našeho duchovního druhu, bude vždy velmi omezená, a to i po návratu vzhůru. Je to dáno naším druhově omezeným duchovním druhem, který je až na dolní hranici duchovna a proto vzniká již jen z velmi ochuzeného zbytku záření. Před tím se vše vyšší již oddělilo a zůstal tedy ochuzený zbytek, z něž se zformovala duchovní semena.

Náš druh je tedy, více než ty vyšší, odkázán na pomoc ostatních druhů. Je nutné, aby přijímal vyšší záření, vyšší moudrost. K tomu musí být „otevřený“ a nezaujatý. To není pasivní role tupého podvození, ale aktivního hledání, snažení se, ale současně maximální ochoty přijímat nové a odkládat staré. A právě tomuto nutnému ději, který je nám v Poselství zdůrazňován, jako umění přijímat, překáží nejvíce pevné lpění za dříve získaných názorech a postojích. Začíná to malými věcmi, které jsou zdánlivě nedůležité, ale i ony postupně vytváří obecný postoj „trvání na tradici, zvyku, apod.“. Např. se můžeme jako manželé přít o takové banalitě, pro nás v tu chvíli však velmi podstatné, jestli se do bramborového salátu může dát hrášek, nebo je to úplně nevhodné. I to je nějaký zvyk, naučený rodiči, od kterého nemůžeme či nechceme ustoupit. Takových naučených zvyků, ať již v jídle, oblečení, uznávání svátků, vztahů, atd...atd..může každý poctivý čtenář najít ve svém životě jistě mnoho.

Takové naučené postoje se zrcadlí v mnohých situacích a my je vykonáváme, mnohdy až automaticky, ovšem jen do doby, než nám je někdo chce vzít. Pak se pozná, jak jsou pro nás důležité, aniž víme, proč jsou tak důležité. Právě proto, že už nejsme děti, tak máme své názory a naučené postoje-toto je správné, tamto je špatné, to se smí a to zase ne. Tohle je pěkné a to zase ošklivé. A všechny tyto naše názory a postoje nám překáží ve volném a nezaujatém přijetí nových názorů. Aniž si to uvědomujeme, čteme i Poselství přes tyto deformující brýle, a proto se také mnohdy nemůžeme vzájemně sjednotit v pochopení i nějaké prosté věty z Poselství, my ji každý chápeme jinak, protože jsme ji pochopili pod úhlem našeho druhu myšlení, našich myšlenek a našich nebo jen převzatých postojů.

Ježíšovi učedníci byli prostí rybáři s jen málo naučenými postoji, současně bylo lidstvo v té době méně zralé, a proto stačila jen prostá dětská víra. Oni příliš o Jeho slovech nepřemýšleli, prostě jen věřili a snažili se žít tak, jak on řekl.

Jenže dnes to tak již nejde. My jsme již „chytřejší“ a proto více ovládnuti svými názory a postoji. Učedníci Abd-ru-shinovi měli při svém splňování určité období, kdy se od nich požadovala tatáž dět-

ské důvěra a víra. Jak jsem se dočetl, byla to doba, kdy jim bylo řečeno, že to dělají dobře, tedy správně splňují, ale že musí vstoupit do nové etapy, a to vědomého splňování. To bylo kolem roku 1935, kdy většina z nich naprosto selhala a bylo to označeno jako uřednický mor. Je to stále stejný mechanismus - my do všeho nechtíc a často nevědomky zatahujeme své postoje. Ty postoje, které jsme získali v dřívějších inkarnacích, ale i ty, které jsme převzali od rodičů, kamarádů, televize, aj. v tomto životě. Z toho všeho vznikají jisté životní postoje a názory. My si je konkrétně ani neuvědomujeme, ony jsou součástí naší osobnosti-tak se zkrátka projevujeme.

Jenže bylo řečeno, že vše musí být nové a to znamená, že vše je špatné. S těmito starými postoji nedokážeme být noví, a to i kdybychom Poselství četli celé dny. Je naprosto nutné si uvědomit, že musíme odložit všechny zvyky, obyčeje, tradice, apod. Ne snad proto, že musí být vždy nutně špatné, ale hlavně proto, že musíme získat nový všeobecný životní postoj, otevřený postoj, který na ničem nelpí, ale je stále připraven ke změně. Změně názorů a postojů, které dnes ještě byly pro nás pokrokem, ale zítra již jen brzdou. Skutečně se to zrcadlí ve všelijakých maličkých denních i příležitostných dějích, ale i ve věcech zásadních.

Vezměme Buddhu, který pozemsky žil zcela ve snaze plnit Boží vůli a žít správně. Okamžikem odchodu z pozemského života měl tuto snahu zaměřovat zcela volně novým směrem, který by mu byl ukázán. On však dogmaticky ustrnul jen na pozemské činnosti v duchovních záležitostech a tím se připoutal k zemi. Jeho jednání a postoje, které byly zde na zemi příkladné, se jako mávnutím proutku, okamžikem pozemské smrti, staly nevhodnými a strnulými. Proto si troufám říci, že dogma a lpění na čemkoliv, dokonce i na náboženských zvycích, může být těžkým poutem a nepochopením nekončící pohyblivosti stvoření. Vše se stále mění, bere jiné formy a proměňuje se, mnohdy aniž by se popíralo. Každý tvor se v tom musí bez ustání pohybovat, jinak zkamení a časem duchovně zahyne.

Dokonce i Boží zákony, ač jsou přesné, nejsou dogmatické a mění svou formu podle druhu prostředí, v němž působí. Takže v každé úrovni jsou nějak pozměněny a přizpůsobeny. I Poselství není dogma, ale děj, jak to slovo samo vyjadřuje – děj je činnost, pohyb, akce. Tak musí být takto i přijímáno, živým způsobem, který používá slov a vět jako průplavu, forma se může změnit, ale jádro živoucího proudu zůstává stejné. V tomto smyslu bychom měli věnovat více pozornosti svému konání, vystupování a reakcím. Nic by nemělo být mechanické, ale ani cíleně uměle vytvořené. Čtenáři působí na nečtenáře uměle, trochu jako loutky. To je proto, že čtenáři dělají z výroků, či snad jen jednotlivých vět Poselství, něco statického, co se naučí a jako schéma, stále stejné schéma, to aplikují na situace svého života. Tím působí neživotně, a nejen působí. Vždyť v samotném Poselství je pokyn, že nemá být bráno jako jednotné dogma...

Poselství zcela jistě není dogma, ale my jej jako dogma používáme. Křečovitě jím manipulujeme sebe i druhé, používáme jej jako klacku na druhé a jako hedvábného polštářku pro sebe. Tak to jistě nebylo myšleno, ono je nástrojem pro zmoudření, ne pro znásilnění. Vyjadřujeme se svými slovy, oblékejme se svým způsobem /i zde poznáte mnoho čtenářů již na dálku - všichni stejné prvky úpravy vlasů i oblečení/, budme vlastními osobnostmi. Třeba s chybami, ale vlastními chybami a ne okopírovanými od našich vzorů. A když jsme u těch vzorů – ty hledejme na nebi a ne mezi omylnými lidmi-nikdy pak bychom neměli zapomenout, že co jednomu prospívá, může druhému škodit. A pak jděme dále a hlouběji do sebe sama. Kdo se nezbaví zvyků, obyčejů, ať rodinných, národních, státních či momentálně moderních – ten možná bude „super“, a „hustej“, ale především bude spoutanou duší.

V Poselství je zmínka, že jen špatný zlozvyk srkání při jídle může být důvodem k opětovné inkarnaci... Nic tedy není nezávadný zlozvyk, ale vše spoutává. Nejtěžší pro nás bude se zbavit celého naučeného způsobu myšlení, to je do nás vrostlé a vžité po mnoho životů. Když něco slyšíme, reagujeme na to „svým“ způsobem myšlení a reakcí, proto nakonec rodiče dají svému potomkovi příslušné jméno, protože „neumí vymyslet“ nic jiného, jiné je jim „cizí“ a nelíbí se jim.

Jenže k přijetí Poselství se po nás žádá se úplně osvobodit a přijímat prostě, nejen bez reptání a vzdoru, ale i tak otevřeně, že staré názory a postoje samovolně ustoupí pod tlakem nových myšlenek

z Poselství. Pokud nejsme ješitní, musíme uznat, že to neumíme. Neuměli to ani povolání v době Abdu-rushina a proto nedokázali být neutrálními kanály pro přínos inspirujících a nových sil přinášejících úplně nové nápady. Oni jednali jako my, tedy snažili se na starém stavět nové - nepovedlo se tehdy a nemůže se povést ani dnes.

Jistě nejsme lepší, než oni, tak, co s tím? Já si myslím, že bychom měli být vnímavější ke všem zvykům a trochu si více všímat toho, co děláme, když se neznásilňujeme „vypadat jako bychom byli ztělesněné Poselství“. Tedy ve chvílích, kdy okolí něco neukazujeme, kdy nepoučujeme druhé, zkrátka, kdy jsme „svoji“. Svobodný člověk si uvědomuje, že v tomto světě je neustále manipulován, přemlouván, aby kupoval tento výrobek, oblékal si toto, protože jen ono je vhodné. Používal nějaké slovní obraty, protože je používají všichni, atd. Má se stravovat makrobioticky, nebo snad podle krevních skupin, nebo snad to má být dělená strava? Má dýchat holotropně a přijímat energie dle Reiky? Vždy však podle nějakého návodu, učení a rad. A není zvláštní, že to nikdy nemá nic společného s Poselstvím?

Ovšem to se promítá i do rovin spojených s duchovní aktivitou. Tak někdo řekne, že se při pobožnosti může sedět s dlaněmi obrácenými vzhůru, protože tak se síla přijímá...a příště tak sedí mnozí. Pak ale jiný řekne, že je to nevhodné a zase příště všichni mají dlaně obráceně a stále sleduje další, jak je mají oni, aby je mohli kritizovat. Pak zase někdo řekne, že opírat se o sedadlo při sezení je nevhodné...a příště je tu pole křečovitě sedících ...a tak by se dalo pokračovat. To, ale i mnohé jiné by se dalo řadit k pojmům dogma, strnulost, a jiné. Zkuste si toho všímat a třeba se osvobodíte a stanete se větší osobností.

Uveďme si zde jako příklad jeden údajný výrok autora Poselství z roku 1936:

Lidé poslouchají a čtou celá léta Svaté Slovo, aniž postoupili o jediný krok. Domnívají se, že přitom stojí vysoko a jak je to krásné slyšet, vědět a smět být u toho – přitom však nepozorují, že se úplně zastavili. To se musí změnit, neboť pouze číst a slyšet Svaté Slovo, časem začne, jako všechno jiné „nudit“, zevšední to a každý se stává věřícím ze zvyku, posluchačem ze zvyku tak, jak se to stalo u všech církevně věřících. To Svaté Slovo nepřipouští. Ono musí být prožíváno, jinak bude nějakým způsobem zase vzato...

68. otázka: Kometa ISON a Velká kometa ve smyslu PG

Opět se blíží kometa a opět ji čtenáři netrpělivě vyhlíží s nadějí, že ona přinese říši míru a duchovního rozkvětu, v němž budou zachováni pouze čtenáři Poselství. Sice jsem se zde již zamýšlel nad tématem Velké komety, ale protože jsem četl reakci více lidí na přilet ISON, bude možná dobré se nad tím zamýšlet znovu.

Je ISON onou slibovanou Velkou kometou z Prastvoření?

-ZF-

Nevím. Samozřejmě nevím, co je to za kometu. Jisté je, že „něco“ přinese, už proto, že každá změna ve vesmíru přináší změny v účincích a vyvolává další reakce. Jestli ono „něco“ bude velmi významné, nebo méně pozorovatelné, je skutečně „ve hvězdách“ a já zde nehodlám rozprádat nějaké úžasné teorie. Fakticky bych snad jen podotknul, že ona slibovaná kometa má být úplně jiného druhu, protože její původ je v Prastvoření. Hledat tedy nějaká vědecká podobenství s jakýmkoliv kometami, spojit ji s teorií Oortova mračna, hypotetické „líhně“ komet, odkud vylétají, to mi přijde dosti zavádějící.

My vůbec nemáme příklad a vzor pohybu a chování této komety, i když samozřejmě bude respektovat zákony hmoty...jenže my zákony hmoty neznáme, známe jen jejich, možná velmi malou část, ve formě fyzikálních zákonů. Ke všemu potřebujeme předchozí pozorování, shromažďování materiálů a pak následně vytváření teorií. To však v tomto případě asi půjde těžko. Obdobná kometa tu sice již byla a to v době zrození Ježíše, ale z této doby asi budeme mít málo skutečně „vědeckých“ poznatků pro vytvoření příslušné teorie. Chtíc, nechtc, vždy vycházíme z nějakých naučených schémat, což v tomto případě nepůjde.

Když se např., podíváme na zdokumentovaný povrch měsíce, vidíme, jak je rozryt dopady četných úlomků a možná i těles, patří to tedy k jisté fázi vývoje, formování a rozkladu vesmírného tělesa. Nemusí mít každá kometa a každý asteroid význam tak duchovní, jako ta zaslíbená. Je tedy docela dobře možné, že tato naše planeta se bude zcela přirozeně setkávat se stále větším množstvím různých takových úkazů, právě tak, jako že se na planetě samé budou měnit přírodní podmínky, jakož i přírodní mechanismy do té doby stálé. Nemusí to však znamenat příchod nové duchovní doby, ale jen pokračující rozkladný proces planety, protože a to si stále znovu uvědomujeme – my, jako lidstvo, jsme novu dobu odmítli, nejvyššího vyslance nechali shořet v jeho síle, protože jsme ji neodebírali a tím se zcela jistě změnil i další průběh všeho dění.

Kometa měla být klíčem k hrubohmotnému dění, ale Abd-ru-shin k duchovnímu dění. My, jako lidstvo a celek jsme duchovní obrodu odmítli a proto i působení komety, která měla připravit novou půdu pro ducha, je bez původního účelu. Ten byl příliš vázán na pozemské bytí Abd-ru-shina. Znovu to zmíním, z něj a skrze něj měli povolání čerpat nejen sílu, ale i inspiraci, moudrost, zkušenosti a mnohé jiné. Bylo to na něj vázáno tak silně, že on musel být fyzicky nedaleko od probíhajícího dění, jinak to přestalo fungovat. Např. paní píšíci životopisy s ním musela sedět celé hodiny v jedné místnosti, když se vzdálil, už nedokázala přijímat. Nebo kdysi v době jeho první inkarnace-on musel jet blíže k hranici s faraonem, aby Mojžíšem proslovená prorocství se naplnila.

Bez Abd-ru-shina by tedy kometa asi mohla způsobit živelné převraty, ale bez pozitivního dopadu na pozvednutí ducha. Jako neustále probíhají různé hurikány, záplavy, apod., ale lidstvo přesto zůstává stejné. Je tedy samozřejmě možné, že když už byla kometa „vypuštěna“, pak sem doletí, ale vyjma možného rozvratu civilizace /což může být alespoň pro přírodu přínosem/, nevidím pro nás žádný takový přínos, abychom se na něj „těšili“, jak je to znát z reakcí mnohých.

Současně je však také možné, že odmítnutím Abd-ru-shina a jeho odchodem se změnila cesta komety a ona již nepoletí sem, kde pro ni, alespoň v duchovním slova smyslu, není „práce“, ale poletí

tam, kam se přemístil Abd-ru-shin. Jak on sám píše-do úrovně, kde věrnost sloužících duchů je dostatečná, aby on, ve svém tak odlišném druhu, se tam mohl udržet a působit. On potřebuje v nízkých úrovních nejen ochranu hmotného těla, ale i spolupůsobení vyzařování žijících tam duchů, aby vytvářeli energetickou hráz mezi ním a jiným okolím. To jsme tady ovšem nedokázali a proto musel odejít tam, kde jsou zralejší a věrnější lidé.

S touto otázkou souvisí zvláštní postoj mnoha čtenářů, kteří se „těší“ na pohromy. Na jedné straně je to trochu pochopitelné, to v tom smyslu, že pohromy by měly současně se zkázou přinést i závěr temné doby. Jenže má to i druhou stránku, a to, že pohroma způsobuje utrpení těm, kteří jdou proti řádu stvoření, ale to jsme přece my všichni. Sám Abd-ru-shin důrazně varoval povolane před všemi pocity nadřazenosti a pocitem, že „nám se nic nestane“, dokonce uvádí ke konkrétnímu pozemskému ději, asi nějakému zemětřesení, že tam zahynuli právě tak dobří lidé, jako ti, kteří žijí na Hoře v jeho blízkosti. Těšit se tedy na pohromy mi přijde nejen nevhodné, ale tak trochu i provokativní. Lehce to může vytvořit přitažlivé síly, které nakonec vyvolají pohromy, ne proto, že měly přijít, ale proto, že jsme si je přáli...

Konec konců, bez Abd-ru-shina na zemi, jeho vedení, spojení a síly, se může pohroma projevit ve smyslu apokalyptických filmů, kde přežijí bojují mezi sebou o jídlo, vodu, ženy a vlastně cokoliv. Pokud by vesmírné děje měly přinést takovouto pohromu, jistě bych se na ni netěšil, ani bych ze všech sil nebojoval o přežití jen proto, abych zde mohl válčit s ostatními.

Tato země není jediné místo ve stvoření, kde se může člověk vyvíjet. Já osobně bych raději šel tam, kde věrnost sloužících duchů je dostatečná, aby tam Světlo, které se zde nemohlo udržet, mohlo tam nyní působit. Tak na takové místo bych se skutečně „těšil“ a tam chci jít a působit.

Obávám se, že rozvrat našich postojů, zkřivené pojmy, nepochopení i při dobré snaze...to ani kometa z Prastvoření nevyřeší. Ani Synové Boží nezměnili ani nás, ani naše cesty, takže kometa by musela být něco víc, než oni, aby to dokázala. Myslíte si, že kometa může být víc, dokázat zde víc, než Bůh/ve svých Synech/?

Reakce paní J. P.

Dobrý večer pane Fritz,

po přečtení přidané otázky na kometu se domnívám, podle toho, co se děje, že se jedná už o onu předpověděnou kometu, ale nechápu, jak někdo může předpokládat, že jen čtenáři Poselství budou zachráněni.

Stále máme co napravovat a chybí nám pokora, jestli takto může někdo uvažovat. Spíš bych zpytovala svědomí či se obávala, jestli ještě stihnu napravit, když jsem měla tu milost znovu se inkarnovat. JP

-ZF-

Rád bych zde ještě zmínil jeden postřeh. V době Abd-ru-shina bylo duchovně přijato provolání z nejvyšších výšin, které bylo sepsáno jako „Volání z prastvoření“. Protože je to spis, který byl znám za jeho života a byl přijat jeho povoláním, můžeme předpokládat, že by proti němu zasáhnul, pokud by v něm byly nějaké hlouposti. V tomto spisu jsem se dočetl, že jmenovaná Velká kometa měla přiletět za jeho života a pak zde působit po celou dobu jeho zbývajících pobytu na zemi. S jeho odchodem měla odejít i ona. Příčná vazba na jeho osobu je velice zřejmá. Takže různé čtenářské úvahy, že kometa tu již proletěla a tím je vše „zařízeno“, jakož i úvahy typu, že prolétající kometa ISON bude očekávanou kometou, nesouhlasí se smyslem tohoto prohlášení.

69. otázka: Vědomé konání ve smyslu Božích zákonů...

Ve svém původu pocházíme z nevědomých duchovních zárodků a naším cílem je dosažení sebevědomého stavu osobnosti. Měl by to pro nás být jasný pojem. Zdá se však, že ani tento pojem pro nás není obecně jednoznačný a každý jej chápeme více, či méně odlišně. Proto musím předpokládat, že ani já nemusím mít to správné chápání tohoto pojmu, neboť jsme se nedávno zamýšleli nad otázkou, zda již jsme sebevědomí, nebo ještě nejsme.

Jedna známá došla k tomu, že o úplném sebevědomí lze hovořit až po dosažení zralosti, tedy až po návratu do ráje. To je docela dobře možné, nicméně nějakou, a ne malou, měrou již sebevědomí jsme, protože jinak bychom neměli zodpovědnost...a tu jistě máme.

Nicméně těžiště otázky je trochu jinde. Jestliže chceme žít ve smyslu zákonů stvoření, stačí číst Poselství a přemýšlet o svých postojích, korigovat je podle toho, co jsme přečetli?

Je toto ta cesta k úspěchu? Je to již sebevědomý život?

-ZF-

Jako úvod k této úvaze bych napsal tento postřeh: člověk ráno vstane, děkuje Bohu a při tom, pokud to nedělá jen mechanicky, si jako čtenář uvědomí sebe sama v díle stvoření. Snad pomyslí na celé do veliké dílo, snad se v myšlenkách tím nezabývá, ale pocítí to jen jako obecnou úctu...možností je mnoho. Snad sobě, nebo i svému Bohu, slibuje, na co si dá pozor, čemu se v tomto novém dnu vyhne, nebo na co se bude soustředit. Tento stav, pokud při něm člověk něco cítí, bych nazval duchovně vědomým.

No a pak přijde den se vši tou dnešní povrchností, neustálým rozumovým nátlakem, že se rychle musí dělat toto a tamto, nesmí se zapomenout na tohle...atd. Původní ranní sliby jsou rychle vytlačeny vším tím shonem a úprkem za ničím, jak nás k tomu civilizace vede. Jistě, pokud si dá člověk nějaké konkrétní předsevzetí, jako třeba, už nebudu kouřit, apod., to se ještě dá uhlídat. Pokud však jde o všeobecnější a méně konkrétní snahu, cítit se spojen se stvořením, uvědomovat si jej neustále...pak je vskutku těžké to dokázat. Většinou si to člověk může uvědomit, až přestane vnější tlak, třeba až večer. Teprve tehdy se může opět dostat do stavu, že si sebe uvědomuje v díle stvoření.

Zbytek dne je vlastně částečně „bezduchým“ nástrojem tohoto lidského světa a svého rozumu. Jak budu psát dále, není třeba stále přemýšlet o stvoření, jen by si člověk měl kdesi v nitru neustále uvědomovat to spojení s ním. Chce to cvičit, jistě to v tomto světě není snadné, ale já věřím, že se to dá znovu objevit – vždyť jsme to kdysi uměli /i když tehdy nebyl takový vnější tlak/.

K této otázce mne dovedlo několik postřehů. Jeden z nich, je zmínka v jedné přednášce, kdy Abdu-shin říká povoláním, že do této doby vše dobře splnili, protože jednali nevědomě, ale nyní budou muset sloužit vědomě... Následovala léta, v nichž se celá struktura učedníků a povolanych zhroutila. Je docela jasné, že při vědomém konání je zde na zemi nutné zapojit i rozum a to pak dopadne většinou špatně.

V době Ježíšově, kdy lidé měli o něco méně vystupňované rozumové poznání, se zřejmě učedníci pohybovali spíše v rovině víry, než poznání. Prostě Jej milovali, věřili Mu a snažili se žít tak, jak On řekl. O poznání ve smyslu hlubšího pochopení se asi snažil jediný – Jidáš a všichni víme, jak to dopadlo. V celém vývojovém procesu postupovalo uvědomování lidského ducha současně s jeho větším využíváním rozumu. V počátcích stačila víra, touha, pokora, bez hlubokého chápání souvislostí.

Jenže místo abychom se ve vzrůstajícím chápání více začleňovali do řádu stvoření, stalo se naše chápání samoučelné a oddělené od řetězců spolupůsobících tvorů a bytostí. Zkoumali jsme jen dílčí detaily, bez souvislostí s dalšími vazbami. To je součást našeho oddělení od řádu. To se však týká dnes

každého ducha, duše a člověka této země. Naše vědomí /myšleno to duchovní/ je odděleno od tkaní, se kterým jsme měli být vědomě spojeni.

V tomto smyslu doporučuji každému, aby si přečetl, a to pod tímto úhlem, životopis Efezus. Zde je na příkladu Hjalfdara velice jasně ukázáno, jak se má vědomě působit ve stvoření, vědomě, tedy s plným vědomím spolupůsobících sil a dějů, ve spojení s nimi a ve vedení od nich. Je to interaktivní děj, můžeme též říci komunikační děj. Tehdy bylo jasné, že je třeba „rozmlouvat“ s těmito silami, nějakým způsobem s nimi komunikovat. My však dnes máme úplně jiný postup. My o něco prosíme, něco žádáme, ale odpověď nemáme, alespoň ne ve smyslu komunikace.

Dalo by se to přirovnat k situaci, kdy skutečně životně potřebuji nějakou radu, vezmu telefon, číslo znám, a volám tam, kde mají nejen radu, ale i pomoc, třeba příklad-na první pomoc. Ovšem můj telefon je hluchý, já do něj mluvím, ale ve sluchátku nikdy nic neslyším. Tak tam povím vše, co mne trápí, položím a čekám, jestli se někdy něco stane. Vlastně ani nevím, jestli mne někdo slyšel, jen doufám, že mi snad někdo, někdy a nějak pomůže. Pobíhám po ulici, po pokoji a v životě a rozhlížím se po pomoci.

To však není komunikace a takový „telefon“ by asi málokoho uspokojil. Samozřejmě je to naše chyba, ale toto zjištění nám nic moc nepomůže. V některých východních náboženstvích je kladen důraz na spojení s Bohem, na „realizaci“ Boha. Oni přepokládají, že je to nejen možné, ale i správné a snaží se o to. Křesťanská náboženství však jsou věřícími spíše realizována jako jednostranné prosby, po nichž se očekává „z druhé strany“ splnění. Není tu obecně snaha po komunikaci. Mám na mysli řadové věřící, ne křesťanské mystiky, aj., kteří se o to snažili. V tomto duchu jsme vychováni i my všichni, snad jen nevěřící by dokázal spíše překonat bariéru, která je v nás.

Je to překážka zčásti správná, daná přirozeným odstupem, ale zčásti vštípená názorem, že s Bohem člověk komunikovat nemůže a nesmí. V plném slova smyslu je to jistě pravda a snad by někdo namítnul, že je troufalost něco takového vůbec zvažovat. Takové odkazují na přednášku Všudypřítomnost v původním Poselství, resp. v Poselství doznívá. Je zde ukázána jasná a prostá cesta. Nemůžeme jistě „komunikovat“ se samotným Stvořitelem, ale je tu jistá možnost spojení a nějaké komunikace s Jeho částí ve stvoření...

Jsem tedy přesvědčen, že nestačí číst Poselství, přemýšlet o něm a snažit se je realizovat v praktickém životě. To je jistě správné, ale není to vše. Bez spojení s vyšší moudrostí nedokážeme mnoho situací řešit v širších souvislostech. Pokusíme se, většinou myšlenkami a rozumem, ale také pocity, kterým velmi často říkáme cítění, poskládat odpověď na problém života z toho, co jsme si přečetli a zapamatovali z Poselství. Že to nebude nejlepší metoda je zřejmé z toho, že je tak mnoho čtenářů, kteří mají úplně rozdílné názory na tutéž věc a nejen názory, ale i opačné reakce. To je možné proto, že vše řešíme jen ze sebe, tedy bez spojení s řádem...stačí si přečíst Efezus, a pochopíte, o čem mluvím.

Ano dnes je to těžké, velice těžké, protože jsme již odvykli přirozeným postupům. I když se modlíme, vážně čteme Poselství, připadá mi to tak, že nám stále chybí to hlavní – SPOJENÍ. Zkuste si pod úhlem řečeného přečíst zmíněnou přednášku, je tak nesmírně důležitá, stále se k ní vracím, a přesto jsem nepotkal žádného čtenáře, který by ji sám ze sebe zmínil, jako pro něj důležitou. Jako by zůstala mezi všemi těmi přednáškami a rozsáhlým textem...nepovšimnuta a nepochopena ve své nesmírné důležitosti.

Opakuji-tyto výroky nejsou jen k nějakým učedníkům a zvláštním povoláním, ale ke každému duchu v celém stvoření, tedy zcela jistě i ke každému z nás zcela osobně. To samozřejmě není to jediné, co nám má pomáhat k, spíše vyvrcholení, tedy to nejvyšší. Když jsem zmínil příklad Hjalfdara – tak bychom si měli neustále v mysli uvědomovat, že jsme spojeni s celým rozsáhlým tkanivem, v němž působí bytostní, jako pomáhající články. Jenže ono nestačí v to věřit, ale člověk by měl vědomě do těchto dějů vstupovat, ale ne jako ten, kdo řídí, ale ten, kdo se vřazuje. Právě zde je napsáno, že jen myšlenka může tyto pomocné síly rozřezat jako nožem. Protože my nejsme a nikdy nebudeme

schopni dohlédnout konců této tkaniny, musíme poprosit o radu, jak do ní vstupovat. Tak jako Hjalldaroví byla tato rada dána a on se jí pak vždy řídil, tak bychom se podobně měli i my vřazovat do dějů, s nimiž jsme spojeni.

Abd-ru-shin říká povoláním, že pomoci a pomocníci nemohou v této hmotě působit jinak, než skrze kanály našich myšlenek. Pro ně je hmota neuchopitelná a jediné spojení jsme my. Pokud se ovšem budeme snažit ty děje řídit, pak se to nepovede, protože jim nerozumíme, musíme se nechat vědomě vést, což však neznamená to, co je zde obvyklé. Tedy ptát se duchovního pomocníka na kdejakou pozemskou běžnou obecnost, být tak úplně nesamostatní a čekat jen na pokyny ze záhrobí, které pak jen plníme, nemajíce vlastní názor, vlastní postoj. Není to jednoduché vůbec pochopit.

Abd-ru-shin říká, že to neznamená stále všechno promýšlet a vyjadřovat se v myšlenkách. Chápu to tak, že člověk má být neustále v jakémsi proudu určitého chtění, daného svým poznáním souvislostí a dějů. Neustále s tím má být spojen, má si toho být vědom, aniž by však o tom přímo přemýšlel. Je to stav určitého spojení bez vyjádření myšlenkami, je to těžko popsatelné slovy. V tomto spojení musí člověk být otevřený a připravený si nechat poradit, nechat se vést. Ale není to pasivní stav čekání na to, že mi pořád někdo něco bude říkat, že já budu dělat jen to, co mi někdo řekne a sám nic.

Má to sice s tímto něco společného, ale můj stav má být aktivní otevření se, naslouchání, ale ne znásilňování sebe sama ve snaze „něco slyšet a vidět“. Takováto násilná snaha – tedy příliš silné chtění, které sebe sama svazuje-vede často k fantaziím a slyšení vlastních výtvorů, což člověka ještě utvrzuje ve svých bludech. Mělo by to tedy být spíše něco, jako když by čisté dítě sedělo u nohou svého tolik milovaného otce a viselo mu rtech, ve snaze pochopit, co mu otec říká. Nehloubá nad jeho slovy, jen je radostně přijímá a v něm samy vyvstanou otázky, na které se ptá. Ne ve snaze jeho řeč rozdrobit, ale ve snaze ho pochopit, aby mu bylo blíže...

Tato snaha o pochopení má spíše blíž k pojům, jako je touha, než přímo ke slovu „chápat, pochopit“. V těchto slovech bývá již převládající úsilí rozumu a vlastně už ani nebývají spojována s citem. Jedná se tedy o duchovní stav a duchovní chápání i usilování, nikoliv o snahu rozumu „pochopit“. Dalo by se to popsat mnoha slovy, ale pochopit to je sice v principu snadné, nicméně pro nás velmi obtížné a slovy těžko popsatelné. Ani povolání to tehdy neuměli a na tom selhalo mnohé, ne-li všechno pomocné dění. Vědomé působení v řádu stvoření, tedy ve Vůli Boží je nezbytný požadavek. S naším, do všeho zasahujícím, mozkiem mám problém vůbec vyjádřit, jak to myslím a vnímám, natož tady napsat nějaký návod.

Přejme si tedy komunikaci, chceme-li „pochopit“, ale nenuťme se násilím do spojení se záhrobím. Naslouchejme, když se ptáme, naslouchejme, když hledáme pomoc. Položme otázku, prosbu a pak...tiše poslouchajme, ať uslyšíme odpověď. Budeme-li chrlit myšlenky, úvahy, neřkuli pochybnosti, budeme-li o tom diskutovat s druhými a ptát se jich na radu, neuslyšíme přes to vše odpověď, jako ti modlící se v zemi soumraku.

Někdy dá odpověď na sebe čekat, ale trpělivost je taky krásná ctnost. Při čekání, mlčení a naslouchání musí nadejít okamžik, kdy uslyšíme. I v ruchu a bláznovství tohoto našeho umělého světa.

Reakce pan O. J.:

Dobrý den pán Fritz, dovolím si reagovat na Vašu úvahu o vedomom konaní, v ktorej píšete, že Vám na Vaše prosby a „telefonát“ o pomoc nik neodpovedá. Ako by taká komunikácia mala vyzerať? Z Posolstva vieme, že priamo kontaktovať Boha pokiaľ niesú na Zemi vtelení Synovia Boží je viac menej pre bežných vyvinutých ľudských duchov nemožné. Priamu komunikáciu s niekým, kto je nositeľom Božej vôle, môžeme dosiahnuť jedine s poslami Božími tj. anjelmi, prastvorenými keď máme otvorené duchovné oči a sluch, alebo s veľkými alebo malými bytostnými, keď máme otvorené bytostné a jemnohmotné oči a sluch. To však v sebe podmieňuje, že dotyčná osoba je už čiastočne dosť pokročilá vo svojej zrelosti a v úsilí o duchovný rast.

Ľudský duchovia ktorí mali možnosť priamo komunikovať s poslom Božím a tak priamo poznať jeho Vôľu, boli vždy omilostení. Teda to nieje bežný prípad a jav vychádzajúci z vôle ľudského ducha. To, čo sa odohralo pred 3 miliónmi rokov v počiatkoch vtelovania sa vyvinutých ľudských duchov do hrubohmotnosti, keď títo nezrelí ľudský duchovia prirodzene videli bytostných pomocníkov a s nimi komunikovali, radili sa a učili sa od nich, bolo len prechodné dočasné obdobie, po ktorom sa títo bytostní zo Zeme vytratil, aby nechali ľudstvo dozrievať v samostatnosti a boli sme ponechaní sami na seba, aby sme osobnostne dozrievali. Spojenie s vyššími či menšími bytostnými z dôvodu ďalšieho duchovného rastu pre omilostených a zreých duchov nebolo prerušené.

Ano, prirodzený duchovný rast v sebe zahŕňa schopnosť jasnovidecť a jasnosluchu, keby vývoj ľudstva prebiehal ideálne a prirodzene, my však vieme, že človek zostúpil zo svojho prirodzeného stupňa vývoja na nižší stupeň a preto tieto schopnosti v ňom zakrpateli, dokonca sa hrubohmotne zmrzačil zakrpatením malého mozgu a preto sú mu tieto schopnosti v dnešom svete pre väčšinu ľudstva nedostupné. Každý vyvinutý ľudský duch preto musí začínať na nižšom stupni, pokiaľ chce začať komunikovať a vnímať deje prebiehajúce za hrubohmotnými očami a sluchom.

Keď teda nedokáže priamo jasnočujne a jasnovidne komunikovať musí splniť vyžadujúci stupeň zrelosti, ktorý Abdrushin v Posolstve Grálu opísal, ako nutnosť ľudského ducha sa naučiť reči stvorenia a to je predsa komunikácia. Musí sa teda naučiť rozumieť svojmu okoliu, či už bytostného druhu, ako je príroda alebo duchovného druhu, ako sú ľudské osudy a symbolika v rozuzľovaní karmy vo svojom živote a v živote blízkych, alebo cudzích ľudí. Len plným pochopením svojho súčasného postavenia v živote, ktoré je mu udelené ako najvyššie dobro, ako najvyšší prejav Lásky Stvoriteľa a najlepšia príležitosť pre ďalší duchovný rast, je cestou k odpovediam na všetky prosby, ktoré môže mať a cestou k pochopeniu seba samého, čo je nevyhnutný predpoklad duchovnej zrelosti a samostatnosti.

Priama komunikácia s bytosťami Stvorenia za oponou hrubohmotnosti je určite pokrokom, ale najprav tomu musí predchádzať osobnostná zrelosť, ak táto skutočnosť má priniesť požehnanie. Nezabúdajme na skutočných jasnovidcov, ktorí v minulosti priamo komunikovali s duchmi napojenými na Lucifera. Takú zrelosť a komunikáciu si asi nikto z nás nepraje. Naše terajšie postavenie je to najlepšie pre náš duchovný rast, lebo máme prekonávať prekážky a premáhať vplyvy nízkeho okolia, ktoré je charakterom podľa zákonov platnými v hrubohmotnosti. Samostatne sa rozhodovať, pomocou uvažovania a vyciľovania, naberať skúsenosti a tým prežívať a posilovať ducha.

Prečo prosieť o pomoc o radu pre bežné ľudské problémy? Obrali by sme sa o skúsenosť a prežitie a rozviazanie karmy, keby sme boli ako malé deti postrkovaní radami zhora. Tento vývojový stupeň sme už prežili ako ľudstvo pred 3 miliónmi rokov. Teraz je čas zrelosti, a preto musíme, zobrať zodpovednosť do vlastných rúk. Človek môže byť v trvalom spojení s stvorením a s Vôľou Božou. Toto spojenie je opísané v Posolstve Grálu a má byť plne prežité, aby sa stalo trvalým stavom.

Poznanie v Posolstve má dve dejové línie. Prvá je vonkajšia a tú predstavuje opis svetového diania, aký nebol doteraz ľudstvu nikdy daný a zákonov stvorenia a cesty človeka v ňom. To je vonkajšia cesta a ma za účel rozšíriť vedomie človeka a podať mu vysvetlenia o svetových súvislostiach. Druhá línia Posolstva je vnútorná tj. vnútorná cesta človeka. Táto je prostá a jednoduchá, lebo všetky veľké veci stvorené vo Vôli Božej sú prosté a jednoduché. Pán túto vnútornú cestu odhalil hneď na začiatku Posolstva – „Kto udržuje krb myšlienok čistý a má pevné chcenie k dobru, ten už našiel cestu k Najvyššiemu“. Kľúčom tejto cesty je teda chcenie, keď chceme byť konkrétnejší, tak citové chcenie. Z neho vychádza aj krb myšlienok, lebo čo je v cítení sa neskôr prejaví na vedomej úrovni v myšlienkach.

Pán nám dal v Posolstve Grálu obraz toho, čo môžeme a máme chcieť, a vyjadril jediný cieľ, ktorý máme splniť – stať sa skutočným človekom, uskutočniť v sebe pravé lidství. Ak žijeme v tomto citovom chcení, to jest skutočne je to náš vnútorný program, tak keď sa vyvinutý ľudský duch očistí od všetkých pozemských žiadostí a slabostí a vynorí sa z nízkeho jemnohmotného okolia, ktoré svojimi pozemskými žiadosťami vytváral, tak toto citové chcenie cití tak silne ako trvalé spojenie s Vyššinami a s Božou Vôľou a snaží sa ho naplniť a uskutočniť. Druhom svojho citového chcenia sa už zaraďuje

medzi duchov žijúcich v Raji. Spojenie sám so sebou je aj spojením so stvorením, ktorého je človek neoddeliteľnou časťou. Žiť v tomto citovom chcení a v tomto spojení je silou, ktorá čelí každodennému všednému životu, hoci aj v dnešnej uponáhľanej civilizácii, lebo mení charakter človeka a jeho zmýšľanie pri každej činnosti, ktorú robí v každom okamihu.

Citové chcenie je kormidlo nášho osudu a pákou riadenia Božej sily, ako píše Pán. Sila citového chcenia je silou nášho ducha, a tá má prekonávať prekážky, s ktorými sa človek stretne na svojej púti stvorením. Byť si vedomí toho, čo chcem a čo citím, zoceluje človeka natoľko, že hravo prekoná vplyv nízkeho okolia. Preto preč s nespokojnosťou. Niet pre ňu miesta v stvorení. Nespokojnosť vytvára len citové útvary nespokojnosti, ktoré vplývajú na ľudí a pôsobia rozkladne. Musíme pochopiť naše terajšie miesto v živote, ako veľký dar a príležitosť. V našom živote je nám dané všetko a v Posolstve vysvetlené všetko, ako vedome a samostatne žiť, aj, keby boli životné okolnosti neviem ako nepriaznivé vždy z toho plynú úžitok v pochopení nás samých seba a tým sa otvára cesta k zrelosti.

Životné podmienky v ktorých sa nachádzame sú nám vždicky k užitku, lebo nás k nim priviedla naša karma a tá nám odhaľuje, aký sme. Cit vytvára obraz. Tento obraz je už časťou nášho vedomia. Obrazným prežívaním v cite si budujeme naše vedomie, a teda aj podobu našej duchovnej ľudskej formy. Vedomý duchovný život teda znamená toľko, ako koľko obrazov sme prijali z citového prežívania do nášho vedomia.

Posolstvo Grálu obsahuje ucelený obraz Pravdy, ktorý pri prežití v cite sprostredkuje vedomie, ktoré Pán nazval aj ako osvietené. Žiť s takýmto vedomím citovím chcením a s takýmto obrazmi Pravdy vo svojom vedomí, robí z človeka pevnú skalú, ktorá odoláva životným udalostiam, nech by boli akékoľvek. Pišem o vnutornej ceste trochu širší, lebo mám dojem, že sa o tejto ceste nejako málo píše. Väčšina čitateľov Posolstva Grálu sa zaoberá vonkajšími svetovými udalosťami, ako napr. kedy pride kometa a očista, a podobne a orientuje sa na vonkajšie formy, popísané v Posolstve. Podľa všetkého je to dôsledok existencie 3 dielneho diela Posolstva Grálu, z ktorého je veľmi ťažké túto vnútornú cestu vysledovať. Pôvodné Posolstvo Grálu vnútornú cestu popisuje hneď od začiatku v jej stupňoch od najnižšieho. Táto výstavba je v 3 dielnom vydaní Posolstva úplne rozbitá a preto čitateľ 3 dielneho Posolstva sa chytá len vonkajších foriem a stupňovitá výstavba je preňho stratená.

Rozdelenie Posolstva Grálu na originálnu knihu Posolstva Grálu Vo Svetle Pravdy a na Doznievanie má hlbokú logiku. Samotné dielo je základ a podstavec, na ktorom stavajú a z ktorého vyplývajú ďalšie stupne. Preto je aj prednáška Všadeprítomnosť a v nej opísaná „komunikácia“ a spojenie so Synom Človeka až v Doznievaní, lebo k takémuto stupňu sú nutné splniť predošlé stupne, ktoré sa dajú rozoznať jasne len v pôvodnom Posolstve Grálu. Zdá sa, že tieto stupne čitateľa Posolstva nenachádzajú a neprežívajú, a preto nedochádza k prípadom spojenia s Synom Človeka tak, ako to je opísané v prednáške Všadeprítomnosť.

Za základný stupeň komunikácie s výšinami považujem aj stupeň, keď žijeme v nejakom citovom chcení a hľadáme odpoveď na našu otázku a táto sa nám zrazu objaví ako originálna myšlienka poslaná zhora a možno sprostredkovaná našim duchovným vodcom. Túto originálnu myšlienku je možné rozoznať ako poslanú zhora a ako odpoveď na naše otázky a trápenia. Ako ľudstvo sme padli na nižšie stupne, ako je to opísané v životopise Hjalldara a jeho schopnosti komunikácie so stvorením. Netreba však zabúdať, že Hjalldarf nebol vyvinutý ľudský duch, ale zoslaný stvorený duch z Raja, a preto mal silného a dozretého ducha, ktorý mu umožňoval takto vedomé a jasnovidné žitie v hrubohmotnosti. Som presvedčený, že najprv musíme prejsť a upevniť základné stupne vzostupu, než sa nám podarí prejsť na vyššiu formu komunikácie s výšinami.

Predovšetkým očistiť sa od pozemských žiadostí a vášní, a tým sa oslobodiť pre vzlet ducha. Mať len jedno pranie, a to slúžiť na požehnanie tomuto stvoreniu a jeho tvorov. Keď takto nastavíme svoje vnútorné chcenie, tak iste časom dozrejeme na vyššiu formu komunikácie s výšinami a vedomejšie pôsobenie vo stvorení. S pozdravom, O. J.

-ZF-

Děkuji Vám pane O.J. za Vaši obsáhlou odpověď, kterou si jistě každý opravdový čtenář Poselství rád přečte. A právě v tom vidím zásadní problém. Takto, jak jste to jistě správně, napsal, to vyznívá jako jednoduchá záležitost, ale historie mluví o jiném. Buď jsme již tak klesli a jsme současně i málo vyvinutí a příliš zamotáni do omylů, že tyto jednoduché věci sice umíme opakovat, ale neumíme v nich žít, nebo jsme je ani správně nepochopili.

Ať tak, či onak, neznám a nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by tak prostě a přitom správně a harmonicky žil. I v tomto fóru je vidět, jak různě lze to i ono chápat a jak si lze Poselství vysvětlovat až protichůdně. Je jistě správné si tyto věci opakovat, ale já si myslím, že bychom si k tomu vždy měli znovu a znovu uvědomovat, že pro nás v našem pokřivení pojmů, se všemi těmi slabostmi a libůstkami, je to cesta obtížná a že jí musí člověk věnovat opravdu maximální pozornost a péči. Nesmí usnout v sebeuspokojení pomyslného vlastnictví Poselství, ale měl by se neustále ptát sám sebe: udělal jsem dnes pro svůj vývoj dost, nezanedbal jsem něco, neměl bych se snažit více? Ne se bičovat a trýznit nespokojeností s výčitkami, ale být v bdělosti k sobě i světu.

Většina čtenářů, které jsem potkal, se vyznačovala tím, čím se vyznačují příslušníci církví-sebeuspokojením, pocitem spásy i jakési výlučnosti a jedinečnosti – když já čtu Poselství, tak jsem zralejší a probudilejší, než ti, kteří ho odmítají. Proti těmto pocitům sebeuspokojení je nutné bojovat, protože souvisí s duchovní pýchou a nám po všech těch prohrách a zavražděných nositelích a pomocnících Světla přísluší jediné skromnost a pokora.

Tak trochu jsem získal z Vaší úvahy dojem, že pro nás dnes už není nějaké vedení tak zapotřebí, že se to týkalo doby prvních inkarnací. Přesto však tu máme výzvy, abychom nezapomínali na působení bytostných, bez nichž/jejich činnosti/ by byl náš vývoj naprosto nemožný. Také tu máme celou přednášku o duchovním pomocníkovi a v ní zmínku, že to spojení s ním není tak jednoduché a že se tím člověk má vážně zabývat... Má úvaha jistě neměla vyvolat dojem, že by se člověk měl ve všech situacích nechat jen tupě vést a tím nerozvíjel své schopnosti. To by bylo jistě nesprávné a nic takového jsem neměl na mysli. To vše, jak má člověk rozvíjet své cítění, ale i svůj úsudek ve všech situacích, trénovat své rozhodování, atd. to je jistě správné a já s tím mohu jen souhlasit.

A přece je při tom všem nutné si uvědomovat, že i se vši svou výbavou a rozvinutím schopností, jsme stále jen velmi omezený druh s malými schopnostmi, které neumožňují širokosáhlý rozhled, protože jsme jen velice maličkou částíčkou a to ještě nyní umístěnou na velmi vzdáleném a omezeném místě. Bez pomoci zvenčí, ať již si jej uvědomujeme takřikajíc hmatatelně, nebo jen v ně věříme, bez této pomoci svůj vývoj nemůžeme uskutečnit. Chápu, pane O.J., jak jste to myslel a nemám proti tomu výhrady, ale vyznívá to trochu jednostranně, proto to chci doplnit o tento apel. Jistě není nutné přímo „slyšet“ různé pomoci, ale je velmi nutné si je nějakým způsobem „uvědomovat“, snažit se je pochopit a vědomě je včleňovat do svého života.

S tím ve svých vzdálených důsledcích souvisí, podle mého mínění, i nějaký druh vědomé komunikace. Nyní nemám na mysli to, co se pod tím obecně rozumí, tedy jasnoslyšení a jasnovidectví. Nemám na mysli vlastně nic tak konkrétního, chtěl jsem jen podotknout, že bychom neměli zapomínat na přirozenou potřebu komunikace s přáteli, ať již jsou jakéhokoliv druhu a umístění jakkoliv daleko. Dnes jsou v této rovině dva protipóly – na jedné straně lidé, kteří se nutí do různých druhů jasnovidectví a tímto „nucením“, tedy nepřirozenou cestou, se mohou spojovat spíše s temnějšími druhy, a na straně druhé obava z jakéhokoliv spojování s něčím tak nebezpečným a nepřehledným a navíc neviditelným.

Tato obava však zase vede k jinému extrému, který může být temnými využit právě tak zdařile – k dojmu, že žádné pomoci vlastně ani nepotřebujeme, protože jsme již „dospělí“ a máme všechny potřebné schopnosti se „o sebe postarat“. Oba postoje mi připadají trochu předpojaté. Neměli bychom se do ničeho nutit, ale také bychom neměli v sobě stavět bariéry proti možnému spojení. Já to vnímám tak, že je pro člověka přirozené, když se někoho na něco zeptá, očekávat i odpověď. Jistě

jsou mimořádné situace-ptám se hluchoněmého a on neodpovídá, mluvím na milého v komatu a on nereaguje. Ano s tím nic neudělám, ale přesto vnitřně jejich odpověď očekávám, i když se smírím s jakoukoliv jejich jinou reakcí.

A o tom byla má úvaha, nepotlačovat vnitřní touhu po komunikaci, ale nevynucovat si ji. Už toto „nepotlačování“ vytváří jisté spojení. Znáám některé čtenáře, kteří se nutí do komunikace s bytostnými, ale výsledek mi nepřijde věrohodný, ale znám i jiné, kteří mluví o jiných čtenářích s nějakým spojením poněkud pohrdavě, jako o blouznilech, fantastech. V některých případech to bude jistě i namístě, ale kdybychom, jako čtenáři Poselství došli k tomu, že se budeme posmívat, nebo se budeme obávat nějaké komunikace se záhrobím, bytostnými a duchovním pomocníkem, pak....by mi to nepřišlo jako správné pochopení Poselství.....a náš názor by se, alespoň v tomto případě, podezřele málo lišil od materialistů.

Ještě bych se pane O. J. v krátkosti vrátil k Vaší poznámce, že jsme kdysi /za Hjalldara/ komunikovali s bytostnými, ale oni, že tu dnes již nejsou. Já bych si netroufнул to takto paušalizovat. Jistě s postupující zralostí a přezrálostí planety dochází i ke změnám druhů bytostných, kteří se o ni starají, takže je pravděpodobné, že někteří odešli, ale na druhé straně si nemyslím, že by tu dnes už nemohli být žádní z těch, kteří tu byli tehdy. Některé věci možná chápeme příliš maximalisticky.

Dejme tomu je tu výrok o zvířatech, která se buď vyvíjejí dále, nebo zaniknou, dojdou-li vrcholu vývoje. Zdá se tedy, že by tu neměly být druhy zvířat, které jsou dlouhodobě bez vývoje, tedy nějak stagnují. Máme tu však druhy /žraloci, latimérie, aj./, které jsou zde velice dlouhou dobu /údajně tisíce až miliony let/, a nezdá se, že by jejich vývoj nějak pokračoval. Tím chci pouze říci, že je to asi vše trochu složitější /i když v principech jednoduché/ a mnohé souvislosti nám ještě unikají. Také si myslím, že bez rad bytostných, kteří se starají o přírodu, ji těžko můžeme pochopit jen pozorováním a přemýšlením. Ano, může to být komunikace, kterou ani jako komunikaci nechápeme-toužíme po odpovědi, věříme, že bytostní existují a pak nás „samo napadne“ udělat na zahrádce to a ono. Je to tedy komunikace, která funguje, ale my ji jako komunikaci nechápeme. I tak je to možné provozovat, ale nezdá se mi to hodno našeho stupně zralosti, který by měl být již více vědomý.

Jistě bychom neměli nepřírozeně na vývoj tlačit, ale neměli bychom si také říci, že je to tak v pořádku a vůbec to nemá být jiné... pak to ani v budoucnu jiné nebude. To je jen příklad, jde mi spíše o princip přístupu a vnitřní postoj, než o to vyvolávat komunikaci s bytostnými, nebo někým jiným, ale má to být nějaký směr a cíl, nebo lépe snad součást naší pokračující cesty. Již několika mým známým čtenářům odešel z tohoto hmotného světa nějaký blízký člověk. Když jsem se těchto lidí ptal, jestli mají nějakou informaci o tom, jak se daří těm jejich milým odešlým, tak mi nikdo nedokázal nic odpovědět, respektive všichni mi řekli, že nemají žádnou představu, ani nějaké spojení ve snu, apod.

To mi přijde také zvláštní, všichni věříme na pokračování života po smrti, my žijící zde i ti odešlí a přesto nám potom zůstávají jen dohady a dedukce, ale v důsledcích jen nejasný zmatek. Očekával bych, že když jsme již do nějaké míry vědoucí a máme nějaké chápání těchto věcí, otevře nám to brány i k citění a vnímání, které nás dovede dále, než např. věřící z církví.

Příklad z rodiny: „farář říkal, že manžel je už v nebi, protože chodil do kostela a zemřel po těžké nemoci“. Takovéto, i když jinak formulované, dohady můžeme spřádat a vykládat i my, ale kde je nějaká větší realita, než jen pouhé nejasné dohady... Můžeme si z Poselství samozřejmě vykonstruovat nějaký odhad, kde ta duše asi je a jak se má, ale i pro nás zůstává opona zatažena a za ní jsou jen nejasné dohady.

I zde mi chybí lepší spojení, protože Poselství vysvětluje jen základní principy, ale nepopisuje jednotlivé situace. To mi připadá na lidi s širším rozhledem nedostatečné.

70. otázka: Proč Poselství nemělo a nemá na této zemi větší úspěch?

Od napsání Poselství uplynulo několik desítek let. Kolik jej četlo za tuto dobu lidí, to by asi šlo nějakým způsobem, alespoň přibližně, spočítat. Jisté je, že moc velké množství to nebude. Nemáme, pro srovnání, historicky žádnou obdobu takového díla a tak můžeme jen zmínit Bibli. Jenže tento příměr není plnohodnotný, protože Bibli nenapsal sám Syn Boží... Takže můžeme jen odhadovat, že ohlas Poselství by měl být mnohem větší, než Bible, ale...

Za těch více, jak 2000 let se zde velice výrazně rozšířilo křesťanské náboženství, jehož jádrem je Bible. Množství lidí, hlásících se k Bibli, a to i mimo církve, bude veliké, zatímco k Poselství došla, v poměru k Bibli, jen nepatrná hrstka lidí. Jak je to možné? Je to ukázka, jak lidstvo pokleslo a ztuplo, nebo je v tom snad ještě více?

-ZF-

První, co člověka napadne, je samozřejmě myšlenka, že se asi lidstvo od doby Ježíše změnilo k horšímu. Tedy, že je duchovně omezenější, a proto většina lidí již není schopna odhalit duchovní velikost, je-li oděna v prostém pozemském projevu. Snad, kdyby se Abd-ru-shin narodil v anglické královské rodině, pak by i Poselství mělo větší ohlas. Jisté však je, že Poselství a Slovo Ježíšem podané má sice stejný vnitřní obsah, nebo lépe původ, ale jeho role je jiná.

Protože tentokrát je Slovo spojeno s tříděním a soudem, je sice na jedné straně obsáhlejší a pochopitelnější, ale na venek je zbaveno všech zázraků, jakož i osoba Abd-ru-shinova postrádá, ve svém vnějším projevu, všeho zázračného. Samozřejmě tím myslím, pro obyčejného materialisticky zakotveného člověka, jímž je většina populace. Tím se celá váha poznání přesunula jen na vnitřní obsah Slova a to pomocné vnější, jako byly u Ježíše zázraky, je v tomto případě spíše opakem-různé soudní procesy pak stojí proti hledajícímu spíše jako další úkol k pochopení, než jako povzbuzující poznatek. To vše tedy klade větší nároky na hledajícího a tím se to automaticky stává samočinným procesem třídění.

Ovšem to vše, co jsem zmínil, se týká lidí, kteří v Poselství nepoznali něco mimořádného, a těmi se nechci nyní zabývat. Jen se zmíním, že jejich odsuzování jistě není hodno opravdového čtenáře. Mezi těmi, kteří Poselství nepoznali, může být mnoho kvalitních a dobrých lidí, kteří jen nedokázali překonat předsudky, nebo vliv okolí. Leckterý, díky dobrotě svého srdce, to ještě může dokázat a všechny nás ve vývoji může předběhnout... Chci se tedy zamýšlet nad námi, kteří říkáme, že jsme pochopili, uznali a přijali.

Jeden poznatek stojí výrazně proti nám. V Poselství je spojnice ke všem vyšším dějům, k čemuž také pomáhá rozšířené poznání souvislostí. Je to poznání všeobecné a všeobsáhlé, tedy zasahující do základních mechanismů a tím následně do čehokoliv ve stvoření. Proto otevírá Poselství zcela nové brány a perspektivy do všech lidských činností a oborů poznání. Zcela jistě se pomocí tohoto vědomého napojení a vědomého poznání mělo dosáhnout úplně nových poznatků /objevů/ v lékařství, technice, fyzice a mnoha a mnoha dalších oborech. Když se však ohlédneme přes celou tu dobu, od napsání Poselství až po dnešek, a budeme hledat v této době významné objevy a osobnosti, těžko nalezneme vazbu na Poselství. Toto nás usvědčuje z toho, že přes svou víru ve Slovo a Boha, se nám nepodařilo prokopat do nitra Slova, které není hrubohmotné povahy. Je to děj záření, s nímž se může spojovat jen duch a jemu pak ono rozšíří obzory nad všechna očekávání. To se evidentně nestalo.

Tyto děje, i když jsou duchovní, mají spojení s ději bytostnými, které jsou hmotě nejbližší. Zdá se však, že jsme nenalezli spojení ani s těmito ději, protože jinak by se to muselo někde a nějak projevit. To, že ten, či onen čtenář tvrdí, že komunikuje s malými bytostnými, je sice pěkné, ovšem ani z těchto

spojení nám nevyplynuly žádné výrazné rady, takže není vůbec jisté, jestli se v mnoha případech nejedná jen o fantazii nebo myšlenkové formy. Pokud bychom měli skutečné spojení ve smyslu Poselství, pak by se to MUSELO nějak pozitivně a výrazněji projevit. Zdá se tedy, že jsme zůstali jen na povrchu Slova, tedy u jeho obalu. Jestli při tom něco cítíme, radost, smutek, povznesení-to je pěkné, ale když to nepřináší moudrost pro pozemský život, pak to moc nepomáhá a zůstává to jen příjemným pocitem.

Nyní jsme tady, na hmotné Zemi a prožíváme všechny pozemské vazby, na nichž máme uzrát a pochopit. Budeme-li k sobě upřímní, pak si přiznáme, že mnohé situace neumíme řešit a pak hledáme v Poselství radu. To je výborné, jenže bez toho zmíněného nehmotného duchovního spojení, nám zůstává jen metoda prohrabování se větami a slovy Poselství a hledání něčeho podobného s naší situací. Většinou tam přesně naše situace popsána nebude a tak je pro nás odpověď nejasná.

Nemluvě o podobenství, kdy Ježíš říká bohatému, aby rozdal majetek, a ostatní kolem to chápou jako příkaz pro všechny. Takže i příklad z Poselství, podobný tomu našemu, nemusí být tentýž a rada tam zmíněná, může dokonce někdy být opačná. Zde je zapotřebí činnosti ducha, který přijímá slova z Poselství jiným způsobem a vycítí obsah, aniž se znásilní vnější formou. Tedy nehloubá nad každým jednotlivým slovem, ale chápe věci v širších souvislostech. A to, zdá se, jsme se nikdy nenaučili, protože již povolání tápali a nechápali, pak je jasné, že ani dnes to není jiné.

Podíl na malém efektu Poselství na lidstvo a pro lidstvo tedy máme výraznou měrou my sami – čtenáři samotného Poselství. I v nás převládá postoj, že Poselství musíme lidem co neúčinněji nabízet, děláme tedy to, co dělají představitelé církví – evangelizujeme a to pomocí citací a podbízení. Zcela nám unikla ta hlavní forma – nenásilná, účinná – duchovní. V jedné přednášce jsme vyzváni: „Vy staňte se mým Poselstvím...“, avšak i této větě je nutné porozumět. To neznamená, že máme na lidi hřímat jako Vůle Boží a vykřikovat na ně citáty, nebo se je snažit přemlouvat, aby četli PG, stavět se do rolí povolaných a vyvolených a tím si vydobýt úctu druhých, ale být jim tichým a přirozeným vzorem, hodným následování. Vzor je ten, kdo žije lépe, jenže dnešního člověka, po všech aférách s různými sektami, nezaujme někdo, kdo se chová upjatě nábožensky, mluví o pobožnostech a s tajuplným zachvěním o Slovu, ani ten, kdo pořád něco cituje, ale spíše člověk, který má charakter, vnitřní rovnováhu, druhé nechá žít a nesnaží se je poučovat a převychovávat. To přece dělají i příslušníci některých církví a my tím strháváme všímácnost PG na úroveň jiných věrouk.

Ale to vše jsou jen vnější věci, je tu však i ono neviditelné a přece velmi podstatné. Abd-ru-shin říká svým povoláním, že nejdůležitější je jejich myšlenkový život a všechny připravené pomoci se nemohou zde naplnit, pokud jejich myšlenkové kanály nejsou čisté, otevřené a prázdné. Jen přes ně může přijít pomoc, která je silná, ale tak jemného druhu, že se hmoty, bez tohoto zprostředkování, nemůže dotknout. Jsem přesvědčen o tom, že se tomuto umění povolání nenaučili, a to bylo hlavní příčinou toho, že mnoho a mnoho věcí se nestalo a naopak, že se staly ty špatné věci, které neměly. /Hitler, izolace Abd-ru-shina, a mnoho dalšího/. Protože nejsme lepší, než byli oni, je jisté, že i pro nás je to velice obtížné. Je však nutné si to uvědomovat a snažit se o to, jak nejlépe dovedeme. Prvořadě pochopit, co to vlastně je a co se po nás chce. Abd-ru-shin říká, že to neznamená přemýšlení a vytváření myšlenek, vzpomeňme při tom např. přednášku První krok a to, že myšlenkami se nedá dosáhnout myšlenkové čistoty. Tedy myšlenkami nedocílíme tohoto cíle, který máme uskutečňovat neustále celý den i noc.

Je to pochopitelné, nemůžeme současně myslet na úkoly, které přináší pozemský život, zaměstnání, společenský styk a přitom neustále na jakési myšlenkové kanály. Nechám na Vás, na každém, aby si sám hledal způsob, jak toho dosáhnout a rád si jej od Vás vyslechnu, pokud jej najdete a jistě potěší i ostatní...

Podstatné je, si uvědomovat, že nestačí čtení Poselství, jeho šíření, ale že je nutné i něco více, aby se zde vůbec něco mohlo změnit...a že toto „něco“ se nedá nahradit pozemskou aktivitou, ani diskuzí, hodnocením druhých, apod. Je to práce a umění, které musí vykonat každý sám v sobě, nikdo to nemůže udělat za něj a žádné společenství, skupina mu tento úkol nemůže odebrat.

71. otázka: Používání citění při rozhodování a Ježíšova rada.

P. K.

Dobrý den přeji. Měl bych na vás dotaz. V knize Z doznělých tisíciletí, strana 266, Ježíš říká: ...V člověku spočívají nesmírné síly, ale člověk je nevyužívá a připravuje se o ně. Dříve, než začne dělat nějakou práci, uvede do činnosti své myšlení a dá se jím ovládnout. A rozum člověka, zákonitě podřízený této zemi, nemůže ve své omezenosti pochopit, že duch má být nad ním. Člověk jej sám snižuje a pochybuje o svých silách. Z toho důvodu je pak neschopný a kráčí stále více nazpět místo vpřed... Co tím Ježíš myslel, resp., jak bychom tedy měli postupovat? Třeba když bych chtěl hledat nové, lepší zaměstnání, jak to mám podle Ježíše dělat? PK

-ZF-

Dobrý den přeji, pane K. Chápu to jako výzvu k používání citové schopnosti. Takže člověk by měl nejdříve na sebe nechat věci působit, aniž by o nich přemýšlel. Tím by měl vycítit, jestli ho to mate, těší, způsobuje napětí, nebo jiné jemné stavy. Není-li si jistý, měl by poprosit o radu, věci /rozhodnutí, zvažování/ nechat, alespoň do druhého dne, ale třeba i déle, jde-li to. Může poprosit, aby mu třeba prostřednictvím snu byla ukázána, pro něj nejlepší, cesta.

Také to jde tzv. vnitřní komunikací /to ale chce cvik/, např. si člověk může představit stupnici a na ní jezdce, který se jakoby sám může posunovat sem i tam. Pak se ptá na něco, co ho zajímá a má prosbu, aby se jezdec posunul, kam má. Nebo si klade otázku a může vytušit ano/ne, není to přímo slovo, ale spíše vjem... jako by to ANO, nebo NE bylo více v popředí, před tím druhým pojmem.

Metod může být více, ale jejich základem je, že člověk má otázku, ale nehledá na ni odpověď přemýšlením. Položí ji a ...čeká na odpověď, která k němu má přijít, tedy ne, že odpověď vymýšlí tak, že rozumem zvažuje pro a proti, apod. Ve „vesmíru“ je odpověď na naši otázku již hotová, je potřeba ji jen „vyslechnout“, ale jak jsem řekl, chce se to naučit a trénovat to. Začátek je vůbec si otázku pod tímto úhlem položit a naslouchat. Jsme zvyklí hned rozumem zvažovat a odvykli jsme počkat a poslouchat.... Chce to cvičit a cvičit....pro trénink lze využívat různé situace běžného života, nemusí to být nic podstatného, ale musí to být později ověřitelné, aby člověk poznal, jestli se nemýlil. Časem se to rozvine v přirozené a jakoby „automatické“ používání citění.

72. otázka - Důsledky nepochopení úkolu ženství

Mám tu dotaz na nepochopení úkolu ženství. Tazatelka si klade otázku, jak vysoko může po pozemské smrti dojít ta žena, která považuje mateřství za nejvyšší poslání ženy. Tazatelka se domnívá, že takováto žena může projít všemi stupni hmotností /hrubo i jemnohmotnými/ až do kruhu bytostného, který se vznáší nad nimi, tam teprve dojde k poznání a musí se vrátit zpět k zemi, aby pochopila, že to nebyl správný názor.

Proč až tam? Protože je u jejího pomýlení řeč, že mateřství souvisí s bytostným /nejlépe je přečíst si tu přednášku/. Oponenti tazatelky však tvrdí, že s takto pokřiveným názorem nemůže po smrti žena dojít tak vysoko, ale zůstane někde poblíž země, nejspíše v té úrovni, která je popsána v př. Duše putuje, kde stojí davy u tyčí svých nesprávných názorů.

Rozvedení otázky L. H. :

„Ale manželství a rozmnožování jest přece jen zde, na této maličké Zemi.“ (str. 64)

Jako duch nemůže a nesmí utkvět v bytostném, nesmí si za nejvyšší ze svých cílů postavit něco, co bezpodmínečně patří k bytostnému a podle prazákonů stvoření v něm také vždy zůstat musí! Lucifer položil tuto léčku tak mimořádně obratně, že nutí lidského ducha do bytostného a tam ho drží v zajetí.“ (str. 67)

"Přesto zůstává mateřství jako nejvyšší vyzáření bytostného. A jedině bytostné může se přímo spojit s hmotností. (str. 67)

"Tím, že se lidské ženství ponořilo do bytostného a ztrácelo se v něm, nemohlo se již rozvíjet a muselo bloudit v sobě a ve svém určení. A protože trvale do bytostného nepatří, přivádělo tím i toto bytostné do zmatků.

(Pozn. Závislost či falešné směřování na mateřství mohlo vzniknout jen při inkarnaci na Zemi, z toho vyplývá, že také na Zemi musí být opětovně prožito a narovnáno. Tedy návrat k Zemi). Toto vyvolalo diskusi, protože jsem řekla, že se ženský lidský duch může vývojem dostat až do bytostného, a přece se musí vrátit k Zemi, jestliže se na mateřství dívá jako na svůj nejvyšší úkol. Může se dostat tak vysoko, protože mateřství je čisté, ale pro lidského ducha je to málo. Bylo namítáno, že se jedná o falešné názory, tedy tyče na cestě, přes které nemůže vzhůru. Ale mateřství je čisté, ne nic falešného.

Jak tuto Pánovu větu chápete Vy?

-ZF-

Já to vnímám takto:

Žena, která chápe mateřství jako to nejvyšší, nepochopila nejzákladnější podstatu své existence, nepoznala nejen úkol ženství, ale zřejmě ani svou vlastní duchovní podstatu. To jsou příliš zásadní a základní principy, bez nichž není možný vzestup-tím myslím, že duše s takovými trhlinami v základním chápání své vlastní podstaty může dojít jen do blízkosti země. Dál to nechápe a proto tam ani nemůže dojít, protože duše může stoupat jen do úrovně v rámci svého chápání. Zásadní při této úvaze se mi jeví pochopení, co je myšleno větami o bytostném, které je spojeno s mateřstvím, rozmnožováním a pudy. Já to chápu tak, že tím není myšlen „Kruh bytostného“/jak to zřejmě chápete Vy/, který je nad hmotnostmi, tedy nejvyšší stupeň při vzestupu duše před rájem.

V úvaze citované „bytostné“ je myšleno bytostné působení ve hmotnostech /proto zůstává žena vázána na hmotnosti, dál pro ni nic vyššího není/. Tak, jako lidský duch je duchovní podstaty, ale působí ve hrubohmotnosti, tak bytostní z kruhu bytostného působí níže v různých hmotnostech, až do nejbližší vzdálenosti k hrubohmotné zemi. Je tu zmínka, že rozmnožování je jen na této hrubohmotné zemi a s tímto rozmnožováním je spjata bytostné působení a současně má vazbu i na mateřské projevy a působení. O tomto bytostném působení, spjatém s hrubohmotností, je tu řeč, nikoliv o kruhu bytostného, kterým duše projde po absolvování celé pouti všemi druhy hmotnosti směrem vzhůru. Tomu musí předcházet komplexní prožité poznání, v němž již nemůže být takový nedostatek, jako je myšlenka o nejvyšším poslání ženy v mateřství...

Mateřství je sice čisté, ale končí stále ve hmotě. Kdo jej má za vrchol, nemůže jít výše, protože pro něj žádné výše již neexistuje, on je na svém vrcholu...a ten je ve hmotě. Ani Ježíšovi stoupenci, kteří snad žili čistě, nemohli dojít výše, než bylo jejich chápání a to je obecný princip pro každého. Jestli se to vždy projevuje tyčemi, nebo jen snahou zůstat blízko země, nebo snad i jinak, je mnohotvaré a závislé na dalších aspektech, takže pro nás asi nepřehledné. Domnívám se, že důvodem, proč jste se s ostatními nemohli domluvit, je skutečnost, že jste každý mluvil, sice o bytostném, ale chápal pod tím něco úplně jiného.

Reakce L. H.:

Zdravím a děkuji za úvahu.

Vaší úvahou si zatím ale nedokáži vysvětlit Pánovy věty. Samozřejmě- manželství a rozmnožování je jen na Zemi, ale mateřství je zřejmě v celém stvoření – viz děti v Praduchovním, duchovním a j. Také Prastvořená Elisabeth byla pro vývoj Parzivala určena jako matka, i když my, lidé, to chápeme spíše pozemsky.

Prastvořená Cella má za úkol podporovat úctu před nastávajícím mateřstvím. Že by to bylo jen pro hrubou hmotnost? Pán napsal, že léčka Luciferova nutí lidského ducha do bytostného (?) a drží ho tam v zajetí? Tedy lidská ženská duše se zdržuje v jemnější hrubohmotnosti, která je určená pro bytostné Země a tam přivádí bytostné do zmatku? To se mi nezdá.

Jistě si lze stěží představit, že by se nějaká nynější ženská duše dostala až do bytostného. Ale domnívám se, že v dřívějších dobách, krátce po Luziferově selhání, existovaly ženské duše, které se čistě zachvívaly, vyciřovaly čistotu bytostného, ale duchovně se dále nedostaly, protože se zastavil jejich duchovní vývoj na tomto stupni a vyšší vědění na Zemi nebylo. Mateřství je čisté ve smyslu Božích zákonů, tedy nemůže v jemnohmotnosti vytvářet žádné tyče. Třeba dřívější přírodní ještě kdysi čisté národy, ty také zřejmě ještě nepoznaly svoji duchovní podstatu. Nemusí být tedy ženská duše čistě se zachvívajíc v mateřství poutána na hmotnost, jestliže je čistá, ale ještě nevyvinutá. A aby mateřství prožila správným způsobem, tedy že to není pro ni to nejvyšší štěstí, že jí to nedává smysl života, musí to na Zemi prožít ještě jednou. Budu o tom ještě uvažovat.

Co se týká jemnohmotnosti. Musí tam být přechody směrem nahoru a dolů. Třeba pro lidské duchovní zárodky, i pro bytostné zárodky, které přece zakotvují ve vrstvě jemné hrubohmotnosti. Tedy směr se shora dolů. Nepochopila jsem to tak, že by tyto přechody byly tvořeny naším působením. Těžko můžeme určit místo pro různé děje, které tam probíhají, svým pozemským uvažováním. Naše představy na to nestačí. Vše proniká jedno do druhého.

Budu o všem ještě přemýšlet a snažit se hledat správné pochopení Pánových slov.

-ZF-

Pokusím se ještě rozvést svou odpověď. Vysoký pojem mateřství je jistě v celém stvoření, jak správně uvádíte v případech Celly a Prakrálovny a jistě i dalších. Nicméně tento vysoký princip nemá nic společného s rozmnožováním pohlavní cestou a pudy. Právě proto, že mateřství na zemi má úzkou vazbu na pohlavnost a pudy, bylo tak snadné ten pojem pokřivit. Celá přednáška o ženství je postavena jako reakce na tento pokřivený pojem, není tedy míněna k vyššímu chápání mateřství, dokonce ani k obecnému pojmu mateřství. Kdyby se žena přimknula k onomu vysokému pojmu mateřství, který je prezentován Cellou, pak by byla situace jistě jiná, jenže o tom v této přednášce není řeč.

Je tu řeč sice o mateřství, ale vlastně je to vše vztaženo k POKŘIVENÉMU POJMU, ten vede do špatných závěrů a svádí z pravé cesty vzhůru. Vždyť až Poselství přináší chápání pojmu jako je Prakrálovna, „její“ syn Parzival, apod. Před Poselstvím se ženství těžko mohlo k těmto pojmům přiklánět, neznalo je. Samozřejmě i ty vysoké pojmy jsou spojeny, ale to zdůrazněme s PŮVODNÍMI čistými,

i když nedostatečnými, pojmy mateřství. Vy se snažíte hájit „pojem mateřství“, jako takový v jeho čistotě původní vysoké ideje, ale toto je o něčem úplně jiném a proto se nemůžeme domluvit.

Jeden z dotázaných uvedl takovýto postřeh – v životopisu Efezus je popsáno, jak dopadla skupina duchovních zárodků, která se příliš přimkla k bytostnému – zezvířetěly a nakonec musel být jejich vývoj násilně přerušen. Je to jistě příklad jiného druhu, ale přece jen je tu určitá podobnost v tom, že duch, který se přimkne na bytostné, nejde správnou cestou a dopadne to s ním špatně...

Zkusím to zrekapitulovat.

1/Přednášky nehovoří o skutečném pojmu mateřství, ale o pokřiveném, spjatém s tělesností, pudy a tím i touto zemí. Toto není vysoký pojem, ale jen jeho obdoba, spjatá se hmotou a rozmnožováním.

2/Bytostné, které je zde zmiňováno není myšleno jako bytostní v kruhu bytostného, i oni přece sestupují níže, hlouběji do hmoty a tam působí. Takže zmínky o tom, že Lucifer tímto zkroucením pojmu uvedl ženu do bytostného, jistě není myšleno, že ji zavedl až téměř na vrchol vývojové cesty, na poslední stupeň pod rájem, do kruhu bytostného. Jsem přesvědčen, že je tím myšleno, že zavedl ženu do toho bytostného, které působí v rovině rozmnožování – to je rovina blízka nejhrubší hmotě. Pochopitelně to musí způsobovat potíže bytostným, protože v této rovině mají bytostně působit na hmotu jen oni a duch se do toho nemá plést.

3/Celý ten omyl nepochopení úkolu ženství tedy nemá co do činění, alespoň ne přímo, se samotným vysokým pojmem mateřství, ale jen s pokřiveným postojem ducha. Také nemá nic společného s kruhem bytostného, velkými bytostnými apod., ale jen s částí působení určitého druhu bytostných, kteří působí ve hmotě.

Rakce pan O. J.:

Dobrý večer pán Fritz,

K materstvu patří pozemský pud. Takýto pozemský pud sa môže uplatniť len na zemi, preto sa domnievam, že žena ktorá ostala priputána k materstvu, teda k pozemským pudom, ako je aj napríklad pohlavný pud, ostane priputaná k zemskej úrovni v astrale. Nedostane sa ani k tým povestným tyčiam lebo tie sú vyššie a sú určené pre ľudských duchov, ktorí už chcú stúpať a sa od zeme osvobodili, len majú falošné duchovné názory. Do bytostnej úrovne sa dostanú duchovia úplne oslobodení od hmotnosti (aj karmy), pozemských a falošných cieľov.

S priateľským pozdravom

Reakce pan J. S. :

No dobrá pokusím se něco k tomu přidat. Děláme chybu, že vytrháváme z Poselství věty, a pokud nechceme vypadat jako (svědci Jehovovi), pak musíme přistupovat k Poselství tak, jak máme. Že to je živé slovo. Tím, že lidé, kteří jsou vtělení, naplňují onen zákon (Daň přírodě), je určité podle vůle Nejvyššího. A jestli žena zatouží být matkou, určité se neproviňuje vůči Pánovu slovu, že mateřství není nejvyšším posláním ženy.

Je špatné a bezesporu tím vznikají karmické překážky na cestě ke světlu, jak k tomu přistupujeme. Jestli dokáže matka – jak praví Pán – v určitém věku a stavu dítěte stát se dítěti přítelkyní, s vědomím, že dítě nám nijak nepatří a jen na naší prosbě, jsme mu měli a směli být po dobu dětství opatrovníky. Projevy (opičí lásky), nás jen navzájem připoutají a propletou karmickými vlákny. Jestli nás to zabrzdí v jemnohmotnosti nebo v bytostném? Asi případ od případu, ve větší, či menší míře překrucování Vůle. Ale zabrzdí. A jestli je nutno se vrátit na Zemi? To taky nebude vždy stejné, myslím si, že podle citů které u toho byly, když kromě lásky byly city majetnické nebo ještě něco horšího z toho vzešlé, pak to klidně mohou být tyče.

-ZF-

Moje reakce panu JS:

Dobrý den pane JS, děkuji za Vaše názory, jistě se k nim mohu přidat.

Trochu jste se vyhnul přímé odpovědi i když jste na ni víceméně odpověděl všeobecně. Není třeba něco doplňovat, jen pro lepší pochopení /ne všichni to takto pochopili/, uvedu ještě doplňující vysvětlení, jak byla otázka myšlena:

Je to otázka řekněme řečnická, tedy tazatelka si klade otázku, jak vysoko může po pozemské smrti dojít ta žena, která považuje mateřství za nejvyšší poslání ženy, samozřejmě se jinak chová „vzorně“, ale nepochopila, že nejvyšším posláním ženy je něco jiného. Tazatelka se domnívá, že takováto žena, která je svým názorem připoutána na bytostné, může projít všemi stupni hmotností /hrubo i jemnohmotnými/ až do kruhu bytostného, který se vznáší nad nimi, tam teprve dojde k poznání a musí se vrátit zpět k zemi, aby pochopila, že to nebyl správný názor. Proč až tam? Protože je u jejího pomýlení v PG vysvětleno, že mateřství souvisí s bytostným /nejlépe je přečíst si tu přednášku/. Oponenti tazatelky však tvrdí, že s takto pokřiveným názorem nemůže po smrti žena dojít tak vysoko, ale zůstane někde poblíž země, nejspíše v té úrovni, která je popsána v př. Duše putuje, kde stojí davy u tyčí svých nesprávných názorů. Otázka tedy zní, přikláníte se k názoru tazatelky /žena dojde až do kruhu bytostného, který je posledním bodem na vzestupu zralého ducha před jeho vstupem do Ráje/, nebo k názoru oponentů /žena zůstane někde poblíž země/?

Svůj názor na čistotu mateřství ještě podtrhuje tazatelka zmínkou, že Cella v praduchovnu podporuje mateřství a také, že Prakrálovna je matkou Parzivala – to vše jen dokazuje, že mateřství, jako pojem je vysoké a čisté a proto se domnívá, že žena, která považuje mateřství za nejvyšší, se sice mýlí, ale protože bytostné je čisté a mateřství též, dovede ji tento postoj až do kruhu bytostného...

Reakce pan J. S.:

Je to velmi složité na toto odpovědět.

Jestli teda taková žena považuje mateřství za to nejvyšší, dává tomu úplně prioritu. Pak teda asi porušuje 1. přikázání, a nejspíš se i připoutává, a asi i bude hrát roli, jestli pak v následujícím životě změnila názor. Ale pokud to vyhrotíme, že celý svůj pozemský život měla tento názor, pak je to přece jen něco nesprávného a podle (...ani prášek neprojde), ji to musí zabrzdit ve hmotě. Ale nemyslím si, že by nutně musela jít kvůli tomu až do těla hrubohmotného. Přece jestli mezi tím pochopila a její dítě mezi tím pochopilo a případné nedorozumění si navzájem odpustili – pak je to ve stavu, že pochopili, odpustili-postoupili. Stvořitel je Láska, nechci spekulovat, ale nebyl by to potom akt, něco jako trest??

Neumím na to lépe odpovědět a jednoznačnou odpověď nedám-jen se k tomu, co jsem napsal, v této fázi mého vývoje přikláním.

-ZF-

Moje reakce panu JS:

Samozřejmě se zde bavíme jen o nějakém základním schématu a opomíjíme všechny ty nuance jednotlivých osobních přístupů. Ty jsou dány hlavně mírou procítění, velikostí ulpívání na něčem, nebo přístupností ke změně, otevřeností k radě, apod. To budou velmi podstatné věci, které mění celý průběh dějů, jenže tím nejsme schopni se zabývat a nebylo to cílem. Vlastně šlo jen o to, uvědomit si, že když člověk něco dělá špatně, vždy ho to nějak přibrzdí, až zastaví, do té doby, než na to přijde a změní to. Průběh bude různý a nemá cenu ho rozpitvát, snad bychom s jistou nadsázkou mohli říci...ono je vlastně všechno možné...a pro naši malou chápavost asi je... I Vám pěkný večer ZF

Reakce pan PK:

Já si myslím, že pokud se v jemnohmotnosti pro ducha, který si myslí, že mateřství je to nejvyšší, vytváří překážky ve vzestupu, tak jediné proto, že zaujímá nesprávný postoj, a tudíž je nucen se nad sebou zamýšlet a zbavit se falešného názoru. Jestli je mateřství čisté, tak pak z pohledu bytostné sféry, ale pro vzestup lidského ducha (vzestupem míním úroveň znalostí Stvoření) to nemá žádný vliv.

Já si prostě myslím, že alfou a omegou žití je duchovní vzestup a snaha vrátit se do své domovské úrovně...

Z toho dotazu ale není zřejmé, jestli tazatelka pojímá mateřství, jako něco k čemu vzhlíží (modla???) z hlediska svého poslání, určení, což by asi bylo špatné.

Reakce p .Jendrichovsky:

Materstvo je síce čisté a ušľachtilé, pekné, no treba pamätať na prvé prikázanie desatora. Materstvo sa nesmie stať pre ženu hlavným zmyslom života, aby si s dieťaťa vytvorila svoje božstvo, ktorému sa kľania! V tom okamžiku, ako si z dieťaťa vytvorí svoje božstvo, prestúpi prvé prikázanie desatora. Toto prestúpenie desatora sa naplno prejaví až po jej pozemskej smrti, ak včas nepríde k poznaniu. Keď zomrie, je jednak karmicky viazaná na svoje dieťa a jednak sa bude v záhrobnom svete vyžívať vo svojom materstve, bude vidieť svoje dieťa atď. A netuší, že to nie je jej skutočné dieťa, ale bytostnými sformovaná podoba jej dieťaťa, na ktorom lipne, ako viditeľná forma jej myšlienkového chcenia, ktoré mala na Zemi, teda fantom vo forme jej dieťaťa. Bude takto v záhrobí sa vyžívať vo svojom materstve, až kým nespozná, že je to všetko falošné, že jej dieťa nemôže byť pre ňu božstvom. Takto by som jej odpovedal na jej protiargument.

Nejedná žena si zo svojho dieťaťa vytvorila svoje božstvo.

Táto veta „Ale manželství a rozmnožování jest přece jen zde, na této maličké Zemi.“ sa dá vysvetliť ako alegória a dá sa prepísať takto:

Ale manželstvo a rozmnožovanie je predsa len tu, tu v hrubej hrubohmotnosti. Totiž planéta Zem je teleso hrubej hrubohmotnosti.

Tzv. materinský inštinkt je pud. Pud v pravom slova zmysle je hmotný, vyskytujúci sa v hmotnosti a prejavujúci sa len v hmotnosti, ako jeden z prejavov bytostného sveta. Bytostné zviera a ľudské dieťa do puberty má pudy. I dospelý má pudy, no s darom slobodnej vôle môže tieto prirodzené pudy patriace do živočíšneho (bytostného) sveta, vyskytujúce sa len v hmotnosti, zušľachtiť vlastnou duchovnosťou svojho ducha.

U nositeľa zlatého kríža Nedomanského čítame:

Pudy: Spolupôsobiaci bytostná sila dáva človeku mocné popudy konať spontánne k svojej záchove, k svojmu rozvoju a udržaniu. Tieto mocné nevedomé popudy sú nazývané pudy a sú hybnou silou v hrubohmotnom živote. Tak veľkou silou, že človeka chránia, udržujú a povznášajú, pokiaľ nezneužíva jej čistý prejav. Pudy nahrádzajú slobodnú vôľu tam, kde sa ona dosiaľ neprejavuje, alebo nemôže sa rýchlo prejaviť. A pretože sú bytostne čisté, sú vždy pohotové chrániť a hájiť svojho nositeľa. Sú to tri známe pudy: pud sebazáchovy, pud napodobovací, a pohlavný pud, ktoré udržujú živočíšne ľudský život.

S rozvojom vedomej slobodnej vôle ustupujú však pudy do úzadia, akokoľvek sú vždy ešte súčasťou ľudského bytia a nastupuje zodpovednosť. Človek má preto živočíšne pudy slobodnou vôľou ovládať a dať viac rozoznať múdrej duchovnej rovnováhe. Nahradiť pud napodobňovací žiarivým vedením, pud pohlavný duchovným spojením so svetlými výšinami, oným zasúbením sa silami Všemohúceho, v ktorých je večná blaženosť. A pud sebazachovania má nahradiť zaradením sa do vôle zákonov stvorenia, aby získal a uchoval život večný.

Pudy, ako telesné živočíšne prejavy, nám iste na Zemi nesmierne slúžia a pomáhajú ,pretože vznikli z večne dávajúceho bytostného prúdu síl. Človek ich má svojou duchovnou rozvahou doviesť k najčistejšiemu vyznaniu a vyžiareniu. Tak nastúpiť cestu sebavedomej slobodnej vôle, ktorá môže byť v zmysle dobra len ušľachtilou a vzostupnou. Z Posolstva i z vedy vieme, že u samice a ženy sa prejavuje i štvrtý pud, pud materinský, ktorý je prirodzený len u samičky, ktorá patrí k bytostným, u ženy sa má materinský pud zušľachtiť vo vzájomné priateľstvo, v priateľský vzťah medzi matkou a dieťaťom.

Takto som ja vždy chápal tieto Pánové slova. Pudy sú záležitosťou živočíšneho (bytostného) sveta, človek má pudy, svojou slobodnou vôľou a cez prirodzený stud a takt, zušľachťovať.

Srdečně zdravím.

Přemýšlela jsem několik dní nad Vaším objasněním a přikláním se k němu. Právě jsem se chystala Vám napsat. Také já jsem došla, podobně jako Vy, k závěru, že je možné chápat ponoření se pozemské ženy do bytostného tímto způsobem. Jen jsem si nedovedla vysvětlit, jaké to má důsledky pro bytostné.

K mateřství patří pohlavní pud, který je v této době na Zemi mnohonásobně vystupňovaný. Asi tedy působí na pozemská zvířata tak, že se i tato chovají nepřírozeně podle je obklopujících myšlenkových forem, které produkují stále více pudově zvrhlí lidé. To by bylo možné vysvětlení. Mateřství je na Zemi podle vůle Stvořitele, ale s tím je spojen pohlavní pud.

Ale ještě jsem dostatečně nepochopila smysl věty: „A protože trvale do bytostného nepatří, přivádělo tím i toto bytostné do zmatků“. Jakým způsobem je přivádělo do zmatků? Dá se to vysvětlit takto? Budu ještě pátrat dále.

-ZF-

Moje reakce pro LH:

Co se týká zmiňovaného zmatku v bytostném, chápu to takto: Vlastně každé pokřivení řádu přináší zmatek a nečekaný průběh. Když vezmeme ten druh bytostných, kteří vytvářejí formy z našeho chtění. Určitě nebylo chtěno a očekáváno, že naše chtění bude tak pokřivené a namířené mimo stávající Boží řád, že budeme tlačit na bytostné a nutit je k vytváření obludných a hnusných forem. U bytostných s vědomím může nastávat vnitřní rozpor, je v nich řád, smysl pro harmonii, apod. a přitom jsou nuceni formovat něco, co je proti řádu a proti Bohu. Myslím, že i toto může vytvářet zmatek, disharmonii a kdoví co ještě, jako třeba v př. Povinnost a věrnost u lidí...

Vrátím se však k našemu případu. Představuji si to tak, že je nám předřizena určitá hlavní cesta vývoje, vedoucí vzhůru k ráji. Pomocně do této cesty zasahují mnohé další děje, které přímo nesouvisí s touto cestou, ale jsou důležité ve své pomocné roli. Příklad – Maria působí, aniž by na ni mohlo být působeno /co by se asi stalo, kdyby nám bylo dovoleno na ni působit v našem pokřiveném postoji? Asi zmatek i v její úrovni, tedy pokud bychom na to měli dostatečnou moc, což naštěstí lze jen zde na zemi/.

Možná bychom si to mohli představit, jako přímku, která vede vzhůru k bodu A. Těsně vedle této přímky se nacházejí v různé vzdálenosti i jiné body. Od těchto bodů vede však jen jednosměrná cesta k hlavní přímce. Z těchto bodů proudí pomoc, ale zpětně nevede vedlejší cestička/rameno z té hlavní cesty zpět k bodu. Falešnými představami a chtěním jsme vytvořili nové, nechtěné cesty. Jedna je, že vytváříme cesty do temných úrovní a vytahujeme místní obyvatele na pozemskou pláň. A jiná je, že svým chtěním míříme do těch oblastí bytostných, které nám měly zůstat uzavřeny, jen z nich k nám měla přicházet pomoc, ale my jsme do nich vstupovat neměli.

Tímto způsobem si dovedu představit, že nesprávné směřování ženy posílá její chtění a tím i útvary do té úrovně bytostných, kde nemělo nic takového být. Takové útvary a proudy musí na tamní bytostné působit velmi rušivě a to nejen pro tento konkrétní případ, ale i v rovině obecné, kdy se do nějaké úrovně míchá něco, co tam vůbec podle Božího řádu nepatří. Dochází k míchání věcí, které se ruší, vytváří protiproud a obtěžují ty, kteří nejsou před tím dost izolováni, a to oni asi nemohou mít svobodnou vůli a, je „nám to dovoleno“.

73. otázka: Strach a nenávist

paní S

Dobrý večer pane Fritzi, tak se vracím k přednášce Kastovnictví, společenský řád a nakonec je psáno, že skutečná nenávist vzniká ze strachu. Přemýšlela jsem o tom k mé osobě, že když mám strach a ten jsem mívala již od dětství. Když rodiče odešli z domova, prohlížela jsem doma vše, zda tam někdo není. I nyní, když mám z něčeho strach, tak nemám nenávist a myslím si, že jsem ji nikdy k nikomu neměla.

-ZF-

Srdečně Vás zdravím paní S. Já bych to viděl takto: Strach souvisí s pudem sebezáchovy, strach mají i zvířata, když jsou v ohrožení. A právě u nich můžeme někdy vidět, že když už nemají kam uprchnout, jsou zahánáni někam „do rohu“, obrátí se proti svému pronásledovateli, i kdyby byl mnohonásobně větší a v převaze. Příklad je třeba potkan zahnaný do rohu, který zaútočí i na člověka, normálně by to neudělal. Strach tedy může vést k vybičování agrese, což je v některých případech správné. To jsem popisoval reakce přirozené a u zvířat.

Člověk však žije nepřírozeně a pudy pokřivil. Takže namísto, aby jej strach povzbudil k větší aktivitě a činorodosti, dovede jej k nepřírodným stavům. Je jich více. Může to být hloubání o příčině strachu, myšlenkové zveličování strachu do nepřírodných forem. Také forma přiměřené agrese je zveličena a přeformována do nenávisti. Souvisí to s myšlenkovými pochody druhu: jakým právem si to někdo ke mně dovolí, musím se bránit takové nespravedlnosti, když ty ke mně tak, tak ti to oplácím...a mnohým podobným. Každý strach nebude vytvářet stejné formy, protože to souvisí s druhem člověka a jeho smýšlením. Také zmiňujete obrat „skutečná nenávist“, tedy ne každá.

Podobně musíme rozlišovat i strachy, tedy ne „každý strach“ vytváří nenávist. Bude to jen v případech hluboce procítěných. Pokud je Váš druh osobnosti neagresivní a jste zvyklá spíše ustoupit ve sporech a situacích, nemusí z Vašeho strachu hned vznikat nenávist. Jsou to však druhy si blízké, takže i u Vás, alespoň se to domnívám, může nastat nějaká extrémní situace, kdy Váš strach vykrystalizuje do silného odporu k osobě, která Vám ubližuje a které se bojíte. Taková nelibost má k nenávisti blízko, jen si to člověk snad neuvědomuje. I slovo nenávist je nám asi málo pochopitelné a bereme jen jeho nejbrutálnější formy, ty méně okaté vůbec k tomuto pojmu nepřidáme. Říkáme si snad, ten člověk je mi nepříjemný, jak ho uvidím, hned je mi z něj špatně, nemám ho rád...atd., takový odpor k někomu, i když je opodstatněný, může při stupňované zášti od ubližujícího, časem a postupně, vést u trýzněného až k nenávisti.

Kdyby člověk správně a harmonicky žil v zákonech, pak by se takové nesprávné formy strachu nemohly vyvinout- jsou nesprávné, o čemž svědčí výrok, že kdo bude mít v soudu strach, toho napadnou furie, protože strach je známkou nevíry v řád stvoření. Ovšem nepleťme zde strach v pudu sebezáchovy, který je přirozený a vede k bdělosti, se strachem vzešlým z hloubalství.

74. otázka: Láska k Bohu?

-ZF-

Proč ten otazník? Asi každý čtenář by Vám na takovou otázku odpověděl, že on samozřejmě lásku k Bohu má, ostatně, jako každý čtenář Poselství, vždyť by to ani jinak nešlo. Mně to tak samozřejmě ale nepřipadá. Narodil jsem se v ateistické rodině, kam oko pohlédlo a ucho slyšelo, všude v naší rodině i u všech příbuzných nebylo možné zaslechnout či zahlédnout něco duchovního, nepočítám-li vtipy o duchách...

S takovýmto základem jsem se musel sám v sobě těžce propracovávat k pojmu Bůh. Určitou dobu jsem i Poselství četl sice nadšeně, ale „náboženská“ rovina mi zcela unikala, nebo lépe řečeno, ignoroval jsem ji. Mohu tedy z vlastní zkušenosti říci, že i Poselství se dá přijímat s určitou mírou nevíry v Boha. A právě nad tou mírou víry a příklonu k pojmu Bůh bych se zde rád zamyslel.

Možná právě můj zdánlivý handicap výchovy bezvěrci mi dává určitý nadhled nad náboženskými zvyky, kterým říkáme „víra“. Tím chci říci, že člověk vychovávaný v náboženských zvycích je sice přijímáme jako něco běžného, ale to ještě ani zdaleka neznamená, že je skutečně vnitřně vstřebal, přijal a prožil. A to se týká i čtenářů. Jisté je, že míra lásky člověka k Bohu určuje jeho hodnotu ve stvoření. Pojdme se tedy zamýšlet nad těmito pojmy a hledejme cesty, jak více a lépe milovat...

-ZF-

Dnes, 7. září, kdy hledáme cestu k čistotě a pojmu ženství, si dovolím Vám předložit pár slov i o pojmu „Hledání cesty k Lásce“. Jsou to slova z mé vlastní touhy a mého vlastního usilování. Mnozí již zralí duchové při své misi zde na této temné pláni zbloudili a selhali, především těch téměř 144000 povolanych /...a možná i slůvko „téměř“ je zbytečné/. A pak ten vysoký posel, Světloňos Lucifer. Je tedy vidět, že pobyt v takové vzdálenosti od zdroje světla, tedy od vrcholu stvoření, je nebezpečný a je snadné z cesty sejít. Vnímám to tak, že kdo už nemiluje Boha nade vše, ten již nežije v proudu nezkalené síly a začne tvořit vlastní cesty, které ho však vedou jinam. I zde je to tedy o velikosti a vroucnosti lásky k Bohu.

U Ismaele čteme, že vždy splnil – protože jeho láska k Bohu a Jeho Synům je bezbřehá. Zatímco u Lucifera čteme, že princip lásky nahradil principem pokušení a také, že v něm povstalo chtění vědět všechno lépe a dělat si to po svém... a to my přece dobře známe. Všechny naše výroky, pořekadla, písně a moudré citáty o důležitosti lásky jsou tedy jistě namístě, ale přitom celá historie ukazuje, že jsme nikdy lásku neuměli realizovat, ale jen jsme o ní snili, toužili po ní, volali ji a ...nikdy ji v její vlastní formě nepřijali.

Čteme Poselství, přemýšlíme o něm, hledáme v něm, diskutujeme o tématech, skládáme si věty a slova do smysluplných celků, abychom tomu porozuměli. Přeme se o význam jednotlivých výroků, někdy se snad i hádáme, jindy se necháme ovlivnit názorem druhého a opět jindy vnutíme svůj názor jiným. Zajímavé, někdy i výborné...ale to vše se dá dělat i rozumem a Poselství je psáno i pro rozum. Jak je to tedy s tou naší láskou? Ne nadarmo je první přikázání v Desateru o vztahu k Bohu, můžeme říci o lásce k Němu. Dalo by se asi říci, že kdo by skutečně a zcela naplňoval a žil první přikázání, ten by ostatní ani nepotřeboval. Ve své lásce, kterou by zcela žil, by nemohl udělat nic nesprávného a porušit další přikázání, a to, ani kdyby je snad neznal.

Problém je, že my stojíme na své vývojové cestě poprvé, tedy není to nějaké opakování, kdy se dalo na něco vzpomenout, vyvolat něco z minulosti. Duchovní zárodky vyšly na svou vývojovou cestu a v sobě nesly předpoklady, které teprve měly rozvinout. Takže v nás byl předpoklad k rozvinutí lásky, ale ne láska hotová, na kterou si stačilo vzpomenut, odněkud ji již hotovou vytáhnout. Když jsme ji do dneška nerozvíjeli, tak ji neznáme a nemůžeme v sobě pro ni vyvolat ani reálný obraz. Jako si křesťané vytvořili „svůj“ obraz Boha, který odpovídá jejich přáním, a před ním se sklánějí a k němu se modlí, tak jsme si my všichni vytvořili svůj obraz lásky. Proto můžeme po tisíciletí opěvovat lásku, stále milovat a přitom a přesto jít ve vývoji dolů.

Co dělá zamilovaný člověk? Stále myslí na svého milovaného, hledá, čím by mu udělal radost, jak by ho příjemně potěšil, čím by ho obdaroval. Myslí na to dnem i nocí, zcela ho to naplňuje. Milujete takto Boha? Já ne, ale rád bych, vím, že je to důležité a chtěl bych to. Přemýšlením se Boha milovat ale nenaučíme, ani diskuzemi a asi ani náboženskými obřady. Vzpomeňme opět na zamilovaného, on miluje samovolně, nemusí se k tomu nutit, nedělá to v určitou hodinu, ale zcela samozřejmě a neustále. Tryská to z něj a formuje se teprve potom do slov a skutků.

Některá náboženství správně vytušila, že je důležité lásku k Bohu prožívat a ne jen o ní přemýšlet a hovořit. Některé křesťanské skupiny došly až k jakési téměř fyzické lásce k Ježíši, kterého chápou, jako zviditelnění Boha-je to tedy jejich forma lásky k Bohu. Zde našly výroky o nevěstě Ježíšově, což bývá chápáno jako církev, zcela osobního tvaru v osobní lásce těchto představitelů /častěji i představitelů/ církve.

Toto je jeden z příkladů: V indickém pojetí je hledání spojení s Bohem v touze také zosobněno, jak o tom píše např. známý Rámakrišna. Ten patnáct let nedělal nic jiného, než neustále hledal spojení s matkou Kálí, což je v jejich chápání jedna z podob božství. Po celodenním úsilí o spojení každý večer plakal a v zoufalství volal: „Další den uběhl, ó matko, a zase jsem tě nenalezl...“ Patnáct let, každý den takto hledal osobní spojení s láskou Boží. Neberme nyní v potaz jejich chápání božství, ani to, že zaměnili Boha s Jeho vůlí.... Zmiňuji to jen proto, abych ukázal na příkladu, jak velké úsilí věnovali někteří lidé, aby našli živé spojení s Boží Láskou. Není to tedy tak jednoduché a samozřejmé, jak se předpokládá, chce to veliké úsilí.

Památne je podobenství Rámakrišny, který připodobňoval touhu po království nebeském /což je v jistém smyslu touha po Bohu a hledání Lásky/ k úsilí tohoto člověka – berme, že v jedné místnosti je zloděj a v druhé poklad, o němž on ví. Cožpak může dělat něco jiného, než neustále myslet na to, jak se k tomu pokladu dostat? A můžeme zde zmínit i výrok z Poselství – musíte žít po Slovu, jako žijí hynoucí na poušti... Pokusíme-li se o představu – takový člověk skutečně nebude a nemůže myslet na nic jiného, než na vodu. Nikdo ho k tomu nemusí nabádat, ani mu radit a vysvětlovat, že by měl na vodu myslet, ne, on žije jediným přáním – pít vodu.

To vše jsou malé příklady, kterými chci načrtnout jediné – touha po Bohu, touha po Lásce, po spojení ... to vše musí být živý děj, který v člověku neustále a nepřetržitě vře a tlačí, volá, kypí a pozvedá vše v něm k jedinému cíli. Žijete tak, toužíte tak, máte v sobě takovou vroucí a přirozenou potřebu? Ne naplánovanou, ne chtěnou, ale samovolnou, jako třeba dýchání, na ně také nemusíme myslet a přece je neustále vykonáváme. Uprostřed našich povrchních životů, obtěžkáni naprosto zbytečnými nutnostmi, které jsme dobrovolně přijali, nebo do kterých nás nutí společnost a naše okolí...v tom všem a při tom všem by v nás neustále měla bouřit taková touha po Bohu. To chápou jako jedinou možnost spásy našich duchů.

Umíte to, žijete tak? Já ne, ale chtěl bych, snažím se o to již léta a přece...jak nepatrný výsledek. I já si připadám jako Rámakrišna, který každý den plakal, že se opět nenaučil milovat. Co s tím? Někdo snad řekne, že má přání jsou příliš maximalistická, prostě se snažíme...jsme jen vyvíjející se duchové, nedávno jen zárodky ducha... Vidíte, no a já si myslím, že mé, někdy mi vyčítané přehnané požadavky, jsou ničím proti tomu, co se od nás skutečně očekává, abychom vůbec mohli být zachováni.

Láska k Bohu-to je vše a v tom je také vše obsaženo-všechna úcta, všechno toužení i hledání, snaha Jemu porozumět. Ale to přece děláme, ne? Čteme Poselství každý den, snažíme se mu porozumět, modlíme se ráno i večer a taky před jídlem, jednou, možná i vícekrát týdně chodíme na pobožnosti, nebo hledáme nějakou jinou formu obřadu. Pořádáme přednášky a šíříme Slovo, aby byli spaseni i jiní...tak je to dobré, ne? Tak mne možná někteří z Vás označí za pesimistu, nebo nespokojeného maximalistu...i kdyby to udělali všichni, já vnitřně VÍM, že naše láska je nedostatečná, že nestačí to, co jsem zde vyjmenoval a že musíme hledat cesty, jak ji mnohem a mnohem více rozvíjet.

Nesmíme se cítit být zachráněni proto, že čteme Slovo. Nezapomeňme a jako memento si vždy připomínejme tento Abdrushinův výrok: „Především se braňte vzniku onoho blaženého pocitu, který mnozí nazývají pokorou, ale který neznamená nic víc, než uklidňující vědomí, že jste se svým jednáním zalíbili Bohu a nyní od něho můžete očekávat dík, odměnu. To je duchovní pýcha, jedno z nejhorších nebezpečí, jemuž podléhá většina všech věřících, aniž o tom ví, protože tuto pýchu skutečně považuje za pokoru.“

Takovýto pocit jsem mnohokrát zaznamenal u mnohých čtenářů, takže domnívat se, že je míněn jen k příslušníkům nějakých církví, by bylo pošetilé. Všechny výroky jsou vždy všeobecné, a proto si z nich má vzít osobní ponaučení každý lidský duch, protože my všichni máme stejné slabosti, jen v jiných podobách. Nikdo by se tedy neměl stavět mimo a nad jakýkoliv výrok v Poselství mířící k lidskému duchu.

Čtěme Poselství, přemýšlejme o něm, hledejme odpovědi, diskutujme, ale současně v sobě neustále rozvíjejme touhu po Bohu, jen ona nese ducha vzhůru. To však může jen každý sám v sobě, je to nepřenosné a vlastně i nesdělitelné. Není na to žádné schéma, žádný návod. Ani já se zde nesnažím Vás o něčem přesvědčit a poučit Vás o lásce a o tom jak milovat, ale mohu Vás jen inspirovat. Láska se nedá vysvětlovat, nemůžeme druhé poučovat, jak mají milovat, můžeme jim to jen ukázat. Rád bych Vám zde nakreslil obraz své touhy, rozlil své srdce to těchto řádků, ale není to možné. Mohl bych Vás jediné obejmout, mohli bychom spolu plakat a tiše a mlčky pohlížet k východu, ale vysvětlit... to nemohu. Ale mohu volat, že naše láska je příliš malá, tak malá, že ji nelze shora vidět.

Mám pro to takový svůj obraz. Vidím veliký, nedohledný skalní masiv. Kámen je tvrdý, hladký a zdá se být nezdolný. Ve skalním masivu je hluboká a tmavá soutěska, na jejímž nesmírně hlubokém dně žijeme my – ztracení. Vzhůru nevede žádný chodníček, žádná kamzičí stezka. Je jen jedna možnost – stát se písní, jednoduchou, prostou melodií, která se vznáší vzhůru, odráží se od stěn, rezonuje, ale především stoupá... Zdá se být osamělá, bezvýznamná, nehledá nic, ani se nesnaží být slyšena druhými, celé její bytí je soustředěno do jediného děje, jen se vznášet vzhůru. A teprve až vystoupá nad skály, může se přidat k jiným, něžně a tiše znějícím flétnovým melodiím... Toto osobní a individuální toužení po Bohu, hledání lásky, je tichá píseň srdce, nejsou to hlasité a hřmotné činy, není to spasení jiných, nejsou to činy vyvolených a povolanych, není to hledání slov na ohrožení ostatních, je to píseň beze slov, v níž šeptá, tišeji než tiše, vlastní duše jediné slovo ...můj Pane. A při všem tom vnějším usilování nikdy nesmíme zapomenout a přeslechnout tuto tichou píseň svého srdce. A když budeme bádat, hloubat a diskutovat, měli bychom si vzít příklad z Krišny: ... Nebylo to pátrání houževnaté, jednostranné chtivosti vědění, která by byla činná jen v jednom směru a nad to neživá a strnulá. Bylo to uctívající poznání milosti, moci a dobroty Nejvyššího...

Nevím, jak se naučit milovat...můžeme jen hledat přirovnání k tomu, co trochu známe – když je člověk zamilován. Stále myslí na druhého, chtěl by pro něj udělat jen to nejlepší, ničím ho nechce zranit ani zklamat, chce mu dělat jen radost. Váží si jej a má k němu úctu. Chtěl by být stále s ním a nechce se od něj odloučit ani na okamžik.... Zkusme tedy alespoň tyto naše malé a lidské poznatky použít při hledání lásky k Bohu...a berme to jako začátek dlouhé cesty, na jejímž konci září, dosud nepochopený, pojem Láska.

Pokračuji ve své úvaze:

Většina čtenářů má ve zvyku opakovat citáty z Poselství. To bych zde samozřejmě mohl udělat také, ale já si myslím, že je lépe, když si Poselství každý čte a hledá v něm sám. To je duchovní práce každého jednotlivce. Zde chci rozvíjet lidské myšlenky, i když se vždy budu snažit je směřovat k Poselství a z Poselství.

Budu tedy pokračovat ve snaze hledat pomocné prostředky při hledání lásky k Bohu. Zamilovanost mezi lidmi bude nejčastěji vznikat protnutím a vzplanutím osudových vláken obou duší. Druhou možností, méně prudkou, je postupné zjišťování kvalit druhé duše, získání důvěry a úcty na základě skutků.

Pokud bychom chtěli hledat nějaké modely pro rozvíjení své lásky k Bohu, mohli bychom použít i tyto dva zmíněné případy, samozřejmě v jiné formě. I naše láska k Bohu má svůj základ a zdroj kdesi v hlubinách minulosti. Je tu však podstatný rozdíl – lidské lásky z minulosti stačí jen oživit, ony měly kdysi již svou hotovou a ucelenou formu, avšak naše láska k Bohu bude vždy jen nerozvinutým začátkem, na něž se budeme snažit stavět dnešek. Náš vývoj zdaleka není hotov a navíc šel nesprávně, proto ani předpoklad k lásce, který je duchovním zárodku uložen, nemohl být správně rozvinut. Proto při znovunalezení lásky skrze Poselství nebude následovat takový zášleh, jako je tomu v případech zamilovanosti lidské /člověka k člověku/.

Pak tu máme tu zmiňovanou druhou možnost, láska postupně vznikající, formující se na základě prožívání úcty, objevování kvalit druhého v různých životních situacích. I tento způsob je trochu podobný tomu, když poznáváme Boha v Jeho díle, i zde může člověk postupně v úžasu a úctě poznávat Jeho velikost, dokonalost a moc...a tímto poznáváním roste úcta k tvůrci něčeho tak úžasného a s úctou zesiluje i láska.

Jsou tedy dvě cesty, jak rozvíjet lásku k Bohu, jednu jsme již začali v minulých životech a záleží na tom, jak daleko jsme ji dovedli, nebo jak hluboko jsme ji pokřivili. Tato cesta tedy již existuje a stačí ji oživit v mysli. Toto oživení však samo o sobě nestačí, protože jsme tuto lásku zatím příliš nerozvinuli, správně nezformovali. Je tedy nutné tuto lásku dále a neustále rozvíjet druhou metodou. Ovšem často, možná téměř vždy, zde budou mnohá pokřivení této lásky rozvíjené dříve, a proto je nutné tuto lásku očistit, odstranit z ní omyly. Forma musí být opravena, ale často i rozbita a znovu správně postavena.

Láska k Bohu vede ve svých důsledcích i k lásce k Jeho dílu, tvorům a bytostem, tedy také k lidem. Obráceně, tedy, když člověk má rád lidi, jej to k Bohu dovést nemusí, i když v sobě již lásku našel. Dokonce ani zdánlivá láska k přírodě člověka nikam výše nedovede. V tom se právě zrcadlí naše různé pokřivené postoje, že něco, co děláme a vypadá to ušlechtilé, vůbec takovým nemusí být. Motivace našich vlastních pohnutek je nám mnohdy neznámá. Lidé horující pro přírodu, uvedení v Poselství, by asi těžko připustili, že jejich motivací je domýšlivost a požitkářství, ...vždyť oni přece milují čistou přírodu, jak by to mohlo být nečisté?

Zde je jeden takový příklad, přímo od Abd-ru-shina: Pohledte jednou správně na sebe! Co vy nazýváte důvěrou, je ještě z velké části samolibost vzhledem k tomu, že se domníváte být více než mnozí jiní lidé, poněvadž jste měli tu milost, že jste něco slyšeli, co jiným ještě zůstalo upřeno. Jak je člověk ještě malý, a jak sám sobe si připadá velký! Zejména když tomu věří, pro víru! Jak v něm potom září pocit povznesení nad svými předsezetími, nad svým chtěním a nad těmi city, které on svému Bohu přináší vstříc. S jakým soucitem hledí na bližní, kteří jsou ještě daleko vzdáleni od této víry. Avšak všechen soucit je z největší části jen samolibost, duchovní domýšlivost, nebo ještě obojí silně smíchané. Zkoumejte se proto tak silně a bezohledně, jak můžete...

Hinduisté věří, že ve všem je skryto věčné a nezničitelné Brahma, a proto musí každý člověk přistupovat, nejen ke každému člověku, ale i zvířeti a zemskému útvaru jako ke ztvárnění Boha v mnoha podobách, tedy s úctou, pokorou, bez antagonistických myšlenek. My samozřejmě již víme, že tyto orientální nauky nedokázaly oddělit Boha od Jeho projevů a naprosto zabloudily v chápání podstaty člověka i jeho cesty. Nicméně, proč bychom nemohli svou pozornost také trochu zaměřit i tím směrem, který dovádí člověka k úctě a pochopení ke všemu stvořenému? A my, s Poselstvím v ruce, můžeme lépe chápat souvislosti a potom nás toto pozorování může vést k prohlubování lásky k Bohu...

Jsme příliš komplikovaní a složití, naše myšlenky, ve snaze najít pravdu, se mnohdy stáčí v bludných kruzích. Jiní zase nemyslí, aby si prý nenažhavili mozek, a říkají si, že už na to vyžráli, protože když nepřemýšlejí, nepodlehnu mocí rozumu, jenže pak se zase nechávají vést pocity. I když jim říkají city, podle výsledku lze poznat, že ať už tomu říkáme jakkoliv, je to stejně dílo rozumu.

Snad by to chtělo něco tak prostého, jako to napsal spisovatel Kárlis Skalbe ve své povídce Chudý brahmín: Brahmína už nevzrušoval majetek, ani pocty. Ode všeho se osvobodil a oddal se světlu.

Neměl zapotřebí hloubit jeskyně ani se dát zazdívat jako svatí. Nebyl přece ani mnich, ani svatý. Chtěl se jen dostat blíž ke světlu...

-ZF-

Další příspěvek:

Třetí cestou rozvíjení lásky k Bohu je Jeho poznávání v Jeho Synech. Bůh je pro nás neviditelný a ve své velikosti i nepochopitelný. Ve své dokonalosti a vzdálenosti i oddělenosti /je mimo stvoření a sám není stvořený/, nemá osobně s námi nic společného. To je pro nás těžko pochopitelné a představitelné, bez představy není obraz ani pojem, takže se potácíme ve vlastních představách vzešlých z napodobení vlastního druhu. Avšak Jeho Syn je ve stvoření a má alespoň schránu, která je z něčeho, našemu druhu trochu bližšího. To, že je Syn zakotven ve stvoření, jej přiblížilo všemu stvořenému, z čehož povstala i úloha Syna Člověka – věčného prostředníka mezi Bohem a stvořením.

Můžeme tedy poznávat Boha v Jeho Synu. Ten je ale viditelný, nějak pocíitelný a vedou k němu cesty záření, které se dají nalézt a prožít. To lze pochopit z př. Všudypřítomnost. Samozřejmě, dosažení zde popsaného spojení je vrchol, kterého zde na zemi a v této zatemnělosti dosáhne málokdo. Ale všichni se o to musí snažit. Je to těžké, velmi těžké, ale vzpomeňme to nesmírné úsilí různých i zde jmenovaných, než dosáhli spojení. Trvalo jim to celá léta neustálého velikého snažení. Jan Křtitel na poušti, Buddha, Lao c a mnozí jiní.

Jsem přesvědčen, že taková snaha je nezbytná pro každého, i když formy a způsob se budou lišit podle druhu osobnosti a poměrů, ve kterých žije. Dnes nepůjdou použít formy, které oni použili, je jiná doba a jiné způsoby – i to je třeba respektovat. Lásce k Bohu se může učit od našich vzdálených pravzorů a vzorů – Ismaele a ostatních prastvořených. Mohli jsme se o nich dozvědět mnohé a tím můžeme navazovat myšlenkové i citové spojení s jejich obrazy. Tím se můžeme od nich stále učit, protože oni již Boha milují, ale my se to teprve učíme.

Zahrňme tuto touhu, toto přání do svého denního usilování, do svých modliteb, do svého životního plánu. I když je přímo neuvidíme a neuslyšíme, spojení existuje, my je tímto ožívujeme a oni vstupují do našich životů a do srdcí. Pak se náš pohled na svět může časem změnit, všimneme si nepovšimnutého a procítíme neviditelné, naše láska bude růst vzhůru k Bohu.

75. otázka: Tykání

Jedna čtenářka

Dobrý den pane Fritz, ráda bych se zeptala na váš názor na vykání – tykání. Téma mezi čtenáři Poselství až příliš dle mého názoru probírané. Ale z toho je vidět, že nemáme jasno... Je lepší dle vás jít opravdu tvrdě za tím, že jediné vykání (krom manželství) je přípustné, jak by se mohlo zdát po přečtení příslušné pasáže v Poselství nebo k tomuto přistupovat benevolentněji – sice zvažovat, ale nehrotit? V prvním případě leckdy hrozí, že místo toho, abychom navázali oboustranně prospěšný vztah, budeme považováni za „někoho podivného, zvláštního...“ a spíše se ze společnosti leckdy kvůli absolutnímu odmítání tykání vyčleňovat.

Děkuji za názor.

-ZF-

Dobrý den přejí. I já mám ten postřeh, že tento pokyn v Poselství je sice často diskutovaný, ale stále nepochopený. Jak sama píšete, jeho dodržování přináší menší či větší problémy a proto stále hledáme, jak to udělat, abychom splnili, co je v Poselství požadováno, ale aby to přineslo pozitivní hodnoty a ne trápení, nebo dokonce negaci. Já osobně mám dva výraznější zážitky, kdy mne někdo požádal o tykání a já jsem odmítnul.

V prvním případě šlo o elektrikáře, který nám měl dělat elektroinstalaci na celém domě. Ten se po mém slušném odmítnutí tak urazil, že už se mnou ani nekomunikoval a ignoroval mne. Pozitivní na tom bylo, že mne donutil, abych si tu elektroinstalaci nakonec udělal raději sám...takže jsme ušetřili, ale příjemné to nebylo.

Druhý případ byl nedávno, sousedka, příjemná, avšak trochu až příliš lidová a spjatá právě s takovými zvyky, jako je tykání, mi to nabídla, jako projev své důvěry a přátelství. Již dávno se nesnažím nevěřícím lidem objasňovat své postoje odkazem na Poselství, nikdy to nic dobrého nepřineslo. Dnešní člověk a zvláště pak materialista je příliš otupělý a příliš ve vleku obecných postojů, aby něco vycítil a proto reaguje tak, jak rozum zavelí. Výsledkem je zbytečná negativní reakce k něčemu, co ani nezná. Snažím se své postoje vysvětlit nějakým obecným způsobem, který je jim srozumitelný.

Tak jsem se i sousedce snažil vlídně a trpělivě vysvětlit, že prostě mám jiné zvyky a názory, než je zvykem, ale nemyslím to osobně vůči druhým. Je to zase můj zvyk a ostatní by ho tedy měli tolerovat, jako já jim nemluví do těch jejich. Bylo to ale marné, pořád dokola říkala, že když nás má ráda, musíme si tykat, to prostě jinak nejde. Trvalo to docela dlouho a nakonec ustoupila, ale s velkým zklamáním, to mi bylo nepříjemné a obával jsem se, že naše přátelské vztahy tím značně ochladnou. Skutečně nějakou dobu jsme se sobě vyhýbali, ale postupně se to usadilo, aniž to někdo znovu vytahoval. Myslím, že náš vztah je stejný, jako před incidentem... Co tedy v takových situacích dělat?

Domnívám se, že všechna přikázání a zákony nám byly sdělovány povolnými a proroky v takové formě, jakou lidé bezpodmínečně v tu danou dobu potřebovali. I v Poselství čteme, že přísně vzato vlastně žádné zákony nejsou... co to znamená? Já si myslím, že i zákony a přikázání mají jisté nuance a situace, kdy budou fungovat jinak. Jako příklad si můžeme uvést přikázání „nezabiješ“, které vykládáno striktně, by znamenalo, že se člověk ani nesmí bránit, ale jen trpně přijmout jakékoliv týrání a ničení. Tak to asi nebude. Tím však neříkám, že např. přikázání „nepokradeš“ si můžeme v nějakých situacích vykládat opačně – i to jsem u několika čtenářů zaznamenal.

Naše chápání stvoření a různých souvislostí v něm je tak nesmírně omezené, že se nám vše, v našem vlastním zájmu, musí podávat zjednodušeně a pokud možno tak, abychom to zase neobešli a nezkřivili. Ne ve zlém, ale přece jen ...ke zlému výsledku. Proto jsem došel k tomu, že v tomto smyslu, by člověk každý příkaz měl vzít co nejvážněji a udělat vše pro to, aby splnil, co mu bylo řečeno. Nemělo by to však být bigotní splňování v zaryté tuposti, podobné fanatismu. Dobrý jezdec koně nikdy

neztrhá a k cíli vedou různé cesty, není nutné jet i přes močál. Tak já jsem přesvědčen, že bychom se měli snažit i tento příkaz dodržovat, ale měli bychom hledat formy a cesty, jak to lidem nějak pro ně srozumitelně vysvětlit. Tak, aby to neznělo jako poučování, ani pohrdání jejich nabídkou /...a z jejich pohledu i jimi samotnými/, ani jako náboženský dogmatismus či fanatismus jakéhokoliv druhu. Zkrátka jako živí tvorové bychom živě měli hledat způsoby, jak naplnit to o čem jsme přesvědčeni, že je správné /ovšem...pokud jsme o tom přesvědčeni/.

Ustupování jiným ze svých vnitřních přesvědčení nesvědčí o upevněném charakteru ani názoru. Ano, nebude to lehké, ale cesta k pravému člověku od zmetka, kterým jsme, určitě nebude lehká v žádném ohledu. To hlavní, co je na projevech čtenářů pro nevěřící okolí odpuzující, je jakýsi druh nadřazenosti, v níž poučujeme druhé, jako bychom byli dokonalí a moudří. Je v tom často i jakási skrytá domýšlivost. To pak vede okolí k odporu nejen k nám a našim postojům, ale i Poselství, které neopomeneme při poučování mnohokrát zmínit. Takže bych vysvětlení, proč si „netykám“, volil velmi obezřetně, protože právě touto formou lze mnohé ještě více pokazit. Jistě ale budou různí „elektrikáři“, kteří se urazí a na člověka zanevrou, ...ale máme snad takových nekvalitních vztahů litovat?

Znám čtenáře, který mi vykládal, že s jiným čtenářem došli k názoru, že jsou tak stejnorodí, že jim tykání neublíží a tak si „potykali“. Po čase však onen člověk došel k tomu, že si vlastně až tak dobře už nerozumí. Tím chci říci, že skutečně nejsme schopni objektivně posuzovat ani situace, ani své pohnutky a proto jsou nám dány různé pokyny a příkazy, abychom se měli čeho přidržet a opět ne sklouzli do mnohotvarých a různorodých výkladů čehokoliv, a to vždy tak, aby to bylo v souladu s naší představou, slabostí, strachem, nebo láskou k druhému. Jistě budou situace, kdy nezvládneme své přesvědčení prosadit proti brutálnímu tlaku okolí, nebo by naše zarytost vyvolala velkou škodu. Jistě si dovedu představit situace, kdy naše okolí, či státní moc může ZE VNĚ člověka donutit k různým věcem, ale vnitřní postoj je ryze osobní a je skrytý v srdci člověka. Zde je to jen o jeho síle přesvědčení, víry a směřování.

Zevně tedy můžeme být donuceni, ale i v tomto případě bychom před tím vždy měli vyvinout maximální snahu o prosazení svého postoje. Tato snaha ukazuje míru vnitřního přesvědčení, což je živý děj, nejde tedy jen o to ukázat něco okolí, ale především se upevňovat sám v sobě. Je to tedy i o vlastní hodnotě a o vyjádření vztahu ke stvoření a tím ve svých důsledcích i k Bohu. Ale fanatismem, dogmatismem, poučováním druhých a jejich přesvědčováním o své pravdě k Němu dojít nelze... Avšak ani benevolencí a ustupování druhým ze svých vnitřních postojů.

Pokud věřím, že je to příkaz od Boha, pak jej musím přijmout i kdyby se mi v mé malosti zdálo, že je to přehnané. Pokud však mám pochybnosti o podstatě příkazu, pak jeho plněním ve mně vzniká rozpor a hledám jak jej obejít. Vše je ve svých důsledcích o hloubce víry a síle přesvědčení, to však musí zpracovat každý sám v sobě, musí v sobě cítit žár tohoto přesvědčení. Zde nelze jednat podle toho, co říkají ostatní lidé ...a je jedno, jestli čtenáři nebo nečtenáři. To vše jsou vlastně věci mezi člověkem a Bohem.

Reakce pan O J :

Dobrý večer pán Fritz,

Pán pisał v príslušnej prednáške o tykaní, že hranice rovnorodosti medzi ľuďmi sa majú ešte len vytýčiť. Nachádzame sa preto v medziobdobí, kedy sú medziľudské vzťahy ešte pokrivené a všeobecné povedomie správnosti prospešné pre všetkých je malé. Ja som tiež pri uplatňovaní tohto Pánovho prikázania narazil a nebolo to príjemné. Žiaľ doba je taká, že si v rodine i v širšej, od začiatku tykáme a tykáme si aj s niekoľkými mojimi dlhoročnými priateľmi ešte skôr, ako som poznal Posolstvo. Pán myslím pisał, že nemáme tieto staré vzťahy umelo meniť na vykanie. Ale pri nových som dosť prísne zato, aby sa vykalo, aj keď to spôsobí isté ťažkosti a isté vylúčenie z kolektívu. Dnešná móda hneď pri prvom kontakte si potykať je mi proti „srsti“.

S pozdravom,OJ

Reakce JS :

Tady v tomto jsme se posunuli snad ve všech svých prohrěších, asi nehlouběji. Pánova slova k tomu to, jsou jasná, každé tykání nějakým způsobem vytváří pouta mezi různě probudilými a následně po odtělení nás můžou svým „TY“ poutat, i kdybychom jinak mohli výše. Naprostou groteskou je, že lidé znající Poselství a snažící se dle toho žít, si vzájemně vykaží, ač dle Zákona oni mají k sobě daleko blíže a nejspíše se ve velkém počtu někde na cestě potkají ve stejné úrovni a tam je pouze TY.

Zkuste zabrousit někam do provozu manuálně pracujících, ne, že by to nebylo i jinde, ale tady to je nejzřetelnější. A osobně jsem zažil příklad, že čtenář Poselství nastoupil do takového provozu, a naprosto všem vykal, jak to správně pochopil. Výsledek byl, že on vykal všem a všichni mu tykali. Ale pak, jak může v takovém prostředí zasít semínka Světla, když je takovým postojem všemi vnímán za blázna? Ano Pán nám to popisuje zcela jasně a o tom není diskuze. Ale, žel lidstvo se tady v tom posunulo takovým směrem, že to co ve 20. létech minulého století bylo čistě na možnosti volby, je dnes situací v soudu tak zpitvořeno, že v podstatě není volby.

Věřím tomu, že po očistě hmotností (budou li tady ještě nějakí lidé), se lidé vrátí ke slušnosti, a tykání jen nesměle nabízet. Tady bych, ne automaticky, souhlasil s panem Vollmanem, který tuto dobu a nešvar naprostého tykání všem a všude vnímá jako nějaký následný plod Luciferského principu. A jeho rada jak z toho: Budiž, je-li to takto, připusťte to, ale v nitru zachovejte odstup. No a zbývá nám něco jiného, nechceme-li vypadat jako pomatenci??

Reakce PP:

Dobrý večer,

moje osobní zkušenosti jsou, že vykání je základ. Tykáním bouráme pomyslný zdravý odstup. Několikrát se mi stalo, že jsem byl požádán o tykání a po odmítnutí jsem byl nazván studeným člověkem... temno vždy nabízí lísavější formy, to jistě cítíte. Naopak vykám si dlouho s jednou paní, které si velmi vážím, vztah je hodně přátelský a nikdy by nás nenapadlo se požádat o tykání, oba cítíme silnou duchovní výměnu a víme, že tykání by to zbořilo. Vykání není nic podivného a zvláštního, když chceme žít podle zákonů stvoření a jít nahoru za světlem. Bude vždy silnou oporou směřující k pravdě a čistotě.

Přeji hezký večer P.P.

-ZF-

Je pravda, že okolí bude ve většině případů brát naši snahu nelibě, budou nám to vyčítat, budou uraženi, a jak zde píše pan JS, budou nás považovat za pomatence. Asi to tak bude, na druhé straně dnes se toleruje kdejaká úchylka a zvrácenost-lidé si na to zkrátka zvyknou a nějak to přijmou, pak je jim to jedno, nebo je to nakonec i zajímavé, protože jsou slabí ve svých přesvědčeních. Od doby, kdy jsem tento příkaz přijal za vlastní a to bude nějakých 20 let, jsem si s nikým nepotykal. Je pravda, že jsem v této době nepracoval v nějakých těch vysloveně dělnických profesích, které zmiňuje pan JS. Protože jsem se v nich pohyboval dříve, vím, jak je to tam zakořeněno a proto mohu těžko posoudit, jestli je možné si to tam nějak zavést nově, proti starým zvykům. Pořád si ale myslím, že to jde, i když prakticky to v těchto oborech vyzkoušené nemám.

Rozhodně se však nekloním k tomu, takovým lidem to nějak vysvětlovat ve smyslu Poselství. Spíš je donutit, aby mne přijali i s mými názory a já jim nechám ty jejich. Nezáleží mi až tak na tom, že to nebudou chápat, ani že se budou zpočátku pošklebovat. Myslím si, že když člověk dokáže, že je silnou osobností, časem si na to zvyknou a nebude je to rozčilovat, musí ale poznat, že jsem pro ně přijatelná osobnost v ostatních směrech /např. v odborném, v životním postoji a názorech.../, když mne budou „brát“, vezmou i tuto mou, pro ně „úchylku“. Konec konců naučili se přijímat homosexualitu, narkomanii a kdeco, zvyknou si i na toto. Budu-li jim však k tomu dělat přednášku, jak oni jsou špatní a já dobrý, k tomu citovat z něčeho, co oni budou považovat za náboženskou literaturu – pak pro ně budu pomatencem, nebo náboženských fanatikem určitě. Až si časem zvyknou, že to ke mně patří, ale jinak jsem dobrý, pak možná nastane někdy příležitost to někomu z nich i vysvětlit, ale možná také ne. Stačí, aby mne respektovali, zbytek ukáže čas. ZF

Reakce jedné čtenářky:

Můj názor na toto téma je takový, že člověk by s nabídkou tykání druhým rozhodně neměl spěchat. Většinou teprve později vyjdou najevo skutečnosti, které v počátcích vztahů nebývají zcela zřejmé, a člověk pak může své unáhlenosti litovat tak, jak jste to na stránkách popsal u případu jednoho čtenáře Poselství.

Co se týče situací, kdy je nám naopak tykání nabízeno, např. v zaměstnání apod., lze podle mého soudu doporučit jediné – aby každý použil své vlastní cítění, které jediné dokáže zvážit každou zcela neopakovatelnou situaci, ve které se člověk nachází, i to, jaká varianta je při zohlednění všech okolností ta nejschůdnější. Pravidlo je v PG jasně dáno, ale aplikaci nelze v nečernobílé realitě podle mého soudu uplatňovat mechanicky, zákonicky, ale každý musí na svou vlastní zodpovědnost, ze které se nijak nevyvlékne, najít způsob, jak toto pravidlo v dané a neopakovatelné situaci aplikovat co nejlépe a nejpřirozeněji.

Reakce L H :

Mohu říci jen, jak jsem Pánův příkaz řešila já.

Rozhodně jsem nezrušila tykání, které vzniklo v mládí. Jestliže jsem se po létech setkala se svojí spolužačkou, vyhýbala jsem se oslovení „ty“ pokud se to dalo. Většinou trvalo setkání velmi krátce a obě osoby již cítily odcizení.

Když jsem nastoupila na pracoviště, se všemi jsem si vykala a na návrhy jsem reagovala tím, že jsem poukázala na debatu v televizi, kdy odborníky bylo řečeno, že při vykání na pracovišti vzniká méně konfliktů, než při tykání (lehčeji se říká „ty vole“ než „vy vole“) a tím, když si s nimi vykám, je nemám méně ráda. Nebo ať mi nadřazená třeba tyká, ale já ji, nechť se nezlobí, budu vykat, protože si na tykání nemohu zvyknout. Na pracovišti to respektovali a vztahy byly dobré.

Jiné to bylo s mojí snahou, která druhé snaše odmítla po mém poučení (začínala číst Poselství) návrh na tykání. Byla z toho rodinná rozepře, která trvala léta, a odmítnutí bylo zavrženo jako nepřijatelné. K tomu, aby čtenář někomu odmítl tykání, a nebylo z toho „kyselo“, to vyžaduje už určitou zralost a obratnost.

Stalo se mému manželovi, že odmítl tykání navržené mu ředitelem a potom předsedou KSČ v podniku, ve kterém byl náměstkem. Jeden se urazil (KSČ), ten druhý to vzal na vědomí a na jeho post to žádný vliv nemělo.

Jediné, co jsem nedokázala, bylo vykat svým synům a vyžadovat, aby vykali oni mně. První manžel se to snažil násilím zavést, ale skončilo to naprostým odcizením. Jistě je správné si vykat s vlastně cizími dušemi, kterým jsme poskytli možnost inkarnace, protože tím „ty“ cítím, jak ke mně doléhá leccos, čeho bych jinak byla uchráněná.

Domnívám se, že nic nelze lámat přes koleno. Jestliže navrhuje na tykání trvá, nechám ho, ale já mu případně s omluvou, jakoby omylem, vykám. To jsou mé zkušenosti s tykáním. Jestliže nás Pán před tykáním varuje, jistě je to k našemu prospěchu duchovnímu a je třeba se snažit řídit se podle Jeho vůle.

Názor čtenářky z Nového Zélandu

/ponechávám v původní formě, nikomu jistě nebude vadit, že to není gramatická čeština-tu stejně nezná téměř nikdo/:

V cestine je to lehke, titul pred jmenem dovoluje vykat, v anglictine toto neni a proto je to mnohem slozitejsi, zvlaste kdyz se ted vsude uziva krestni jmeno. Presto to resim tim, ze rikam lidem, ze si lehce budou pamatovat Mrs. xxx. Jinak opravdu tykani nedoporucuji. Lidi se meni, a dnes pratelsti,

zítra mohou spolupracovat s temnem. Proto vzdy mohu doporučit netykat, pokud si opravdu nejsme jisti příbuzenstvím.....preste tak, jak je to v Poselství. Pan nas nechraňuje nadarmo.

Reakce pan P K:

Tak já si myslím, že co je v Poselství, je jediné správné, ale je pravda, že v soukromém (sousedí, rodiče od spolužáků našich dětí) životě i v pracovním (kolegové, ale ne podřízení) se občas nedá tykání vyhnout. A taky žijeme na nějaké planetě, která se nachází na určité úrovni, a je osídlena chybujícími lidmi...

Je to na každém z nás, jak si lidi pustí k tělu tykáním.

Já se to snažím omezovat, což ale sebou nese tu nálepku podivína, např. se svojí švagrovou si vykám, což je unikát...

Reakce pan F J :

Dobrý deň! Ja to vnímam tak, že tykanie je osobnejšie a vykanie úctivejšie. Tykať by si mali tí, ktorí sú si navzájom rovnorodí. Manželstvo bolo uvedené Abd-ru-shinom ako príklad toho, že tykanie sa týka len rovnorodých. Zvyčajne (pokiaľ to nie je rodičmi vopred dohodnutý sobáš ako to je zvykom v iných kultúrach) sa berú tí, ktorí sú si navzájom rovnorodí. Rôznorodým by mal vykať. No dnes, pod nadvládou rozumu, sa človek stal neschopným rozlíšiť, kto je mu skutočne rovnorodý, preto tu dal Pán prikázanie vykania!

PS: Dnes som pozeral seriál Sultán. Tam si vykajú i manželia navzájom.

Příspěvek pan F K :

Přeji dobrý den, pane Fritz, reaguji na příspěvek o tykání, v první řadě musím říci, že slova Pánova o zásadním vykání, mají velký vliv a úctu člověka k člověku. Za mého mládí, to bylo v 50 sátých a 60 sátých letech, u nás na vesnici bylo hodně rodin, kde děti zásadně svým rodičům vykaly. Byla-to výchova rodičů k jejich dětem, a tyto děti měly úctu nejen ke svým rodičům, ale i k ostatním lidem. Bylo nemyslitelné, aby dítě nepozdravilo dospělého člověka, zdravili jsme už na 5 ti metrovou vzdálenost, dnešní mládež nezdraví vůbec, a pokud ano, tak jedine sami sebe, a to tak že čau. O nějakém vykání ani nepřemýšlí, neboť je to doma neučili.

Jako děti, ani jako dospělí jsme svým prarodičům nikdy netykali, dnešní vnoučata všeobecně svým prarodičům tykají, a dokonce i sprostě. Největší problém je ve výchově rodičů a jejich dětí, co rodiče po svých dětech nevyžadují, tak ty děti to dělat nebudou, a jejich děti už vůbec ne, vykat se má vždy a všude, pak si lidé jeden druhého daleko víc váží, a mají k sobě větší úctu. Moje tchyně je jenom o 16 let starší, nikdy mě ani nenapadlo, že bych jí tykal, její vnučka je o 40 let mladší, přesto si nedělá problém jí tykat a chovat se tak, že já bych si to nikdy ke své tchyni nedovolil. A opět jsme u výchovy, dělá to proto, že ji to její rodiče nenaučili, jak se má ke starším lidem chovat. Vezměme si jakékoliv pracoviště, 20.letý mladíček klidně tyká 50.letému spolupracovníkovi jenom proto, že spolu pracují, to je ten nejhorší příklad naší mládeže, která nemá žádných zábran. Ještě v 19. století si i manželé vykali, a jak jim to slušelo. Jsem zásadně pro, abychom si vždy a všude vykali, je to pro naše dobro.

Postřehy od jedné čtenářky:

Mé zkušenosti s uplatňováním vykání nejsou nijak příjemné ani povzbudivé. Konkrétně jsem zažila značné nepříjemnosti v pracovním procesu (v úřednických profesích) v menší (ale nikoliv malé, cca 120 zaměstnanců) soukromé firmě. Před mým nástupem do tohoto zaměstnání byl kolektiv zaměstnanců dané firmy úplně „jednotlivý“ – všichni si tykali, velmi často pořádali různá setkání a večírky (jak v pracovní době, tak i mimo ni) – většinou s alkoholem a dalšími „srandičkami“ (vtipy, drby ...). Kolektiv byl stmelen, nikdo proti tomu neprotestoval a nikoho v kolektivu nenapadlo, že do něj také může nastoupit někdo, kdo dosud zvolený způsob sjednocování a tmelení neocení.

Ale stalo se, byla jsem to já, kdo odmítal chodit na večírky a klevetit tam o „důležitých věcech“. Tykání v tomto zaměstnání se mi nepodařilo zcela neuplatnit, ale jen prudce omezit „ pouze“ na pár nejbližších spolupracovníků. Z jejich pohledu nebylo vůbec únosné ho u nich nepoužít. I tak jsem po

celou dobu působení v té firmě byla za „černou ovci“, která je jediná nekamarádská, nevstřícná, namyšlená, odtažitá, nesrdečná, nekollegiální – časem mě někteří i přestali za mou „nevstřícnost“ a „netýkavost“ zdravít. Nesourodost byla tak velká, že jsem se sama rozhodla z tamějšího prostředí odejít – byla to snad pro mě zkouška, jestli jsem schopna zůstat „svou“, nebo to byla i příležitost pro ostatní členy firemního kolektivu uvědomit si i jiný zodpovědnější přístup?

Obecně moje zkušenosti, i v jiném prostředí než v pracovním, vedou k názoru, že drtivá většina lidí bere odmítnutí tykání a zapojování se do plytkých zábav jako velmi nevstřícný projev. Považují člověka za velmi nekollegiálního a nesrdečného.

Tím nikterak nezpochybňuji potřebnost naplňování oné rady v Poselství, jen popisuji těžkosti, se kterými je uskutečňování této rady striktního vykání mnohdy spojeno. Přišlo mi, že na srdečnost v praxi mají lidé dost rozdílný pohled ...

Reakce jedné čtenářky:

Dobrý den pane Fritz,

po přečtení diskuze o tykání bych ještě ráda napsala jen pár takových svých úvah a myšlenek. Moc děkuju za všechny přínosné názory. Vůbec nechci polemizovat o užitečnosti vykání – také vidím, že by vůbec nebylo marné, kdyby děti vykaly rodičům, jako ještě vcelku nedávno, kdyby bylo tykání nabízeno jen velmi vzácně a ne na potkání. Jenže... pokud bychom chtěli opravdu doslova dodržovat radu či příkaz z Poselství o bezvýhradném vykání (a tykat pouze mezi manželi), museli bychom trvat třeba i na výše uvedeném – aby nám vykaly vlastní děti. Zajisté jsou tací rodiče, kteří by za tím byli schopni jít. Ale jde o to, jak by to pak vypadalo na veřejnosti, v sousedství, škole. Asi stejně tak, jako když si vysokoškolský student chce uhájit vykání např. na kolejích. Zajisté i toto jde. Ale v každém případě budou tito lidé za exoty a podivíny. Budou vždy stát mimo. Budou mít značný problém navazovat přátelství a po pravdě, ne každý na to má povahu, aby toto ustál.

Nabízí se úvaha, jestli by opravdu toto bezvýhradné vykání pro tuto dobu Pán doporučil. Vzpomínám si, že jsem četla ve Vzpomínkách, že na Hoře jednu dobu bylo zavedeno, že se přestala podávat ruka při setkání kvůli nevhodným energetickým výměnám, ale následně toto opatření bylo Pánem zrušeno, protože to nepůsobilo dobře na veřejnosti. Nemůže být toto obdobný příklad? Vždyť i forma Slova se mění dle doby a zralosti lidí, kterým je předáváno. Za Ježíše si přeci lidé dle historických pramenů tykali...

Rozhodně nechci snižovat hodnotu vykání, ale rozhodně s naplňováním tohoto doporučení nebudou mít tolik problémů starší lidé. Spíše mladí, studenti apod. A určitě je na zvážení každého, jak se s tímto doporučením z Poselství „popere“.

Pěkný den všem.

-ZF-

Moje reakce na poslední příspěvek:

Dobrý den přeji a děkuji za reakci. Samozřejmě, ...je to problém a ne malý. I já připouštím možnost, že některé věci by Abd-ru-shin možná dnes upravil, s ohledem na propast, do které jsme se ponořili, a to ještě mnohem hlouběji, než tomu bylo za něj. Proto, jak říkáte, každý musí vše sám vždy zvážit s ohledem na svou povahu /bojovník, nebo ne/ a situaci. Nic by nemělo být dogmatem a fanatismem..., podle toho by se každý měl řídit a sám rozhodnout, na to není všeobecná rada.

Jen bychom se na to neměli vymlouvat a udělat maximum Z TOHO CO JDE. Ale i to si musí zvážit každý sám, svým svědomím, citěním, rozmyšlením, zkušenostmi...

Mějte se pěkně Z. Fritz

-ZF-

A ještě dovětek k mému poslednímu příspěvku:

Tak jsem si přečetl všechny příspěvky – podívali jsme se na tuto problematiku z různých úhlů, které jsou dány jednak druhem osobnosti každého nás, ale i situacemi, ve kterých člověk tuto problematiku řeší a prožívá. Jistě bude jiná situace u důchodce s užším okruhem známých a menším přílivem nových lidí, kteří tykání vyžadují a zcela jiné tlaky budou v mladém kolektivu postiženém amerikanizací, kde se tykání považuje za samozřejmou povinnost, nebo v drsném dělnickém prostředí. I z tohoto důvodu mohou být některé postoje dost rozdílné.

Nic méně, rád bych zde zmínil jednu rovinu, která zde vůbec nezazněla a je to dost zvláštní. Touto opomenutou rovinou je spolupůsobení pomocných sil, které jsou všudypřítomné a souvisí s řádem stvoření a tedy s Vůlí Boží. O síle přesvědčení je celá jedna přednáška a samozřejmě mnoho výroků a souvislostí v přednáškách jiných. Pro čtenáře by takové věci měly být „denním chlebem“, čili něčím úplně samozřejmým, nad čím nemusí zvlášť přemýšlet, ale zcela samozřejmě to stále „žije“. Pokud v člověku žije nějaké „skálopevné“ přesvědčení, pak je pomocí citového chtění s ním souvisejícího napojen na síly stvoření, které mu pomáhají, obzvláště pak, je-li jeho přesvědčení v souladu s řádem.

A jestliže nám Abdrushin tento pokyn dal jako zákon, což až tak často v Poselství není, pak je to významné a jistě i řádem podporované. Pokud by v nás takové přesvědčení bylo skutečně živé, tedy byla by v nás i živá víra, pak by se to jistě projevilo formujícím tlakem i na okolí. Věřím, že v mnoha případech by došlo k podivným událostem, které by odpůrce dovedly k nějakému odstupu, nebo alespoň k jistému respektování, zkrátka došlo by k tomu, že by toho člověka nějakým způsobem akceptovali i s jeho názory. Vždyť dnes se přijme kdejaká úchylka, ale chce to vytrvat.

Také bychom mohli zmínit věty z PG, kde je hovořeno o prvních křesťanech, kteří měli takové přesvědčení a víru, že šli pro Slovo i na smrt a šli s vděčností. Naše nevíra, nedostatek odhodlání a přesvědčení se projevuje v myšlenkovém a citovém světě, aby se rychle zformovaly i ve světě zevním do pohrdavých postojů našeho nevědomého okolí. Ano, žijeme v pekle, kde možná jen čerti slaví zevní úspěchy, ale není to i proto, že jsme v nitru kapitulovali a přijali to jako součást tohoto našeho zvrhlého světa, se kterým my nic dělat nemůžeme? Proto čekáme na Kometu, aby to za nás vyřešila.

Jistě se nemáme hádat a tlouct s okolím, politiky a tímto pokřiveným systémem, to bychom byli stejní a temno by zvítězilo, ale vnitřní přesvědčení o živém světě Poselství, jeho moci a síle...to moc z našich slov a životů nezaznívá. To dávám k zamyšlení, ani ne tak k diskuzím, ale k vnitřnímu zvážení. Je sice pravda, že v takovém přesvědčení a víře neuměli žít ani povolání na Hoře a proto to všechno tak špatně dopadlo, takže nelze očekávat, že bychom to my uměli lépe. Ale to neznamená, že to jen zkonstatujeme a nebudeme bojovat – bojovat sami se sebou. Já jsem přesvědčen, že, kdybychom měli dostatečně silné přesvědčení, pak bychom svůj názor ustáli ve všech situacích.

To ovšem neznamená, že bychom nikdy neodešli z nějakých kolektivů, které míří svými zvyky do rozkladu a jdou odhodlaně proti Božímu řádu. Jenže odchod z něčeho takového je záchranou života /toho vlastního-duchovního/ a ne prohrou, jak to může být zevně chápáno. Otřepaný názor a slogan dneška – člověk to musí dělat kvůli obživě, bývá často jen pláštěm proti nepohodě a nepříjemnostem, ale ne skutečnou nutností.

Nechci, aby naše společné zamyšlení skončilo kapitulací a konstatováním, že to jinak nejde. Musíme se více snažit najít spojení s pomocí a více v sobě nechat rozhořet přesvědčení o moci Boha, ale i o tom, že jen Jemu chceme sloužit a ne tomu, který je proti Němu.

Příspěvek paní Z z NZ:

Holt je vidět, jak každý má své zkušenosti, a nechávají se vést Poselstvím, což je dobře. Je také vidět, jak temno využívá nešvaru tykání. V minulosti si vykali i manželé, akorát sourozenci si tykali, nebo kamarádi v dětství. Dnes si tyká kde, kdo... Vzpomínám si, jak moc jsem byla rada, když jsem se po 16 letech rozvedla, že jsem nikdy netykala mé tchyni. Myslela jsem si, že jsem s ní velmi

dobře vycházela a zatím se ukázalo, že mě vůbec neměla ráda. Asi už i tenkrát, i když jsem o Poselství nevěděla, cítila, že jsem z jiného těsta? A s vážnějšími zájmy?

Stručná reakce na reakci č. 16 od autorky reakce č. 13:

O spolupůsobení pomocných sil jsem se ve své předchozí reakci nezmínila, ale domnívám se, že k jejich působení došlo. A to posílením mých postojů a názorů tak, že jsem nikdy nepochopením ostatních netrpěla, nikdy mi to nebylo líto a nikdy jsem neuvažovala o tom, že se přizpůsobím tamější morálce. U řady jedinců navíc k určitému akceptování mé specifické osobnosti došlo (ne však hlubšímu pochopení). Nedošlo k Vámi zmiňovanému dostatečnému tlaku na okolí v takové míře, aby v něm došlo ke změně.

Ovšem očekávat změnu v jednání konkrétních lidí je asi dle mě příliš velikášské, oni uplatnili svou svobodnou vůli se nepřidat a nadále setrvávají u svých dosavadních zvolených návyků. Rozhodně však došlo k tomu, že si po počátečních snahách dále nedovolovali na mě a mé postoje nadále přímo útočit, neboť jakékoli snahy o šikanu se mi dařilo bezprostředně řešit. Výsledkem však bylo právě to zmiňované vydělení z kolektivu, které přesně jak píšete, každá „strana“ vnímala úplně jinak.

-ZF-

Děkuji pisatelce za tento příspěvek. Je nutné zmínit, že pomoc, která při našem správném postoji a prosbě následuje, vůbec nemusí mít podobu našeho očekávání. Bylo by jistě dost naivní, i když mnohý čtenář to tak chápe, čekat, že Světlo všechny „předělá“ a z nich se stanou zbožní hledatelé Pravdy. Ona zmíněná pomoc může mít mnoho podob, ale bude respektovat svobodnou vůli všech zúčastněných a nebude je „předělávat“, to musí každý sám. Ovšem i pomoc popsána pisatelkou je jistě nejen povzbuzením a posílením, ale i potvrzením, že naše cesta je správná.

V takových situacích může každý sám pro sebe zjistit a procítit, co může, co chce a co dokáže obětovat, a to má pro něj samého nesmírný význam. A to, že nás nebudou mít materialisté „rádi“ nás nemusí do hloubky trápit, i když příjemné to nikdy nebude. Musí přece dojít k roztržení těch, kteří ještě chtějí /to jsme snad my/, a těch, kteří kategoricky nechtějí. Už to, že tyto cesty vedou opačným směrem, musí logicky přinést i zevní oddělení.

I když jsem od některých čtenářů slyšel, jak jen svou existenci „předělávají“ bezvěrci a materialisty na usilující čtenáře, musím se přiznat, že si to tak nějak neumím představit v praxi a dokonce mi to ani moc nekoresponduje s mnohým v PG, ale každý vidí vše po svém a já to respektuji. Každá situace bude jiná, protože máme každý jinou osobnost a jinou karmu, do níž je zahrnuto jiné naše osobní okolí, tudíž nemůže existovat univerzální odpověď a já ji zde v žádném případě nechci ani náznakem předkládat. Také zde nehodnotím názory druhých, ale snažím se najít obecný směr, který nám všem může rozšířit úhel pohledu i skrze pohledy ostatních.

Je tu příspěvek od čtenářky T. Š. :

V zaměstnání jsem toto dilema řešila tak, že jsem kolektivu vysvětlila, že je to můj zvyk, tedy to, že já ostatním lidem vykám. Jak říkají oni mně, to je jejich věc, do toho já nikoho nutit nemohu, ale já budu vždy ostatním jediné vykat. Požádala jsem je, aby si na to zvykli a prostě to přijali, jako něco, co ke mně patří. Nikdy jsem s tím neměla žádný problém, všichni to přijali. Byla jsem vždy ke všem příjemná, slušná, ale i zábavná, když k tomu byla vhodná situace. Ostatní mne tedy vzali jako normálního slušného a společenského člověka, který má tento zvyk, který není vůči ostatním nějakým povyšováním, ani nevážností.

76. otázka: Sexuální úchytky

Jedna čtenářka

Obracím se na vás otázkou o homosexualitě a jiných poruchách z pohledu PG. Ve stvoření existují dva zákony přibližování se – zákon přitažlivosti stejnorodého a doplnění druhu. Jsou-li oba účastníci (muž a žena) pokřivené duše, tak chápu, že působí přitažlivost stejnorodého, která je silnější než doplnění druhu, i když se i zde u pokřivených duší jedná o doplnění. Ale jak je tomu u homosexuálních párů stejného pohlaví? Co přitahuje muže k muži, když se nejedná o doplnění druhu? To pokřivení? Nebo teprve začátek pokřivení? Není mi v tom jasno. Už se mne na to někdo ptal, řekla jsem mu, že přitažlivost stejnorodého, ale není mi to úplně jasné.

Budu ráda, když poznám Váš pohled na tuto otázku.

-ZF-

Všechno je tak pokřivené a křiví se stále v nové a nové formy, takže je často obtížné se ve všech těch úchytkách vyznat. Asi bych prvořadě tu homosexualitu rozdělil na „pravou“ a „převzatou“. Skutečný homosexuál má tento sklon a přichází sem s ním. Druhým případem jsou lidé, sami v sobě nepevní, snadno manipulovatelní, možná s různými sklony, kteří se společností a okolím nechají svést k experimentům se stejným pohlavím. Oni sami nemusí být ještě v tuto chvíli homosexuální. Podle statistik jsou mnozí lidé ochotní v dnešní zkažené společnosti „vyzkoušet“, pod vlivem alkoholu, drog, nebo jen špatného navádění – sexuální kontakt se stejným pohlavím. Jestli se jim to „zalíbí“ a budou v tom pokračovat a stanou se z nich „praví“ homosexuálové, to bude různé. Údésné je, že údajně většina populace má za sebou takový experiment. Z těchto experimentátorů se budou, alespoň z některých, rekrutovat homosexuálové budoucnosti.

Pokud jsem mohl nějaké homosexuální svazky pozorovat, zdá se, že i u nich je rozdělení na mužský a ženský druh, i když jsou oba muži, nebo obě ženy. Jeden z nich hraje roli toho něžnějšího, jemnějšího, tedy ženy. Usuzuji, že u některých se tedy bude jednat o pokřivené duše v jiných tělech. Např. taková žena v mužském těle může pořád ještě usilovat k muži, jako výraz tlaku o spojení rozděleného druhu. Současně je pokřivená a je přitahována k pokřivenému muži. Toto pokřivení je stejnorodý druh, který má větší sílu, než přitažlivost rozděleného druhu duchovního. V této ženě/muži jsou tedy dva druhy přitažlivosti, které ji vedou k mužskému partnerovi. I on musí být pokřiven, protože každého nezkřiveného tělesné spojení se stejným pohlavím odpuzuje.

Toto pokřivení zmíněného muže/muže může být velmi různorodé. Ať už pokřivení nesprávnými příklady, výchovou, nebo experimenty, snahou po jakémsi nevšedním zážitku, dobrodružství v předchozím životě, nebo úplným zblouděním při střídání pohlaví.

U žen může být přitažlivost druhou ženou vyvoláno zklamáním z hrubosti mužů a touhou po něze, kterou u nich nenalézá. Těch možností mne napadá mnoho a všechny mohou přicházet v úvahu v různých kombinacích a variacích. Jedno je velmi pravděpodobné – bude to pokračovat zvýšenou měrou. Ještě za mého mládí se „teplouši“ považovali za něco úchylného a oni si to také uvědomovali. Nikdo je netrestal, ani nezavíral, ale byl od nich odstup. To v nich mohlo vyvolávat lítost a snahu po něčem lepším, což časem mohlo vést k jinému vnitřnímu postoji. Bylo to tedy, nebo alespoň mohlo být, léčebné.

Dnes děláme homosexuálům ozdobné průvody, chodíme se dívat, jak polonazí křepčí před zvědavými davy a tak je ještě upevňujeme v jejich postoji, že jsou dobří a zajímaví. Nemluvě o legálním, státem uznaným, povolování takovýchto pochybných svazků. Vrcholem ovšem je uzákonění možnosti, aby adoptovali děti a mohli je vychovávat k postoji, že být homosexuální je normální. To už jsou jasné luciferovské principy, které pak krystalizují do obecného mínění, které už neodsuzuje úchytku, ale lidi, kteří ji úchytkou pojmenují. Takto se otráví veřejné mínění a postupně pak celý národ. Jestli pak to bude národ složený z originálních homosexuálů, nebo z těch, co se jimi stanou, aby nešli proti

proudu, to lze těžko odhadnout. V určité fázi to tak bude, později, až se člověk přizpůsobí, se to sjednotí. Záchranou by mohlo být vymření národa, který už se nebude moci rozmnožovat, ale kdo ví ...

Reakce od tazatelky:

Co se týká homosexuality, zcela s Vámi souhlasím. Došla jsem ke stejnému úhlu pohledu. Může mít více podob. Uvažovala jsem o tom, že na př. i snaha po duchovním poznání (viz kniha Mipam, lama s paterou moudrostí), mohla být důvodem k inkarnaci v pozemském těle muže. V dřívějších dobách (asi jen pozdějších) nebylo možné ženám se vzdělávat např. v oboru medicíny nebo v duchovním vědění. Tato touha po uskutečnění se mohla zformovat i takto. V dnešní společnosti je to ovšem jiné. Mladiství jsou už od nejútlejšího věku zaváděni na falešnou kolej. Mnoho zmatků je důsledkem pomísení se pozitivního s negativním, jak píše Pán v jedné přednášce. Vyzvedávání pokřivenosti, jak se to děje nyní, jistě není podle Božích zákonů.

Obsah 1. dílu

1. otázka: Blahoslavení chudí duchem	4
2. otázka: Lze pochopit PG v překladu, nebo jen v němčině?	5
3. otázka: Pohřeb žehem, nebo do země?	6
4. otázka: Co se myslí výrazem: „znásilnění duše“ ?	10
5. otázka: Přednáška "Tajemství krve"	11
6. otázka: Jak vysoko je člověk spojen cestou záření	12
7. otázka: Co je a hlavně není ten často zmiňovaný „přídavek vyššího bytostného" u ženy.....	14
8. otázka: Jak se mohl změnit Lucifer v ducha	15
9. otázka: Chci být šťastná...jak toho mám dosáhnout?	16
10. otázka: Proč je zde tak málo lásky?	18
11. otázka: Kristův duch	19
12. otázka: Vaše láska patří Světlu a těm, kteří k němu usilují	20
13. otázka: Hříchy proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny.....	21
14. otázka: Při smrti Kristově roztrhla se opona chrámová.....	22
15. otázka: Co je Luciferův princip v každodenním životě	23
16. otázka: Nezabiješ?	25
17. otázka: Jsou nemoci vždy obrazem naší současné duchovní neschopnosti a chyb?	27
18. otázka: Cit je skutečně vždy čistý?.....	28
19. otázka: Jak „pracovat s Poselstvím“?	30
20. otázka: Jaké jsou důsledky předčasného odchodu Abdrushina	32
21. otázka: Lidské selhání vývoje a Lucifer	34
22. otázka: Zakotvení Světla na zemi	36
23. otázka: Andělé všude kolem nás	38
24. otázka: Rozpad čtenářských skupin.....	39
25. otázka: Milovat Stvořitele na prvním místě – může to být problém?.....	41
26. otázka: Studium Božích zákonů	44
27. otázka: Rozvod ve smyslu Poselství Grálu	45
28. otázka: Zpětné působení – je třeba se ho obávat, nebo ne?	47
29. otázka: Proč rodiče vychovávají své děti k pocitům méněcennosti?	48
30. otázka: Svůj svět ovládám jen já sám	49
31. otázka: Reakce na odchod /úmrtí/ blízkého člověka	50
32. otázka: Prožití utrpení Velkého pátku	54
33. otázka: Vyvolený národ český.....	56
34. otázka: Pozitivní a negativní pojmy	58
35. otázka: Používání slova odpadlík a odpadnutí čtenáře od Boha	59

36. otázka: Proč se tolikrát inkarnujeme.....	62
37. otázka: Přísluvečné „šťěstí opilců“	64
38. otázka: Dnešní propagace závisláků všeho druhu.....	68
39. otázka: Mělo to tak být.....	70
40. otázka: Hlásání Slova	71
41. otázka: Působení ženy	75
42. otázka: Postoj čtenáře ve věcech veřejných a politických	77
43. otázka: Musíme zachraňovat ty druhé duše... ..	79
44. otázka: Používání citátů z Poselství	82
45. otázka: Otčenáš	87
46. otázka: Za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli... ..	89
47. otázka: Bytostní již neformují nic negativního... ..	92
48. otázka: Pozemský člověk již nevytváří city, ale pocity.....	93
49. otázka: Jak je možné, že lidé měli nad Abdrushinem takovou moc a mohli mu tak ubližovat?	95
50. otázka: Velká kometa	97
51. otázka: Volby prezidenta	99
52. otázka: Ovlivňování a přemlouvání	113
53. otázka: Proč vidíme věci a život každý úplně jinak.....	114
54. otázka: Romská otázka	118
55. otázka: Prohlášení archandělů, Plejádánů, apod.	120
56. otázka: Šíření knihy Poselství, její prodej, nabízení... ..	122
57. otázka: Jsou věci nové, jak bylo zaslíbeno?	124
58. otázka: Používání vysokých duchovních pojmů v běžné mluvě, v komerčním a společenském životě	125
59. otázka: Pobožnosti, náboženské obřady, modlitba a společné prožívání.....	127
60. otázka: Uctívání knihy Poselství	131
61. otázka: Lidské mínění a Boží vůle v zákoně zpětného působení... ..	133
62. otázka: Lásky k Pravdě, život v Pravdě	141
63. otázka: Rozvazování karmy	145
64. otázka: Opětovný návrat Abd-ru-shina	148
65. otázka: Rozdíl mezi minulým a dnešním zpětným působením	151
66. otázka: Chápání jednotlivých slov a vět v Poselství.....	153
67. otázka: Dogma-jeden ze základních principů naší zkázy	156
68. otázka: Kometa ISON a Velká kometa ve smyslu PG	159
69. otázka: Vědomé konání ve smyslu Božích zákonů.... ..	161
70. otázka: Proč Poselství nemělo a nemá na této zemi větší úspěch?	168
71. otázka: Používání citění při rozhodování a Ježíšova rada.....	171
72. otázka - Důsledky nepochopení úkolu ženství	172
73. otázka: Strach a nenávisť.....	178
74. otázka: Lásky k Bohu?.....	179

75. otázka: Tykání.....	184
76. otázka: Sexuální úchytky.....	192